

Giới thiệu Việt Tinh Kỳ Truyện

Bảo là một chàng thanh niên đang cố gắng tìm một công việc phù hợp với tấm bằng trung bình đại học chính quy.

Nhưng chuyện không may đã xảy ra, khi Bảo sang đường thì bị một chiếc container đâm phải.

Xuyên đến một thế giới nơi có những điều kỳ bí, tu luyện, pháp thuật.. hần sẽ làm quen với cuộc sống mới thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: DCM xui vcl

Cộng hòa - xã hội-chủ nghĩa Việt Nam

Độc lập tự do hạnh phúc.....

Lầm nhảm trong miệng mấy câu này trong bản hồ sơ xin việc, Bảo thực sự chán nản, ngày nào cũng như ngày nào, ra trường với tấm bằng trung bình đại học chính quy, việc làm thực sự tìm không được, mà hằng ngày đều phải thông dong đi như này tiền xăng chịu gì nổi, hần thầm than:

- “Không lẽ giờ cầm nón bảo hiểm ra đứng cột đèn.....haiz,phải chi bản thân đẹp trai chút kiếm em nào giàu giàu cưới mẹ cho rồi, cho dù nó con nhỏ đó có xấu cũng chiến...” nhưng cái nhan sắc đó ông trời không cho hần rồi.

Nghĩ tới bố mẹ cực khổ Bảo càng muốn cố gắng hơn, nhưng họ đã ly dị từ năm hần học cấp 3, lúc đó hần còn có đứa em học lớp 4, hần từ nhỏ đã có tính tự lập, tháo vát nên có thể tự lo mọi việc, ổn định tinh thần rất tốt sau khi biến cố gia đình, điều hần bận tâm nhất chính là đứa em, lúc đó còn quá nhỏ để có thể chịu đựng được, đã tạo tạo tổn thương tinh thần sâu đậm trong tâm trí đứa em bé bỏng, giờ đang theo mẹ sống riêng, cuộc sống không được hoàn hảo như bao gia đình khác như trước,thiếu tình thương của bố mặc dù ông ấy cũng thường xuyên thăm đón, nhưng có vẻ ngày càng lạnh nhạt, phai dần theo thời gian, trong lòng Bảo,em gái là điều mà hần quan tâm nhất trong đoạn đời còn lại.

Thôi tìm việc tiếp thôi, Kỳ Bảo tự nhủ long

-”Bảo ơi, Bảo.....”

-”Cái gì vậy, đeo đánh nữa đâu, 7.07 ra 2 con mới đánh rank ăn cc à, đi tìm việc với tau”

Thanh niên đứng bên đường gọi Bảo là Linh, bạn chí cốt 4 năm đại học của hần, nó học khá hơn hần rất nhiều, cộng thêm gia đình có điều kiện nên việc làm không phải lần tẩn, thoải mái ngày ngày Dota, thư thả sung sướng. Thấy Bảo nghiêm túc Linh cũng đáp lại:

-”Ok luôn, qua chờ tau đi xin việc với nào, tau xin việc chỗ mấy quán net á vậy”

-”cc, đi nhờ ra net thì trả tiền xe, đơ týt bỏ mầy sang”

-”nhanh mầy, để bố còn road to 1k mmr”

Linh đứng bên kia đường dục.

Xoay chiếc xe wave tàu đời đèn đỏ để sang đường đón Linh, Đèn đỏ nhấp sáng, Bảo rồ ga phóng nhanh sang đường.

-Tín tín tín tín.....tinnnnnnnnnn

-Ầm

Một chiếc container mất thăng ngay gần đó,phóng qua đèn đỏ chèn qua Bảo cả người lẫn xe, lòi cuối cùng hần nghe được là tiếng gọi của Linh:

-Bảo, Bảo Bảo,Bảo ơi.....

Điều cuối hần nghĩ tới là đứa em gái năm nay mới lớp 10 của hần, điều hần băn khoăn duy nhất hiện tại, gia đình cuối cùng của hần, hần đi xin việc làm cũng là muốn lo cho em hần có chút tiền tiêu xài, mua sắm được cái quần, cái áo để bằng bạn, bằng bè.nhưng bây giờ đã không còn làm được nữa rồi. Xin lỗi em gái- “anh số xui vcl”

Ánh nắng chiếu rọi vào mặt làm hân cảm thấy thoải mái vô cùng, cảm giác ấm áp truyền tới từng lỗ chân lông trên mặt.

“Ồ”, cái cảm giác này, dem, mặt trời lên cao, trễ rồi, dậy, dậy đi tìm việc làm, mau mau, Bảo tự thúc dục bản thân. Từng trận đau đầu kịch liệt dâng đến trong đại não làm hân như chết đi sống lại, từng hình ảnh trước đây lướt qua trong đầu hân, có phần chập giật, ngắt quãng, xen kẽ trong đó là những hình ảnh hoàn toàn xa lạ. Một người đàn ông lực lưỡng, 8 múi săn chắc, thân cao 2m, cơ bắp cuộn cuộn hân lên từng sợi gân guốc, cười trên một con chiến mã cực kỳ khủng bố, cao gần như một con voi trưởng thành đang liên tục thổi ra hỏa diễm với độ nóng kinh người vào đám người mặc áo giáp xanh trời nhạt, trê mảo còn vài chữ trung quốc không nhìn rõ. Cả người đầm máu, ông ta như một ma thần với đôi mắt sang rực bạch quang chiếu rọi cực kỳ uy nghiêm, trên tay cầm một thanh trường côn màu xanh lục bích, trường côn ánh lên từng đạo vòng xanh quang man nhẹ nhẹ,

Bóp. bóp. bóp.....

Máu văng tung tóe, lại 5 đầu người vỡ nát dưới côn này, nhưng quân áo giáp xanh nhạt như sóng biển, lớp này hết lớp khác ào ào xông lên tấn công nam tử cưỡi ngựa, giáp toàn thân nam tử hầu như rách nát gần hết, trên người vết thương loang lổ, đang kịch liệt chiến đấu với hơn 1 ngàn quân địch, nhưng vẫn thấy có phần thư thái. Điều có lẽ gây chột dạ cho thanh niên là 8 người mà Bảo đề ý, trong đó 3 người cầm trường kiếm liên tục phách kiếm phong loáng nhoáng đến nam tử cưỡi ngựa, còn có 5 người bay trên không trung liên tiếp múa tay múa chân bắn từng đạo hỏa diễm, mưa băng châm, lôi cầu, cùng mưa kiếm xuống nam tử cưỡi ngựa

Trường côn nam tử đột nhiên hóa thành màu đỏ, bề mặt nứt ra như nham thạch núi lửa, trong các khe hở là lửa đỏ hừng hực, theo tiếng gọi của nam tử đột ngột dài ra hàng trăm mét

-Phù đồng côn ý

Trường côn trực tiếp xuyên qua tim một người đàn ông trung niên đang thi triển phép thuật băng phong trên không trung.

-AAAAAA.....

Người đàn ông trực tiếp đoạn khí ngã xuống đất, 7 người còn lại càng là phần nổi, tung cực hạn sức mạnh, liều chết với nam tử cưỡi ngựa.

-Giống, sắp hết giờ rồi, sắp hết giờ rồi....

Người vừa nói là một người đàn ông trung niên mặc giáp bạc cực kỳ uy vũ đang chiến đấu với 2 gã mặc áo đen, cực kỳ giằng co, có vẻ đang khá cật lực chống đỡ.

Nam tử cưỡi ngựa nói:

-Ta biết rồi

Sau đó cả người, cả ngựa cùng biến hóa giống như trường côn, hóa hành nham thạch nhân, không khí xung quanh vận vẹo kịch liệt vì sức nóng, áp lực trăm trọng đè lên ngực mỗi người tại chiến trường. Nam tử hét lên một tiếng vang vọng đất trời sau đó đột phá vòng vây, liên tục chịu những vết thương trí mạng, tại tim, ngực và bụng đã có hơn 4 đạo lỗ máu xuyên qua cơ thể, xông ra chém giết 6 trong 7 tên còn lại đang vây công mình, mất thấy cơ thể tổn thương quá nặng, nhưng thời gian sắp hết, nam tử đành bỏ lại chiến trường, thả rơi trường côn, người cùng ngựa trọng thương bay lên chân trời, sau đó bầu trời đang rặng rặng sụp đổ, vào thời khắc này dường như yên tĩnh lại,

Cuộc chiến dưới đất vẫn tiếp diễn.....

Chóp. chóp, Bảo chợt tỉnh giấc vì có cảm giác man mát ở mặt, hân mở mắt ra. Một gương mặt cực kỳ xinh đẹp, có phần non nớt, có một phần lo sợ hiện rõ trên gương mặt thanh tú, phía dưới là chiếc cổ trắng ngần thoáng ẩn, thoáng hiện trên chiếc cổ áo màu lục nhạt càng tôn thêm vẻ thuần khiết, thanh tao cho cô bé.

Việc Bảo thỉnh linh mở mắt dường như làm cô gái hoảng sợ, cô gái làm rơi chiếc khăn trên mặt Bảo, liên tục lùi ra sau phía bức tường phía xa, ánh mắt đầy nom nớp lo sợ, run rẩy nói:

-Cậu chủ, cậu chủ....

Con đầu đầu vẫn còn hành hạ Bảo, hân đưa tay lên lấy chiếc khăn tay trên mặt xuống, vừa đưa tay lên hân giật thót mình, thẳng thốt tự thẳm:

-Tay, tay của mình, sau ốm vậy,vãi, mà đeo phải tay mình

Bảo bật dậy, nhìn lướt 1 lần quanh căn phòng, một căn phòng kiến trúc có phần cổ xưa, hân đang ngồi trên một chiếc giường làm từ gỗ màu đỏ đen, mà Bảo dự đoán khá đắt tiền, đối diện chiếc giường của hân là một bộ bàn ghế làm cùng chất liệu, bên tay trái là cửa ra vào với cánh cửa gỗ dán giấy như trong phim trung quốc, trần nhà ngói đỏ thẫm, ở góc tường là cô gái vẫn còn run rẩy,

-Ta đi báo Ông cậu

Không đợi Bảo kịp hỏi chuyện gì xảy ra thì cô gái phóng thật nhanh ra khỏi phòng biến mất

Một luồng thông tin tràn vào đại não, Bảo hoảng hồn, nhớ lại chính mình bị container chèn chết, không ngờ còn có thể tỉnh dậy, lại là bên trong cơ thể người khác, Bảo xác định được mình đã trọng sinh vào một cơ thể người khác, chuyện này Bảo khá rành vì thời sinh viên nhiều thời gian rảnh, hân đọc

rất nhiều truyện thể loại này, không nghĩ tới chính bản thân bây giờ lại nằm trong trường hợp này, Chợt nghĩ, không biết có người nào như mình không, chắc ăn ở tốt nên ông trời thương, hehehehe

Tự kiểm tra bản thân một chút, cơ thể mập ú đã biến mất, thay vào đó là một cơ thể mảnh khảnh, da dẻ trắng nõn, cao gần 1m5, á đù, với tốc độ bàn thờ, Bảo đưa tay chụp vào đùi quần

-”May vl, vẫn còn thẳng em”

Theo thông tin không đầy đủ Bảo nhận được, bản thân hiện tại là Võ Bảo Kỳ 15 tuổi, con trai của Võ Nam, một tá cấp thực lực, đang cai quản một tỉnh thuộc khu vực Tây Nguyên, nằm trên đại lục Việt Tinh, mẹ chết sớm, để lại hai cha con hần sống với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lina ngon hơn(ai không biết thì search dota lina nhé)

Tối bên ngoài cửa là một người đàn ông trung niên tầm 50 tuổi, mặt chữ điền, mũi cao, mày rậm, làn da ngăm đen, đặc biệt là đôi mắt màu đen nhánh cực kỳ uy nghiêm, người này là cha của Võ Bảo Kỳ, vừa bước vào, vẻ mặt điển cuồng vui mừng, ôm chầm lấy Võ Kỳ Bảo, nghẹn ngào:

-Con của ta, con của ta..... không sao...không sao rồi...

-còn đau ở đâu không.....,có một chỗ nào không.....,có nhớ ai làm việc này với con không!

Cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng Võ Kỳ Bảo, cái cảm giác được người thân trong gia đình ôm ấp, được quan tâm, được chiều chuộng, được lo lắng.....,hắn cảm giác được người cha này thực sự yêu thương hắn dù chỉ mới lần đầu gặp mặt, sợ ông lo lắng nhiều nên Võ Kỳ Bảo trả lời:

-Con không sao rồi, chỉ hơi chóng mặt xíu thôi.

-Mà ai làm việc này với con là sao ă??, ai là ai?? Mà việc gì là việc gì?

Võ Kỳ Bảo thấy trên mặt Võ Nam có một nét tức giận sau đó nhanh chóng biến mất, thay vào đó lại là đôi mắt ấm áp như cũ,

-Vậy là được rồi, không sao là tốt rồi, con nghỉ ngơi đi, có gì cứ gọi bé Băng nhé!

Vừa nói ông vừa quay mặt về phía cô gái gọi là Băng, cũng là cô bé có vẻ mặt nhút nhát, long lắng khi ở bên cạnh Võ Kỳ Bảo, sau đó ông lấy ra một bình bằng bạch ngọc, đổ ra 1 viên thuốc to bằng viên bi, mùi thuốc bắc bay nhẹ đưa vào miệng Võ Kỳ Bảo. Hắn mún ọc ra nhưng nghĩ lại cha hắn nên đành ngậm miệng lại “tận hưởng” cái đắng của thuốc bắc. Nhưng không như hắn tưởng tượng, viên thuốc này không những ko đắng, mà còn có mùi thơm nhàn nhạt, vào miệng liền tan ngay, tạo thành từng dải lưu hương tràn đi khắp cơ thể, hắn cảm thấy cơ thể một trận thư sướng, buộc miệng hỏi:

-Kẹo gì ngon zữ, cho con viên nữa đê, hehehehe!!

-Mây tưởng viên Phục thương đan này dễ kiếm lắm hà con, một tháng lương của bố mày đấy!!!

-Ặc, thế thôi vậy.

Sau đó Võ Nam rời khỏi phòng với Băng để cho Bảo nghỉ ngơi, hắn đứng dậy, đi một vòng ra sân vườn trước nhà, đồng thời kiểm tra thân thể.

-tên này đúng là công tử bột mà, giống thằng Linh vl, cả ngày ngồi chơi Dota, ẻo lã như mấy thằng bê đê, mình kiếp trước dù mập nhưng cũng khỏe gấp một trăm lần thằng này...!! Nhưng không sao mập lên dex chứ ốm lại khó lắm, kaka

Đây là kinh nghiệm hắn rút ra từ 800 lần giảm cân thất bại của hắn tại địa cầu, trong sân nhà có xanh mơn, không cần cắt tỉa cũng thấp vồn vồn, Nhìn cứ tưởng sân cỏ mini chứ. Hai góc vườn là 2 bụi tre cao, lá xanh um xòe tán lá, xào xạt trong gió nhẹ, tia nắng lọt qua khe lá chạm nhẹ lên mặt hắn, cùng với làn gió thu nhẹ nhàng, cho hắn cảm giác cực kỳ thoải mái. Ở đây so với cái phòng trọ 12m vuông ở Sài Gòn của hắn tốt hơn không biết bao nhiêu lần, mỗi lần nắng lên là hắn như con heo quay, không bù nơi đây, thực sự là mát mẽ a.

Theo ký ức của Võ Bảo Kỳ, thì hắn là con một, cha hắn là Võ Nam, là quản lý của 1 tỉnh thuộc Tây nguyên, là tỉnh Daklak. Đây không phải Việt Nam mà hắn ở, nhưng địa lý có phần tương đồng về tên gọi, còn về thực chất vị trí địa lý lại khác nhau, nhưng cụ thể thì hắn không biết. Ở đây sử dụng tiền cũng là đơn vị Đồng, nhưng giá trị đồng rất cao, không lạm phát như kiếp trước. 5000 đồng chỉ mua được bó rau ở Sài Gòn, nhưng ở đây chỉ cần 5 đồng thôi, hắn ước gì cầm được vài triệu ở Sài Gòn về đây tha hồ tiêu sài, nhưng mà chắc chắn là không được vì ở đây người ta xài tiền xu và ngân phiếu chứ không xài tiền giấy như Việt Nam. Ở đây khoa học kỹ thuật phát triển khá chậm nhưng có thể thông qua sức người bù đắp lại phần nào, tại Việt Tinh, sức người là vô biên, có thể dời non, lấp biển. Trong nhận thức của Võ Bảo Kỳ chỉ có vậy. Hắn quyết định rời từ hôm nay sẽ dùng tên cũ là Võ Kỳ Bảo, dù sao Bảo cũng nghe quen rồi, nghe Kỳ không quen, hắn thầm nghĩ:

-Bố mày có dơ bản gì đâu cả ngày kỳ kỳ, putangina

Hắn lớn tiếng gọi: - Băng ơi, Băng à!!

Tầm 10s sau đã thấy Băng lén lén nhìn hắn bước chậm chậm vào sân vườn, cứ như sợ hắn ăn thịt bản thân không chưa lại khớp xương không bằng, ánh mắt có chút lo sợ, mặt dù 2 đứa bằng tuổi, nhưng dù sao Băng cũng là người hầu, được cha hắn mang về nuôi từ nhỏ, cho theo bên cạnh Võ Kỳ Bảo chăm sóc, hắn thức sự không hiểu sao cô bé này dường như có ác cảm đối với hắn, buộc miệng hỏi:

-Sao em có vẻ sợ anh quá vậy?

Băng ngẩng gương mặt yêu kiều đầy non nớt lên, đôi mắt dường như có chút nước:

-Cậu..., cậu chủ..., cậu chủ muốn khi dễ em..... Hic hic.

Sau đó thì òa khóc, thật Bảo không biết phải làm gì, thằng cu Kỳ này mới 15 tuổi đã đòi làm chuyện bậy bạ với cô bé ngây thơ này rồi, àm nói Bảo mới đề ý, Băng 15 tuổi nhỏ, mặt ngây thơ nhưng cơ thể thì không ngây thơ tí nào à nha. Cằm cổ cao trắng ngần nằm dưới vài cọng tóc đen phất phới, đôi vai thon gọn, đôi gò bồng căng tràn sức sống người con gái mới lớn, chiếc eo thon gọn trong tà áo xanh lục kéo xuống bờ mông cong vút đầy khiêu khích. Bảo không nhìn được cũng đánh ực một cái, nhưng lập tức nghĩ lại mình cũng có đứa em gái, tự nhủ long kiềm chế:

-Lina ngon hơn, Lina ngon hơn....

Dường như cảm thấy thái độ của Bảo, Băng òa khóc còn lớn hơn, Hắn không biết làm gì chỉ biết lấp bắp, đồng thời lui ra xa băng:

-Cái này ta không biết à nha, lần sau ta không vậy nữa.., được chưa?

-Lại còn lần sau nữa...!!! Oe..oe..oe

-Thôi thôi cho ta xin, từ nay ta không thế nữa. nha nha nha!!!

Thấy Bảo lùi xa ra, giọng lấp bắp, Băng cảm thấy Bảo hôm nay thật khác, không còn tính gia trưởng như hàng ngày, lại như con nít vậy. Thút thút:

-cậu chủ kêu em có việc gì sai bảo ạ?

Đù, nói chuyện ngọt zữ bấy, kiếp trước hắn vừa mập, vừa nghèo đã có em gái nào đẹp mà nói chuyện lại dễ thương như vậy với hắn đâu nè. Có thằng con trai nào thời học sinh, sinh viên mà không muốn bọn con gái cùng lớp gọi là anh đâu, cảm giác phê lố tai về lờ.

-À, à....Có gì ăn không, ta đói

Nuốt xuống câu nói định mời bé đẹp này đi uống cafe, thời này có quán cafe đếch đâu mà mời,

-Dạ cậu chủ đợi chút, cậu ăn gà nhé?

-được được, ngon, ngon.....

Vừa nói, hắn vừa chảy nước miếng cả ra ngoài, một phần vì đói, một phần vì sinh viên nghèo toàn ăn rau, tiền eo đâu ăn gà. Bộ dạng kinh tởm, nước miếng ròng ròng của hắn làm Băng sợ hết hồn, biến mất vô ảnh vô tung tại cửa hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Trốn thoát

Nhà Võ Kỳ Bảo là chủ quận một tỉnh, tại Việt Tinh chia làm 4 vùng lớn: Tây Nguyên, Duyên Hải, Đông Hải, Nam Bộ

4 vùng lớn có tổng cộng 63 tỉnh thành, tại mỗi vùng lớn sẽ có một số tỉnh tiêu biểu

Tây Nguyên: Gia Lai, Daklak

Duyên Hải: Khánh Hòa, Đà Nẵng

Đông hải: Hoàng sa, Trường Sa

Nam bộ: Sài Gòn, Đồng Nai

Để bổ sung kiến thức để không tạo ra nghi ngờ cho mọi người, Bảo buộc phải tìm hiểu sơ lược lịch sử, xã hội cơ chế tại đây, cách nhanh nhất là đọc sách, Nhà Võ Kỳ Bão là chủ quận một tỉnh, nên cũng có thư viện riêng, trước ánh mắt đầy nghi hoặc của Băng:

- Cậu chủ hỏi thư viện?

- Đúng rồi, ta muốn học giỏi, để không phụ lòng mẹ ta, cha ta a.

- Thật??

- Thật.

Bảo trả lời chắc chắn như đinh đóng cột. Băng nghi hoặc nhìn Bảo, nhưng vẫn chỉ cho Bảo đi ra cổng quẹo trái đi về hướng đông qua 2 gian nhà sẽ tới thư viện. Sau khi Bảo rời đi, Băng mang theo gương mặt không thể tin được chạy thật nhanh quẹo hướng ngược lại.

- Thật... thật hả??

- Dạ thật ạ. Cậu chủ hỏi hướng đi thư viện là thật.

- Dù, chắc nó bị chấn động tâm lý sau việc vừa rồi.

- Được rồi, người lui xuống nghỉ đi!

Thư viện,

Nhìn vào thư viện qua ô cửa sổ, Võ Nam cũng thoáng giật mình vì sự siêng năng đột ngột của con trai, một nụ cười nhẹ bất chợt hiện lên trên gương mặt nghiêm nghị của ông. Từ lúc mẹ Võ Kỳ Bão chết thì Võ Kỳ Bão đã bị sốc tâm lý rất nặng, từ một đứa trẻ ngoan ngoãn, hiền lành trở nên đồ ỉn, ăn chơi, sa đà, phá làng phá xóm....., sau 10 năm ông lại thấy con trai mình trở lại một đứa nhóc ngây ngô như xưa. Nhưng qua sự vụ lần này ông càng lo lắng hơn, không thể để con trai duy nhất của ông chết không rõ ràng như vợ ông được, Nói là không rõ ràng, nhưng 10 năm điều tra ông cũng loáng thoáng đoán được ai là kẻ đứng sau chuyện này.

5 ngày liên tiếp không rời khỏi thư viện, ăn uống đều được Băng lo. Bảo đắm chìm trong những thông tin cực kỳ mới mẻ với hắn tại thế giới này. Thế giới này gồm 4 vùng xếp lại theo hình bát quái, mỗi bên bát quái chia đôi, Đông Hải toàn bộ là biển nằm ở phía đông nam lục địa, trong đó 2 quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa là 2 quần đảo duy nhất ở Đông Hải. Đông bắc chính là Duyên Hải, phía Tây bắc lục địa là Tây nguyên, và phía Tây Nam chính là Nam Bộ.

Tại đây là một thế giới sức người không có giới hạn, có thể phát triển bằng phương pháp tu luyện. Năng lượng cho việc tu luyện cũng như thực hiện các việc phức tạp, hoặc vận hành các cỗ máy.... là linh khí. Bất kỳ ai cũng có thể tu luyện, nhưng thành tựu thì phải dựa trên tư chất vốn có của mỗi người, kèm theo đó chắc chắn là sự cố gắng của người đó. Phương tiện di chuyển thông dụng là các loại thú, linh thú, xe linh khí,... hiện đại hơn thì có linh khí phi hành nhưng cực kì đắt đỏ.

Từ khi nhập hồn vào cơ thể mới, Bảo cảm thấy trí óc cực kỳ minh mẫn, cho nên chỉ mất một tuần hắn đã nắm được một phần lịch sử phát triển, địa lý cũng như các vấn đề xã hội cơ bản, nên y quyết định tạm dừng tìm hiểu tại thư viện. Điều hắn quan tâm là vì sao tên Bảo Kỳ này lại chết để cho hắn nhập hồn vào, tính ra cũng là cơ duyên của hắn, hắn phải tìm hiểu rõ để còn tránh việc tương tự, đâu ai muốn chết hai lần, lỡ đâu chết thật thì sao. Hên xui, may rủi thế nào, tên Bảo Kỳ cũng giống như hắn, bị xe thú tông chết. "Người anh em, nếu có chết lần nữa, tau sẽ không bao giờ để bị xe tông, tau thề", hắn tự nhủ.

Nhưng thật ra hắn đâu biết cái chết của hắn là một sự sắp đặt trên đầu cha hắn, để cắt đường nối dõi của gia tộc họ Võ tại tây nguyên, một gia tộc có công cực kỳ lớn trong cuộc chiến bảo vệ phiên lục địa của hắn 5000 năm về trước, nhưng những việc này hắn chưa đủ tầm để có thể được biết.

Vì khoa học kỹ thuật ở đây khá lạc hậu, vũ khí nóng cũng chẳng có, trẻ con được học chủ yếu là lịch sử, văn học, nông nghiệp và linh thú, đến 15 tuổi thì sẽ được kiểm tra tư chất để nhập học các trường học linh lực để học cách sử dụng linh khí. Vì sao 15 tuổi mới được học linh lực, vì 15 tuổi là tuổi cơ thể để hoàn thành sơ bộ "đan điền", bộ phận quan trọng nhất để tụ linh khí.

Nhưng với hoàn cảnh gia đình Võ Kỳ Bão bây giờ, việc nhập học là quá nguy hiểm, vì vậy Võ Nam cha hắn dự tính sẽ từ bỏ chức vụ hiện tại vào dịp bầu cử sắp tới, và di chuyển sang một vùng khác lánh nạn. Sáng sớm, Võ Kỳ Bão cùng cha và Băng đã ngồi trong xe tê ngư, tê ngư là một loài vật tương tự như trâu nhưng có 1 sừng, tốc độ di chuyển khá nhanh và được sử dụng rộng rãi vì tính an toàn và dễ thuần phục. Ba người ngắm phong cảnh đang trôi dạt về phía sau trong gió thu man mát, cảnh đẹp nhưng lòng người đầy lo âu.

"Àm"

Chiếc xe chao đảo, ngã nhào sang 1 bên đường, trong lúc Bảo và Băng còn đang khốn đốn cố gắng bò ra khỏi xe thì Võ Nam cha hắn đã phi ra từ trước, trên tay là trường đao màu trắng, thân đao chạm khắc hình một con rồng đông phương đầy uy vũ, đao mang loang loáng, đứng đôi diện là 3 tên mặt áo đen, bịt khăn đen đang sẵn sàng động thủ.

- "lên" "một trong 3 tên áo đen hô to, sau đó 2 tên lao vào Võ nam cha hắn, tên còn lại lao vào hắn và Băng.

"Mau đi" cha hắn quát lên sau đó dùng lực phẩy nhẹ đẩy 2 đứa nhỏ ra xa ngoài 20m, sau đó xông vào ngăn cản 3 tên địch. Tiếng âm thanh kiếm khí va

vào nhau loảng xoảng, ăn thanh lá rơi xào xạc, kèm theo tiếng kêu gào thảm thiết của Băng”chú Nam, chú Nam...”

“Đi, đi mau, đi.....”,Bão kịp định thần lại kéo Băng vọt chạy theo hướng 3 người trốn ban sáng

Cái chết cận kề làm hai đứa dường như trót hết sức lực, Băng còn đỡ, Bão càng là toàn thân là vết máu do cây cối xước xác trong quá trình chạy trốn, chạy trốn qua 1 ngày,1 đêm dường như Bão không thể chịu nổi được nữa, gục xuống ngất xỉu trên mặt đất. Băng mặc dù khỏe hơn Bão nhưng không khá hơn bao nhiêu, Băng đành dùng cây khô và lá cây tạo thành 1 cái lều nhỏ trong rừng, mặc dù sợ thú dữ nhưng không dám đốt lửa vì sợ bọn truy sát đuổi tới. Băng đành phải thức đêm để đảm bảo an toàn cho Bão, tờ mờ sáng từng làn gió thu lạnh ngắt, làn sương mù giăng xuống, Băng cũng gục ngã trong lều.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thật hot a

Cảm giác đau đớn ề ảm toàn thân kéo Bão dậy từ con ngủ, nằm bên cạnh là Băng với vẻ mặt đầy bụi bẩn, hẳn cũng nhận ra cha hẳn có lẽ lành ít dữ nhiều, giờ 2 đứa chỉ có thể dựa vào nhau mà sống, trên người ngoài trừ sợi dây chuyền của bố để lại thì Bão chỉ còn 2000 đồng, nhưng tiền cũng chưa thể tiêu lúc này trong rừng, nghe tiếng suối chảy gần đây. Bão đi ra suối để bắt lấy ít trước về nấu rau dại ăn tạm. Đi tầm 15 phút, phía trước là con suối khá lớn, bề ngoài khá nguyên thủy, dường như chưa có sự can thiệp nhiều của con người, đi sát bờ suối tìm vật chứa nước đem về cho Băng, hẳn phát hiện dòng suối chia ra một phần lạch nhỏ bề rộng chỉ tầm nửa mét, hẳn quyết định học cách bắt cá của mấy đứa bạn miền tây đã chỉ cho hẳn từ trước

Hắn đào bên cạnh lạch nhỏ một cái hố tròn sâu 30cm, làm một đường nhỏ từ lạch chảy vào hố, đồng thời dùng cành khô cắm ngang lạch nhỏ để hướng cá và trong hố, vì suối nguyên thủy khá nhiều cá. Hẳn chắc sẽ có cá vào thôi, ngồi đợi gần 4 tiếng đồng hồ không hề có 1 con cá thêm vào trong hố. Hẳn thực sự không biết nói gì.

“ chắc chắn là sai cái gì đó nè”

“À đúng rồi. Ngu vĩ”

Bão chạy đi cách bờ suối 1 đoạn. Chọn một khoảnh đất ẩm, đào lên hơn chục con giun đất, sau đó cắt nhỏ bot vào hố bên lạch hẳn đã đào trước đó.

“Lạch bạch, lạch bạch”

Hắn trần trối nhìn cái hố của hẳn, hẳn không đào chiếc hố to hơn, dưới hố đầy ắp là cá, thật nhiều a. Hẳn bắt vài con to đem về làm đồ ăn cho hai đứa, lấy lá cây đựng nước về cho Băng

Xèo, xèo...

Ừng ực

Xen kẽ trong tiếng nướng cá xèo xèo là tiếng nuốt nước bọt của hai đứa, chạy trốn suốt 1 ngày làm chúng đói rã rời.

“Giờ mình đi đâu cậu chủ?”

Băng vừa ngoạm 1 miếng cá vừa nói, “tạm thời chúng ta ở đây đã, sau đó tìm xe đi chỗ nào đó thật xa để tránh bọn truy sát”

-”Dạ, em theo cậu chủ” Băng không ngần ngại trả lời, tiếp tục ăn cá.

Ở trong rừng, Bão và Băng tìm được 1 hang đá, tạm thời che nắng, che mưa gần nửa tháng, cảm thấy nguy hiểm đã qua, “đi, chúng ta đi tìm đường” Bão gọi Băng đang bắt cá dưới suối.

2 đứa cùng nhau đi học bờ suối, theo Bão, suối nhất định chảy ra sông lớn hoặc chạy qua nơi có người ở, tới đó rồi tính tiếp. Đi dọc bờ suối gần 2 ngày đường, cá khô đã dùng sắp hết. Chân tay rã rời một mõi, trong lúc muốn ngã xuống thì Bão đã thấy một con sông cực kỳ to lớn với, nước sông toàn bộ là màu đỏ nhạt, con sông này hẳn biết, vài hôm trước hẳn biết được nhờ đọc qua sách địa lý trong thư viện, đây là “Hong Lạc” sông, con sông này à huyết mạch vận chuyển từ tây nguyên đi Nam Bộ. Màu nước sông là màu của một loài tảo gọi là huyết tảo, toàn thân tron suốt, ruột ánh lên màu đỏ nhạt, với số lượng cực kỳ nhiều, đã làm cho sông thành một màu đỏ, nghe đồn loài tảo này canh giữ một bảo vật hóa thuộc tính, nhưng thực sự chưa ai kiểm chứng vì chưa ai có thể tìm khắp một con sông to lớn, dài như thế này.

Không phải đợi lâu, Bão và Băng đã thấy một con tàu màu bạch, có lẽ là tàu buôn vì trên tàu chất rất nhiều hàng hóa và không có các loại vũ khí dùng lính khí trên boong, thờ phào nhẹ nhõm vì không phải tàu truy sát mình, Bão đưa tay cao vẫy tàu.....

Chiếc tàu dừng lại chậm chậm bên bờ, trên boong tàu là một người đàn ông trung niên, làn da ngăm đen vì phải thường xuyên trên tàu, “lạc đường hả”

người đàn ông giọng ồm ồm hỏi,

–” Dạ, chú cho cháu đi nhờ vớ ạ, nếu tới Nam Bộ thì cho hai đứa cháu theo luôn, cháu còn một ít tiền gửi chú ạ “

–” 200 đồng 1 đứa, được thì lên”

Chắc chắn phải đi, cho dù xài hết tiền cũng đi, mà giờ chỉ tốn 400đồng, ngại gì nữa.

Vừa lên tàu đập vào mũi Bão là mùi hương thảo được nhẹ nhẹ. Có lẽ là tàu chở thuốc, Bão thầm nghĩ.

Vừa bước lên tàu thì có một người con gái trẻ tuổi Bão đang đứng ở trên boong, đang loay hoay với hàng tá các loại dược thảo, có lẽ đang giúp người đang ông trung niên quản lý dược liệu.

“Thật hot a”

Chiếc áo rộng cổ trễ nải khoe ra hai bầu thịt trắng nõn lấm tấm mồ hôi, vì cô gái đang cúi xuống đếm dược liệu, Bão như khô khô miệng, lòng thầm than “ còn ngon hơn mấy e hoa khôi trường mình a”,nhìn không được đánh ực một cái, Bỗng nhiên như cũng biết cảm giác biến thái của Bão, đưa tay ra cào thật mạnh vào hông Bão làm hắn không chịu nổi la lên đau đớn. Cô gái bị tiếng la thất thanh của Bão đã động, ngược mặt nhìn lên tươi cười,

–” Chào hai bạn, hai bạn đi nhờ tàu ba con mình hả?”

–”Đúng oy,“ Bão và Băng đồng thanh trả lời.

Vậy hai bạn giúp mình phân chia thảo dược nhé, nhiều quá mình làm không hết”

Cả hai đương nhiên không phản nản gì lập tức vào giúp cô gái. Băng hằng ngày vẫn làm công việc nhà cửa, nên mấy việc vặt này nàng không làm cũng thấy khó chịu, còn Bão thì ngược lại, hắn tham gia chủ yếu là để tía gái cho thỏa mong ước kiếp trước, hehe, để thực hiện ý đồ hắn đương nhiên chọn chỗ ngồi phía trước của cô gái kia rồi, hỏi ra vô số câu hỏi dường như khá ngu ngốc để phân tán tư tưởng cô gái.

Nhờ đọc sơ về dược liệu trong thư viện tại nhà nên Bão có thể phân biệt các loại khá nhanh và thuần thục hơn hẳn Băng

Sau một hồi điều tra, Bão cũng có một số thông tin bên lề

Nàng tên Bùi Tuyết Diễm, tên cũng như người a, vừa diễm kiều, da lại trắng như tuyết cho dù chịu cái nắng gió trên tàu đường xa,. Lần này cha nàng đi chuyến này, là muốn tích góp đủ tiền để cho Diễm đủ tiền khảo thí tư chất để vào học sử dụng linh khí tại trường linh.

Đại khái mỗi người cần khoảng 3k đồng lệ phí kiểm tra,rốt sẽ không hoàn tiền,đậu thì coi như là tiền học phí năm đầu đi học.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Con nuôi

Chỉ 3k cho một lần khảo hạch, từng này nhưng Bão có dư à nha, đủ cho cả băng, không hiểu sao ba của Diễm lại khó làm ra đến vậy, nhưng vài ngày sau hắn liền biết kiếm ra 500 đồng thật sự khó khăn a, mỗi một chuyến đi như này gia đình Diễm chỉ tìm được 1k đồng, đâu thể tùy tiện tiền xuất ra 10k đồng như hắn đâu, tính ra nhà hắn vẫn là bậc trưởng giả của tỉnh Daklak à nha. Đây còn chưa tính thời gian vận chuyển hàng hóa thực sự rất lâu. Theo lời Diễm lúc từ quê Diễm vào đây đi ngược chiều dòng sông mất 2 tháng. Lần này về thời gian chỉ còn phân nửa thôi. Vì chi thời gia đi, về phải tổng gần 4tháng tính cả thời gian chuẩn bị, đó là còn chưa tính may rủi gặp thủy quái cấp cao hay gặp thiên tai ảnh hưởng tới chất lượng dược liệu. Cho nên mỗi lần đi nguy hiểm chồng chất những thu nhập chỉ đủ chi tiêu cho hai cha con Diễm.

Đã qua 20 ngày lên đêngh trên tàu, cảm giác say sóng đã bớt, Ba đứa trẻ vẫn tiếp tục công cuộc phân loại, sơ chế và phơi khô thuốc. Một đứa ngây thơ, một đứa giả vờ ngây thơ để ngắm đứa ngây thơ, một đứa thì tìm cách bảo vệ đứa ngây thơ khỏi con mắt háu đói của con sói biến thái, cứ như thế ngày từng ngày trôi qua, ngày cập bến đã đến. Phía xa xa là bến tàu chen chúc tàu bè. Bến tàu là một vùng vịnh cực kỳ xinh đẹp, nơi đây bao quanh bến là hai dãy núi xanh trập trùng, tiên văn lượn lờ lưng chừng núi, không khí tập nập, nhộn nhịp nhưng vẫn toát ra cảm giác thư thái,dễ chịu.Bến tàu là sàn gỗ lim dày tầm 20 cm được gia cố cực kỳ chắc chắn trên những chân cột bê tông cực lớn, những chiếc cột này ánh lên một vẻ lâu đời khí tức, khiến cho người ta phải tôn kính. Bến tàu có rất nhiều cầu thang hướng xuống các bến đậu nhỏ bên dưới sàn chính. Nhiều tàu ra vào nhưng không lộ ra vẻ chật hẹp.

“Thật thơm a”!!!

Đây là điều đầu tiên Bão cảm nhận khi đặt chân lên bến tàu.

Đây là bến tàu chuyên dụng, dùng để nhập dược liệu từ các nơi đổ về,sau đó phân tán ra khắp Nam bộ. Nơi này được gọi là Hương Cảng Dựa lưng vào vách núi là vô số các tiệm các san sát nhau. Chủ yếu là quầy thuốc, kho thuốc và một phần ít tửu lâu. Để vào được trong bến Ba của Diễm phải đưa ra

một thẻ bài. Người canh gác công bến nhìn sơ rồi gật đầu cho 4 người đi vào. Ba của Diễm dẫn 3 đứa đi một lượt ngang qua các tiệm thuốc, vòng qua vài cái hẻm nhỏ, đi thêm gần 15 phút, rồi đặt chân tại trước một được lâu khá cũ kỹ, có chút năm tháng vết tích, có chút tang thương khi tức. Lúc này Diễm không còn vẻ căng trọng như khi mới vào bến tàu nữa, vui vẻ kéo tay Băng và Bảo vào được lâu

“Vào đi Bảo, Băng... Đây là được lâu của bác tót, ahiluh”

Vừa chạy vào vừa réo rít, bác hai con về rồi nè, bên trong vang ra giọng nói người phụ nữ cực ấm áp:

-”cực cung của bác vào đây ta xem nào, gây tý nào là chết với ta

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Khảo nghiệm(1)

Sau đó Bác của Diễm đã an bài cho Bảo và Băng một căn phòng ở chung, vì gia đình thực sự không khá giả gì nên có chỗ ở đã là cực kỳ may mắn cho Bảo, mà từ trước Băng lại là nữ tỷ của Bảo nên không có việc gì không ổn ở đây cả, việc không ổn duy nhất là băng phải đề phòng tên biến thái cậu chủ này thôi,

Việc này cũng tính là thật oan cho Bảo, mặc dù hắn thích ngắm gái, nhưng đó cũng là sự việc đơn giản của con trai mà. Hắn thực sự không biết tiếng xấu của hắn là có từ Bảo Kỳ, tên chủ cũ của thân xác này, đã nhiều lần chòng ghẹo gái rất nhiều cô gái trên đường, ăn chơi sa đọa khi còn ở Daklak.

Phòng của Bảo ở sát với phòng của Diễm, cho nên đêm nào Diễm cũng sang để trò chuyện với Băng, lâu lâu lại quay sang đá mắt một cái với Bảo làm hắn hết hồn. Tại vì thực sự là hắn đang ngắm 2 người con gái thật sự đẹp trước mặt hắn a. Có gái xinh mà không ngắm thì thật có lỗi với bản thân. Nhờ thể tình cảm giữa 3 đứa dần tốt lên.

3 ngày nữa là tới ngày khảo hạch

Hôm nay là ngày khảo hạch, Bảo dậy sớm hơn thường lệ, tại vì hắn thực sự ngủ quá sớm, trước đây là sinh viên, đêm đêm combat, bây giờ đâu ra anh em xưa nữa, đâu ra mấy tính đề bay pub xuyên màn đêm với đam mê. Sửa soạn cơ thể một tý, lấy ra bộ đồ tốt nhất, cũng là bộ đồ duy nhất của hắn từ khi trốn thoát ở daklak, ở nahf với Băng hắn chỉ mặc mỗi quần đùi, mặc dù Băng ngại nhưng hắn cũng không cách gì khác, phải đợi bác của Diễm may cho mấy bộ mới.

Bước ra sân tiểu viện nhỏ trước 2 căn phòng của 3 đứa, hít thở không khí tràn ngập mùi được thảo đưa vào bến tàu. Ghe tiếng chân ở sau hắn quay lại, đập vào mắt là hai người con gái thực sự xinh đẹp a, Diễm đâu còn bộ dạng nhếch nhác như hồi trên tàu, dưới sự hướng dẫn của Băng, Diễm dường như dạo gần đây cũng biết ăn diện hẳn ra, Băng mặc dù vai trò là tỷ nữ của Bảo nhưng ba của Bảo cũng như Bảo thật sự xem Băng như thành viên ruột thịt, không có nửa điểm khinh khi. Cho nên Băng cũng như là con gái ruột được ông thương yêu rất nhiều, được ăn diện khá đầy đủ.

Diễm hôm nay vận một chiếc đầm màu đen làm nổi lên màu da trắng, chiecs cổ cao cao trắng nõn ẩn hiện sau cổ áo ngậy người, Băng thì càng không cần nói, quần jean rách gối, với chiến áo thun bó cực kỳ cá tính cũng như sexy khoe ra trường con chết người. Bảo há hốc mồm, cảm rơi gần chạm đất, linh hồn như bay lên cung trăng, giọng nói của bác hai kéo hắn lại với thực tại:

-“Mau nào 3 đứa trẻ bây giờ”

3 đứa lục tục theo bác hai đi ra ngoại trường bến tàu để bắt xe đi tới Đại Học viện, hắn đương nhiên là đi sau để ngắm 2 nàng cho rõ rồi.

Bốn người leo lên một chiếc xe tê ngư cho 2 đầu tê ngư kéo xe, Ngồi xe 2 tiếng đồng hồ, ê cả mông, cuối ùng chiếc xe dừng xe trước một chiếc Cổng chào cực kỳ to lớn với hàng chữ siêu to lúm bay phập phù trên chiếc cổng của hơn 30 mét,

“5-9 ngày toàn dân đưa trẻ đến trường”

“A ù, đây là tiểu học à, zzzz” Bảo âm trầm.

Bước vào cổng trường, phả vào mặt là một loại không khí mát rượi đến từng lỗ chân lông trên cơ thể, cơ thể dường như được thả lỏng, thoải mái vô cùng. Bốn người đi thẳng trên con được rộng hơn 20 mét bề rộng, toàn bộ được lát đá xanh lục đậm, toát lên vẻ hào hùng, uy nghiêm của Học viện. Đi 20 phút đi bộ, phía trước có một tấm bảng chỉ hướng rẽ bên tay phải, ở trên bảng có ghi chữ” quảng trường khảo hạch— 500 mét”

Theo đường này bốn người tiến vào một cái quảng trường siêu rộng, cái quảng trường này toàn bộ được lát bằng đá xanh lục, có thể thấy được Đại Học viện là giàu có cỡ nào, trên quảng trường tập trung ít nhất cũng hơn 10 ngàn người, nhưng theo Bảo chú ý thì người tham gia khảo hạch chỉ khoảng là một phần tư trong tổng số, phần còn lại có lẽ thân nhân đi theo con cháu mình,

Phía trước quảng trường là quảng đài rộng hơn 100 mét vuông, cao hơn 2 mét so với mặt đất, trên đó có 3 ống thủy tinh lớn xếp trên quần đài. Sau quảng đài là hàng ghế dành cho ban giám hiệu học viện và các vị lãnh đạo, và một số đại diện các thể lực tại Nam bộ. Xung quanh theo viền đường tròn

quảng trường là dãy ghế cho khán giả theo hướng về quảng đài, sức chứa cực lớn nhiều nhất lên đến 1 triệu người, phía trung tâm trên cao quảng trường là một màn hình lcd cực lớn 4 mặt, phục vụ cho việc thể hiện hình ảnh trực tiếp tới khán giả, đây cũng là đầu trường chính của cả Nam Bộ.

Đúng đợi gần 2 giờ đồng hồ, một tiếng còi nổi lên báo hiệu giờ làm lễ và bắt đầu cho việc khảo hạch tư chất để xác định phương hướng đào tạo cho từng cá nhân. Trên tầng không, một thân ảnh bay từ phía xa lại là một người đàn ông râu trắng bạc phơ, trên môi là nụ cười ấm áp tươi sáng, vẫy tay với tất cả mọi người phía bên dưới, sau đó đáp xuống quảng đài, người này sau đó đưa tay làm động tác mời, sau đó có thêm hơn mười thân ảnh bay tới đáp vào ghế ngồi tại sau lưng người đàn ông tóc bạc.

-“Tróc”

Người đang ông tóc bạc búng tay một cái, tràng diện ồn ào ngay lập tức im ắng lại, tiếng búng tay rất nhỏ nhưng ai cũng có thể nghe được, cảm giác như có người nói ngay bên tai, chỉ như vậy hiểu được jtu vì cùng thực lực của người này là kinh khủng như thế nào.

“Chào mừng tất cả mọi người đã đến đây hôm nay với sự tin nhiệm đối với Đại Học viện từ trước đến nay, để đào tạo ra tương lai của toàn bộ Miền Nam, để tìm ra các thiên tài của đại lục, Ta, là Đỗ Minh Long, chính thức khai mạc cuộc khảo hạch tư chất học sinh năm”

“Àm, âm” tiếng vỗ tay cực kỳ nồng nhiệt và phấn chấn của đông đảo học sinh cũng như nhân thân của họ, chính bản thân Bảo cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hẳn cảm thấy đây có lẽ là cơ hội duy nhất của hắn để trở nên mạnh hơn, sẽ có một ngày hắn trả thù cho cha hắn, sẽ tìm ra kẻ chủ mưu đã ám sát hắn lúc còn ở Daklak, mặc dù cha hắn không nói cho hắn, nhưng một phần nào đã được hắn đoán ra, ở cái thế giới cường giả vì tôn này, hắn nhất quyết phải mạnh mẽ hơn, phải điên cuồng tay lên thực lực chính bản thân, để có thể tồn tại và làm những việc mình thích. Hắn ghét nhất là sự luông cui trước người khác, làm những việc trái với sở thích hay lương tâm của hắn, sống mũi cay cay, cơ thể gần như run lên vì kích động, hai nắm tay nắm chặt trắng bạch không thấy màu hồng mạch máu, đối với hắn, tư chất cao hay thấp không quan trọng, trước đây hắn cũng học rất ngu, nhưng bù lại hắn cực kỳ siêng năng, có lẽ hoàn cảnh gia đình đã tạo ra đức tính này của hắn, sự tự lập tuyệt đối.

Nói qua về tu luyện ở Việt Tinh, đây là một đại lục có một loại nguyên chất không có hình dạng, thể tính, tính chất cụ thể gọi là linh khí, con người thông qua một số thủ đoạn để tổng hợp linh khí trong không gian, chuyển nó thành lực của chính bản thân gọi là “linh lực”, sau đó sử dụng linh lực vào các mục đích của mình một cách hợp lý, mà mức độ hấp thu linh khí về số lượng, chất lượng cũng như tốc độ, mật độ của linh khí phụ thuộc vào cấp độ tu luyện cũng như phẩm chất tư chất của mỗi người.

Cấp độ tu luyện hiện tại có thể thống kê được:

-Phàm nhân: tư chất cực thấp, cực khó tu luyện, người thường

-Thê phàm (9 tầng, 3 tầng cho 1 kỳ, sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, tầng 9 hay còn gọi là viên mãn)

-Sĩ cấp(9 tầng)

-Úy cấp(9 tầng)

-Tá cấp (9 tầng)

-Tướng cấp(9 tầng)

-Đế cấp (3 tầng)

....

Tư chất phân hạng: hạ phẩm, trung phẩm, cao phẩm, thượng phẩm

Tư chất gồm 2 loại chính:

-Ngũ hành tư chất: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ

-Biến dị ngũ hành tư chất: băng, phong, lôi, thạch

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Khảo nghiệm (2)

-“Mọi người trật tự xếp hàng, tất cả thân nhân tập trung lên vị trí khán đài, các em học sinh tham gia khảo nghiệm đứng thành 100 hàng, mỗi hàng số lượng bằng nhau, năm nay số lượng khảo hạch khá đông, hơn 15000 người nên sẽ chia làm 3 đợt khảo thí, mỗi đội 33 hàng, lần lượt nhận sood báo danh và đợi tới phiên “

Hiệu phó Đỗ Minh Long lại cất tiếng, thân nhân của các thí sinh lục tục kéo nhau lên khán đài, Bảo và Băng, Diễm kéo nhau cố gắng xếp vào một hàng cuối cùng bên phải, theo Bảo, nếu ở hàng bên cùng chắc sẽ được khảo hạch trước hoặc sẽ là khảo hạch cuối cùng, sẽ tiết kiệm được khá khá thời gian mà không phải chờ đợi nhiều, nếu cuối cùng thì có thể lên khán đài với bác hai nghĩ ngơi sau đó 2 ngày sau lại xuống tham gia, khán đài có rất nhiều phòng dành cho các đấu sĩ nghỉ ngơi giữa trận đấu.

“bụp”

Bảo đang kéo tay Băng đi chen qua hàng ngoài cùng, bỗng va vào người một thiếu niên tạc tạc hấn, tóc màu xanh lam nhạt, mặt mày cực kỳ tuấn tú, đôi mắt cũng màu xanh giống như các diễn viên trong Phim Ấn Độ mà kiếp trước hấn đã từng xem, đứng bên cạnh thiếu niên tóc xanh là 2 thằng với thân hình vạm vỡ,

- ‘ Xin lỗi’

Bảo gãi đầu áy náy vẫy tay xin lỗi, lúc đó thiếu niên tóc xanh vẻ mặt không đổi, giọng nói có chút băng hàn

-“Mày tưởng giết người xong xin lỗi là xong sao”

“Ồ ừ, thằng này mất dạy vl, bố mày sai bố mày đã xin lỗi rồi, còn thích kiểm chuyện, chắc lại mấy thằng công tử con ông cháu cha, em súc vật đây mà,”Bảo đang nghĩ cách làm sao để có thể tới nhan hchoox xếp hàng, đối với loại này hấn cũng không thêm quan tâm

Bảo gất giọng:

-“Lăn ra chỗ khác cho bố mày dẫn gái đi chơi, “

Vừa nhìn Bảo đã biết tên tóc xanh này cũng không amnhj lắm, vì giwof vẫn chưa học linh lực, mà tướng cũng éo là cực kỳ, chỉ ngán 2 thằng ôn to con bên cạnh, nhưng đâu là chỗ nào, đây là khảo thí quảng trường a, thằng nào dám vọng động,đứng như Bảo đoán, hai tên to con với ánh amwts trợn như muốn rớt ra ngoài nhìn chòng chọc vào Bảo ba người, còn thanh niên tóc xanh thì khóe miệng có chút giật giật, từ khi sinh ra tới nay chưa có kẻ nào dám bảo hấn lăn ra a, họa may chỉ có hấn bảo người khác như thế, con chuột nhắt này từ đâu lăn tới, hấn chớp mắt cũng không:

-“Xử nó”

Một thằng to con muốn nhào vào chụp cổ não Bảo xách lên, nhưng đi được nửa đường thì một âm thanh cực kỳ tự tin vang lên

-“Không ngờ Lãnh công tử còn không biết nói lý lẽ tại quảng trường khảo thí này a”

Đi tới là một nam tử ăn mặc khá đơn giản, áo bào trắng tung bay, thân thể cứng cáp, tướng đi tiêu sái, toát lên vẻ thanh lịch, có lẽ là một nam tử thiếu gia một gia tộc lớn, người này là Nguyễn Văn Linh, cùng tên với bạn chí cốt của Bảo tại kiếp trước.

-“Mày xía vào chuyện của tau???”

Thiếu niên được gọi là Lãnh công tử trợn mắt nhìn thẳng vào Nguyễn Văn Linh gằn giọng.

-Ta nào dám đắc tội Lãnh công tử, chỉ là ta đi ngang đồng rác nghe mùi hôi thối nên ắt xì thôi”

-“Ngươi Ngươi.....”

Lãnh Bội là một thiếu gia của một gia tộc to lớn tại Nam bộ, từ xưa giờ ai giám đối xử với hấn như thế, làm cho hấn nhất thời tức trùng mắt lẫn lên sòng sọc, tay nắm chặt chỉ về phí Linh và ba người Bảo, trong lúc đó thì tiếng hiệu ohos lại vang lên:

-“Các em mau chóng xếp hàng, nếu chậm trễ trực tiếp đuổi khỏi khảo thí tư chất “

Lãnh Bội gằn giọng, -“tụi mày nhớ mặt tau, à gấuu...”

Sau đó cất bước đi về phía trung tâm

Bảo rất là thương thức thiếu niên áo trắng này, chứ người đúng là có văn chương à nha, chứ người thật lịch sự, hahahaha.

-“Thank ciu em yêu nhé, “ Bảo đưa tau lên trán phát nhẹ ra phía trước như phim kiếm hiệp cảm ơn, thiếu niên áo trắng chỉ mỉm cười nói:

-“ Ngươi cần thận Lãnh bội đó,Nguyễn gia ta hấn không làm gì được, nhưng người như ngươi thì hấn có thể làm được nhiều điều a, hấn là cháu trai họ hàng xa với thành chủ Sài Gòn đấy, ggwp”

Sau đó xoay người rời đi, để lại phái sau là ánh mắt lo lắng của Băng và Diễm, còn Bảo thì cảm thấy bình thường thôi, hồi còn đi học hấn còn quậy phá như thế nào cơ chứ, bọn này tép rieu”

Đúng như Bảo dự đoán, khi xếp hàng ổn định xong, nhóm 33 hàng của hấn được đầu tiên, vị chi hấn sẽ được là hàng đầu tiên khảo thí, đỡ tốn biết bao nhiêu thời gian, đang trong con tự đắc hấn bỗng cứng đờ miệng khi nhận được thông báo hàng của hấn sẽ là khảo thí cuối cùng trong nhóm đầu tiên, b chi

biến cười ra nước mắt, đúng là gây ông đập lưng ông mà, nhưng Bảo nào biết đúng thật sự thì hàng của hắn sẽ được khảo thí đầu tiên, nhưng hàng cuối cùng của nhóm của hắn chính là hàng của Lãnh Bội đứng dựa vào mối quan hệ nên đã được thực hiện trước.

Twungf thí sinh sẽ bước từ bên phải khán đài bước lên Quảng đài sau đó đứng vào ống thủy tinh số một để phân loại tư chất, sau khi phân loại sẽ được sang 2 ống còn lại để đánh giá phẩm chất của tư chất. Người đầu tiên bước lên ống thủy tinh, sau 3 tiếng “tích, tích, tích”

Cột sáng màu đỏ vụt sáng cao 3 mét cũng là độ cao tối đa của ống thủy tinh này, mọi người đều biết người nữ này mang tư chất hòa thuộc tính, sau đó người này được đưa sang ống thủy tinh số 2 để đo phẩm chất tư chất thuộc tính, cũng là ba tiếng “tích, tích, tích” vang lên, cột sáng màu đỏ vụt sáng cao tới 5 mét trên ống thủy tinh cao 50 mét này, một giọng người nữ vang lên thông báo kết quả:

-Hạ phẩm hòa thuộc tính.

Sau đó là thêm gần 20 người tiến lên khảo thí, toàn bộ đều không có biến dị tư chất, toàn bộ là ngũ hành tư chất cơ bản, duy nhất có một người đạt được trung phẩm mộc thuộc tính, người thứ 20 tiến lên quảng đài, người này Bảo biết à nha, là tên gia hỏa lúc sáng gây sự với hắn, hắn đi lên kèm theo đó là ánh mắt hâm mộ của rất nhiều cô gái phía dưới

Bảo thầm than “đẹp trai đúng là đã thật”

Lãnh Bội bước vào ống thủy tinh 1

“tích, tích, tích”

Cột sáng màu lam đậm cao 3 mét dâng lên kèm theo đó là tiếng hô hoán của mọi người phía dưới, một vài ánh mắt thể hiện sự quan tâm đến tư chất này đến từ hàng ghế khách mời,

Một người thiếu ôm đứng bên cạnh Bảo run rẩy thốt lên:

-“à... là..., biến dị băng thuộc tính a, là băng thuộc tính đó.....”

Thông thường rất ít khi biến dị ngũ hành thuộc tính xuất hiện, nhưng khi đã xuất hiện phần lớn đều là cao phẩm tư chất a, đúng như vậy, sau khi Lãnh Bội bước sang ống thủy tinh thứ 3 để đánh giá phẩm chất tư chất, cột sáng màu xanh lam đậm bắn lên cao tới 27 mét, là cao phẩm tư chất biến dị băng thuộc tính a, tiềm lực kinh người, tương lai tu luyện cực kỳ tươi sáng,

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Tư chất mét sáu

Chờ đợi mòn mỏi, sắp hết ngày khảo hạch đầu tiên, chủ yếu là tư chất ngũ hành hạ và trung phẩm, rất ít cao phẩm như Lãnh Bội lại càng ít, nhưng lại có thêm 2 người là biến dị ngũ hành tư chất là trung phẩm tư chất, một là Phong tư chất, và người thứ hai là lôi tư chất trung phẩm, mà người lúc sáng giúp hắn là nam tử áo trắng Nguyễn Vãng Linh, hắn biết được jteen này vì được người quản thí đọc lên, tên này được cao phẩm thổ thuộc tính, đáng hâm mộ a.

Cuối cùng cũng đợi đến lượt hàng của hắn, hồi hộp chờ đợi đến bản thân, nhưng vì trước đó đã đảo ngược quá trình khảo thí nên giờ hắn sẽ khảo thí sao Băng và Diễm, khi tên Diễm được xướng lên, cô ấy bước ra thu hút bao ánh nhìn, chắc hẳn cực kỳ thu hút ánh mắt, các gương mặt tinh khiết, khả ái ngay thơ có phần hơi lo lắng bước lên quảng đài, sao đúng bước vào ống thủy tinh thứ nhất, nàng nhắm mắt đợi chờ đợi kết quả, mặt dù kết quả có thấp thì vẫn được theo học tại học viện nhưng nàng vẫn muốn kết quả tốt một chút để làm ba và bác hai hài lòng.

“tích, tích, tích”

Màu xanh lục, ‘woaz’, một vài tiếng hâm mộ phía dưới phát rabò vì cũng khá ít có tỷ lệ có tư chất hệ mộc, đây là hệ tư chất có sức mạng to lớn từ viễn cổ, bắt đầu thời diệt dân, đến nay rất ít có. Điều làm mọi người ngạc nhiên không dừng ở đây, cột sáng màu xanh cao tới 25 mét ở trụ thủy tinh thứ 2 mới làm mọi người “ồ” lên, đây là cao phẩm tư chất hệ mộc a, sáng tới giờ mới có 1 người là lãnh Bội đạt được Cao phẩm Băng thuộc tính thôi, đây chắc chắn là trung tâm bồi dưỡng của Đại học viện năm nay rồi.

Đến lượt băng bước lên, Diễm lúc bước xuống chạy lại nắm tay Băng,

-“Cố lên nhé Băng”

-“Ừ, mình biết rồi” mặc dù trả lời như vậy với Diễm nhưng Băng biết rằng, tư chất đầu phải dựa vào sự cố gắng là sẽ có được kết quả cao, đây hoàn toàn là bẩm sinh a, phần lớn là do gia đình truyền thừa, Nhưng từ lúc được ba của Bảo nhặt về nuôi, nàng không có một chút ấn tượng nào về gia đình nàng, cha nàng là ai, mẹ nàng là ai, gia tộc của nàng ở đâu, thứ duy nhất nàng nhớ được là Băng, tên của nàng, cũng không hề có họ, chỉ một chữ, Băng.

Bảng buiwcs lên trụ thủy tinh số 1,

Vẫn ba tiếng “Tích, tích, tích”

“Woaz woaz woaz...” âm thanh như phá vỡ bầu không khí im lặng, lại là một người có Bảng thuộc tính tư chất, lại là một biến dị ngũ hành thuộc tính, bây giờ chỉ không biết xui xẻo được j trung phẩm tư chất hay là may mắn được tới thượng phẩm tư chất đây, ahilu,

Và kết quả là cao phẩm băng tư chất biến dị ngũ hành. Sau khi chạy nhanh xuống, Băng lao vào ôm Bảo, nước mắt rung rung, nàng thực sự vui mừng với kết quả, nàng biết tầm quan trọng của tư chất này mà, nếu mà tư chất nàng cao như vậy thì thực sự bố mẹ nàng cũng sẽ thực lực mạnh lắm, nhưng vẫn bị giết sạch cả gia đình, chỉ sót mỗi nàng, một phần vì tương lai có một phaand giúp được Bảo trả thù cho gia đình Bảo, b Bảo thực sự có ân tình rất lớn đối với nàng bb thì đang được gái ôm, phê nhũn cả chân, trong lúc đó hàng trăm con mắt ghen tị khác như mũi tên găm vào mặt hắn, 2 cô nàng đẹp như miss teen, tu chất khảo thí thì khỏi bàn, tại sao lại theo cái thằng ẻo là này chứ, đẹp trai thì có chút, dụ gái thủ đoạn vô biên a,

“Vô Kỳ Bảo, 15 tuổi” tiếng đọc như google cất lên, đến lượt hắn rồi, điều hắn lo lắng không phải là tư chất thấp hay cao, mà là hắn đến từ địa cầu, có hay không xóa mất hoàn toàn tư chất của cơ thể mới này, hay nói cách khác là cơ thể cũ của hắn làm gì có tư chất ngũ hành, củ hành, củ tỏi gì thế này chứ,

“Tới đâu thì tới” Bảo tự nhủ, sao đó bước lên quảng đài, bước vào trụ thủy tinh số 1

“Tích, tích, tích, tích, tích...” 3 lần tiếng tích phát ra vẫn chưa có kết quả, điều này sao có thể chứ, chính bản thân hắn cũng ngạc nhiên không thôi, không lẽ “404 error, not found” sao, dẻo gion à nhà”, bảo vừa nghĩ tới đó, cũng là lúc tiếng tích thứ 9 phát ra rồi dừng lại, trước ánh mắt đầy kinh dị của mọi người, người trên bàn khách mời toàn bộ đứng dậy,

“Đây, đây là...”, hiệu phó Đỗ Minh Long hoảng hốt tự lẩm bầm, là tư chất kép à nha, điều này sao có thể chứ, sao một người lại có thể có 2 tư chất trong một cơ thể được jchuws,

Đập vào mắt mọi người là luồng ánh sáng đỏ rực và vàng hơ đang cuộn lại với nhau như hai con giao long cuộn cuộn nổi lên từ đỉnh đầu hắn như một mũi khoan kéo thẳng đến đỉnh 3 mét của trụ thủy tinh số 1, lúc trước quảng cảnh ồn ào khi xem tư chất của Băng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự im lặng tuyệt đối, tiếng động duy nhất còn lại chính là tiếng 2 luồng khí trên đỉnh đầu Bảo cuộn vào nhau trong trụ thủy tinh, đến khi mọi người hoàn hồn lại, vang lên là những người thở hít hơi khí lạnh, đây là cái khái niệm gì a, trước tới nay đã có ai thấy sự việc này chứ.

Trong lúc đó Bảo đã nhận được lên bước sang trụ thứ 2 từ chính hiệu phó Đỗ Minh Long, hắn vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, khi bước vào trụ thủy tinh thứ nhất hắn chỉ cảm thấy cơ thể lâm vào một tình trạng lơ lửng, hình dáng người đàn ông tên giống trong giấc mơ lúc chuyển thể mỉm cười với hắn, sau đó là hắn được lệnh sang trụ thứ 2,

Bước vào trụ thủy tinh thứ 2, hắn không còn cảm giác như ở ống thủy tinh 1, lần này thì hắn thực sự thấy được hai luồng khí màu đỏ và vàng lượn quanh cơ thể hắn, đúng, chỉ là lượn quanh cơ thể hắn, chỉ là lượn quanh cơ thể hắn sau đó chạy vòng vào trong cơ thể, qua từng mạch máu, kể đến lại vòng ra ngoài như một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh liên tục lặp lại, cho nên chiều cao đo được chỉ là 1m6 chiều cao tư chất, tương đương là kết quả tư chất thấp không thể thấp hơn, chính xác là thấp nhất từ đầu đến bây giờ.

“Hạ phẩm tư chất ngũ hành thuộc tính hỏa và kim”

Tiếng đọc của quản thí đều đều vang lên, không còn kích động như khi thông báo hắn bước sang trụ thứ 2, tiếng nghị luận vẫn không ngớt, Lãnh Bội thờ dài 1 hơi, hắn cứ tưởng với tư chất kép mà lại là đồng cao phẩm thì ai chịu nổi, hắn thầm ước hắn có được tư chất kép đó, nhưng bây giờ thì hắn nghĩ lại rồi, kép thì làm sao có thể cùng tốt cả hai được chứ, haaha, đừng đùa, chuột nhất vẫn chính là chuột nhất.

Về phần Bảo thì hắn có hơi thất lạc với bản thân một chút, “cho tau 2 tư chất làm gì, cho tau một cái mà là thượng phẩm có phải ngon không, móa, xui vĩ”

Sau ngày khảo nghiệm tư chất đầu tiên, thì 5000 thí sinh có trong đó 30 người không thể tu luyện, hạ phẩm và trung phẩm tư chất thì nhiều vô số, cao phẩm thì chỉ có 4 người, đặc biệt siêu cấp hạ phẩm có 1 người là Bảo, 1m6 chiều cao trụ đánh giá phẩm chất tư chất, đi tới đâu cũng được jsuwj để ý của mọi người, nhưng không phải là hãm mộ tư chất kép của hắn, mà là hãm mộ hai cô nàng bên cạnh hắn a, người ở đâu mà vừa đẹp, vừa tư chất siêu tốt, chắc chắn tiền đồ vô hạn lượng, có thằng con trai nào mà không chảy dãi thèm thường chứ, Đồng thời một luồng ý kiến từ đó đã được phát triển, tư chất cầu ta dù cho tệ, vẫn hơn cái thần “tư chất mét sáu”, từ đây cũng là biệt danh được mọi người gán cho Bảo.

Sau buổi chia tay đầy nước mắt của bác hai với Diễm, 3 đứa cùng với một nhóm học sinh đượcj chia ra các nhóm nhỏ hơn để chuyển về nơi ở, tại Đại học viện việc chỗ ở cho học viên là hoàn toàn dư dả, nhưng để kích thích cho sự tranh đấu, nỗ lực trong học tập, các học viên tư chất ngang nhau sẽ ở cùng một khu với nhau, điều kiện tốt nhất là khu dành cho các học viên có tư chất cao và thượng phẩm cùng với biến dị ngũ hành tư chất, khu tiếp theo kém tiện nghi hơn một chút là dành cho trung phẩm tư chất ngũ hành ở, tạo thành các dãy nhà liên tiếp nhau, tại đây tổ chức sinh hoạt giống như ký túc xá của hắn kiếp trước, và đương nhiên rồi, khu tồi tàn nhà lá tường đất là dành cho bọn hạ phẩm tư chất và siêu cấp hạ phẩm tư chất Vô Kỳ Bảo,

“Cậu chủ, ta dọn qua ở gần cậu chủ nhé” Băng thành khẩn đề nghị với Bảo,

“Băng đi đâu ta đi đó, “ Diễm dứt khoát trả lời, trên mặt có một vầng hồng vân, nàng cũng định nói theo Bảo nhưng sự xấu hổ đã khiến cho nàng nói là theo Băng.

Bảo thực sự xúc động, không nghĩ đến Băng vẫn một lòng với mình như vậy, nhưng hắn vẫn dứt khoát cự tuyệt 2 nàng:

“Băng, ta nói với em rồi, từ nay không xưng chủ tớ với ta nữa, bây giờ chúng ta bình đẳng, công nữa, hai nàng không được theo ta, dùng tư chất của hai

nàng theo ta đến khu ngoại vi là một sự phí phạm lớn, Bổng hãy ráng học tập đã trả thù cho ba, còn Diễm cũng vì bác hai mà phấn đấu”

Sau đó hấn xoay lưng rời đi về phía ngoại vi ký túc xá, để lại đằng sau là gương mặt dần dựa nước mắt của Bổng, nói vậy chứ thật sự hấn tiếc lắm, phải xa hai người đẹp, không còn gái để hấn chọc ghẹo mỗi khi rảnh, không được ngắm những đường cong hoàn mỹ mặc dù sau đó là ăn tát, nhưng hấn biết rõ, bản thân chưa thể lo cho hai nàng được, trong khi tư chất của hấn lại là ”tư chất mét sáu”, còn yếu hơn cả 2 nàng, thì hấn lấy gì ra để đảm bảo cuộc sống đây,. Trước phải tăng lên thực lực của bản thân cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tụ Boom

Nhà ở của hấn nằm trong khu ngoại vi ký túc xá, vì hạ phẩm tư chất như hấn có rất nhiều, nên dày phòng cũng cực kỳ dài, kéo dài vòng vo quanh chân vài ngọn núi mới sắp xếp đủ cho hơn 4k người ở, mỗi phòng mặc dù tiện nghi không đầy đủ nhưng cũng khá sạch sẽ, khô ráo, một phòng ở được 5 đến 6 người nhưng vì hấn ”tư chất mét sáu” nên chả ai thêm ở chung với hấn cả vì ai cũng muốn ở cùng một người kha khá để còn học tập được chút gì đó, hấn chọn một phòng khá nhỏ vì chỉ có mình hấn ở, tại trước phòng hấn là một cây đa khá to, rũ bóng mát xuống phòng, nên trong lúc trời nắng nóng thì khu của hấn vẫn khá mát mẻ. trong phòng bày biện cũng khá đơn sơ, 2 chiếc giường, một chiếc bàn gỗ khá cũ kỹ cùng với 2 chiếc ghế có lưng tựa vào tường, phía bên trong là nhà vệ sinh cũng khá sạch. Nghe nói ở khu này linh khí cực kỳ thiếu thốn, mà đúng như vậy, tại đây Bổng cảm thấy không khí hít thở không sáng khoái như ở quảng trường hôm qua, không còn cảm giác luồng khí mát mẽ chạy qua từng lỗ chân lông. Dọn dẹp các thứ đồ đạc, chỉnh sửa phòng ốc một chút theo sở thích của mình, Bổng có cảm giác một lần nữa trở về thời sinh viên của mình, cũng một căn phòng nhỏ, cũng chiếc giường gỗ, cũng chiếc chiếu manh, cảnh thì thật giống nhưng hấn đâu phải là hấn nữa, dù sao tại thế giới này, suy cho cùng hấn cũng là người ngoài, là người từ nơi khác đến, chính bản thân còn phải là bản thân, là hấn nhưng không phải là hấn, hấn ở đây nhưng sự thật hấn không hề ở đây, lan man cùng suy nghĩ về quê nhà đã khiến chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Trong lúc hấn tiến vào giấc ngủ thì nhưu có như không, 5 luồng ánh sáng trong đó màu đỏ cùng vàng khá rõ ràng hấn các màu còn lại, từ gốc cây trước nhà tràn vào phòng hấn, lượn lờ quanh cơ thể Bổng, như muốn kiểm tra chính cơ thể hấn, luồng khí này cứ như vậy lượn lờ như vậy suốt 3 tiếng đồng hồ sau đó cùng nhau tràn vào mi tâm của Bổng sau đó biến mất, vô anh vô tung như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bổng mở mắt tỉnh dậy, lúc này đã là 6 giờ, hấn phải chuyển bị cho lớp học cơ bản của Đại học viện, vì nhà khá xa, Bổng phải đi bộ suốt gần 30 phút đồng hồ mới đến được khu giảng đường, đây là hấn gọi như vậy vì hấn cảm thấy gọi là giảng đường nghe khá thân thuộc đối với hấn, như cuộc sống sinh viên khá gian khổ nhưng cũng rất vui, khu giảng đường rộng lắm, cũng phải vài hecta, chia ra rất nhiều khu, phù hợp với từng khóa học sinh, cùng tư chất học sinh và điều kiện tu luyện tốt hay ít hơn cho từng nhóm đối tượng.

Hấn theo thời khóa biểu bước vào lớp đã được sắp xếp trước, hôm nay học sinh cũng khá đông, từng tiếng cười đùa như đưa hấn trở về thời cấp 3 mới tới lớp vui vẻ, dù sao tại đây hấn chỉ mới 15 tuổi thôi, lớp học hôm nay chỉ khoảng 50 người, ngồi khá thoải mái, rộng rãi,

“Rengggggggg...”

Tiếng chuông báo hiệu giờ học tới, cả lớp im ắng hẳn lên, chỉ nghe tiếng cộp cộp từ xa vọng lại, đoán chừng là của phụ nữ, tiếng gót chân tới gần, gần dần, cuối cùng hạ lạc tại lớp của hấn, bước vào lớp là một cô gái trẻ tầm 25 tuổi, gương mặt bầu bĩnh, cực kỳ đáng yêu, ngây thơ vô cùng,

Gương mặt ngây thơ nhưng thân hình không hề ngây thơ à nha, cô mặc một bộ đồ công sở, váy đen ngắn lên trên gối, mặc một chiến áo sơ mi trắng dài tay đã được xắn lên, chiến cổ áo tháo hờ 1 hạt nút, làm lộ ra chiếc cổ trắng ngần, điểm xuyến lên đó là một nốt ruồi màu hồng trên bầu ngực cực kỳ kích thích, chiếc cổ trắng ngần vươn lên trong chiếc cổ áo, đi trên đôi giày cao gót, làm cho bờ mông cong lên chữ S cực hoàn mỹ, sau khi tiến đến bàn giáo viên trước con mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của bọn con trai, và ánh mắt ghen tỵ của bọn con gái, cô bước lên bàn giáo viên, sau đó hướng mắt về cả lớp, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh, dường như cô đã quan với các ánh mắt như vậy rồi, có lẽ cũng đúng thôi, cô cũng tự nhận định được nét quyến rũ của bản thân,

–“Chào các em, cô là cô giáo Huỳnh Thị Thu Thảo, các em cứ gọi cô là cô giáo Thảo được rồi!!”

–“CÔ GIÁO THẢO” Bổng không nhận được thốt lên, mặc dù khá nhỏ nhưng bọn bên cạnh vẫn là nghe được,

–“Ừa, mày quen cô giáo hả mày????” Một thằng bên cạnh nhìn Bổng với ánh mắt hình viên đạn, dường như chỉ đợi Bổng ừ một tiếng nó sẽ bay vào nuốt sống hấn vậy,

–“À, À không không, chỉ là người quen bên trong một câu chuyện thôi, ahìhừ”

Trong đầu Bổng hiện lên hình ảnh một câu chuyện mà hầu như thằng con trai nào ở Việt Nam đều biết, một số hình ảnh không trong sáng nhất hiện ra trong đầu Bổng, ai bảo hấn cùng là đàn ông làm chi, làm sao có thể tránh khỏi những cảm dỗ này chứ.

Cố gắng gạt bỏ những tạp niệm trong đầu, hấn tiếp tục lắng nghe cô nói.

–“Hôm nay chúng ta sẽ học bài học cơ bản về linh khí, và tập tụ linh chuyển hóa linh lực”

“Linh khí là một loại phi vật chất lưu chuyển trong không thời gian, rất khó nắm bắt, sức mạnh của linh khí rất cường đại nếu được sử dụng đúng cách, có thể dùng để tấn công, phòng thủ, gia cố căn cơ cơ thể, khuếch đại giọng nói, tăng cường thần niệm, điều khiển máy móc.... Và để sử dụng được linh khí, chúng ta phải chuyển hóa nó thành linh lực của bản thân”

“Vậy làm sao để chuyển hóa linh khí??? em nào biết”

Đợi tầm 3 phút, không có ai giơ tay, cô Thảo cũng không trách nể, cô chỉ mỉm cười phất tay, 50 cuốn sách “tụ linh cơ bản” xuất hiện trước mặt mọi người trong sự ngỡ ngàng của 50 cặp mắt, “ cái này ảo thuật thật siêu a”

-“Các em lật trang 4 “

Đập vào mắt Bảo là loại chữ cái hoàn toàn lạ hoắc, như giun bò thế này nhưng không biết như thế nào từ trước tới sau hẳn đều hiểu được hết, đây có lẽ là ký ức của tên Bảo Kỳ à nha.

“Muốn tụ linh, trước hết phải tĩnh tâm, loại bỏ tạp niệm, tâm trung tĩnh thần tại dưới cằm, cảm nhận luồng khí mát mẻ nhưng cũng hơi ấm nóng lưu chuyển trong không gian, sau đó cố gắng vận chuyển luồng khí hóa luồng từ dưới cằm ra trước miệng, tiếp tục hướng dẫn luồng khí này tập trung tại nhân trung (giữ môi trên và mũi), từ đó lan chuyển khắp cơ thể, cuối cùng tập trung tại đan điền”

-“Đạch, lắng nghe vl, hít thở bằng mũi có phải ngon không, lắm chuyện”

Thăm thẳm một câu, sau đó Bảo cũng bắt chước mấy người trong phim kiếm hiệp, ngồi xếp bằng lịa trên băng ghế, sau đó thực hiện chu thiên vận chuyển theo bản thân,

Hít vào đường mũi, sau đó cho tụ khí xuống đan điền, Một lần, hai lần, ba lần,... Bảo làm gần 30 lần vẫn chưa cảm thấy gì “luồng khí mát lại còn nóng ầm” này, hay là bản thân chưa gồng đủ công lực nhĩ,

Nghĩ đến đây hẳn không để tay lên đùi nữa mà chuyển thành tư thế Siêu xayda, hít một ngụm khí siêu lớn, sau đó chuyển xuống đan điền, hai tay gồng mạnh, mặt trân lên, hẳn đang thầm nghĩ ahwns sẽ đạt tới siêu xayda cấp mấy đây, mọi người xung quanh cũng đang tập tụ linh nên không ai thèm để ý hẳn, hẳn thiết nghĩ, để thành công chắc phải đọc thần chú như trong truyện.

“A lê hấp, sô cô la hột gà sukuchi bánh mì ốp la....”

__”Bùm”

Một tiếng BÙM rõ to làm mọi người đang trong trạng thái hoàn toàn tập trung hồi tỉnh lại, tiếng Bùm nổ ra rất nhỏ nhưng trong tình trạng lớp học siêu im ắng thế này chẳng khác nào quả bom hạt nhân.

Tất cả ánh mắt mọi người tập trung trên người hẳn, một mùi thum thum bốc lên lan tràn toàn lớp học, cô giáo thì bùm meienji cười nứt nẻ, còn bọn bên cạnh thì mau chóng ly tán ra khỏi khu vực 16m50,

“ĐỪ, đây là chuyện gì, ta không tin, ta không tin.....”

Bảo chỉ biết cười ra nước mắt, hẳn hận mặt đất không nứt ra một cái lỗ để hẳn chui vào, tụ linh thì không làm được, mà tụ boom thì thành công thế này, lịa còn trước 50 đứa bạn mới gặp, còn có cả cô giáo Thảo xinh đẹp, sĩ diện đàn ông hai kiếp người đã bị hẳn chà đạp không còn gì, “con xin lỗi ba má, xin lỗi cuộc đời”, dcm bố lại xui vl rồi.

-“Thôi, hôm nay học tới đây thôi, các em về nhà thực hành mai chúng ta tiếp tục học, à hí hí...”

Cô lên tiếng giải vây cho Bảo, cũng không quên bịt tay lên miệng vì không nhìn được cười, Bảo như mũi tên nhảy mất biến mất trong lớp học, hẳn dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà đóng cửa để tự xăm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chu thiên vận khí kỳ ngộ

Mặc dù nhục nhưng cũng có chút kinh nghiệm à nha, vậy kinh nghiệm ở đây là gì??

Đó là bót ngu lại, và hơn hết là đừng tỏ ra ngu tại nơi đông người. Chạy một mạch về tới phòng của hẳn, Bảo thật muốn chui một cái lỗ nè nào xuống đó chơi với giun để vài năm rồi lại lên, không thì đi luôn cũng được,. Về đến nhà đã là xế chiều, hẳn hơi chán nản một chút, còn việc ngại ngùng chuyện lúc chiều chỉ thoáng qua trong đầu Bảo, hẳn từ lúc bắt đầu là sinh viên, mặt mũi hẳn được nung đúc dày lắm, bê tông vài mét chắc cũng không bằng đầu,

Ngồi trên chiếc ghế tựa được jhawns đem ra trước sân, nhắm một ngụm linh trà được Bả đưa lúc sáng, hấn ngẫm lại thời gian giữa hai kiếp người, hấn chỉ biết thờ dài ngao ngán, nhưng trong đó lại có một chút thú vị, không biết mọi người chết đi đều xuyên việt như hấn hay không, hay chỉ mình hấn có được ưu ái này, nhưng cái này cũng chwua tính là may mắn a, vừa sống lại liền phải chạy trốn truy sát hơn nửa tháng, cả cuộc đời trước của hấn cũng không có được trải nghiệm kinh hoàng như vậy a, nhưng dù sao trên hết, hấn vẫn ngồi đây không hề sức mẻ, có chăng là một chút tưởng niệm tới người cha thế hai của hấn, mặt dù chỉ mới gặp nhưng hấn cảm nhận được tình cảm, sự hi sinh của ông ấy dành cho hấn rất nhiều, hấn quyết tâm rồi, quyết tâm làm một cái gì đó khác biệt, không thể cứ bị động như cuộc jsoongs sinh viên nghèo trước đây, cuộc sông mặc tay kẻ khác nhào nặn được, nbanr thân phải dựa vào chính bản thân, chính thực lực để tồn tại tại thế giới này, để bảo vệ những người hấn yêu thương, và hi vọng, một ngày hấn sẽ được gặp lại em gái hấn, mặc dù hấn biết, việc này cơ hội gần như bằng không,

Bảo lôi ra cuốn sách lúc chiều vớ được lúc chạy ra khỏi lớp của nhỏ bàn trên, “Muốn tụ linh, trước hết phải tĩnh tâm, loại bỏ tạp niệm, tâm trung tĩnh thần tại dưới cằm.....”

Đọc thật chậm từng chữ, từng câu trong sách, hấn cố gắng nuốt hết mấy chữ như khi học Mac-Lê nin vậy,” bố mày Mac-Lê nin còn qua môn 4.0, mấy cái tụ linh này tuổi già”

, hấn ngồi xếp bằng, hai tay bắt quyết đặt nhẹ lên hai gối, nhẹ nhàng chìm vào trạng thái tĩnh tâm, bỏ qua các tác động xung quanh, một vòng lại một vòng chu thiên vận khí được hấn lặp lại, hàng chục lần, hàng trăm lần qua đi, vẫn không có gì xảy ra, nhưng hấn không hề nản chí, đều bây giờ hấn thiếu nhất là thực lực, và điều hấn có nhiều nhất bây giờ chính là thời gian, “ta không tin ta không thể làm được, tư chất mét sáu nhwung cũng là 2 tư chất a, không được keo này ta bày keo khác”

Nhưng hấn thật sự đâu biết được, đều làm cho hấn không thể tụ linh được lại là chịu sự tác động của chính tư chất của bản thân hấn, tư chất của hấn mang hai màu chính là đỏ và vàng, tượng trưng cho 2 trong ngũ hành thuộc tính là kim và hỏa, hai tư chất này hoàn toàn khác nhau, “Hỏa khắc Kim”, để thực sự tụ linh được mỗi người phải dựa vào luân linh khí của tư chất bản thân có sẵn trong cơ thể để hướng dẫn linh khí bên ngoài chạy theo một quỹ đạo có sẵn của cơ thể, nhưng tư chất kép của hấn lại đầu đá lẫn nhau, đương nhiên linh khí bản chất của hấn hỗn loạn vô cùng, làm cho linh khí bên ngoài không thể tuân theo một quỹ đạo nhất định nào cả,

Một ngàn lần, hai ngàn lần, ba ngàn lần. lúc này đã là 12h khuya, Bảo vẫn đang chìm trong trạng thái tập trung nhưng lại khá mơ hồ, hấn gần như kiệt sức rồi, cả tinh thần lẫn thể xác, nhưng vẫn tiếp tục chu thiên vận khí, tiếp tục hướng dẫn nguồn linh khí bên ngoài gia nhập cơ thể hấn. Một sự chuyển động nhẹ nhàng quen thuộc, lần này không phải là 5 luồng khí như đêm trước, mà lần này chỉ là hai luồng khí màu đỏ và vàng từ cây đa cổ thụ trước nhà thẩm thấu ra, bay đến lượn lờ quanh cơ thể hấn, Bảo cảm thấy cơ thể một trận dễ dàng, thoải mái, êm dịu, hai luồng khí như đôi bàn tay mẹ vuốt nhẹ quanh thân thể của hấn, mát mẻ nhưng lại ấm áp vô cùng, 2 lần khí mờ ảo này như gột rửa từng lỗ chân lông của hấn, từng lần khí trắng từ lỗ chân lông hấn bốc ra, nếu có người đứng gần hấn lúc này chắc chắn sẽ cảm thấy được cơ thể Bảo như một lò nước sôi, hơi nước liên tục tuông ra qua lỗ chân lông, nhiệt lượng của khí này rất nóng, nóng hơn hơi nước từ nước sôi rất nhiều, nhưng Bảo lại không cảm thấy gì, hai luồng khí vàng đỏ đã bảo vệ cơ thể hấn,

Sau hơn hai tiếng đồng hồ “xì hơi” của cơ thể Bảo, lần này khí trắng đã dịu lại dần rồi dừng hấn, đột nhiên hai luồng khí đỏ vàng cuồng cuộn dâng lên, càng ngày càng đậm đặc, càng ngưng thật, dường như muốn biến thành thực chất, hai luồng khí này rít gào cuộn lấy nhau, tăng nhanh tốc độ theo đúng chu thiên vận khí của Bảo đã làm vài ngàn lần đến mức thuộc lòng, vào ra dưới cằm sau đó đâm thẳng vào nhân trung của hấn, một trận đau đơn dâng lên trong đầu Bảo, đầu hấn như muốn nứt ra, từng thớ thịt trên người hấn nứt ra các đường vết dài, máu đã âm i chảy ra, nước mắt cũng chảy ra, ahwns như muốn thét lên nhưng ngay cả sức ngẩng người còn không làm được, hấn cứ ngồi xếp bằng, cơ thể nhận từng trận đau đơn, nhưng lúc này hấn lại không cảm thấy lo sợ, thay vào đó là một sự chờ mong trong vô hình, trong tiềm thức của hấn, nhưng điều này bản thân hấn không thể lý giải được.

Đây là sự áp chế của hai luồng khí đỏ vàng bên ngoài đối với 2 luồng khí đỏ vàng đang mâu thuẫn bên trong cơ thể hấn. Người khác thì hướng dẫn linh khí bên ngoài chạy theo chu thiên vận khí cơ thể, còn hấn thì ngược lại, mượn linh khí bên ngoài để đã thông và hướng dẫn chính luồng bản thân linh khí trong cơ thể theo một quỹ đạo chính xác, phù hợp với cơ thể tái sinh của hấn, sự đè nén, xúc tác của 4 luồng khí này chính là nguyên nhân gây ra sự đau đớn dành cho hấn, bởi vì hấn là người xuyên việt, sức mạnh tinh thần của hấn thwucj sự mạnh hơn người nhiều lắm, nhwung lúc này hấn cơ hồ muốn ngất xỉu, cố gắng giữ cho bản thân tin hthaanf thanh tỉnh, vì hấn chờ mong kết quả của cơn đau này, mặc dù hấn hoàn toàn không biết điều gì đang xảy ra.

Qua đi một giờ thời gian, lúc này cơ thể Bảo đang ở cực độ đau đớn và mệt mỏi, trận tra tấn này dường như ngừng lại, luồng khí đỏ vàng bên ngoài cơ thể đã hoàn toàn gia nhập cơ thể hấn, hấn lơ mơ cảm giác được cơ thể hấn dễ dàng hơn, nhẹ nhàng hơn, dường như có một sự lưu chuyển cực kỳ mong nhẹ như có, như không trong cơ thể, hấn cảm thấy cơ thể lúc này có một sự thống nhất chặt chẽ, hấn như muốn thét lên vì sung sướng, hấn biết hấn tụ linh thành công rồi, hấn cảm thấy được luồng linh khí chuyển động jnhēj nhàn trong không gian rồi,

-“hahaha, cuối cùng ta cũng làm được, ông trời không phụ người mà”

Bảo gắng gượng đứng dậy, tới tới giờ hấn vẫn đang ngồi trên ghế ngồi sân, đang muốn đi vào nhà nghỉ ngơi một lát, hấn thực sự mệt mỏi, đau đớn lắm rồi, không buồn xách ghế vào, hấn run rẩy cất bước vào nahf cách đó chỉ chừng 5 mét, nhwugn hấn không làm được rồi, vừa tới trước cửa, cơ thể hấn dường như không theo kịp sức mạnh tinh thần của hấn nữa rồi, Bảo gục ngã sấp mặt vào trong phòng, tâm trí lâm vào hư không, cwo thể mất dần cảm giác, đôi mắt đờ đẫn dần dần khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Em xài Sunsil hả, ahihu, thơm đó

Lúc hần tỉnh lại đã là 3 ngày sau, thân thể cảm thấy một từng trận sung sướng, thoải mái, hần như có như không cảm thấy linh khỉnh tụ tập vòn quanh cơ thể hần, thiếu điều chỉ cần ngồi xuống tu luyện là có thể tăng cường rất nhanh thực lực, nhưng không đợi ý nghĩ tự sướng của hần thành hiện thực, hần phát hiện cơ thể hần từng trận thum thum, bộ áo quần của hần ngấm thứ dịch gì đó màu đen có mùi “khá khó chịu”, nhưng bây giờ đã khô lại thành từng mảng dày bám trên đồ hần, thậm chí hần chỉ chuyển động nhẹ cũng gây ra những tiếng lắc rắc vỡ vụn vui tai,

-“Bảo ơi, Bảo.....”

Vừa nghe thấy tiếng Băng ở ngoài cửa thì băng đã thò đầu vào, nàng cảm thấy lo lắng khi Bảo đã không đi học hai ngày và cũng không liên lạc gì với nàng, không biết có bị nhà họ Lãnh kia làm khó gì không, vừa bước vào phòng, cảm giác đầu tiên của nàng thật là đau xót, trong khi nàng ở một nơi cực kỳ sang trọng, rộng rãi như công chúa, ăn ngon, mặc đẹp, còn Bảo, cậu chủ của cô thì ở một nơi vừa nhỏ, tồi tàn mà còn hôi thối nữa chứ, tại sao một nô tỳ như nàng lại được hưởng ân sủng này còn cậu chủ lại bị đẩy đến nơi như này chứ, giọng nàng nghẹn lại, lắp bắp:

-“Cậu, cậu chủ.....”

Đối diện với nàng là Bảo, đang mặc một bộ đồ màu đen nứt nẻ kỳ dị, đến cả mặt của hần cũng đen thui, duy nhất chỉ thấy đôi mắt Bảo lúc này sáng ngời, đầy tự tin và bất khuất, đáp lại ánh mắt rung rung của Băng, Bảo chỉ biết cười khi khi, một phần vì bộ dạng của hần bây giờ vô cùng tệ, hần cũng cảm thấy hơi ngượng khi cứ như này gặp Băng, nhưng biết sao giờ, hần kéo Băng vào phòng, rót linh trà mời Băng uống, nhưng dường như nàng không có tâm trạng, nàng chỉ đi vòng vòng kiểm tra các thứ trong nhà, rồi lâu lâu lại lắc đầu, đôi khi lại rung rung nhìn về phía hần, hần cảm thấy ánh mắt của mẹ hần trên khuôn mặt ngây thơ của Băng, không biết làm gì đánh chặn băng ở trong phòng, còn mình thì đi tắm rửa, sửa soạn cơ thể một chút,

-“Hôm nay em không đi học hả Băng, hử?”

-“Dạ không cậu chủ, một tuần em chỉ học 4 ngày thôi, những ngày còn lại tại em được miễn phí vào phòng tập đặc biệt để tu luyện”

Bảo làm ra vẻ khó chịu, hơi nhíu mày:

-“ta dặn em bao nhiêu lần rồi, từ nay cứ gọi ta là Bảo thôi, không cần cậu chủ nữa, thống nhất như vậy”

-“Đa, em biết rồi cậu c..., à không, em biết rồi Bảo “

Gật gật đầu hài lòng, ngồi tám chuyện với Băng cũng khá chán, Băng toàn dặn dò hần hết việc này đến việc khác, như bà cụ non vậy, mà hần cũng không biết làm sao cắt cuộc nói chuyện này cho uyển chuyển, sức nhớ chiều hôm nay hần còn có tiết học của cô Thảo, hần lại làm cái trò hần cực kỳ hay đùa với em gái hần, hần tiến đến ép Băng vào tường, đưa gần mặt hần lại, hần có thể cảm thấy từng trận run rẩy, từng nhịp hơi thở gấp rút của Băng, băng cứ lùi, cứ lùi, đến khi lưng nàng đã chạm tường, giọng nàng từng trận ngập ngừng,

-“Cậu... , Bảo, anh làm gì thế, ngừng lại đi...”

Nàng cảm thấy da mặt mình rần rần đỏ lên, ai mà biết được jcaauj chủ biến thái hôm nào đã bót, nay đã trở lại và lợi hại hơn xưa, nàng chỉ biết đưa hai tay bịt mặt lại, để tránh khỏi ánh mắt thèm thuồng đó, Bảo tiến đến gần hơn, hần chỉ mỉm cười vì cảm thấy trò này lúc nào cũng thành công, nhưng chắc chỉ với người quen thôi, với người lạ chắc bị đánh chết quá.

“chóc” một tiếng, hần hôn nhẹ lên trán Băng, sau đó đi soạn sách vở để đi học, không quên để lại một câu:

-“Em xài Sunsil hả, ahihu, thơm đó”

Còn về phần Băng, nàng không thể đứng vững nữa rồi, chưa bao giờ có người con trai nào gần gũi với nàng như thế, con tim nàng như muốn ngừng đập ngay lúc đôi môi có phần thô ráp kia chạm vào trán nàng, phôi như muốn ngừng hoạt động, chân nàng xụi xuống, ngồi bệch trên đất thờ hồn hên, trong lòng Băng bây giờ phức tạp lắm, sợ hãi, hồi hộp, nhưng lại có một chút cam chịu, lại điểm xuyên một sự chờ mong không rõ ràng, nàng cứ ngồi bần thần,

Đến khi Bảo đi ra, hần định rủ Băng đi ngắm cô Thảo thì căn phòng chỉ còn mình hần, cửa còn chưa kịp đóng, hần chỉ biết cười cười lắc đầu, lần đầu em gái hần cũng phản ứng như vậy a. “đi một mình vậy “

Vẫn lớp học cũ, vẫn con người cũ, vẫn cô giáo cũ, nhưng chỉ có ánh mắt mọi người nhìn hần là khác, là đặc biệt hơn lúc “tư chất mét sáu” được đặt cho hần, Bảo cũng thấy bình thường thôi, nói về mặt đây, thế gian này ai bằng hần được, mặc kệ ánh mắt kì thị hần, hần vẫn dán mắt lên cô giáo Thảo thôi, vẫn phong cách như hôm bữa, áo thun, quần jean đầy năng động,

Cô Thảo cất tiếng phá vỡ bầu không khí trầm thấp này,

-:Hôm nay chúng ta sẽ học cách sử dụng linh lực, 3 ngày vừa qua các em đã tụ linh khá tốt, nên tiết học hôm nay cũng không khó lắm đâu

Nói xong, cô Thảo hơ tay lên, không khí đang ối bức, bỗng nhiên hàn khí tràn đến, mọi người cảm nhận một trận lạnh lẽo đến nổi da gà, rồi đột nhiên lốm đốm trắng nhỏ, rơi xuống, nhẹ nhàng bay lất phất trong phòng học, Bảo đưa tay ra đón lấy vài bông tuyết, cảm giác mát lạnh truyền đến da tay hần, đây là tuyết thật a, không phải ảo thuật, từng ánh mắt hâm mộ hướng về phía cô giáo, không chỉ về màn trình diễn này,, mà còn là hâm mộ tư chất của cô a, là Băng tư chất, là biến dị ngũ hành tư chất đó, cực hiếm

Cô Thảo hoa tay lên một cái, tuyết ngừng rơi, bông tuyết dưới sàn tan dần,

-“Đây là lĩnh vực riêng của cô, còn mỗi em tư chất khác nhau sẽ tạo ra các hiện tượng khác nhau, ví dụ: các em tư chất hỏa hệ sẽ tạo ra cầu lửa, các em thổ hệ sẽ tạo ra tường đất, các em thủy hệ sẽ tạo ra được thủy cầu, các em kim hệ có thể tạo ra vũ khí kim loại jcow bản, cuối cùng là các em mộc hệ có thể tạo mộc tiên, rồi, tất cả hướng dẫn đều có trong sách, cách em lật trang 20 và bắt đầu thực hành”

Tiếng loạt xoạt lật sách, rồi đến tiếng đọc thầm, lẩm bẩm câu chữ, rồi tiếng tiếng các ngũ hành khí lưu động trong không khí. Tiếng phùng phực lửa, nhưng dường như chỉ mới đạt được cách tạo ra hỏa diễm, chứ chưa tạo được hỏa cầu, tiếng lộp bộp vỡ vụn của mộc tiên, tiếng rắc rắc vỡ của thổ khiên: (tường đất).....

Còn về phần Bảo, không ai trong lớp này chán nản bằng hắn a, biết chọn cái gì bây giờ, hỏa cầu hay làm vũ khí thô sơ, nhưng đây chưa phải điều làm hắn bối rối nhất, mà là hắn làm cái nào cũng không xong. Lửa của hắn không phải đỏ vàng như mọi người, lửa của hắn là màu đỏ máu, mà lại còn cháy âm ỉ, không thể cháy lớn thì sao tạo ra hỏa cầu bây giờ, còn về kim thuộc tính của hắn, hắn muốn chế tạo ra kiếm, hắn liên tưởng đến ý thiên kiếm, rồi tới đồ long đao hắn đã từng xem trong phim, rồi lại liên tưởng đến phương thiên họa kích của Dương Tiễn, nhưng cái hắn tạo ra chỉ là một khúc kim loại pha lẫn đất tạp chất sần xùi đui đũa, không ánh vàng, ánh kim như người ta, hắn cũng không biết nói làm sao, Cô Thảo lúc đi ngang qua hắn, cũng chỉ biết lắc đầu, hơn hai hết nàng biết rõ tư chất kép có lợi thế như thế nào, nhưng tu chất kép không được tương khắc, mà còn phải hỗ trợ cho nhau cũng phát triển, mà trong khi đó cho dù là không tương khắc nhưng muốn tu luyện thành công thực sự quá gian nan, huống hồ tên “tư chất mét sáu” này còn quá xui xẻo, đừng ngay cặp tư chất tương khắc, còn sống đã là may, huống hồ còn muốn tu luyện, Nhưng điều đặc biệt nàng phát hiện, cậu bé này dường như không cảm thấy như nàng a, lúc luyện tập nàng thấy trong mắt hắn sự cuồng nhiệt, ham học hỏi và kích động không thể giấu hết được, “không lẽ mình chưa đánh giá đúng cậu bé này ư”, dù như vậy sự thật vẫn quá khó khăn, nàng cũng cố chỉ điểm cho Bảo, nhưng vấn đề này nàng cũng không rõ lắm, sử sách không hề có ghi lại cụ thể lĩnh vực tư chất kép tu luyện.

Đến giờ nghỉ ngơi thu kết quả sau một ngày cố gắng, trong lớp chỉ có một cô gái miễn cưỡng tạo ra được hỏa cầu, thủy cầu thì hơi khó nên chưa có ai thành công, kinh hệ tạo ra vũ khí thô sơ, có một vài thanh binh khí tệ phẩm ra lò, mộc tiên được một anh chàng làm ra, nhưng thiếu đi độ sắc bén, sát khí trong đó, chỉ thuần túy như mấy cây đũa ăn cơm bình thường giống nhau, về phân tạo khiên đất, đây có vẻ là phần khá dễ, trong lớp gần 10 người đã thành công tạo thành tường đất đơn giản, còn Bảo???, đương nhiên là tuổi thân đi về rồi, không lẽ đem ngọn lửa tỳ tạo ấy lên, hay đem một đoạn kim thoa pha đất cát đen thui lên kiếm tra, có mà làm trò cười cho cả thiên hạ,

Nhưng hắn sức nhớ, hình như mình còn chưa có tụ linh à, từ khi hắn ngắt xiêu đến khi đi học, hắn đã có thời gian chu thiên vận khí đâu, làm gì có linh lực mà thực hiện bài hôm nay, hắn quyết định rồi, trở về thật nhanh, bổ sung linh khí rồi làm lại bài tập, phải cho bọn này lác mắt chơi.

(anh em đọc xong để lại ý kiến nhé, sự góp ý của ae là nguồn động lực lớn nhất cho mình)

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: “iron suit”

Về đến nhà, Bảo sửa soạn cơ thể một chút, hắn muốn bắt tay ngay vào thực hành bài trên lớp, bài học này thực sự có sức hút đối với Bảo, không những là những điều mới lạ, mà còn thì bước khởi đầu thực hiện mong muốn của hắn, đó chính là tự do tại thế giới này và bảo vệ những người hắn yêu thương.

Nhưng điều tiên quyết, là hắn phải tụ linh được trước đã, phải có linh lực, mới xài được skill chứ, xe phải có xăng mới chạy được chứ, thịt chó phải có mắm tôm. ...Nghĩ xong làm ngay, xếp bằng ngồi trên giường, tâm trí dần thanh tĩnh, chìm dần vào sự tập trung tĩnh thần, bắt đầu tiến hành chu thiên vận khí, hướng dẫn luồng khí mát lạnh lại có phần ấm áp đang lớn vờn trong không khí chạy dọc từ dưới cằm, tràn vào nhân trung, hắn thấy nhân trung mình cảm giác mát lạnh nhẹ, rồi cảm giác mát lạnh đó tràn ngập đến đan điền, sau chạy đến từng lỗ chân lông, từng sợi thịt, từng cơ bắp bé nhỏ của hắn, Bảo có cảm giác bây giờ mình có thể nâng cả một con voi to lớn một cách nhẹ nhàng, sức mạnh hắn chưa bao giờ có được cuộn cuộn chảy trong huyết quản hắn, linh khí vận chuyển theo tạo thành một cái lõi xoáy nhỏ trên đỉnh đầu hắn, nhanh chóng rót vào nhân trung Bảo,. Bảo đột nhiên nhận ra trong cơ thể mình xuất hiện 2 luồng khí màu đỏ, vàng kim cực kỳ mỏng manh nhưng lại cực kỳ bền chắc xác nhập vào chu thiên vận khí của hắn, mắt không thể nhìn thấy, nhưng hết lần này đến lần khác hắn cảm nhận được bản thân đã thay đổi, khác hẳn lúc còn là phạm nhân, cơ thể yếu ớt, giác quan cực kém, đầu như lúc này, cơ thể hắn được chu thiên vận khí tu bổ từng tế bào một, giác quan hắn cực kỳ nhạy bén, mắt có thể tới 50m nhìn cực rõ dù chỉ là một ngọn cỏ, một con kiến, hắn có thể nghe được các âm thanh ở xa vọng lại, và điều đặc biệt nhất chính là hắn mơ hồ cảm thấy giác quan hắn không biết tên này, nhưng theo hắn nghĩ ở trái đất người ta gọi là giác quan thứ “sáu” nhen nhóm trong cơ thể hắn, nhưng hắn thật không thể điều khiển hay tác động gì tới giác quan này được.

Bảo đâu thực sự biết, những điều hắn đạt được đâu phải là may mắn, mà là trả giá bằng máu, thịt và sự kiên trì, bền bỉ của hắn, người ta chỉ là tụ linh thành công tạo thành một làn xương mờ chạy qua kinh mạch trong cơ thể, còn Bảo, hắn tạo thành 2 luồng khí thực chất màu đỏ, vàng chảy trong kinh mạch, sức mạnh của hắn đâu chỉ gấp đôi của người ta a, nhưng tại suy nghĩ của hắn, hắn chắc chắn kém hơn người ta rất nhiều, vì cho đến bây giờ theo sách giáo khoa miêu tả, khi tụ linh thành công đến độ nhất định, quanh người sẽ tạo thành linh vận bay xung quanh (như Buff trong MU), như hồi sáng hắn đã thấy một tên thiên tài hỏa hệ quanh người một quang sáng màu đỏ nhạt lờ mờ, mặc dù rất mỏng nhưng cực kỳ đặc biệt a, còn hắn đến bây giờ, tụ linh thành công rồi, nhưng “linh vận” của hắn đâu, làm gì có, nếu hắn cố gắng tự ngưng tụ thì trong nháy mắt màng sáng mỏng đó hiện lên chưa tới chớp mắt liền vỡ vụn, mà màu sắc lại lộn xộn, như bong bóng xà phòng vậy, đôi khi lại chỉ có màu.

-“Phù”

Bảo thở một hơi đầy thoải mái, bây giờ hẳn sẽ tập bài học hồi sáng a, tạo skill (tuyệt chiêu).

Đứng liên tiến hành chu thiên vận khí của bản thân, cố gắng điều khiển sợi chỉ mỏng màu vàng tạo ra vũ khí theo tưởng tượng của hẳn, hón hờ nhìn thanh kiếm màu vàng vàng nhạt, miễn cưỡng cùng với óc “tưởng tượng phong phú “ của hẳn, thì đây là thanh kiếm đẹp nhất mà hẳn từng tạo ra được a

-“A hahahaha, ông trời không phụ lòng người mà, ah ha ha ha,, cơ mà, khoan á đủ, á đủ...”

Trong khi giờ cao thanh kiếm như khúc cây của hẳn lên cao sung sướng, thì thanh kiếm của hẳn lại trở thành màu đen, răng rắc vỡ ra, rồi từng mảnh vụn bám hết vào cánh tay hẳn, bọc lấy tay hẳn từ bả vai trở xuống, giống như người bị gãy cả cánh tay phải được bó bột lại vậy, khác một điểm là, “bó bột” này màu đen tuyền, cùng với bề mặt cực kỳ nứt nẻ, nhưng đó chỉ là bề ngoài, bên trong lớp nứt nẻ đó là một lớp kim loại đen khác lại uyển chuyển vô cùng, che kín hết cánh tay hẳn, nước chảy cũng không lọt qua được,

“Đứng là trong cái xui có cái rui a, kiếm làm không xong, lại còn dính mớ đất đen lên tay thế này”, thầm mắng một câu, Bảo vùng vẩy gỡ gỡ tay lên bàn để tróc lớp “đất đen” này ra, nhưng nó không hề xuy xuyển, hạt bụi cũng không rớt ra nửa hạt

“Đéo tin ta gỡ không được này!!!!”

Hắn dùng lực thổi mạnh tau phải lên chiếc bàn gỗ trước mặt

-Oành

Chiếc bàn gỗ trở thành mảnh vụn, “Bó bột đen” của hẳn vẫn không suy xuyển gì,cùng lắm chỉ là văng ra vài miếng kim loại đen nho nhỏ, sau đó lại được phục hồi như cũ trên cánh tay của hẳn, Bảo hít môi hơi khí lạnh, “này là sắt, chứ đất dẻo đâu, giờ sao gỡ ra, sao mà tôi nay bắt con sóc bỏ vào lọ được đây”

Đến nước này, hẳn phải chơi liều thôi, hẳn tập trung tinh thần, nắm lên sợi tơ màu đỏ trong cơ thể, huy động toàn lwucj lên cánh tay phải, hẳn muốn nung chảy chiếc”giáp tay này”,

Ngọn lửa nhỏ xíu bùng lên, văng, đúng là bùng lên, bùng lên như một chiếc hộp quẹt ga, ngọn lửa đỏ như máu nhưng chỉ cao 2 cm trên cánh tay giáp sắt,Bảo chờ đợi sự nóng dần lên, hẳn nghĩ có thể hẳn đã là tu vì thể phạm tầng 2-3 gì rồi, nên nóng hẳn có thể chịu đựng được, nhưng chờ mãi hẳn cũng chẳng cảm thấy gì, ngọn lửa dường như không thể truyền tới hẳn, bởi vì lớp kim loại hoạt tính bên dưới lớp nứt nẻ liên tục chảy que các khe nứt của lớp trên đi ra ngoài, bắt đầu sôi sùng sục, bị nung đỏ lên rồi nhỏ giọt ra bên ngoài, tự như là nham thạch vậy, từng giọt dung nham nhỏ xuống đất kêu “xèo xèo”, lách tách vui tai, đến sán bê tông còn bị đốt cháy khét, đủ biết sự nóng của dung nham kinh khủng đến như thế nào, nhưng đối với Bảo, đây là thất bại nối tiếp thất bại a, “giờ làm sao gỡ giáp tay ra bây giờ”

Hắn tạo ra thêm một thanh đao xấu quắt ở tay trái, với suy nghĩ cùng chất liệu chắc sẽ phá được nhau, hẳn lại tìm cách điều khiển sợi tơ vàng trong cơ thể, huyền ảnh ra hình dạng của thanh đao thì ahwns chợt cảm thấy kết nối giữa tâm thần và sợi tơ vàng có chút chập chờn, rồi cánh tay hẳn từ từ rã ra, rớt xuống đất rồi tan thành bột đen. Bảo biết rồi, thực lực của hẳn còn quá yếu không thể duy trì hai thanh vũ khí lớn như vậy được, đôi khi cái yếu lại có lợi hơn cái mạnh à nha, đến khi hẳn không chế được sức mạnh này thì giải quyết tay giáp có gì là khó nữa đâu,

-“kakaka, tưởng làm khó được bỏ này à, từ nay sẽ gọi cái tay giáp này là....., gì nhỉ??”

Đột nhiên nghĩ tới lúc còn trên địa cầu, người hẳn hâm mộ nhất không phải là Momoka, hay hatano, tokuda..., càng không phải superman hay captain, mà là người sắt Stark, một kẻ giàu có, thông minh nhưng cực kỳ kiêu căng, nhưng Bảo thích điều này, hẳn cảm thấy đây là những tư chất một người đàn ông thành công cần phải có.

-“được rồi, sẽ gọi cánh tay giáp này là “IRON SUIT”, biết đâu sau này mình có thể làm thêm cả người mặc giáp a,”

Nghĩ tới đó, người Bảo run lên vì sướng, thiếu điều chỉ cần bay và bắn ra tên lửa thì iron man tới đây hẳn cũng giáng đánh một trận à nha. Mặc dù không có kiếm, không có hỏa cầu, cũng chẳng tạo ra được kiếm, giáo, đao hay vũ khí gì, nhưng hẳn có IRON SUIT, tự vệ vẫn là không thành vấn đề, huống hồ bây giờ hẳn đã thể phạm tầng 2.Tập luyện như thế,s hai ngày đã trôi qua, hẳn lại bỏ lỡ một buổi học của cô Thảo, nhưng mai đã là chủ nhật, nên hẳn cũng không thể ngắm nhìn cô giáo được nữa. Bảo đành ra ngoài thăm Băng với Diễm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: NEXT đi mấy thằng chấn gió”

Đường đến khu ở của học sinh tư chất cao phẩm và thượng phẩm ở khá xa khu Bảo ở, phải đi vòng qua 3 ngọn núi là ” khu học sinh nghèo vượt khó của hẳn” sau đó gặp một con sông lớn,nhưng vẫn nhỏ hơn dòng Huyết Hà quê hẳn, băng qua cầu là một chiếc cầu bê tông rất lớn, quy mô còn lớn hơn cầu sài gòn rất nhiều là đang khác, bên kia cầu chính là khu dành cho học sinh có tư chất trung phẩm và cận cao phẩm, khi hẳn đi vào đây mặc dù không có ai ngăn cản nhưng cũng có vài người nhìn hẳn với ánh mắt khinh thường, tại đây học sinh mới vào, tệt nhất cũng có linh mỏng vòn quanh, hẳn một tý còn

không có, lấy gì cho người khác thấy, nhưng hắn cũng mặt kệ, coi như mấy cái cây ven đường thôi, coi như mấy con gà, mấy con chó nhà hàng xóm vậy, hắn không chọc ai thì thôi, nhưng đừng ai chọc tới hắn à nha, nếu mạnh hơn hắn thì chạy, thân còi thế cút được cái lượi thế là không vướng bận gì, cùng lắm là nghỉ học.

Hắn băng qua khi học sinh trung phẩm tư chất, sau đó đến một vùng ven bờ hồ, ven hồ đối diện là dãy nhà cách nhau đều đặn, linh khí lượn lờ trên mặt hồ, chim hót ríu rít, không khí trong lành, mát lạnh linh khí làm hắn tưởng như lạc vào cõi thần tiên, hắn định bước vào để tìm băng và Diễm thì có một bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, hắn còn không biết người này đến bằng cách nào, nhưng có thể rõ ràng một điều, người này tuvi cao khó lường, và đương nhiên hắn không phải đối thủ của người đàn ông này, hắn phải nhanh chóng cất lời giải thích trước:

-“Cháu đến đây tìm bạn ạ”. Bảo nắm quyền hướng người nam tử nói.

-“Đây không phải là nơi học sinh nơi khác có thể tùy tiện vào, phải có thể học sinh đặc biệt mới được phép tự do lưu hành qua đây, đây lần đầu cũng như lần cuối nhắc người, còn lần sau thì không biết chuyện gì xảy ra đâu, Tim ai?” Người đàn ông cất giọng khàn khàn hỏi.

Bảo nhìn hchonhs trả lời giọng kính cẩn:

-“Cháu tìm Băng ạ, cô gái có băng thuộc tình cao phẩm đó ạ.”

Bảo nói xong thì người đàn ông lóe lên biến mất chỉ nghe vọng lại trong không gian giọng nói của ông ta,

-“đợi ờ đó”

15 phút sau, 22 bóng giáng thướt tha yêu kiều duyên dáng bước đến trước mặt hắn, Diễm thì rõ vui vẻ vì Bảo đến thăm, còn Băng thì vẻ mặt xấu hổ, e thẹn nấp sau vai Diễm, Bảo đứng người, trước giờ Bảo chưa thấy Băng dễ thương như vậy bao giờ a, bất giác ánh mắt thất thần cầu Bảo, Diễm không biết chuyện gì nhưng không thể để không khí như vậy mãi được, nàng nắm tay Băng và Bảo mỗi người một bên đi dạo quanh hồ, chọn một cái bàn đá ngồi xuống cùng nhau ngắm cảnh,

Sau gần nửa ngày nói chuyện, Băng cuối cùng đã bớt ngại ngưng với bảo, nói chuyện cởi mở hơn nhưng vẫn cúi đầu khi ánh mắt Bảo nhìn qua phía nàng. Bảo chỉ mỉm cười, không ngờ da mặt nàng lại mỏng vậy a, hôm nay nói chuyện chủ yếu là được nghe Diễm kể về công việc hằng ngày, hoàn cảnh tu luyện cùng với cuộc sống xa hoa kahcs hắn với cuộc sông trên tàu của nàng trước đây, Bảo cũng được biết 2 nàng đã là thể phàm tầng 4 sơ kỳ rồi, đây mới chỉ là một tháng mà tốc độ tu luyện của hai nàng thật quá nghịch thiên đi, Bảo chỉ biết câm nín không biết nói gì, trình độ tụ linh cùng sử dụng linh lvucj, hai nàng rành hơn hắn rất nhiều

Diễm và băng thi nhau biểu diễn cho Bảo xem những gì đã học được, nhưng bảo cảm thấy trong ánh mắt rụt rè của băng còn ẩn chứa một phần chờ đợi nơi hắn mỗi lần nàng biểu diễn một lần tại nghệ của mình, đây là sự chờ đợi sự nhận xét, đánh giá, cũng là chờ đợi sự quan tâm của Bảo đối với nàng

Còn Bảo thì chả biết gì, chỉ cười cười, tấm tắc khen đều cả hai nàng, ánh mắt Băng cảm thấy chút khó chịu nhưng nhanh chóng biến mất, nàng vẫn còn xấu hổ lắm

Hồn hôn buông xuống, Bảo từ giả hai nàng để trở về, Diễm như không muốn rời Bảo, kéo kéo tay áo hắn làm nũng:

-“Ồ lại mai tý nữa đi, chơi với ta chút nữa, cả ngày gặp mấy lão già chán lắm” mặc dù nàng biết cũng đến giờ nàng về thực hành tụ linh mỗi đêm rồi, còn về phần Băng, nàng không có can đảm để hành động như Diễm vậy, nàng chỉ dặn Bảo chú ý sức khỏe, chú ý đừng gây sự người khác, nhớ ngủ sớm, bla bla.....

Bảo biết lại phải kết thúc cuộc dạo chơi giữ mẹ và con giữa hắn và Băng rồi:

-“Sunsil thơm qua”

Bảo chỉ nói một câu, nhưng đối với Băng như sét đánh ngang tai, nàng giật mình lùi lại thêm vài bước mặc dù trước đó nàng đã cách xa Bảo hơn 2 mét rồi, nàng cúi gằm mặt, hai tay bấu vào gấu áo đến trắng bệch, mặt đỏ rần rần hi nhớ lại tình cảnh hôm trước, chỉ biết làm bầm:

-“Cậu c....., Bảo xấu tính”

Sau đó xoay người kéo Diễm rời đi, không thêm để ý tới hắn nữa, Bảo cũng xoay người đi về phía “khu học sinh nghèo vượt khó” của hắn.

Băng không thèm nhìn hắn nữa, nhưng có một đôi mắt đang theo dõi hắn từ bên bờ sông khi hắn trở về, rồi đột nhiên biến mất trong bóng đêm.

Trở về con đường lúc sang hắn đi, lần này rành đường rồi nên hắn đi khá là nhanh, chỉ mất hơn một tiếng là về tới nhà rồi, về với căn nhà này, so với mấy căn bên bờ hồ thật không đáng nhắc tới, chuồng heo còn không bằng, sửa soạn cơ thể một chút, Bảo lại tiếp tục ngồi xếp bằng, tiếp tục tu luyện, không thể để 2 nhó kia vượt mặt hắn xa quá được, lỡ mạnh hơn hắn nhiều quá, hắn cũng cảm thấy nhục a.

Một vòng xoay nhỏ được hắn tạo ra trên đỉnh đầu, linh khí nhẹ nhàng cuốn vào cơ thể qua mi tâm, nhân trung của hắn, cảm giác lâng lâng đưa hắn chìm vào trạng thái mộng lung. Lúc mở mắt đã là hai ngày sau, hôm nay là thứ 3 rồi, lại bỏ lỡ một buổi học của cô giáo, đi học thôi.

Hôm nay lớp học đông hơn mọi ngày rất nhiều, vì lớp đã tụ linh thành thạo, tạo skill cũng khá, nên hôm nay là buổi tập luyện đầu tiên với lớp khác, các học sinh sẽ tự bắt cặp với nhau để thực hành thực chiến, nhưng mang tính chất học hỏi nhiều hơn, đầu tiên sẽ thi các bạn cùng hệ cùng nhau trao đổi chiêu thức để hoàn thiện bản thân hơn, sau đó bắt cặp với một bạn khác, tiến hành đấu 2vs2 để kiểm nghiệm thực chiến và rút kinh nghiệm chiến đấu

khác hệ.Vì khi thực nghiệm khác hệ không thể tiến hành solo, các sẽ có cặp hệ khác nhau, thì chiến đấu sẽ mất tính công bằng, và còn để tăng cường tính ẩn ý, đoàn kết lẫn nhau giữa các học sinh, nên chế độ 2vs 2 ra đời.

Bắt đầu là tự bắt cặp cùng hệ để giao lưu kinh nghiệm sử dụng linh lực, Nói tới học hỏi, mọi người rất nhanh bắt cặp được với nhau,, còn về phần hấn, ai mà thêm đi bắt cặp với một tên vô dụng chứ, vũ khí thì làm không ra, lửa thì nhem nhem tý xíu, nhưng không phải một mình hấn không có bạn a, một tên đứng xa xa nhìn thấy hấn không có cặp, tên kia lững thững bước lại về mặt tươi cười chào nói:

-“Hey zô, tui kim hệ, ông cũng kim hệ đúng hông, học hỏi chút nhé “ vừa nói vừa cười cười đưa ra hàm răng trắng sáng “ô mô”, đưa tay tới hướng bắt tay,Thật ra Bão cũng không cần ai để học hỏi, bởi vì tư chất bản thân không giống người ta, càng không nói mấy đứa tân học sinh này có thể chỉ điểm cho hấn, nhưng mà cảm thấy tên này cũng có chất chất phát, thật thà nên thôi, có người nói chuyện cũng đỡ hơn.

-“ô kê con dê, tui tên Bão “ đầu ăn Tường An nhé, kkkkk

-“tà biết tên ông trước rồi, tui Tiến, ông tuvi tầng mấy rồi, tui tầng 1 đỉnh phong rồi, ghé chưa”

Bão chỉ biết câm nín, tầng 1 cũng khỏe, cơ mà hấn nhớ lại, đầu phải ai cũng nghịch thiên như bọn cao phẩm tư chất đầu chứ,hấn tắc lưỡi,

-“à ừ, tui mới lên tầng 2 thể phạm ngày hôm qua, ahihi,”

Bão cũng không muốn nói thiếu chút nữa hấn lên tầng ba, lại làm cho Tiến hụt hẫng,bắt đầu Tiến biểu diễn ra thuật tạo vũ khí của mình là một thanh kiếm màu vàng nhạt, mặc dù có chút méo mó, nhưng vẫn có thể tấn công được a,nhưng thanh kiếm này hơi nhỏ à nha, chắc kích thước khổng lồ là tại tu vi,Bão thầm nghĩ,đến lúc hấn tại ra thanh kiếm của mình, thiết nghĩ chắc Tiến sẽ thất vọng lắm, nhưng hấn đâu quan tâm, thích thì tới thôi,

Đến khi thấy được cánh bay to lớn bằng kim loại đen, lớp vỏ nứt nẻ sâu cực kỳ xấu xí, Tiến không những không thất vọng, mà ánh mắt ánh lên một vẻ cuồng nhiệt, ánh mắt chớp “chinh chong “ đầy vẻ hâm mộ,ánh mắt chớp chớp:

-“Đuuuuuu, ngẫu về lóooooo, cchir ... , chỉ tau, mau mau” sau đó không đợi Bão chỉ dẫn, hấn đã tự huyền hóa ra cánh tay như bảo, nhưng rất tiếc, hấn chỉ tạo ra một chiếc bao tay bằng kim loại, lại cứng rắn, không thể cử động được, đầu phải ai cũng có cái thất bại có một không hai như Bão chứ, thành công mới khó, còn thất bại thì dễ lắm a, nhưng cái thất bại của Bão không ai bắt chước được,

Vìwwej này đơn giản là 2 thằng không ai giúp ai được cái gì, nhưng cánh tay đặc biệt của hấn không chỉ thu hút ánh nhìn của mình Tiến,mà phía xa còn có 2 tên cao to tư chất trung phẩm đang tiến tới, vì đây lớp học giao lưu nên cũng có trung phẩm tư chất tại chỗ này chỉ điểm cho các bạn tu vi thấp hơn một phần,hai tên này tới gần, Bão biết 2 thằng này a, là hai thằng đàn em của Lãnh Bội, hấn định đẩy Tiến đi chỗ khác để khỏi liên lụy, vì biết chắc hai tên này tới không có ý tốt gì,

-aa, bạn Bão “tư chất mét sáu” đây nè, tương ai xa lạ, cần anh chỉ điểm cho chút hông”

Tiến hớn hờ định lên tiếng nhò vả, nhưng đã bị Bão cắt lời:

-“NEXT đi mấy thằng chán gió”

-“à ù, thằng này láo, để tý nữa mày còn láo được không” sau đó mỉm cười nham hiểm rồi đi,

Bão nhận ra hai tên này đều là thổ hệ thuộc tính, màu nâu nhạt linh vận lượn lờ, chắc đã tầm thể phạm tầng 3 hay 4 gì rồi,nhưng đã chọc tới hấn thì hấn không nhịn được, cùng lắm bị đập một trận

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: “Ừ, thì tiếp chiêu”

Bão cũng biết hai tên kia nói tý nữa là lúc nào, chính là khi tạo cặp đấu thực nghiệm 2vs2, mặc dù đây là diễn tập nhưng lỡ tay đánh bầm dập thằng kia cũng không đến nỗi bị trách phạt, một mặt khác nhà trường cũng không có quá cảm can việc này, điều đó cũng dùng để thúc đẩy sự cạnh tranh, phát triển giữa các học viên, không có cơ sát sẽ không trưởng thành được, nên học viện cũng chỉ qua loa vụ việc xử lý này ngoại trừ những việc mang tính chất quan trọng

Đầu giờ chiều là giờ thực hành thực chiến, bây giờ là giờ ăn trưa, Bão cùng với Tiến ngồi cùng bàn ăn cơm, tay vẫn còn run run, lát thị từ trên đôi đũa run rẩy của Tiến rơi bộp xuống chén canh, làm nước bắn lên áo, nhưng hấn còn không có tâm trạng đi lau, mà điều hấn lo sợ là giờ làm sao để không bị đánh chết trong trận thực chiến sắp tới với hai tên côn đồ mà ai cũng muốn tránh, chính là hai tên hộ vệ của Lãnh Bội, Gia tộc Lãnh Bội tại Sài Gòn ai mà không biết, không phải một con kiến hôi như hấn có thể chọc vào, Bão cũng biết tâm trạng của Tiến, và cũng hiểu cho hấn, không trách móc gì, người không có năng lực thì tốt nhất là tránh phiền phức, vì khi chọc vào ổ kiến lửa, không chỉ riêng mình bị cắn, cả gia tộc còn bị liên lụy a, Bão giọng điềm tĩnh:

-“tỷ nữa có đánh nhau, người cứ giả vờ đau bụng lui đi, việc còn lại để ta lo,”

-“Như vậy, như vậy được sao, mình người sao có thể.....”

Không đợi Tiến nói hết, Bảo khoát tay ý bảo tiếp tục ăn, không cần nói nữa, ăn xong Bảo nghỉ ngơi chớp mắt một lát, nhưng trong lúc đó mọi người đang bàn tán xôn xao về bảng xếp cặp đấu đã được cô Thảo và vài vị giáo sư dán ngoài cửa căn tin, trong khi hẩn ngủ thì tên hẩn trở thành mục tiêu bàn tán của đám đông, thậm chí còn có vụ cá cược, hẩn sẽ bị đánh gãy tay, chân hay cổ trước, bởi vì nhờ vào quan hệ, nên hai tên kia dễ dàng chọn đấu 2vs2 với Bảo và một người bất kỳ thuộc khu “học sinh nghèo vượt khó” của Bảo, hai tên này làm điều này vì cơ bản không để ai đến từ khu này trong mắt chúng, những người này quá yếu, thể phạm tâng một sao đánh lại bọn chúng thể phạm tâng 4 sơ kỳ chứ, càng là không để ý đến thằng tên là Tiến đã nói chuyện với Bảo lúc sáng, nếu Bảo biết điều này Bảo thờ phào nhẹ nhõm một phần, Tiến không phải vì mình mà bị liên lụy.

“Rengggggggggggg”

Tiếng chuông reo báo hiệu giờ học chiều bắt đầu, sân tập được thay đổi từ trong nhà ra ngoài sân đấu, sân đấu này có một vòng tròn bán kính hơn 10 mét, là nơi được gia cố chắc chắn để có thể chống chịu được sự phá hủy đến từ giao chiến gây ra, tất cả hơn 200 học sinh xếp hàng ngay ngắn, thẳng lối theo thứ tự giao thiên thực nghiệm thứ tự đã được ghi trên bảng thông báo, và điều làm Bảo buồn bực nhất chính là hẩn lại là cặp cuối cùng, nhưng hẩn đâu ngờ, việc này cũng đã được Lãnh Bội sắp xếp như món tráng miệng cho buổi học hôm nay. Và điều này đã tạo thành một sự chờ đợi vô hình trong lòng tất cả các học sinh tại đây, ai bảo Bảo đắc tội một tên có gia thế cực kỳ lại là cao phẩm tư chất cơ chứ,

Từng trận đấu 2 vs 2 tẻ nhạt diễn ra, đơn giản chỉ là giao lưu chiều thức, không ai muốn thực sự gây thù chuốc oán tại đây cả, đến xế chiều mới đến trận đấu của Bảo, điều mọi người chờ đợi cũng tới, mặc dù nói bất kỳ ai từ khu ổ chuột của Bảo đều có thể trên cùng chiến đấu với hẩn, nhưng có ai ngu đi đắc tội với nhà họ Lãnh chứ, tặc uối một cái, Bảo biết chắc chắn hẩn phải chiến đấu một mình rồi, bước từng bước nhẹ nhàng vào vòng tròn thực đấu, nhìn từng ánh mắt hào hứng của mọi người để xem hẩn bị đánh như thế nào, gãy tay, chân hay là “trợn” trước, rồi còn cá cược xem hẩn trụ được trong vòng 10s hay không. Đối diện với hẩn, hai tên còn đồ cơ bắp lực lưỡng, ánh mắt kinh khinh nhìn hẩn, tựa hẩn như con gà không khác nhau là mấy, muốn vật cổ lúc nào là vật,

Đội tiếng bàn tán của mọi người trầm xuống, cô Thảo cất giọng:

-“sau đây là trận thực chiến 2vs2 giữa hai nam sinh trung phẩm tư chất và Võ Kỳ Bảo, và.....?, có ai bắt cặp với Bảo không, điều này cũng không làm cô ngạc nhiên, với “tư chất mét sáu” của Bảo thì có người bắt cặp mới là lạ a, chưa tính hình như hẩn còn gây sự gì với hai cậu thanh niên này a, nhìn ánh mắt của hai người này nàng có thể đoán ra chút nào sự việc, đợi chờ 2 phút sau đó, không thấy ai lên, nàng dự định cho hủy cuộc đấu hay ít nhất chỉ để 1 vs 1 thì bỗng có một thân ảnh rụt rè đi ra sánh vai cùng Bảo, điều này không chỉ làm Thảo, Bảo mà còn toàn bộ học sinh tại đây cực độ ngạc nhiên, Bảo cũng quay sang nhận ra là Tiến, hẩn thật không ngờ đã đánh giá sai người bạn này rồi, từ lúc này Bảo chấp nhận người bạn này a, chỉ cần một phần tâm tình này cũng đủ được hẩn coi trọng rồi, mặc dù hai thằng kia không chỉ điểm Tiến lên đấu, có nghĩa là Tiến thoát rồi, sau Tiến lại bắt ngờ lên sánh vai cùng hẩn. Nhưng hẩn biết Tiến thực sự không có khả năng đánh trận này nên đành quay sang nói nhỏ

-“Cứ như giao kèo lúc trưa”

Tiến biết rõ thực lực của hẩn, và lại cũng không muốn đắc tội quá sâu với nhà họ Lãnh nên gật đầu đồng ý.

Cô Thảo gật đầu, sau đó cầm còi lên

-“Hoét”

Tiếng còi báo hiệu bắt đầu vang lên, mọi người tập trung cực độ, xem Bảo bị xử lý như thế nào, cùng lúc đó Bảo đẩy Tiến về phía sau, mọi người thật sự không hiểu Bảo đang làm gì, dù yếu nhưng hai người vẫn hơn một a, còn phần Bảo hẩn biết nếu đầu Tiến chủ động lui ra thì mặt mũi của Tiến sẽ mất hết, nên hẩn chủ động đẩy Tiến ra, đeo cái móc “chảnh chó” vào mặt, nhưng mặt hẩn dày lắm, đeo vài chục cái cũng chả sao., Hai tên còn đồ nhìn thể cười nhạt, kiến hôi còn bày đặt chói chang há mồm, sau đó một tên vung hai tay lên, “phục phục”, hai bức tường đất được huy động mọc lên phía sau lưng Bảo, chống Bảo chạy trốn cũng như cản trở sự trợ giúp của Tiến từ phía sau, mặc dù điều này không cần thiết cho lắm. Tên còn lại vận khí, luồng khí màu nâu đất quanh thân sau đó tụ tại cánh tay, lúc này hẩn cực tự tin, với lực này hẩn có thể đâm vỡ đá tảng bình thường, hẩn không tin mặt Bảo cứng hơn đá à nha.

-“Tiếp chiêu, tiểu tử” Mặc dù muốn hét lên “chết đi tiểu tử” nhưng tại đây không cho phép sát nhân nên hẩn đành đổi từ ngữ “êm nhẹ” hơn một chút, sau đó từ khoảng cách hơn mười mét lao nhanh về phía Bảo.

Về phần Bảo, Từ đầu đến lúc này, ngoài trừ đẩy Tiến về sau, hẩn không hề làm thêm động tác dư, tại lúc tên kia vận khí từ trên người lên cánh tay, hẩn biết tên kia đã là thể phạm tâng 4 rồi, hẩn không thể khinh thường được nữa, chu thiên vận công, chuyển hóa đạo màu vàng kim tạo thành IRON SUIT bao bọc lấy cánh tay phải, tại trước mắt mọi người quan chiến, cánh tay Bảo dần dần được một lớp chất lỏng màu đen tuyền trùm lên, sau đó từ lớp chất lỏng này nổi lên một lớp dày kim loại đen gần 5cm, sau đó rộp rộp nứt ra tạo thành các mảng riêng biệt, giống hệt như nam thạch sau khi phun trào thì bị chảy xuống nước vậy, xù xì, đen tuyền, lại loang loáng ánh kim loại, dòng nước kim loại đen kia chảy vòng qua các mảng kim loại, cả người Bảo chỉ có cánh tay này đặc biệt xấu xí, còn lại không có vận khí lượn lờ, càng không nói màu mè gì. Nếu không phải hẩn khá nổi tiếng vì “tư chất mét sáu” của hẩn thì người mới đầu nhìn hẩn trong hình dáng này, chắc chắn là một tên quái thai a.

Lúc này tên kia đã lao tới, đối với hẩn Bảo có làm ảo thuật kiểu gì nữa cũng chỉ có một con đường trở thành phế nhân trước quyền khí thổ này của hẩn, hẩn tung hết sức đâm vào mặt Bảo. Bảo lúc này sắc mặt không đổi, chân mày hơi nhíu lại, hẩn xuống tấn, chân phải rút về sau lấy thế tung đâm thẳng tới quyền đầu của tên to con

-“Ầm” một tiếng trầm đục vang lên khi hai quyền đầu chạm nhau, Bảo cảm thấy tên rần phần vai, cánh tay lại không sao vì đã được IRON SUIT bảo vệ,

cuồng bạo phản lực từ cú giao nhau này lan ra làm một số người đứng gần bắt giác lùi về sau vài bước, thậm chí mặt đất phía dưới được kinh lực thổi bao tất cả cát bụi, cả vạch sơn đều bị lau đi sạch sẽ, chỉ chừa lại nền đá lán bóng. Tên to con cảm thấy một ngum trọc khí muốn trào ra khỏi phổi, hấn cố gấn nén lại, còn cơ thể hấn không thể điều khiển được, văng ngược lại hướng hấn lao tới hơn mười mét sau đó lao đảo loạn choạng tiếp tục lùi về sau đến khi được đồng đội đỡ lấy mới dừng lại được, còn về phần bảo lùi một bước cũng không có, dhai chân Bảo lún xuống dưới lên đá cứng rắn hơn 10cm, đến lúc này hấn đầu còn khinh thường Bảo được nữa, thậm giọng với đồng đội “ta và người cùng lên, tên thể phạm tầng 2 này không đơn giản”, tên còn lại đương nhiên tự nhiên thấy được, đầu cần giải thích thêm, bắt đầu nhanh chóng tụ khí màu nâu đất vào tay phải, chờ đợi đồng đội sẵn sàng

-“Lên”

tên kia hét một tiếng, cả hai đồng thời lao đến hướng quyền đầu toàn lực thể phạm tầng 4 sơ kỳ về phía tên Bảo ẻo là kia.

Bảo tự biết, một tên hấn có thể đỡ được, còn hai tên toàn lực thì hấn không biết có đủ tầm không, nhưng tới nước này không còn đường lui nữa rồi, hấn chu thiên vận công sợi chỉ đỏ trong cơ thể, lần hóa điểm “nhỏ nhắn” của hấn, lan ra trên IRON SUIT, nung đỏ dòng kim loại đen đang lưu chuyển xung quanh các mảng đen kim loại, không khí bị sức nóng làm cho oằn oại, bóp méo, mọi người xung quanh cũng cảm thấy được từng đợt sôi sùng sục của dòng kim loại đỏ này, nhiều người tự hỏi không biết đây là vũ khí hay đồ chơi gì, chưa từng thấy sách vở ghi chép gì a,

Bảo dồn hết tất cả linh lực tại đang điền vào quyền này, được ăn cả ngã về không, đã chọc tới hấn phải chịu sự phẫn nộ của hấn. Hấn cảm nhận được chính IRON SUIT của mình dường sự kích động thay cho hấn, cảm giác tự tin dâng lên, toàn lực đâm về phía trước

-“Doonggggg” không còn tiếng ầm như trước, mà bây giờ như tiếng kim loại va vào nhau, kinh lực tỏa ra xô ngã mấy chục người đứng gần mặc dù đã lùi ra xa hơn so với trước đó vì kinh nghiệm một quyền giao nhau lúc trước, 2 bức tường sau lưng Bảo lập tức vỡ vụn, Tiến đứng sau 2 bức tường đất trực tiếp bị thổi bay ra khỏi vòng tròn thực chiến,, mặt đất phía dưới giao quyền trực tiếp nứt ra phía ngoài kéo dài hơn 10 mét ra ngoài, lấy chỗ giao quyền làm tâm,

Hai tên côn đồ bị phản lực trả về đâm vào trên ngực, văng ra sau tiếp đó học ra hai ngum máu tươi, sắc mặt tái nhợt cực kỳ khó coi, trong mắt còn hấn lên vẻ hoảng sợ nhìn hai nắm đấm lòi ra cả xương trắng, nhưng máu không thể chảy ra vì dường như các mạch máu trên nắm đấm đã bị luồng khí nóng kia nướng khô,

Kinh hoàng, là hai từ mà tất cả mọi người ở đây có thể nghĩ tới lúc này,

Về phần những tên cá cược, có hai đáp án đã đúng, là kết quả trận đấu chưa tới 15s, và bộ phận bị đánh gãy đầu tiên là tay, nhưng kết quả có chút khó tưởng tượng là phía bị gãy tay và thua cuộc thuộc về hai gã thể phạm tầng bốn khi đánh hội đồng một tên siêu cấp hạ phẩm tư chất đang ở thể phạm tầng 2 sơ kỳ.

Bảo lặng nhìn xuống IRON SUIT, dòng nham thạch đang tu bổ lại các mảnh vỡ kim loại đen sau khi giao chiến, IRON SUIT hoàn hảo rất nhanh được phục hồi như cũ, vết thương đang chảy máu tại vai của cũng không làm lặng đi sự hưng phấn của Bảo, hấn biết chỉ cần luyện thể chất tốt lên, thì có thể thoải mái đánh nhau mà không sợ phản lực lại bị thương như bây giờ, sắc mặt tái nhợt, Bảo thu hồi IRON SUIT, cánh tay áo dài đã bị cháy rụi đưa ra cánh tay trắng nõn có phần ẻo là của hấn không một chút thương tổn, IRON SUIT thực sự tốt à, phải cố gắng tăng tu vi lên để tăng cường phạm vi hỗ trợ của IRON SUIT a.

Cơ thể mệt mỏi, Bảo xoay người rồi đi vòng tròn thực chiến, không quên quăng lại một câu:

-“Ừ, thì tiếp chiêu”

Sau đó nhếch mép đi về nhà trị thương, Bảo cảm thấy cơ thể hấn còn bị tổn thương trong lục phủ ngũ tạng, không chỉ là bị bên ngoài bả vai đơn giản như vậy, hấn cần phải nhanh chóng hồi phục, vì kiểu gì bọn này cũng sẽ tới trả thù.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thu hoạch lần đầu

Đặt chân vào nhà, Bảo cảm thấy cơ thể thoát lực rất lớn, từng trận run rẩy trên các cơ bắp cửa hấn, dường như đã quá tải trong cuộc chiến ngày hôm nay, điều này cũng dễ hiểu thôi, cơ thể này của hấn thực sự quá yếu, hấn cần phải tu bổ không chỉ tu vi bản thân, mà còn phải hoàn thiện cơ thể để có thể phối hợp với IRON SUIT chiến đấu một cách hoàn hảo nhất, tránh trường hợp chưa tới chợ đã hết tiền, chưa bắn súng đã hết đạn như hôm nay, nếu không phải là hấn có thể gượng ép hạ hai tên đó bằng cú đâm toàn lực IRON SUIT thì sao?!, chắc chắn sau khi thoát lực, hai tên kia sẽ không tha cho hấn.

Có một điều Bảo khá băn khoăn, tại lúc chiến đấu với hai tên kia, hấn luôn cảm nhận được dường như có một ánh mắt vô hình vào đó đang theo dõi hấn, nhưng cảm giác đó dường như không phải là ánh mắt thực sự, mà là một dạng theo dõi từ xa đối với hấn, lúc chiến đấu xong thì Bảo không còn cảm giác này nữa, dường như người này chỉ quan tâm tới cuộc chiến mà thôi, điều này cũng làm Bảo bớt lo lắng, nếu với trình độ người như vậy có ý xấu với hấn, thì hấn làm sao trốn được.

Tạm gác qua chuyện này, hần ngồi xuống tiến hành chu thiên vận khí, tuần hoàn một vòng kiểm tra toàn bộ cơ thể, từ khi tụ linh thành công, mỗi người tu sĩ đối với cơ thể sẽ tăng lên một tầng hiểu biết, dường như có thể cảm nhận được từng tế bào trong bản thân, nên việc kiểm tra cơ thể là việc khá dễ dàng. Bảo nhận thấy, cơ thể lục phủ ngũ tạng vẫn ổn, chỉ có vài đạo vết rạn mà thôi, nhưng rất nhanh chóng đang hồi phục lại, tốc độ hồi phục này mặc dù theo hần, cỡ người sói thì hần so không lại, nhưng so với bất kỳ người nào mà hần biết đều là kinh khủng vô cùng, chỉ cần vận khí, linh lực cùng với cơ thể trọng sinh đặc biệt của hần sẽ tự động tu bổ lại các phần khiếm khuyết của cơ thể, nhất là phần bị thương tại bả vai, giờ khắc này đã hoàn toàn khang phục,

Gật đầu hài lòng, hần vút bỏ bộ đồ dơ bẩn bụi đất, chỉ còn lại mỗi quần cộc xách ghế ra ngồi dưới gốc cây đa to trường phòng tu luyện, thật nhanh linh khí xung quanh tụ tập về, tạo thành một vòng xoáy nhỏ trên đỉnh đầu, như dòng nước nhỏ rót vào cơ thể hần thẳng đến đang điên đảo khô cạn của Bảo, hồi phục dần lượng mana lớn hơn gấp đôi các tu sĩ cùng tu vi khác, cảm giác cơ thể một trận dễ dàng, từng cơ bắp đang run rẩy được xoa dịu, khi này đã là nửa đêm, luồng linh khí lỏng xoáy nhỏ trên đầu hần được một luồng khí vô hình từ tán cây đa này hòa vào, lưu lượng linh khí chuyển vào cơ thể hần càng nhanh, chỉ sau vài phút, một cổ gồng xiềng xích bị phá vỡ, một cảm giác hưng phấn dâng lên, sức mạnh mới tràn ngập kinh mạch, hần đã đạt thể phẩm tầng 3 rồi, sức mạnh không chỉ tăng lên một chút a, dường như gấp đôi vậy,

Bảo đâu biết, sức mạnh của hần mỗi lần thăng cấp là theo cấp số nhân, đâu phải cấp số cộng có thể hình dung, bởi vì cơ thể trọng sinh quá đặc biệt khi lưu giữ được ký ức hai kiếp người, sức mạnh tâm thần của hần cường đại gấp đôi so với người khác, một phần vì hần tu luyện chính là tư chấp kếp, khó khăn gấp 10 lần người khác nhưng thu hoạch cũng tỉ lệ thuận để hình dung, và duy nhất điều bí ẩn cho đến lúc này chính là tại sao cây đa kia lại phụ trợ hần tu luyện, nhưng lại không gây ra một điểm động tĩnh nào, làm hần không thể phát hiện được việc lựa chọn nơi này ở cũng là một cơ duyên, hay còn là số phận của hần, điều này sau này chúng ta sẽ biết rõ hơn.

Sau khi giúp Bảo đột phá thể phẩm tầng ba, luồng linh khí vô hình này từ từ thâm thấu vào các bó cơ, vào xương cốt của hần tu bổ, sửa sang lại, Bảo cảm thấy da thịt, xương cốt từng trận ngứa ngáy, đến nỗi hần không thể chịu nổi, một sự thôi thúc từ kinh mạch, từ cơ bắp, bất dấy hét dài một tiếng rồi chạy về ra đường đất phía trước.

Đến lúc cảm thấy chân rã rồi, cảm giác ngứa ngáy đã bớt xuống, Bảo đã chạy được 5 vòng quanh 3 ngọn núi “khu học sinh nghèo vượt khó” nơi hần ở, và những ngày tiếp theo đều như vậy, cảm giác ngứa ngáy buộc hần phải vận động để giảm bớt sự khó chịu, đây có lẽ là tác dụng phụ của việc thể chất không thể bắt kịp tu vi, Bảo cũng không để ý lắm, vì thực chất hần cũng có ý định tăng cường thể chất cơ thể, hần đưa luôn phần này vào lịch tập luyện hằng ngày, chạy 5 vòng 3 ngọn núi, hít đất 500 cái, nhảy cóc 1000 mét, nín thở trong 5 phút, hít xà đơn 500 cái, và lịch tập tăng dần trong khi thời gian được rút ngắn một cách tối đa, phải hoàn thành trong vòng 4 giờ đồng hồ buổi sáng. Buổi sáng sẽ là thời gian Bảo hoàn thiện kỹ năng của mình dựa vào sự hiểu biết về môn võ vovinam hần đã học ở kiếp trước, đồng thời hoàn thiện cả IRON SUIT, làm sao để huy động trong thời gian ngắn nhất để có thể chiến đấu ngay, hay làm như thế nào tăng cường độ cứng cho IRON SUIT cũng được hần tính đến, nhưng với tu vi hiện tại, hần không biết phải làm như thế nào, có lẽ tăng lên tu vi, tăng lên sự khống chế đối với kim nguyên tố chính là chìa khóa để thành công. Buổi chiều chính là thời gian hần tụ linh và nghỉ ngơi, hoặc nếu có buổi học thì hần sẽ đi học, hần không muốn để thừa một giây, một khắc nào, chỉ cần hần dừng lại, người khác sẽ mạnh hơn hần, kẻ thù sau này của hần cũng sẽ mạnh hơn trước hần.

Như vậy trong vòng 3 tháng, tu vi của hần đã đạt tới tầng 4 đỉnh phong, chỉ thiếu một chút là đột phá cấp 5 thể phẩm, hần biết cách nhanh nhất chính là thực chiến, thực chiến mới đem lại thu hoạch lớn nhất, chỉ lý thuyết suông là không thể đủ. Cơ thể hần càng là sự lột xác ngoạn mục, dưới sự rèn luyện luôn đưa cơ thể vào cực hạn, rồi lại được linh khí hằng ngày tu tổ, kết quả của sự liều mạng rèn luyện này là cơ thể ẻo là như con gái của hần đã trở nên săn chắc vô cùng, làm da có phần xuống tông màu đầy mạnh mẽ, 8 múi thoát ần, thoát hiện trên bờ ngực săn chắc, tay chân thì khỏi cần nói, cơ bắp không to lớn, nhưng đầy bền bỉ, tràn đầy năng lượng, dẻo dai cực độ, gương mặt nam tử trắng bạch đã bị thay thế thành gương mặt trường thành hơn rất nhiều, một thanh niên 16 tuổi với thân hình hoàn hảo này cũng là ước mơ của hần cả hai kiếp người, nếu mà đem thân hình này vào bể bơi kiếp trước chắc khối em mê à nha, nhưng rất tiếc thời này làm gì có cơ hội khoe thân □,

Nhờ hằng ngày nhảy cóc và chạy bộ, tốc độ đôi chân được cải thiện đáng kể, nhanh nhẹn linh hoạt vô cùng, phản xạ của hần theo hần đánh giá đang ở mức chấp nhận được, ít nhất tu sĩ cùng giai không thể hơn hần, và cho tới lúc này, Bảo mới nhận định được sức mạnh của IRON SUIT quá cường đại, đây đâu phải là sản phẩm thất bại của hần, mà đây chính là cơ duyên siêu bực, là ngọn núi mây mấn đè lên hần a, không sung sướng không được, hiện tại Bảo đã khống chế tốt IRON SUIT, phạm vi hỗ trợ cũng được tăng cường lên trên bả vai, hần cũng yên tâm phần nào về phần chiến đấu,

Đã 3 tháng từ khi Bảo gửi thư cho Băng và Diễm nói rằng cần thời gian bế quang tu luyện, không quên nhắc nhở hai nàng thwucj tâm tu luyện, không cần lo lắng chuyện gì khác, nhưng Bảo biết hần không cần nhắc, thì 2 nàng có quyết tâm tu luyện to lớn như thế nào, sẽ không chút nào kém với bản thân hần, Diễm vì bố, bác hai có phần bị chèn ép tại cảng, nàng nhất thiết phải có thực lực để ổn định cuộc sống cho gia đình, từ khi nàng vào Đại học viện, bố và bác Hai nàng cũng được hưởng lợi rất nhiều, chỉ ít những người trước đây hăm he được lâu nhà nàng sẽ kiêng kỵ một cái danh học sinh trọng tâm bồi dưỡng của Đại học viện. Còn Băng, không cần nói cũng rõ hơn ai hết, vì mục tiêu của nàng cũng giống như hần, trả thù cho cha, trả thù cho gia tộc họ Võ, Bảo còn biết nàng rất khao khát được biết bản thân nàng gia tộc là như thế nào, là ai, đến từ đâu.

Bước tới bờ hồ có một chút ấn tượng từ trước, vẫn là mây phủ lượn lờ, linh khí vờn nhẹ mặt nước, mặt hồ nước trong xanh dường như có thể nhìn thấy cát dưới đáy hồ đang làm nền cho bầy cá tung tăng, điểm xuyến là những bụi tảo, tèo xanh mơn trôi nhẹ trên mặt nước, chỉ đứng gần thôi cũng cảm giác được sự thoải mái, dễ chịu. Không còn sở sảng như lần trước, Bảo bước lên một bước sau đó khom người ôm quyền hướng về phía xa xa bên kia hồ. Chưa đầy 3 hơi thở, người đàn ông trung niên quen thuộc lại đột ngột xuất hiện như bước ra từ không khí ở trước mặt hần, sắc mặt có chút ôn hòa hơn, giọng cũng có phần dịu nhẹ:

-“Gặp Băng với Diễm hả?”

-“Dạ vâng, xin tiên bối chuyển lời” Bảo khách sáo trả lời, đối với người này, Bảo vẫn có một sự kiêng kỵ từ đáy lòng, khi hần nói xong người đàn ông lại đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, Bảo hận chính mình thể phẩm xuất chút nửa lên được tầng 5, lại không thể nhìn ra một chút hành tung của người này, chỉ biết tự trách bản thân quá yếu. Như lần trước 15 phút sau, hai thân ảnh quen thuộc xa xa bước lại phía hần, trong lòng Bảo nổi lên một sự âm ảm, ôn nhu, cảm giác được dường như mọi thứ như muốn dừng lại, đây là cảm giác người thân mang lại cho hần, từ khi đến thế giới này, chỉ có 2 nàng đối tốt với hần, thực sự quan tâm tới cái thẳng công tử có phần hư danh này, nhất là Băng, chính là người thân duy nhất của hần tại thế giới mới, Bảo coi Băng

như là em gái cũ cầu mình vậy, đôi khi cũng có một chút tình cảm nặng hơn lướt qua, nhưng cũng rất nhanh chóng bị hấn gạt đi, hoặc là đang cất dấu đầu đó trong cõi lòng hấn, điều này Bảo cũng không xác định được rõ ràng, về phần Diễm, Bảo khá là thương thức cô bé, nếu so với tuổi thật thì có khi nàng phải gọi hấn bằng chú rồi, cái tình nết ngây thơ, hồn nhiên này, hấn thật sự không muốntrag giấy trắng này bị luộm bầm bởi bon chen xã hội, ganh đua trong giang hồ, nhưng không phải gờ gờ khắc khắc hấn có để ở bên bảo vệ cho nàng, và với thực lực hiện tại việc này Bảo không làm được, chỉ biết âm thầm tiếc nuối bản tính thiện lương này dần trưởng thành, mà ở bên Băng là điều tốt nhất, nàng 2 lần trong đời bị truy sát, bản lĩnh tự thân chắc chắn còn hơn hấn.

-“Hế lô zira hô zira kè”

Chưa tới nơi đã nghe tiếng Diễm xa xa gọi tới, đưa Bảo từ những suy nghĩ quay lại với thực tế, Diễm kéo tay Băng tăng nhanh cước bộ, mỗi lần gặp Bảo nàng cảm tưởng tưởng như gặp bạn thân, nhưng sâu trong ấn tượng của nàng, ánh mắt Bảo có sự từng trải nhiều lắm, đồng thời trong đôi mắt đó nhiều phần hiện lên vẻ lo lắng, bảo bọc khi nhìn về phía hai nàng,, như cha nàng vậy, bất kỳ lúc nào cũng vậy, chưa một lần thay đổi, điều này không khỏi tạo trong nàng một nhận định, Bảo không chỉ là bạn, còn là anh trai, còn là một người rất quan trọng với nàng, trong lòng Diễm Bảo có một vị trí nhất định rồi. Băng hôm nay tâm tình khá hơn rồi, 3 tháng qua, chuyện hôm trước nàng cũng đã sớm trung hòa, không lẽ cứ mỗi lần gặp Bảo là lại quay đi, không nói chuyện a, nàng cảm giác được sẽ có ngày với con người như thật, như mới này của Bảo, nàng sẽ phải xa Bảo một thời gian dài lắm.

Tới gần, nàng mới cảm nhận được Bảo khác biệt so với 3 tháng trước nhiều lắm, Bảo hôm nay không còn tướng ẻo là nữa, thay vào đó là sự chắc chắn nam nhi, sự cứng cáp đến từ cơ thể, sự trưởng thành đến từ đôi mắt và làn da ngăm, một sự lột xác như trở thành một con người mới, mặt dù trước đây nàng có nghe chuyện Bảo bị hội đồng tại sân thực nghiệm thực chiến, sau đó nghe Bảo gửi tin không sao và muốn bế quan tu luyện, nàng lúc đó chỉ muốn chạy thật nhanh đến xem Bảo như thế nào, nhưng với tính của Bảo chắc sẽ giận nàng mất, nên nàng đành nuốt xuống những lo lắng, cố gắng tu luyện vì một ngày có thể hỗ trợ một phần cậu chủ, nhìn sang Diễm, Băng cũng thấy một sự ngạc nhiên trong mắt nàng, nhưng sự ngạc nhiên đó không chỉ sâu trong ánh mắt như nàng, mà như ngay sau đó, Diễm như con thoi lượn quanh thân Bảo, hết nhìn chỗ này, lại “hấn bốp” “chỗ khác, sau đó lại một phen đánh giá gặt đầu, dường như chấm điểm xong bo đỳ mới toanh của Bảo, Diễm gờ ngón cái:

-“Ha Ha, mấy thằng kia sao so được, Băng ha??”

Bảo có hơi nhú mày, có thằng nào khoe bo đỳ trước mặt hai em nàng à, hay là biến thái dê gái, một cổ bức khi bốc lên, hấn phải tìm mấy thằng này đập cho một trận a, Băng dường như đọc được ý nghĩ của Bảo, vội xua tay giải thích,

-“không phải, không phải như bảo nghĩ đâu, thật ra là cũng có vài thằng theo đuôi Diễm, cũng tổ chức thi thố tài năng, bo đỳ này họ nên mới bị Diễm thấy được, chứ cũng không có làm gì quá đáng đâu”

Nghe vậy, lòng Bảo cũng nguôi bớt, mà cũng chẳng trách được, ai bảo hai nàng đẹp quá làm chi, Bảo mặc dù nghe Băng nói mục tiêu chỉ là Diễm, Bảo thừa biết Băng cũng là mục tiêu trong đó, so về tài sắc hai nàng “mười phần vẹn mười” a, đầu thau kém gì Diễm, thậm chí đến việc này có lẽ Băng sợ Bảo kho chịu nên cố gắng giấu, một cảm giác âm áp tình cảm dâng lên trong lòng Bảo rồi nhanh chóng biến mất.

-À, ừ, có thằng nào dám quá phận, cứ nói cho anh”

-“Dạ” Băng nhẹ nhàng đáp

-“Anh cái mốc xừ nè, lớn hơn ai mà đòi làm anh, ple ple”, Diễm lè lưỡi kéo mắt làm xấu lêu lêu Bảo, làm xấu mà có xấu chút nào đâu nè, ai nhìn cũng phải ngơ ngẩn a.

3 đưa lại chọn bàn đá lúc trước ngồi xuống, uống linh trà, ăn bánh do hai nàng mang tới, Bảo cũng có chút xấu hổ, thân nam nhi không mua được gì cho hai nàng làm quà, mà còn mặt dày tới thăm, xong lại còn ăn bánh kè, uống trà càng là kè luôn, mà thôi, ai bảo hai nàng là người thân của hấn làm chi.

Hỏi hang qua về, việc học tập của hai nàng, hai nàng như một sáo, một họa mi, hoa tay múa chân khoe khang thành tích trước mặt Bảo, như hai đứa trẻ đang khoe “hoa bé ngoan” ở thời mẫu giáo vậy, Bảo như muốn tình cảnh này mãi như vậy thôi, yên bình và âm áp.

Hai nàng bây giờ đã là thể phạm tầng 7 rồi, hơn hấn tận 3 tầng cảnh giới, Bảo chỉ biết tặc lưỡi, ai bảo hai nàng là trọng điểm bồi dưỡng chứ, tài nguyên tu luyện có thiếu gì đâu, đâu như hấn tại nơi linh khí phiêu phiêu loãng xoẹt. Nhưng hấn dám khẳng định hai nàng thực lực sẽ không hơn so với hấn, thực chiến hai nàng quá thiếu kinh nghiệm,

-“à nè, Bảo tu vi như nào rồi?” Diễm chớp chớp đôi mắt đen tuyền hỏi Bảo

Có phần xấu hổ, Bảo trả lời,

-“À, ừ, Bảo tầng 4 thể phạm”

-“Ồ thế Bảo có định tham gia đại hội Tranh tài lần này không” Diễm hỏi

Bảo trầm nghĩ, mình chỉ cần an ổn tu luyện, thi thố làm gì, lại gây thù chuốc oán, thực lực còn chưa cao, một cái Lãnh Bội còn chưa hết không lẽ còn muốn dây dưa thêm vài ồ kiến, nhưng cũng hơi tò mò,

-“Thì có được chi hông”

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Khảo nghiệm kỳ bí

-“Đương nhiên có rồi, hồi kỳ, đã gọi là tranh đấu mới phải có phần thưởng chứ” Diễm trề môi.”phần thưởng rất nhiều, ví như

Học viên tại khu” học sinh nghèo vượt khó” Chỉ cần lọt top 10 thì có thể vào ở nơi ở cao hơn một cấp, cũng có nghĩa là học sinh khu trung phẩm tư chất nếu lọt top 10 cũng có thể vào khu bờ hồ ngoại vi để ở, điều tiên quyết chính là kết quả xếp trên vòng đấu cùng giai tu vi. Và thực lực ít nhất là thể phẩm tầng 4 trở lên mới được đăng ký, cả tối đa là sĩ cấp tu vi,

Rồi top 3 mỗi giai thi đấu sẽ có cơ hội tiến vào khảo hạch để chọn ra học viên đại diện Học viện đi thi cuộc thi “Tứ Lục Thiên Kiêu”được tổ chức 3 năm một lần do tổng bộ 4 vùng trên Việt tinh đại lục hợp nhau tổ chức, nhằm tạo điều kiện giao lưu tu luyện giữa các vùng, giao kết hữu nghị, nhưng sâu xa trong đó chính là thể hiện trình độ vùng của mình, răn đe những kẻ có ý tưởng xâm phạm, cũng như qua đó, tìm hiểu thêm về thực lực đối phương, đồng thời tìm hiểu thêm về các kỹ năng mới của các vùng khác để tìm cách khắc chế..”

Diễm tiếp tục nói

-“Nhưng đó chưa là điều quan trọng, điều quan trọng chính là nếu được chọn, sẽ được học viện tạo điều kiện tiến đến bí cảnh “Bách Thảo” trong vòng 1 năm, vừa sát đến kỳ “Tứ Lục Thiên Kiêu”, mà trong bí cảnh này cơ duyên thật lớn, rất nhiều bảo vật, tiên thảo, cũng như linh thú, và đương nhiên cơ duyên lớn thì nguy hiểm cũng càng lớn, rất nhiều thiên tài của học việc có đi vào mà không có đi ra rồi đấy, he he”

-“Ngoài ra top 1 còn được hàng loạt tài liệu tu luyện, ví như 1 viên linh thạch trung phẩm, 1 viên Trụ thần đan giúp chống lại tẩu hỏa nhập ma trong tu luyện trong vòng 1 năm, đan được bổ trợ tu luyện. ...”

Nghe Diễm nói xong, Bảo có một phần thắc mắc

-“Tại sao chỉ dành cho Sĩ cấp trở xuống, mà còn nữa tại sao Nam bộ có bí cảnh tốt như vậy, sao những vị tiền bối của Đại học viện không trực tiếp tới thu hoạch, vừa thu được nhiều chỗ lợi, lại hạn chế được nguy hiểm a.???”

Lần này thì Băng trả lời Bảo, vì lúc trước chính 2 nàng cũng thắc mắc hỏi thầy hiệu phó như vậy:

-“Đại hội tranh đấu này chỉ dành cho sĩ cấp trở xuống, cũng chính là tân học sinh giống nhau, bởi vì trong 5 tháng nhập học này, học viên từ tự linh phát triển nhanh nhất cũng chỉ đạt tới sĩ cấp vài tầng mà thôi, cũng có nghĩa mỗi lần tân sinh viên, hoặc người cũ tu luyện kém đều có thể tham gia tranh đoạt này, có cơ hội đạt được phần thưởng để bức phá thực lực, còn về phần tu sĩ cũ đã qua úy cấp thì đương nhiên đã được tham gia qua vài lần rồi nên cũng không có sự không công bằng ở đây, còn về phần tân sinh viên cần 6 tháng để vượt qua sĩ cấp thì tiền lệ Nam Bộ chỉ duy nhất một người trong vòng 10 ngàn năm qua, nên tỷ lệ gần như 0%, mà nếu thực sự xuất hiện nghịch thiên thiên tài như vậy thì những phần thưởng trên có xá gì, học viện không chừng sẽ cung cấp gấp trăm lần cho người đó tu luyện a”

Băng nói tiếp:

-“Còn Bách Thảo bí cảnh không phải ai muốn cũng có thể vào được,đây là bí cảnh của riêng Nam Bộ, được chỉ định do Đại học viện Sài Gòn nắm chủ đạo, phục vụ cho Đại hội tranh đấu hằng năm, để tạo ra thông đạo ổn định từ Đại học viện tiến vào bí cảnh, các vị tiền bối trước đây phải mất gần 30 năm để xây dựng truyền tông trận, nhưng truyền tông trận này chỉ đạt được sự ổn định khi truyền tông tu sĩ từ sĩ cấp trở xuống, các tầng tu vi cao hơn nếu vào nếu may mắn không chết thì cũng thất lạc, hoặc sẽ gây ra sự sụp đổ truyền tông trận, làm mất dấu vết bí cảnh, cũng có nghĩa không biết bao giờ mới có thể tìm lại đường đến bí cảnh thần bí này.”

Bảo tính rồi, hẳn nhất định phải tìm được cơ hội vào Bách Thảo bí cảnh này, việc hẳn cần nhất không phải là tăng lên thực lực sao, bây giờ hẳn đang vấp tại bình cảnh tầng 4 thể phẩm đình phong, không thể tiến cấp được nữa, hẳn cần có tài nguyên tu luyện, cũng như tài bảo trong bí cảnh, biết đâu kiếm được đồ tốt thì sao. Còn về phần tham gia “Tứ Lục Thiên Kiêu” Bảo không chú trọng lắm, phần lớn là hẳn không muốn bại lộ thân phận, dù sao ám sát gia đình hẳn chủ quản một tỉnh Daklak, chắc chắn là người có thể lực cực lớn tại Tây Nguyên, việc xuất hiện ở “Tứ Lục Thiên Kiêu” là điều đương nhiên, nếu hẳn ra mặt không phải chui đầu vào rọ sao.

Bảo dứt khoát trả lời,

-“Đương nhiên là đi rồi, chỗ nào tập trung nhiều gái là có Bảo à, kekeke”

Hình ảnh thanh niên đứng đắn, trưởng thành lập tức tan thành mây khói trong mắt 2 tiểu giai nhân. Hai nàng nhìn Bảo đang cười cười nham hiểm ngấm bờ hồ, rồi thăm nhìn nhau, hai nàng chỉ biết lắc đầu “bản tính khó dời”.

Tạm biệt hai tiểu giai nhân, trở về nhà, Bảo bắt gặp Tiến ở phía xa xa, từ khi quen Tiến Bảo mới biết hẳn sống ở ngọn núi thứ 2 trong 3 ngọn núi của “khu học sinh nghèo vượt khó”, ở gần trường hơn hẳn, nên trước đây Bảo chưa từng gặp cũng là điều bình thường.

-“Hey ku, tay mày khỏi chưa” Tiến cười cười hỏi, thực lực của Bảo hẳn đã chứng kiến qua, solo đập 2 thắng thể phẩm tầng bốn khi ở thể phẩm tầng 2 sơ kỳ, cho dù không phải đỉnh cấp thiên tiên thì chắc chắn có bí mật kinh thiên, điều này hẳn cũng không đứng ra hỏi, mỗi người đều có đại bí mật của

mình, đã là bạn bè thì điều này không cần phải nhắc.

Bảo cười khi khi:

-“Vẫn quay tay đều đặn, không sao, kk, “

Bảo tỉnh hỏi ngay Tiến có tham gia Đại hội tranh đấu không, sức nhớ lại, sau một hồi đánh giá thì Tiến mới chỉ là thể phạm tầng 3 hậu kỳ mà thôi, thiếu một chút để đáp ứng tiêu chuẩn đăng ký a, đành nuốt ngược lại câu hỏi, vồ vồ vai Tiến:

-“Nhà mày đâu, dẫn chơi chút coi”

Bảo từ hôm đó đến giờ, đã coi Tiến là bạn, nhưng vẫn chưa có cơ hội hỏi thăm, lần này tới nói chuyện một chút cũng là điều hẳn muốn lâu rồi, bạn không phải cứ lúc an tĩnh mới đến gặp nhau, nhưng lúc hoạn nạn đưa một tay ra giúp mới là chân chính, Tiến là một người như vậy a.

-“đi, đi, về nhà tau làm con gà anh em mình nhậu”

Nhà Tiến cùng khu nhà hẳn, nên bài trí cũng tương tự, Tiến có phần giống hẳn, chả ai thêm ở chung, nên hai thằng nhậu nhẹt khá thoải mái, sau hồi nói chuyện, mới biết Tiến gia tộc ở quê hẳn Vũng Tàu cũng có số má, nhưng khi lên Sài Gòn thì không bị coi ra gì, nên hẳn cũng ngậm ngùi tự thân tồn tại, nhưng được cái tính nết hẳn từ lúc ở quê đã không kiêu căng, tự phụ gia tộc, nếu mà còn tính đó ở đây chắc chắn là sống không lâu được.

Cuối ngày, tạm biệt Tiến, sau lại nhờ Tiến xem hộ đồ đạc nhà mình vì có thể đi xa một thời gian, Tiến thắc mắc nhưng cũng không hỏi Bảo đi đâu, dứt khoát nhận lời.

Trở về nhà, Bảo tiếp tục tu luyện, hẳn muốn bản thân tu vi thật cũng cố tại tầng 4 thể phạm đỉnh phong, chỉ cần một bước liền có thể đột phá tầng 5,

Thấm thoát 1 tháng đã qua, Bảo mở mắt ra, lúc này đây hẳn tại dưới cây đa quen thuộc, con đầu từ lúc tụ linh một lần nữa tìm lại cơ thể hẳn, mất hẳn nhắm nghiền, da dẻ đang nứt nẻ dần, máu đang tràn ra, xương cốt nghe từng tiếng rã rã, 2 luồng cuồng bạo đỏ vàng một lần nữa chạy quanh oanh phá kinh mạch hẳn, con đầu khủng khiếp truyền đến não bộ, nhưng đã qua một lần kinh nghiệm, Bảo thầm than: “cũng may mình có luyện tập thể chất suốt 4 tháng trời, nếu không chẳng phải lúc đây mình đã thành đồng thịt vụn sao?” tinh thần dần thanh tỉnh lại, con đầu qua nhanh lắm, chỉ hơn 20 phút, cổ gông xiên xích tầng 4 thể phạm bị Bảo phá vỡ, xông phá tầng 5, một cỗ lực lượng như bài sơn đảo hải tràn tràn vào từng bó cơ, từng khớp xương, từng tế bào của hẳn, hẳn mừng rỡ, cứ ngỡ phải cố gắng tiến vào bí cảnh mới có thể đột phá, ai ngờ thành công ngay trước cuộc thi tranh đấu, đúng là phát tài a,

Luồng lực kinh khủng đó sau khi tràn qua cơ thể, tiếp đến tập trung toàn bộ vào đan điền hẳn, khuếch đại đan điền thành một không gian to lớn hơn, nhwugn vẫn nhanh chóng được lấp đầy bởi luồng lực lượng kia, từng trận nứt vỡ thành đan điền làm Bảo hét lên đau đớn, lăn đùng ra sàn mà rên rĩ, lăn lộn, đan điền không gian của hẳn quá nhỏ bé với nguồn lực này, không thể chứa đựng nổi. trong lúc tưởng như mình sắp tiêu rồi, Bảo cố gắng an tĩnh tinh thần, với chút hơi tàn hẳn tiến hành chu thiên vận khí bản thân vì hẳn cảm nhận được luồng lực lượng này có một chút giống với bản chất hai luồng khí như sợi chỉ đỏ vàng trong người hẳn, và hẳn mừng rỡ rằng hẳn làm đúng rồi, hai luồng khí mỏng này chạy vào đan điền đang sụp đổ của hẳn, hướng dẫn luồng lực kinh khủng ấy chạy theo quá trình chu thiên vận khí, sau đó dần dần xác nhập vào hai sợi chỉ này, hai luồng khí mỏng như sợi chỉ dày dần, dày dần, cuối cùng dừng lại ở kích thước của sợi cước, ôn nhu chạy qua kinh mạch Bảo, từ từ cùng với linh khí bên ngoài tiến hành tu bổ lại thân thể tàn tạ, khắp người là vết thương và máu của hẳn.

Lưng Bảo bây giờ đã ướt mồ hôi lạnh, thật đúng là thoát chết trong gang tấc, nếu như hẳn không phải tư chất kép, không có hai luồng khí đỏ vàng cùng bản chất với luồng lực khủng khiếp kia thì hẳn có lẽ đã chết rồi, hít một hơi thâm than may mắn, đúng là cực độ may mắn. Nhưng hẳn đâu biết, đây chỉ là một bài khảo nghiệm của ai đó mà thôi, đúng, đó mới chỉ là bài khảo nghiệm

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đăng ký Đại hội tranh đấu

Tuần sau đã là ngày khai mạc Đại hội tranh đấu của Đại học viện Sài Gòn, vừa ổn định tu vi tầng 5 sơ kỳ thể phạm, sửa soạn một chút bản thân, bây giờ hẳn muốn đi đăng ký thi đấu, tranh danh danh ngạch tiến vào Bách Thảo bí cảnh tìm bảo vật, vẫn theo con đường quen thuộc quanh co qua 3 ngọn núi yên tĩnh màu xanh, mây vụ lượn lờ nhưng thiếu đi một nét thâm đạm quy tắc linh khí, giống như một bức tranh đẹp nhưng không có hồn, đôi mắt đẹp nhưng không có độ sâu.

Đã tới trước trước tầm mắt Bảo là một công trình hình vòm, bên trên là mái nhà hoàn toàn bằng các tấm kính xếp lại với nhau như bề mặt quả bóng golf vậy, nhìn từ xa bóng bẩy, sang trọng cực kỳ, tiến lại gần, Bảo mới biết công trình này to lớn như thế nào, chỉ ít cũng bằng một cái sân vận động với mái vòm siêu bự trong Ngoại hạng Anh à nha, mặc dù to lớn thế nhưng là chật kín người đang chen chúc nhau đi đi lại lại, hầu như tất cả giao dịch, hoặc tiếp nhận hoặc trả nhiệm vụ Học viện cũng thực hiện trong này, đây là một phương thức tích lũy điểm cống hiến học viwvn, có thể đổi được rất nhiều tài nguyên quý giá, từ tài nguyên tu luyện, tài nguyên cho sang chế vũ khí, cho đến đan dược, bí kíp tâm thư võ công đều có..... Và đương nhiên cái gì cũng có thể mua bằng tiền mà không cần điểm tích lũy, nhwugn không ai ngu đi làm như vậy, vì số tiền bỏ ra cực kỳ lớn so với công sức bỏ ra để thực hiện nhiệm vụ sau đó tích đủ điểm để đổi, điều này đương nhiên là đem lại lợi thế cho học viên của Đại Học Viện, không để cho người ngoài chiếm

hết tiện nghi.

Bình thường cũng đâu có đông thế này, nhưng hôm nay nằm trong đợt đăng ký Đại hội tranh đấu, nên bộ phận tiếp nhận đăng ký đang làm việc hết công suất, diện tích có phần lấn sang các gang hàng khác, nhưng việc này cũng không ai để ý, vì đây đều là Đại Học Viện quản lý mà, và hằng năm chuyện này vẫn xảy ra bình thường như thế nên bộ phận làm việc làm việc cực kỳ nhanh chóng, không có một chút vụng về.

Chiếm hơn 5 gian hàng là 5 chiếc bàn dài phủ khăn đỏ, phía sau 5 chiếc bàn là một tấm băng rôn treo cao viết rõ “Nơi đăng ký đại hội tranh đấu”, an tọa trên mỗi bàn là ba người. tổng cộng là 15 người, người ngồi bên trái mỗi bàn sẽ chịu trách nhiệm ghi danh học viên đăng ký, phân loại tân sinh viên và học viên cũ để chia bảng thi đấu làm 2 bảng, học viên mới sẽ một bảng, học viên cũ sẽ là một bảng, đến vòng bán kết còn 2 người mỗi bảng mới tiến hành đấu với nhau, để hạn chế tối đa việc ma mới ăn hiệp mà cũ, cũng như chênh lệch kinh nghiệm thi đấu, còn khi đã đến bán kết tổng 2 bảng thì các tân sinh viên đến được vòng này thì kinh nghiệm thi đấu đã đủ rồi.

Người ngồi giữa mỗi bàn sẽ chịu trách nhiệm đo tu vi của mỗi học viên, sau đó xếp bằng đầu sơ bộ, và đương nhiên việc thực hiện việc này phải là người có tu vi càng cao càng tốt, vì tu vi càng cao sẽ rút ngắn việc đánh giá tu vi học viên, rất nhanh chỉ chớp mắt có thể nhận biết được, và việc này mặc định được các tiền bối trong trường đảm nhiệm, trong 5 bàn Bảo thấy một người quen đó chính là người đàn ông cạnh giữ ở bờ hồ đang ngồi ở chính giữa bàn thứ nhất, nói ra chính ra người này cũng là một tiền bối có số má ở Đại Học Viện, nhưng Bảo thắc mắc rằng sao một người như thế lại đi làm bảo vệ cho mấy tân học sinh.

Điều làm Bảo tròn mắt là, những người ngồi giữa này dường như rất thư thái, chỉ là ngồi tựa vào ghế, mỗi lần có học viên đi qua đo tu vi, những người này vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không cần nhìn học viên, chỉ qua một hơi thở, họ nhẹ nhàng gạt đầu báo hiệu đã kiểm tra xong, tức thì chiếc búa khắc tên vẫn đang lơ lửng trước mặt những người này vũ động làm vài động tác đã khắc xong tên và tu vi học viên vào thẻ bằng gỗ đặt ở trên bàn trước mặt, sau đó tấm thẻ bài tự động bay lên rơi vào tay người thứ 3 ngồi bên cạnh, người này sẽ ghi lại danh tự cùng tu vi vào sổ sách sau đó xếp lịch thi đấu sơ bộ, nói là sơ bộ vì số lượng người tham gia quá đông, cần phải về chỉnh sửa chính xác lại sau. Tu vi cao như thế nào mới có thể làm như những vị tiền bối ngồi giữa này đây, Bảo biết hẳn phải cố gắng thật nhiều nếu muốn thực hiện điều hần muốn, người mạnh hơn hẳn không những nhiều mà còn là sâu không lường được, vượt qua những gì hần có thể tưởng tượng.

Bảo chọn đại một hàng người xếp vào, chỉ cần né người đàn ông mà hần vẫn kiêng kỵ ra là được, hàng hần đứng còn khá là dài a, tầm phải hơn 50 người nữa mới tới lượt hần, nhưng tổ làm việc rất khẩn trương, nên chỉ một lúc sau đã đến lượt hần tới trước chiếc bàn số 3, cũng là chiếc bàn ở giữa, theo như những người đi trước làm, là tiến đến cô gái ngồi bên phải đối với hần tiến tới, báo danh

-“Võ Kỳ bảo, tân học sinh”

-“Được rồi, tiến qua Sương tiền bối kiểm tra tu vi”

Cô gái nhẹ nhàng bảo Bảo, Bảo chỉ cúi nhẹ thi lễ sau đó bước qua vị trí ở giữa đối diện với vị giáo sư được gọi là Sương này, hần chỉ vừa bước vào vị trí này, đột nhiên cảm nhận được cảm giác giống như cảm giác trong trận chiến lúc trước, là có người đang dùng linh vực theo dõi hần, Vị giáo sư Sương vẫn điềm tĩnh từ bao ngày điềm tĩnh, nay lại hơi nhíu mày chậm rãi mở mắt nhìn thẳng vào Bảo, làm Bảo bất giác một cảm giác ong ong lên não, tay chân run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra sau lưng, gáy, chân không nhịn được lùi về sau. “không lẽ có gì trục trặc sao” Bảo thầm than, hoảng hốt giật mình.

Vừa ngay lúc giáo sư Sương mở mắt Bảo cảm thấy có thêm 3 đạo thần niệm theo dõi từ hư không đặt lên người hần, hần cảm thấy thật khó chịu, từng cm cơ thể như bị người khác lột ra mà dò xét. Lúc này riêng chỉ vị “Bảo vệ” kai không đặt thần niệm lên người Bảo lúc này, chỉ ngồi mỉm cười đầy thâm ý, 2 lần trước hần cũng phải mất một lúc mới mơ hồ nhận ra tu vi của học viên tên Bảo này a, hần không tin 4 tên còn lại có thể ngay lập tức nhận ra được gì, và hần đoán không lầm, học viên Bảo này linh vận không hiện, linh lực ba động cực kỳ hỗn loạn không chỉ một loại, dường như có một sự đặc biệt nào đó,

Ngay lúc phát giáo sư Sương nhận ra điều khác biệt này, thì như ngay lập tức 3 người còn lại đều cảm nhận được điều này, như thế nên mới sinh ra việc trên người Bảo bị 4 đạo thần niệm khủng khiếp tra xét, những người ngồi bên cạnh mặc dù thấy Bảo thối lui ngăn trở việc tiến hành đăng ký nhưng nhìn những tiền bối thái độ, vẫn nhịn được không phát tít, chờ đợi phản ứng của những cao thủ này.

Ngạc nhiên nhất không phải là những người ngồi bên cạnh mà là Bùi Thu Sương cùng 3 người cao thủ còn lại, tu vi như họ vẫn thậm chí không nhìn rõ ràng thực lực cũng như linh lực ba động của học viên này, tu vi dường như giao động hỗn loạn, nhảy bước từ thể phàm tầng 1 đến 5 nhảy loạn cả lên, sau gần 10s sau, Bùi Thu Sương mới chậm rãi nhắm mắt lại gạt đầu

Bảo nhìn thấy tấm thẻ bài gỗ trước bàn khắc lên tên mình cùng tu vi: thể phàm tầng 5.

Hần nhẹ nhàng khom người đón lấy thẻ bài đang bay lơ lửng lại gần hần, khom người thi lễ tiến đến ghi danh bằng đầu, sau đó xoay người rời đi, lúc này cảm giác bị thần niệm theo dõi đã không còn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đúng là ở gần hồ có ngày bị hù chết mà.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cô Thảo

Nhận được rồi thẻ bài tên mình, Bảo nhanh chóng thu hồi, cấp tốc xoay người rời đi đại điện, từ lúc 4 đạo thần niệm kia quét ngang cơ thể hắn, làm cho hắn cảm thấy khó chịu vô cùng, mặt dù hắn không biết các đạo thần niệm là của người nào, nhưng hắn chắc chắn một trong số đó là của Sương tiên bối, nhưng hắn không hiểu tại sao lại đặt thần niệm lên người hắn, không phải những người khác chỉ là chớp mắt đã xong rồi sao, tại sao hắn lại được ưu ái đặc biệt đến vậy. cùng với những bối rối suy nghĩ trong đầu hắn đã rời đi đại điện được một quãng xa, hướng về phía “khu học sinh nghèo vượt khó”.

Đến lúc này Bảo mới có thời gian để ý chiếc thẻ bài tên mình, chiếc thẻ bài được làm từ gỗ hương, khá thơm, bề mặt láng bóng, tên của hắn mặc dù mới được khắc lên đây, nhưng có cảm tưởng như đã được ghi lên từ lúc chế tác chiếc thẻ bài này rồi, trên đó tỏa ra bằng bạc khí thể uy nghiêm có bản chất giống với đạo thần niệm của giáo sư Sương lúc này, đây có lẽ là phương pháp không thể làm giả a, Bảo gật gù. Vậy thì người ngoài không thể trà trộn vào để đạt giải thưởng của người trong Đại Học Viện được, cất chiếc thẻ bài vào, hắn chuyển hướng không về nhà nữa, mà là tiến đến khu Băng và Diễm ở, đôi khi hắn tự hỏi, không có lão gia hỏa kia thì ai sẽ cản hắn tại bờ hồ đây.

Chỉ hơn 1 giờ sau, hắn đã đứng trước ngoại vi bờ hồ, vẫn phòng ngừa, Bảo vẫn khom người làm lễ, xem thử có ai ra đón hắn không, nếu không hắn tha hồ đi dạo, lục lọi tìm kiếm khắp nơi này a.

Nhưng làm cho hắn hụt hẫng rồi, gần như ngay lập tức, từ hư không bước ra một người nữ tử từ bật khăn mặt, giọng nhẹ nhàng ấm áp truyền đến

-“Trò tìm ai”

Bảo hơi sững người, làm sao cô gái này biết hắn là học viên, đôi khi biết đâu hắn là tạp vụ của giáo sư, hay là thân nhân của học viên thì sao, không lẽ người này biết mình, nhưng tại sao phải giấu mặt, gạt bay những ý nghĩ điên rồ này, tầm cỡ như Bảo mà đáng để cho cao thủ như vậy che mặt, giấu giấu điểm điểm không bằng vỗ tay giết chết hắn cho nhanh. Bảo cũng tính đường lui rồi, nên vẫn dùng cách cũ

-“Cháu tìm Băng và Diễm a”

-“À ừ, trò thông cảm, 2 em ấy đang được bố tức thực chiến chuẩn bị cho đại hội rồi, chắc có lẽ không ra ngoài gặp em được”

Bảo nghe vậy cũng không có gì thất lạc, hắn đến đây cũng đâu phải tìm gì gái đâu, mà điều hắn muốn là xem có gì đồ tốt xem thử một chút a, mà có lẽ cảm tay về cũng được, hehehe. Đùa thôi, thứ mà mấy cao thủ này giấu như vậy, cho Bảo mạnh gấp 1000 lần hiện tại chưa chắc đã thấy được chứ mà đòi lấy, làm ra vẻ hơi thất vọng, Bảo khom người làm lễ cáo từ.

Khi Bảo xoay người rời đi, nữ tử có đôi chút nhũn mày, nam sinh này tạo ra một cảm giác thật đặc biệt a, rất gần gũi nhưng lại có một chút xa lạ trong chính sự gần gũi thân quen đó, khí tức từ thẻ bài phát ra rõ ràng chứng minh thân phận học viên của trường mình, nhưng sao trước giờ nàng chưa từng thấy qua người này, nàng rất tin tưởng vào trực giác trước nay của mình, rất ít khi sai lệch, nhưng hôm nay lại không có căn cứ gì để chứng minh cho trực giác của nàng cả, gây cho nàng một cảm giác khó chịu, nàng nhẹ xoay người, từ hư không biến mất vô ảnh vô tung, điều duy nhất còn lại có lẽ là mùi hương nhẹ nhàng, êm dịu.

Bảo trở về nhà, sửa soạn lại đồ đại trong phòng, không biết hắn có thành công danh danh ngạch vào bí cảnh hay không, nhưng cũng phải chuẩn bị một chút, biết đâu hắn trúng giải thật thì sao, mà cho dù không trúng, nhưng hắn cũng phải cố gắng hết sức, đây là cơ hội của hắn, hắn không đưa tay ra bắt lấy, thì ai sẽ giúp hắn chứ, đương nhiên là không.

Trong lúc đó tại một căn phòng khá rộng, hơn 200 mét vuông, trần nhà cao hơn 30 mét,

Một cô gái xinh đẹp đang đứng trên một đài sen làm từ gỗ độc mộc đột ngột phóng từ dưới đất lên, trên tay liên tục đan quyết, quanh thân nàng linh lực ba động kịch liệt, không khí xung quanh như cô đặc lại, từng mũi con gió rét lạnh rít gào tạo thành từng đợt đao phong quét tới, kết hợp ngay sau đó là từng đạo mũi tên băng lao vút vút thẳng theo lực ba động cực kỳ mạnh mẽ.

Gần sát bên dưới nàng là một nữ tử khác, thân hình uyển chuyển, đường còn rõ ràng, các động tác huy động các bộ phận cơ thể càng toát lên vẻ thuần khiết, nhẹ nhàng nhưng cực kỳ lưu loát, dù hoặc ngay cả người cùng giới, trước mặt nàng huyền hóa thành 5 mũi giáo nhọn hoắt, lao vút theo bao bên ngoài cùng các lưỡi phong nhận bao phủ toàn bộ đường lui của đối phương.

Nếu Bảo ở đây, hắn sẽ nhận ra hai cô gái này, là hai cô gái mà hắn hằng ngày lo lắng, Băng và Diễm đang cùng nhau phối hợp tác chiến, tất cả những gì hai nàng học được đều tấn công về phía một người nữa từ cực kỳ xinh đẹp, người này Bảo cũng quen, cô giáo Thảo.

Cô Thảo gật đầu mỉm cười, ngón tay búp măng nhẹ nhàng điểm vài chục chỉ điểm, mỗi chỉ điểm nhẹ nhàng chạm vài từng đạo phong nhận mà băng tạo ra, phong nhận đang mang sát khí mãnh liệt, đột nhiên trở lại ôn nhu, nhẹ nhàng biến mất, trong khi tay thoăn thoắt điểm chỉ, cơ thể Thảo nhẹ nhàng di chuyển, phiêu dật như một thiên thần, chỉ để lại tàn ảnh, từng mũi tên băng trên cao hướng xuống, cùng với các mũi giáo gỗ to lớn từ bên cạnh bao lấy, tất cả đều xuyên qua tàn ảnh, cắm sâu vòng lòng đất phía sau. Gần như ngay tức khắc cô Thảo lại hiện ra ngay chỗ tàn ảnh đó, ánh mắt hài lòng gật đầu mỉm cười. Nếu như Bảo ở đây chắc hắn sẽ cho đây là sự may mắn. vì để tập luyện thoái mái với hai cô học trò cưng, Thảo chỉ mang áo ba lỗ thể thao cùng với quần đùi jean ngắn, làm lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn không tỳ vết, kết thúc đôi chân đó là đôi giày thể thao màu xanh lam nhạt đầy cá tính, chiếc quần jean căng phồng bao lấy bờ mông căng tròn đầy sức sống, làm cho bất kỳ người đàn ông nào cũng ngẩn ngơ, cuốn lên phía trên là chiếc áo ba lỗ thể thao bó sát, vòng eo thon nhỏ được chiếc áo bó sát tạo ra đường cong tuyệt mỹ, từ đôi vai trần vươn dài ra đôi cánh tay búp măng trắng trẻo đồng tông màu với đôi chân, thoát hiện, thoát ẩn dưới nách áo là đôi bờ gò bồng mềm mại làm cản trở chiếc áo khốn khổ, bên trên đôi vai là chiếc cổ dài cao ngất, trắng trẻo điểm lên vài sợi tóc đen bay phất phới càng tăng lên vẻ dụ hoặc, búi tóc cột cao, đôi tai nhỏ nhắn càng tôn lên vẻ phóng khoáng, đầy năng động và cá tính của một người con gái thành thị. Về phần gọi cảm này, Băng và Diễm cũng tự thẹn không bằng.

-“Hôm nay đến đây thôi nhé, 2 đứa về nghỉ ngơi, tạm thời như vậy là đủ, chỉ cần tiến vào top10 thôi, không nên tiến sâu hơn”

Điều này Băng và Diễm đã rõ từ trước, các trọng tâm bồi dưỡng của Đại Học Viện không được quá cố gắng trong cuộc thi đại hội tranh tài để tránh sơ

xuất gây nguy hiểm cho bản thân, vì thực chất tài nguyên giải thưởng mang lại còn không bằng hàng tháng các nàng được cấp để sửa dụng, tham gia tranh tài chỉ để tăng lên lịch duyệt cũng như cải thiện trình độ bản thân mà thôi, tránh tình trạng “học mà không hành”

Sau khi ngắm nhìn thân hình uyển chuyển của cô Thảo rồi đi, hai nàng nhìn ra một chút ghen tỵ cũng như khao khát trong mắt nhau, có một ngày hai nàng cũng sẽ thành thực được như cô a, như cô như không, hai người cũng nghĩ tới lúc đó người đứng ở vị trí của hai nàng bây giờ sẽ là một kẻ “biến thái nào đó” trong lòng hai nàng. Bất chi bất giác một tầng mây hồng đang lên trên hai gương mặt xinh xắn, ngây thơ vô số tội.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đại hội tranh đấu (1)

Chờ cô Thảo đi ra khỏi phòng, 2 nàng lại tiếp tục luyện tập, bây giờ không phải là phối hợp nữa mà là trực tiếp đối kháng, nhưng bằng một phương thức khác là cận chiến, cô Thảo chỉ hướng dẫn 2 người các nàng về phân tán công năng lượng, còn về cận chiến chính là điểm yếu của các pháp sư, nên luyện tập bổ trợ là chuyện đương nhiên.

Băng huyền hóa ra một thanh trường kiếm bằng băng lấp lánh, hàn khí tỏa ra lan tỏa quanh thân kiếm như một làn sương mỏng bao bọc lấy kiếm khí lấp lánh, còn về Diễm, nàng huyền hóa ra một chiếc roi dây dài gần 3 mét dựa theo tư chất mộc thuộc tính cao phẩm của mình, trần thân dây roi còn lấp lánh vài nụ hoa màu hồng nhạt, nơi tay cầm còn lấp phát vài chiếc lá xanh, trong nửa tính cực kì, chiếc roi vung lên vun vút quật vài kiếm phong của Băng, tiếng xoẹt xoẹt kiếm khí trong không khí, tiếng vun vút quật roi, trộn vào đó là tiếng binh khí chạm nhau choeng choeng vang lên nơi phòng tập của hai tiểu giai nhân.

Mỗi ngày qua đi, lòng tin của hai nàng càng dâng cao, nhất định có thể dành được thứ hạng cao trong đại hội mà không cần vượt quá sức lâm vào nguy hiểm, nếu thư thả đạt được thành tích cao như vậy, chắc chắn sẽ không bị mấy vị tiền bối la rầy quá nhiều, hai nàng thực sự không muốn chưa tung ra hết sức đã bỏ cuộc dừng lại tại giải đấu lần này, trong con người mỗi nàng đều có sự khát khao sức mạnh mãnh liệt, không chỉ cho bản thân mình, mà còn cho một mục đích quan trọng hơn nữa, điều đó chỉ có hai nàng biết và một kẻ “biến thái” trong mắt hai nàng.

Thứ 2 đầu tuần

Tên “Biến thái” Bảo đang đứng trống quảng trường rộng lớn, cỡ thể chứa hàng trăm ngàn người quan chiến, cũng chihi là quảng trường các đây nửa năm hân cùng với 2 cô gái xinh đẹp đứng tại đây tham gia cuộc khảo thí tư chất để nhập học Đại Học Viện. bây giờ quảng trường ấy đâu còn cái quảng đài nhỏ nhỏ kia nữa, toàn bộ được dọn sạch, thay vào đó đặt chính giữa quảng trường chính là một sân thi đấu cực lớn, làm cao lên so với mặt sân hơn 5 mét, bán kính lên đến 30 mét, đường kính là 60 mét. Chưa hết vòng biên sân thi đấu cắm 10 cây cột cờ màu đỏ, viền đen to lớn bay phấp phới trên chiếc cột cao hơn 10 mét, thân hình phải một người ôm mới hết được thân cân, trên đầu mỗi cột cờ là mũi giáo sáng choang ánh lên vẻ mạnh mẽ, quết liệt, uy áp vô cùng. Đây là sân đấu chính dành cho top 16 người mỗi tầng tu vi thi đấu

Thẻ phàm: top 8 tân sinh viên

Top 8 cựu sinh viên

Sĩ tầngtop 8 tân sinh viên

Top 8 cựu sinh viên

Nhưng thực chất tân sinh viên trong vòng 6 tháng có thể đến sĩ cấp gần như không có, về phần như Băng và Diễm nay miễn cưỡng có thể đạt tầng 8 thẻ phàm mà thôi, đây là với tính chất siêu tốt cùng với nguồn tài nguyên tu luyện dồi dào được Đại Học Viện cung cấp, còn không có những thứ này thì đừng mơ, chon nen nói si cấp cũng chính là sân chơi của cửa học sinh, nhiều nhất chính là học viên năm 2 của Đại Học Viện.

Xung quanh sân đấu lớn chính là gần 25 lối đi nhỏ hơn, bán kính chỉ khoảng 3 mét, đường kính 6 mét, được xếp xung quanh lối đi chính như những cánh hoa vậy, đây chính là nơi diễn ra cuộc đấu sơ loại vòng ngoài dành cho thí sinh, những sân này được làm thấp hơn sân đấu chính, chỉ cao hơn mặt đất tầm 2 mét, và không có các cột cờ cao bên viền mỗi sân đấu., phía bên vòng ngoài cùng chính là một hàng rào chỉ cao 2 mét, ngang với sân thi đấu nhỏ, cách vùng ven sân đấu nhỏ khoảng 20 mét, bao quanh toàn bộ sân đấu, chia vòng tròn hàng rào thành 5 phần bằng nhau, tại trung tâm hàng rào mỗi phần, có một cánh cửa lớn bằng kim loại sáng bóng, trên đó có hiển thị hình ảnh bảng đấu cho mỗi 5 sân đấu nhỏ trong tổng 25 sân đấu, trước mỗi cửa là một đường thăm dò màu máu, hướng về phía cửa ra từ cánh gà của đấu trường, cũng chính là phía dưới lòng đất bên dưới đấu trường.

Toàn bộ 26 sân đấu lớn nhỏ, đều được làm bằng gỗ hương loại một, độ bền chắc tuyệt đối, đều được sơn các họa tiết màu đỏ làm nổi lên vẻ thê lương, sát phạt báo hiệu cho cuộc chiến ác liệt sắp tới.

Khán đài 100 ngàn chỗ ngồi hoàn toàn kín chỗ, đây được coi là một buổi tuyển chọn chính thức so với buổi tuyển chọn sơ bộ tư chất từ 6 tháng trước, đó là điều đương nhiên, tư chất cao là điều mà các thế lực chú ý, nhưng thực lực mới là điều tiên quyết, nếu người tư chất siêu cao, nhưng lại là một tên cực lười biếng, lại thêm chêt nhất thì tư chất đó chỉ đáng chó gặm, thực lực mới nói lên được trong 6 tháng vừa rồi người đó là tận dụng tốt tư chất cũng nhưng sự phấn đấu của bản thân tốt như thế nào, điều này cũng một phần chứng minh cho con đường phát triển sau này của người.

Và đó đương nhiên, các thế lực đều nhắm tới các thiên tài thể hiện được những gì ở đây, mà Việt Tinh Nam bộ là một nơi như thế nào, cực kỳ rộng lớn, có lẽ phải gấp đôi Trung Quốc trong khái niệm của Bảo kiếp trước, điều này hẳn được đọc được trong tầng thư cát (thư viện) tại gia đình trước lúc bị truy sát. Rộng lớn như thế, vì vậy thế lực từ lớn tới nhỏ, cả những thế lực ngầm chưa xuất đầu lộ diện là nhiều vô số kể, chỉ cần mỗi một tổ chức cử đi vài ba người nòng cốt tuyển chọn nhân tài thì dường như 100 ngàn chỗ ngồi này vẫn tỏ ra một chút nào đó chật chội.

Phía trung tâm đấu trường trên cao là một màn hình kỹ thuật số cực to lớn, có 6 màn hình lớn xếp quanh tạo thành 1 hình trụ lục giác đều, đảm bảo có thể truyền đạt được toàn bộ chi tiết diễn biến trận đấu cho các khán giả ngồi xa được xem một cách chính xác nhất.

Bảo đi theo hướng dẫn tiến xuống cánh gà tiến hành thủ tục điểm danh, ai có lỡ đau bụng, hay chết nhất không dám đi thì có thể tại đây bỏ cuộc hoặc ở nhà luôn, đơn giản chỉ là bị loại thôi, không có gì to tát.

Mất hơn 3 tiếng để điểm danh xong, phía dưới quảng trường cũng có một màn hình siêu lớn giống như chiếc đang treo trên trung tâm quảng trường, đồng thời cũng chiếu lên lịch thi đấu chuẩn xác cuối cùng.

Riêng ở màn hình dưới đất còn có thêm ghi chú vị trí sân đấu nhỏ cho mỗi học viên vòng đấu loại đầu tiên,

“đông như vậy j bao giờ mới tới lượt mình” Bảo lại thầm than, không lẽ lại đấu cuối cùng nữa hả, thế chắc đợi tới ngày mai quá, nhưng hôm nay không phụ sự kỳ vọng của Bảo rồi, hẳn được đấu lượt đầu tiên, tên hẳn xuất hiện trên cùng, phía sau chính là vị trí thi đấu: sân 17, vòng 1

Ô kê con dê, được ăn ngay phát đầu, ngon, mong cho đừng trùng Bạng với Diễm là được roài, heehe.

Trên thẻ bài của hẳn cũng xuất hiện hai dòng chữ: s17, v1

Đây có lẽ dùng thẻ bài để mở cửa lên sân đấu đây rồi, đi thôi, quyết định không dây dưa nữa, Bảo tiến nhanh đến cửa ra cánh gà số 4, là đường ra cho sân đấu 16 đến 20

Vừa mở cửa ra, âm thanh yên tĩnh trong phòng chờ lập tức biến mất, một luồng âm thanh cường nhiệt vang lên, tiếng cổ vũ hét gào của các học viên, tiếng kèn huyết lên của các trọng tài báo hiệu chuẩn bị thi đấu, ánh đèn pha cực sáng từ 4 góc đấu trường chiếu sáng toàn bộ phía dưới sáng rực như ban ngày, tiếng hò hét vang từ trên cao lướt xuống, làm cho hẳn có một chút sung sướng, cảm thấy một thân nhiệt huyết nam nhi tuôn trào, cảm tưởng mình bây giờ giống như David Beckham đi vào một sân vận động siêu lớn vậy. Nhiệt huyết làm tay chân run rẩy, trong lòng có một chút gấp gáp, hẳn muốn đấu lắm rồi, nhắm phía sân đấu nhỏ 17 tiến đến, đưa thẻ bài áp vào vòng quét trên cánh cửa kim loại,

-“Tít tít “ hai tiếng cánh cửa mở ra, bảo tiến vào, thấy trong đó một người nam tử mặc trường bào màu đỏ cùng màu với nhưng họa tiết trên sân thi đấu, Bảo biết người này là trọng tài sân 17, hẳn cúi đầu nhẹ hành lễ, người này cũng gật đầu chào hẳn, xong ra hiệu cho hẳn đứng về phái bên phải của người này, cũng chính là đối diện với vị thanh niên kia,

Người đối thủ của hẳn là một thanh niên mặt dài, đen, mũi cao, người cũng cao nót, thân hình phải tầm 1m8 đến 1m9, hơn Bảo cả cái đầu a. Nhưng gương mặt có một chút chất phác, thuần chất. Có lẽ là một người hiền lành, người này gật đầu chào Bảo rồi hạ tấn thủ thế, một chân trước chân sau, hai tay bắt năm giờ trước ngực.

Bảo liếc nhìn, đây có một phần thủ thế giống taekwondo trong kiếp trước của hẳn, hẳn cũng gật đầu chào lại, nhẹ nhàng đưa một chân về sau, hai chân hạ dần trọng tâm, một tay day nagne bụng, một tay đưa trước mặt, đây là cách thủ thế mà hẳn yêu thích, vừa không có sơ hở, vừa dễ tấn công. Hẳn đã sẵn sàng

Lần này Thầy hiệu phó Đỗ Minh Long đứng trên sân đấu chính, tuyên bố lý do ngắn gọn đồng thời với giải thưởng lần này, một phần vì biết mọi người thật sự không để ý lời khai mạc này cho lắm, điều mọi người chờ đợi chính là cuộc chiến dưới kia. Thầy hiệu phó đánh vài đạo thủ quyết, sân đấu chính bắt đầu hạ dần xuống gần chạm tới mặt đất thì dừng lại, ngược lại các sân đấu nhỏ lại được dâng cao thêm 1 mét nữa, để đảm bảo sự tập trung của mọi người tại nhwungx sân đấu này, sau đó thầy gật đầu ra hiệu cho các trọng tài.

-Hoetttttttttttttttt, tiếng còi của trọng tài vang lên đồng thời trên toàn bộ 25 sân đấu nhỏ, báo hiệu cuộc đấu bắt đầu, 25 cuộc chiến đồng thời nổ ra, tiếng la hét càng là lớn hơn, sôi động, và cuồng nhiệt

Nam tử người cao đồng thời cùng với Bảo lao vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thắng lợi đầu tiên

4 năm đắm giao nhau, cũng là lúc Bảo nhận ra tên mặt dài này tu vi chỉ là thể phàm tầng 5 mà thôi, mới đầu đã gặp hàng ngon ngon, phải biết lúc hẳn thể phàm tầng 2 đã đánh bại hai tên thể phàm tầng 4 hội đồng hẳn a, nay chỉ là một thể phàm tầng 5, hẳn con không để trong mắt, tên này thuộc hệ thổ, linh vận nâu nhạt lượn lờ quanh thân. Bảo quyết định lấy tên này làm đá mài dao, thử sức với chính tiềm lực thể chất của mình, hẳn sẽ không dùng IRON SUIT, hẳn sẽ lấy võ đạo cũng như thể chất trực tiếp của mình để đối kháng, cùng là một bài kiểm tra nhỏ sau 4 tháng rèn luyện gian khổ a.

Bảo vận huyền công vào cơ bắp, triệt để thu liễm linh vận, nhìn vào hân bây giờ như một người tu võ đạo, không hề có dính dáng gì đến linh lực, linh vận hỗn loạn của hân, lần này chuyển thành vô sắc linh vận, người ngoài chỉ có thể mơ hồ cảm thấy không khí quanh hân bị uốn éo nhẹ nhàng. Đương nhiên tên mặt dài cũng nhận ra điểm này, trước mặt hân, còn có người dám dùng thể chất cơ bản muốn đối đầu, cho dù tên trước mặt này thể chất cơ bản linh vận có chút khác người thì sao, tay không đòi đầu với một tên có kiếm, thì ít nhất phải gọi võ gấp 3 lần tên cầm kiếm a. Nhưng ở thế giới này, tu võ đạo thực sự ít ỏi, người hành công lại càng ít, không gian toàn bộ là linh khí, tại sao không mượn lực, lại đi dùng chính bản thân thể chất cơ chứ, hân cười khẩy, tay vung lên, họa xuất ra một trường cơn màu nâu bằng đất, được gia cố linh lực cực kỳ rắn chắc, không phải ai thô kệch cũng có thể tạo ra trường cơn hoàn hảo như hân a. Vung cơn đánh mạnh vào thân ảnh phía trước, nhưng khi đến trước người thanh niên này, trường cơn chỉ thiếu chút nữa là chạm vào người đó lại hụt mất.

“Đúng là ăn hên mà” rồi hân tiếp tục múa quạt, từng đạo cơn ảnh vùn vút thoáng hiện trong không trung vung xuống thân ảnh nam tử thấp bé trước mặt hân, người hân cao gần 1m9, trường cơn là thứ vũ khí hợp nhất đối với hân, vô cùng lợi thể trong tấn công, tay dài +côn dài, ai có thể chạm vào người hân được chứ, vũ khí của đối phương chưa tới, thì cơn của hân đã đập trên đầu đối phương rồi, nhưng bức mình thay, hết lần này tới lần khác, cơn của hân dường như chỉ lướt qua thân ảnh phía trước, nhưng điều làm hân khó chịu chính là, tên trước mặt lần nào cũng là giống hệt may mắn thoát chết, đều tránh né được trong khoảnh khắc cuối cùng

Bảo lúc này đang chìm trong một trạng thái mơ hồ, cơ thể hân dường như có một nào đó tự chủ ngoại thể (tự phản ứng) so với hân, cảm giác này lướt qua rất nhanh mỗi khi tên này tấn công, nhưng Bảo không thể nắm bắt được, cảm giác huyền diệu này cho hân biết 4 tháng rèn luyện vừa qua có tác dụng rất lớn, không chỉ tu luyện linh lực mà còn phải kết hợp tu luyện thể chất, thiếu một cái cũng không được, biết đâu có khi xài hết linh lực thì lấy cái gì ra để mà gia cố đòn đánh, gia cố vũ khí, gia cố cơ thể đây. Không thể nói trước là không bao giờ gặp trường hợp này, đường đời còn dài ai biết trước được.

Trong lúc Bảo đang chìm trong trạng thái mới, thì tên mặt đen nay đã tím lại như trái cà, hân thực sự tức giận a, đánh lâu như vậy còn không trúng tên này một cái thì thôi cũng được đi, nhưng không, tên mặt đen này còn tỏ ra vẻ mặt phê phê như được áp mặt vào ngực gái, mặt còn không thêm mờ ra, nhưng hết lần này tới lần khác hân đánh không được, đánh vào không khí cũng một a, chưa hết cái thẳng này nó còn không thêm đánh mình, a ừ, khinh người đến thế là cùng.

Hân thu hồi bản thân thổ trường cơn, lùi xa 3 bước, hai tay múa quạt, bắt chéo hai cánh tay làm động tác hát mạnh từ dưới lên, đây là chiêu diên rộng mà hân tâm đắc nhất, tên này né được cơn, không lẽ né được một rừng thương sao. Kết thúc động tác, phía dưới sàn bán kính 2m xung quanh Bảo phóng lên hơn 20 đạo thương nhọn hoắt, điểm đến là toàn bộ cơ thể Bảo, lúc này Bảo đâu còn có thể không tập trung được nữa, một cảm giác nguy hiểm kể đến, hân chợt mở mắt, nhìn thấy hơn 20 cây thổ thương lao vào hân. Chân đạp mạnh xuống sàn phóng lên cao 3 mét, dùng trường lực phóng 1 trường khí về phía trước lấy phản chấn tung người lại phía sau để tránh khỏi khu vực nguy hiểm phía dưới chân lúc này, Nhưng những mũi thương kia không hề dừng lại, sau khi phóng hụt bay lên cao hơn 20 mét, các mũi thổ thương này lại chốc đầu xuống, tiếp tục tấn công Bảo theo động tác đan quạt của tên mặt dài kia. Hàng chục mũi thương lao xuống với tốc độ kinh hoàng, tất cả đều nhắm vào ni tâm Bảo, Bảo lúc này đâu còn chờ đợi nữa, thân hình chợt động phóng nhanh về phía tên mặt dài, thân hình lên tục lóe lên né tránh các mũi thương lao xuống cầm phàm pháp xuống sàn thì đầu, thân ảnh quỷ dị xuất hiện trái, rồi lại chớp mắt xuất hiện bên phải nhẹ nhàng tránh né hết các mũi thương từ trên trời đâm xuống, trong tay linh lực tụ lại, huyền xuất ra IRON SUIT cơ bản, không hề gia cố bằng hỏa diễm, một cánh tay đen thui sần sùi dần tạo thành trong lúc đối chân vẫn thoăn thoắt lướt trái, lướt phải tránh né các đợt tấn công.

Đến lúc này tên mặt dài mới nhận ra một điều tàn khốc, cánh tay đen này không phải hân đã nghe nói đến sao, là một tên gia hỏa thuộc bọn hạ cấp tư chất trong vòng chưa tới 15s hạ gục hai tên thể phàm tầng 4 hệ thổ, đầu còn thời gian suy nghĩ, hân thu quạt điều khiển thổ thương lại, họa xuất ra thanh thổ trường cơn, gia cố toàn bộ lực lượng tại trước người ý muốn cản lại cú đâm của cái thẳng “tư chất mét sáu” này. Nhưng trễ rồi, trường cơn chỉ mới đưa tới trước ngực, linh lực còn chưa tụ lại hoàn chỉnh, thân ảnh thanh niên cách xa hân hơn 6 mét đã biến mất, chỉ một nửa cái chớp mắt sau, hân cảm thấy một trận đau đơn kinh khủng từ bụng hân truyền đến, miệng há hốc, đôi chân rung rẩy quỵ xuống sàn đấu, linh lực cơ thể tán loạn, thân ảnh thanh niên kia đã đến trước mặt hân với tốc độ hân không thể theo kịp, và sức mạnh này đương nhiên hân càng cười ngựa đuổi theo cũng không kịp, nếu như người này có ý chiến thẳng mình từ đầu thì mình còn không có cả cơ hội để ra đòn, một cảm giác bất lực truyền đến toàn thân hân, đôi mắt còn hiện lên vẻ kinh sợ nhìn trường cơn đã gãy đôi trong một quyền kia từ từ chìm vào đen tối, hân gục xuống sàn đấu, thua cuộc. Chỉ một quyền. Cùng là thể phàm tầng 5 sao có thể cách biệt xa đến như thế chứ.....

Bảo thu hồi IRON SUIT, nhìn lại bãi chông cắm ngược của tên kia tạo ra sau lưng mình,” cũng khá dó chứ, đất mà làm ra mấy cây thương kinh khủng sắc bén như vậy..”, nếu như gặp người khác chắc thành con nhím rồi, trong lòng hân vẫn nghĩ là đại hội lần này chỉ là giao lưu chủ yếu, cho nên lúc này ra tay hân chỉ dùng 1/3 thực lực, nếu mà hân gia cố hỏa diễm lên IRON SUIT, chắc tên kia đi châu ông bà, ông vải rồi, nhưng bây giờ ý nghĩ đó hoàn toàn biến mất, tên kia thực sự muốn giết chết hân a, đúng là tiền tài, danh vọng, cơ hội làm con người ta trở nên máu lạnh, mất hết nhân tính.

Bảo trầm nghĩ, không biết cuộc đại hội, à không phải là “Đại Chiến” hôm nay mới đúng, sẽ có bao nhiêu người ngã xuống đây, ngã xuống là ngã xuống thực sự, không thấy ngày mai nữa, thế giới cường giả vì tôn này, vì đề mạnh lên, con người có thể làm ra mọi việc, mọi thủ đoạn a. Càng như thế, hân càng phải cố gắng, nếu không sẽ có một ngày hân làm con kiến mặc cho người ta chà đạp a.

“Hoét”

Còi của trọng tài sà 17 vang lên, báo hiệu trận đấu của Bảo kết thúc, 2 luồng sáng trắng bao trùm lên Bảo và tên nam tử kia, cảm thấy bàn chân mất điểm tựa, tựa như cảm giác đi thang máy ở kiếp trước vậy, sau một khắc sau, chân Bảo có cảm giác lại đứng trên mặt đất, thoáng nhìn qua, còn có hơn 4 người đã đến đến trước hân, có một số người bị thương rất nặng, máu me đầy người đang tự dùng đan dược chữa thương, một bên băng bó, gia cố lại cơ thể.

Hân để ý màn hình to lớn treo gần trần nhà hiện lên dòng chữ to lớn.

“Phòng chờ Vòng 2”

Cùng lúc này, thẻ bài của hắn cũng tự động thay đổi ký tự, từ “s17 v1” chuyển thành “s17 v2”

Vậy có nghĩa hắn thắng tại đó, vòng 2 sẽ đợi vòng 1 kết thúc, hắn lại tiếp tục gắn bó với sàn 17.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nam nhi ai oán một chữ tình

Ngồi tại phòng chờ, Bảo biết phải đợi lâu lắm, nhìn những tên mặt mày sung vù, cả người vết thương chi chít nhưng không giấu nổi vẻ hãnh diện trên mặt, vì số lượng người tham gia rất đông, thắng 1 vòng cũng là vinh dự, cũng là qua một vòng khảo nghiệm sinh tử. Nhưng cũng có nhiều người lảnh lặn như hắn, có vẻ cũng gặp những tên dễ nhằn tu vi thấp hơn. quanh đi quẩn lại cuối cùng Bảo cũng thấy một người quen, là tên Linh đã đỡ lời cho hắn lúc còn khảo thí tư chất, tránh một vố đau với thằng Lãnh Bội, đang lại gần tới Bảo, mặt lộ ra vẻ khá ngạc nhiên khi thấy Bảo ở đây

-“không ngờ ông cũng qua vòng m..., e hèm, à à, dạo này khỏe chứ”

Đối với Linh, Bảo cũng có thiện cảm lắm, không có hắn đỡ lời, thì hôm đó không biết hắn bị làm khó đến như thế nào, gật đầu cười cười

-“Vận khí may mắn thôi ông ơi, gặp ngay thằng đang bị tiêu chảy”

Còn về việc thấy Linh ở đây, Bảo không ngạc nhiên, nếu với tư chất của Linh mà còn rớt vòng một mới là đáng ngạc nhiên à nha, thấy trên áo Linh có một chút vết tích cháy xém, có vẻ là gặp đối thủ hệ hỏa, có thể làm cho Linh ra vẻ này có lẽ tên kia cũng không vừa gì, với cao phẩm thổ thuộc tính thì đối phó với hỏa thuộc tính đáng nhẽ phải không chật vật như vậy, nhìn sơ qua, Bảo thấy Linh đã là thể phàm tầng 7 giống như Diễm và Băng lúc trước, đúng là tư chất cao, con đường tu luyện thuận lợi hơn người khác rất nhiều a.

-“Ông cũng cẩn thận nah Bảo, mấy thằng hôm bữa bị ông đánh cùng với thằng chủ Lãnh Bội cũng qua vòng một rồi đó, ở phòng chờ bên cạnh, nghe nói tìm được cơ duyên, đã ở thể phàm tầng 7 đỉnh phong rồi”

Bảo cũng thăm giạt mình, tầng 7 đỉnh phong, cũng là một bước tầng 8 rồi, thực lực hắn so với hắn tầng 5 mạnh hơn nhiều lắm, chợt nghĩ tới có thể Băng và Diễm có thể gặp thằng khai hay không, Bảo trong lòng nổi lên một nỗi lo lắng bất an, nhưng cảm giác này cũng nhanh chóng hạ xuống, 2 nàng là trung tâm bồi dưỡng của Đại Học Viện nên chắc Lãnh Bội không dám quá phận, điều đáng lo là chính bản thân hắn a.

Xi, hắn còn có IRON SUIT cộng với sự tiến bộ vượt bậc của thể chất cơ bản, còn có gì phải sợ thằng đó chứ, nó đấm mình 2 cái, mình cũng cắn nó được 1 phát. Điều đáng quan tâm hơn hết chính là vào vòng top 16 sẽ gặp bọn người cũ câu Đại Học Viện, bọn lưu ban đương nhiên trâu bò hơn bọn tân học viên không biết bao nhiêu a, đoán không chừng vào đến đó toàn bọn cấp 9 đỉnh phong thể phàm, thì bọn tân học viên có mà ăn hành ngập mồm.

Biết thời gian đợi sẽ lâu, Linh chủ động lấy ra 2 viên đan dược trị thương, một phiên bản thân tự dùng, một viên định đưa cho Bảo, nhưng để ý lại, trên người thằng cha này một vết nhằn trên áo còn không có, huống hồ gì là bị thương, thăm thẩn “tên gia hỏa này đúng là vận khí tốt mà, gặp ngay thằng cùi bắp”

Gặp ánh nhìn của bảo, hắn cười cười thu hồi đan dược, sau đó xã giao vài câu rồi cáo từ, tiến lại một chỗ trống người bắt đầu tự trị liệu. Đến với thể giới tu luyện này, vết thương ngoài da thực sự không quan trọng lắm, có thể nhờ vào thời gian ngắn thực hiện vận chuyển linh lực kết hợp với linh khí bên ngoài có thể nhanh chóng chữa lành, những vết thương nặng phải kể đến như ảnh hưởng ngũ tạng bên trong, ảnh hưởng đến tâm trí, còn có ảnh hưởng đến kinh mạch

Bảo cũng bắt chước mọi người ngồi xuống trị thương, hắn không muốn gây ra sự chú ý đặc biệt nào trên người mình, ần nhẫn thực lực, một kích bát ngát mới hạ gục được đối thủ mà ít tổn sức lực nhất, Trong khi người ta chữa thương, Bảo lại chu thiên vận khí tìm lại cái cảm giác của cơ thể khi chuyển sang trạng thái chiến đấu hoàn toàn bằng thể chất cơ bản, nhwugn làm cho hắn thất vọng là hắn không thể nắm bắt lấy được cho dù một khoảnh khắc ngắn ngủi, cũng giống như giác quan thứ sáu của hắn vậy, xuất hiện bất ngờ không báo trước và không có cách gì khống chế được.

Phòng chờ ngày càng đông người, người tiến vào sau thì thương thể càng nặng hơn người vào trước, đương nhiên rồi, vào sau có nghĩa trận chiến kéo dài, cũng có nghĩa thực lực ngang bằng nhau, chiến đấu kéo dài thì thương tích nghiêm trọng nhất thiết phải có, vài người vừa tiến vào đã khụy xuống, miệng còn liên tục học máu, có thấy thấy được vết thương nghiêm trọng đến mức nào, trong đó có một vài người đã tự bóp bẻ thẻ bài, tự bỏ cuộc để được nhân viên y tế chăm sóc, có gắng đến đây đã là hết sức đối với họ.

Cứ như vậy, chờ đợi trong phòng chờ, à không, phải gọi là chờ đợi trong phòng thương binh này hơn 1 ngày trời, cuối cùng trên màn hình đã có thông báo, vòng một đã kết thúc, vòng 2 sẽ tiếp tục với các học viên đã hoàn thành vòng 1 sớm nhất. Như một điều chắc chắn Bảo sẽ thuộc nhóm này, vì khi được truyền tống vào đây, trong này chỉ mới hơn bốn mươi người,

Như ngày hôm qua hắn lại tiến đến cửa ra cánh gà số 5, là cửa ra sân đấu từ s 16 đến s20, vẫn con đường quen thuộc, vẫn tiếng tung hô của khán giả, vẫn ánh đèn từ bốn góc sân chiếu rọi, cảnh giác nhiệt huyết nam nhi lại dâng lên, trảng chí một lần nữa bùng nổ, Bảo thích cảm giác này, Bảo muốn thưởng thức cái cảm giác này hơn nữa, thả chầm cuộc bộ, thời khắc này như chậm lại, Bảo biết, từ hôm nay hắn đã tiến chân vào một con đường không

còn hòa bình, không còn thương nghị nữa rồi, từ nay hấn không còn là Kỳ Bảo của kiếp trước nữa, mà là Bảo của kiếp người này, không ai oán, không ân hận

“Nữ tử thương hoài khúc biệt ly

Nam nhi ai oán một chữ tình”

Hai kiếp người, điều Bảo quý giá nhất là chữ tình, không chỉ là tình thương gia đình, mà còn là tình thương giữa con người và con người, nhưng từ khi hấn đến thế giới này, vẫn không thể chấp nhận cuộc sống mới, vì hấn chưa chấp nhận được chữ tình ở thế giới này, nhưng thười khắc này, hấn quyết định rồi, hấn sẽ gác sang u uất về một kiếp trước, làm tất cả những gì mình muốn và phải làm ở kiếp này.

“Chữ tình, một chữ không kê hết

Biệt ly, vạn năm vẫn đau lòng”

.....

....

Đặt nhẹ thế bài lên cánh cửa mang ký hiệu s17, vẫn hai tiếng tí tí như cũ, nhưng đối với Bảo đây là 2 tiếng tín hiệu cho sự lột xác hoàn toàn cho một cuộc đời mới của hấn, hít một hơi thật sâu, cố ngăn lại hai giọt lệ nồng chừng chừng nơi khóe mắt, hấn đặt chân vào sàn đấu.

Vẫn là người trọng tài cũ, ổn định lại tinh thần đang xao động, gạt đầu với trọng tài báo hiệu đã sẵn sàng, hạ thân xuống tấn với tư thế quen thuộc, chân phải rút ra sau, tay phải đặt ở má phải, mắt hướng nhìn về đối thủ, tay trái ở trước mặt 30 cm.

Đối thủ của hấn là một tên to con, ao chừng 1 mét 7, hỏa thuộc tính, linh vận màu đỏ nhạt vờn quanh, đôi mắt ánh lên một vẻ tự tin, có phần kiêu ngạo, đến được vòng này cũng không cần dây dưa nữa, hấn cũng gạt đầu báo hiệu đã sẵn sàng, hấn tu vì thể phạm tầng sáu, còn phải sợ một tên gia hỏa thể phạm tầng 5 sơ kỳ này sao.

Nhận được tín hiệu từ hai bên, trọng tài lui về sau một chút, đưa còi lên miệng:

“Hoéttttttttttt”

Gần như ngay khi tiếng còi vang lên, một âm thanh chất chứa vang lên

“UỖNH”, sau đó một tiếng rầm rầm sụp đổ vang lên.

Trên sàn đấu chỉ còn lại hình bóng một người nam nhi với vẻ mặt đầy cô đơn, lạnh lẽo, có thể nhìn thấy trong đôi mắt sự mất mát, cô độc, bất cần với thế giới này. Một dáng người nam nhi đỉnh thiên lập địa, uy nghiêm cùng cực, cánh tay màu đen sẫm không ngừng run rẩy đang co lại với giáng về đôi tay con người bình thường. Bóng dáng cô độc ấy nhẹ nhàng xoay người quay đi, sàn đấu hoàn toàn yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng chân lộp bộp của người đó, sau cùng là tiếng “Hút” của truyền tông trận, có lẽ người đó đã đi rồi.

Bây giờ vị trọng tài kia mới sực tỉnh lại trong ý nghĩ sùng bái hình ảnh uy vũ kia, một người thể phạm tu vi có thể cho hấn cảm giác muốn thuận phục này là sao chứ, hấn liếc nhìn về phía đối thủ của thanh niên thần bí kia, nhưng làm gì còn gì để hấn nhìn, điều còn lại duy nhất là tường rào bằng gỗ hương của s17 bị thủng một lỗ to, trên đó còn dính lại một mẫu vải trên bộ đồ của tên nam tử to con mặc lúc nãy, Cảm giác muốn sùng bái kia như muốn trở lại trong lòng hấn.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: “s2 v9”

Qua vòng 2 số người đã giảm bớt rất nhiều, vào đến vòng 3 này, phần lớn học viên đều có tu vi ít nhất là thể phạm tầng 6,7. Dường như thể phạm tầng 5 sơ kỳ chỉ có mình Bảo, nhưng hết lần này đến lần khác người ta thấy Bảo hoàn thành cuộc thi đấu rất nhanh nhưng trên mình lại không có vết thương nào,

Cứ như thể liên tục chiến đấu trong 2 ngày, Bảo bây giờ đã có một vé trong top 32, chỉ cần thắng một trận nữa là có thể vào vòng 16 tên thể phạm tu vi rồi, và đây cũng là vòng đấu thứ 8 hấn đã hoàn thành, nếu thắng trận này, sẽ được nghỉ ngơi trong 3 ngày, sau đó tiến hành vòng chung kết tại sàn đấu chính.

Tại phòng chờ rất yên tĩnh, mọi người đều nhất quyết trị thương, chuẩn bị cho vòng đấu cuối cùng của vòng loại, chỉ còn 32 người, chia đều ra 2 phòng chờ của tân sinh viên tu vi thể phạm, phòng hấn đương nhiên là có mười sáu người, tựa đây anh mà không phải là kiệt nhân trong lớp trẻ cơ chứ, vượt hơn 6 ngàn người để lọt vào top 32, khí khái mỗi người là khác nhau, nhưng mỗi nguồn linh lực ba động mạnh mẽ vô cùng, luồng sát khí mỗi người tỏa ra làm

cho nhiệt độ phòng chờ dường như hạ thấp xuống hẳn, Linh đương nhiên còn trong số đó, mặc dù nhìn bộ dạng có hơi tả tơi nhưng trong mắt vẫn ánh lên vẻ tự hào nhiều lắm. Mới đầu Linh chợt nghĩ Bảo qua được vòng 1 đã là may mắn rồi, nhưng nay nào còn suy nghĩ đó nữa, có ai mà may mắn ăn liền một mạch 8 vòng, đây cũng là quá khoa trương sao, hẳn cũng muốn lại hỏi han Bảo một ít kinh nghiệm chiến đấu, nhưng thời gian gấp rút, chữa thương mới là trọng yếu.

Tại phòng chờ mọi chuyện có vẻ yên bình, nhưng bên ngoài phòng chờ, chính là trong lòng 100 ngàn người ở đây, cả ban giám hiệu Đại Học Viện không khỏi kích động, bởi vì trong số tất cả những sàn đấu nhỏ tại đây, chỉ có một sàn đấu nhìn có vẻ là nơi chiến đấu ác liệt nhất, nhưng nói chính xác hơn là chiến đấu có phần tẻ nhạt nhất.

“Một đám, một bay, một lỗ” đây là điều mà mọi người nhìn thấy liên tục trên chính sàn đấu số 17 này, một thanh niên nhỏ con (tại thế giới này 1m6 là rất nhỏ con) với cánh tay màu đen kỳ dị, với tốc độ cực nhanh, liên tục hạ gục những đối thủ ngang tu vi còn không nói, đáng này là liên tục hạ gục nhưng tên hơn mình 2 cấp độ thể phàm, từ bao giờ trong Đại Học Viện có một nhân tài kiệt xuất như thế này chứ, nếu để hẳn trưởng thành thì ai sẽ là đối thủ cùng cấp với hắn được. Nhưng tại sao người này mỗi lần hoàn thành xong cuộc chiến, không thấy trong hắn niềm tự hào, không thấy trong hắn niềm vui sướng, không thấy trong hắn sát khí lăng lệ, trong ánh mắt đó, thân ảnh phiêu diêu gọi cho người ta một cảm giác man mác, chỉ có một từ có thể hình dung cho hình dáng ấy:

“Cô độc “

.....

Điều làm người ta trông chờ nhất không phải là thanh niên tại s17 chiến đấu như thế nào nữa, mà chính là sau vòng loại ngày hôm nay, tại vòng chung kết, anh chàng này sẽ thể hiện như thế nào. Trong đó có một cô gái bật mặt, đang ngồi trên băng ghế nhà trường, bóng dáng đó, hình tượng đó, tại sao lại tạo một cảm giác quen thuộc, làm lòng nàng dâng lên một nỗi chua xót, như muốn ôm ấp lấy dáng người nho nhỏ ấy mà bảo vệ, mà che chở, mà chính bản thân tựa vào.....

Sau 3 tiếng trị thương tại phòng chờ, 32 học viên nhận được tín hiệu thực hiện vòng cuối cùng thi đấu của vòng loại. Thẻ bài lóe sáng, “s17 v8” chuyển thành “s2 v9”, lần này Bảo không còn được thi đấu tại sàn 17 quen thuộc nữa, đơn giản vì số người chỉ có 32 người, tương với việc chỉ cần sử dụng 16 sàn đấu là đủ, nhưng người phía sau s16 đương nhiên được random vào các sàn còn lại, Bảo rơi vào sàn số 2. Lần này Bảo phải tiến ra đấu trường cánh gà số 1, cảm giác khi bước ra khỏi cánh gà, vẫn ánh đèn đó, vẫn tiếng tung hô, vẫn thăm dò, Nhưng Bảo nào đâu còn cảm giác nhiệt huyết tuông trào nữa, hôm nay máu, nước mắt hắn đã thấy quá nhiều, bạn học cũng có thể đâm chém nhau, đâu còn là nhưng màn luận bàn vui vẻ nữa, một màn săn mạng người được đông đảo ủng hộ, chỉ là niềm vui cho những con người ngoài kia, thật không may, hắn là một trong số đó. Nhưng tại trong một thế giới cường giả vì tôn này, hắn phải làm điều này vì nhwungx khát khao bản thân, hắn sẽ không hối hận, không quay đầu, vì nhu nhược chỉ có con đường chết.

“tít, tít”, cánh cửa thép lại mở ra, một vị trọng tài xa lạ, nhưng Bảo đâu thèm để ý điểm này, hắn chỉ liếc sơ, thấy ở sàn này, vết máu loang lổ, vết kiếm khi chặt chém ăn sâu vào sàn đấu, cả trên bức tường rào bằng gỗ hương cứng chắc cũng cso những chỗ hóm vào, có những chỗ khắc sâu vào vết vũ “khu học sinh nghèo vượt khó sắc bén. Để có thể sống sót tại sàn đấu này, người còn trụ lại này cũng là một tên đi ra từ trong biển máu, trải qua bao trận sinh tử, ai chả biết vào đến nhưng vòng càng sâu, tính mạng càng bị đi dọa, những vòng đầu người ta còn có thể dưỡng sức nhẹ tay, mất mạng có thể không có, nhưng một khi đã vào sâu như này, ai mà không có chí cầu tiến, sự kiên định, quyết tâm của bản thân cơ chứ, tính mạng đã được lấy ra đánh cược cho cơ hội thăng tiến.

Và chủ sàn đấu này là một tên mặt mày xấu xí, cơ thể dường như đã bị chém rách nát sau đó đã chữa thương hồi phục, bởi vì quần trên người dường như rách nát hết, áo đã không còn để lộ ra cơ thể cực kỳ săn chắc, làn da màu cổ đồng mạnh mẽ thu hút mọi ánh nhìn, các vết sẹo trên người mặc dù đã được chwuax trị nhưng vẫn chưa lành hẳn, làm hắn lên về thể lương, nhưng có một phần lớn ác khí, cảm giác như đứng trước một đồ tể, điều không đáng giá nhất là khuôn mặt hắn, đôi mắt tam giác khá là xấu xí, trong đôi mắt có một chút ngạc nhiên khi thấy Bảo, một thằng thể phàm tầng 5 sơ kỳ có thể lọt vào vòng 9 này, mà điều quan trọng nhất là thằng này ngay cả vết thương nhỏ nhỏ còn không có, Trên người nhất định có bí mật, không, là đại bí mật, nếu giết được hắn, bí mật này sẽ về tay Lãnh Huyết. Tên này là Lãnh Huyết, anh họ của Lãnh Bội, mặc dù là anh họ, nhưng về vai về thì còn kém xa Lãnh Bội, phần lớn là tại tư chất của hắn, mặc dù là cao phẩm, nhưng trung phẩm kim thuộc tính, nhưng ngộ tính khá thấp, phần nhỏ là vì dung mạo, quá xấu xí không thể đảm đương nhwunxg việc quan trọng trong gia tộc, cũng lắm chỉ là một thằng làm việc vì tay chân, tâm cơ cũng không thâm trầm bằng người, cho nên hắn nhất quyết tu luyện đến hôm nay.

Hắn đã khá thành công, bằng chứng là hắn hôm nay là thể phàm tầng 7 Đỉnh phong, thiếu chút nữa hắn đã lên thể phàm tầng 8, điều này tính ra cũng là một điều may mắn, bởi vì hắn trong cơ duyên đã cướp được một món trung phẩm địa khí thuần (khiên đồ). Làm tăng lên thực lực của hắn khá nhiều, hắn là kim hệ thuộc tính, sau khi cảm nhận được một chút đạo vận từ kiện trung phẩm địa khí này, hắn đã có một chút cảm ngộ thể từ thể phàm tầng 6 bước vào tầng 7, bởi vì kim hệ thuộc tính cực kỳ nhạy cảm với đạo vận kim hệ, mà người chế tạo ra vũ khí, đương nhiên thương là cả đại sư luyện khí, mà đại sư luyện khí phần lớn đều là người thuộc kim hệ thuộc tính, đây là thuộc tính hết sức thích hợp để luyện khí.

Nói về các cấp bậc vũ khí tại thế giới này có các cấp cơ bản sau: Địa khí, thần khí, tiên khí và thánh khí. Mỗi cấp được chia làm hạ, trung, cao và thượng phẩm.

Đạt được một kiện thượng phẩm địa khí đã là cả một gia tài, chứ đừng nói chỉ đến thần khí, đây là món mà có tiền cũng không mua được,

Lãnh huyết hắn thật may mắn, chiếm được một kiện trung phẩm địa khí, bằng này là bao nhiêu tiền tài mới đủ a.

Bảo cũng không biết tên này là nhà họ Lãnh, từ khi lên sàn đấu hắn chỉ chú ý quan sát sàn đấu cũng một phần linh vận tên này, đoán rằng rất có thể tên này thuộc kim hệ thuộc tính, hoặc thổ hệ, vì hai hệ này có thể tạo ra những vũ khí vô cùng sắc bén, và những người này thường có một thân hình được rèn luyện một cách kinh khủng như vậy, Bảo phải dự đoán trước, trăm trận mới trăm thắng được a.

Bảo khom người nhẹ chào đối thủ, nếu biết tên này nhà họ Lãnh, lại có quan hệ gần gũi với tên Lãnh Bội kia hẳn đã ko ngần ngại bày vào đá đít tên này.

Gật đầu với trọng tài báo hiệu đã sẵn sàng, trọng tài và Lãnh Huyết trong lòng chợt nhảy, tên này tu vi dường như chỉ mới tiến vào tầng 5 thể phàm, nhưng lại to ra vô cùng ung dung, tự tin, không hề e dè lo sợ, nhưng rất nhanh định thần lại được, nếu mà người này sợ, e dè những người tu vi cao hơn hẳn thì làm sao người này có thể tiến tới vòng 9 được chứ.

Lãnh Huyết gật đầu báo cho trọng tài đã sẵn sàng.

“Hoétttttttt”

Tiếng còi lại vang lên, nhưng lần này Bão không thể khinh địch như những vòng trước, tên gia hỏa trước mặt còn chưa tể xuất cả vũ khí, có vẻ rất tự tin về việc phòng thủ, nếu Bão tấn công không thành công rất có thể lộ ra sơ hở chết người, phải cẩn thận dù xét đối thủ trước, Bão thủ thế quen thuộc, rút hết linh vận, chu thiên vận công, hắn muốn dùng thể chất cơ bản thử tên này một chút, dù sao với tốc độ hiện tại hắn tự tin khi tấn công không được thì cũng không ăn thiệt thòi lớn.

Vút, thân ảnh của Bão lao nhanh tới đối thủ, tại trước cách đối thủ chỉ còn 2 mét, hắn chợt nghiêng người đập mạnh chân trái lấy đà phóng về bên phải sau đó vung đấm, Bão muốn tấn công mạn sườn phải của tên này, những tên gia hỏa tập luyện thể chất mạnh như thế này, thường điểm yếu nằm ở mạn sườn, phải chiếm tiên cơ mới có cơ hội thắng, tên này là tên hắn đánh giá cao nhất đến giờ, dường như không còn ở thể phàm tầng 7 nữa rồi,

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đạo vận kỳ bí

Lãnh Huyết cười nhạt, những tên dùng tốc độ tấn công mạn sườn hắn thấy không ít a, nhưng đã có ai thành công?. Chỉ là một tên dựa vào tốc độ của một tên thể phàm tầng 5 cũng đòi làm nên kỳ tích, đúng là chọc cười hắn chết mà, nhưng hắn cũng không khinh địch, không phải tên trước kia khinh địch bị hắn cướp đi tâm khiên địa khí trung phẩm này sao, tạo điều kiện cho hắn đạt thể phàm 7 sau đó. Tốc độ tên này hắn vẫn bắt kịp, nhanh chóng đập chân phòng người về phía ngược lại để kéo dài khoảng cách Bão, tiếp đó vung quyền dùng cứng đối cứng với quyền đầu của tên nhỏ con.

Bão cũng muốn thử xem thể chất tên này như thế nào, may thay tên này dường như cũng vậy, không hề vận linh lực mà chỉ dùng quyền đầu trực tiếp cứng đối cứng với hắn.

“Bốp”

Tiếng quyền đầu va nhau vang lên âm trầm, Lãnh Huyết vẫn trụ im tại chỗ, nhưng người sử dụng tốc độ là Bão nên phản chấn đương nhiên lớn hơn, hắn thối lui vài bước, cảm thấy cánh tay tê rần, từng bó cơ dường như còn co giật, xương tay nghe có tiếng như muốn nứt vỡ ra, “tên này luyện thể thật kinh khủng”, đây là kết luận trong quyền giao nhau mà Bão rút ra được, tốc độ không được, vậy ta dùng tốc độ cao hơn, trong những năm kiếp trước, hắn là học sinh giỏi vật lý, về phần một số lĩnh vực vật lý, hắn nghiên cứu khá kỹ, nói là nghiên cứu, thật chất là đọc thêm cho biết, một vật dù có mềm thì dùng tốc độ và áp suất vẫn có thể công phá những thứ cứng rắn, dùng súng bắn bông gòn vẫn có thể xuyên thủng kính ô tô, dùng nước dưới áp suất lớn cùng tốc độ nhanh có thể cắt đứt sắc thép mà. Bão tăng nhanh cước bộ, thân ảnh quỷ dị lại được thi triển, thoát đông, thoát tây, nhưng chưa muốn tấn công tên đang trước, hắn muốn tìm sơ hở tốt nhất để tấn công trong khi đối thủ chật vật tìm kiếm hành tung của mình.

Lãnh Huyết cười lạnh, đòi dùng tốc độ để đánh lạc hướng ta sao, kiểu này hắn đã từng thấy qua, nhưng chiến thuật này có một nhược điểm vô cùng to lớn, đó là nếu người sử dụng tốc độ năng lượng tiêu hao là cực kỳ khủng khiếp, nên trong thời gian ngắn không làm đối phương tạo ra sơ hở thì sẽ mất tiên phong, rơi vào hạ phong thì sức lực giảm sút. Đây là một con dao hai lưỡi, cho nên hắn chỉ chuyên tu về phòng ngự cùng phản kích. Hắn chỉ việc chờ đợi người này tốc độ giảm xuống là có thể chiếm quyền chủ động rồi. Nhưng càng ngày hắn càng bức bối, tên kia tốc độ không hề giảm xuống chút nào, lại có phản tăng nhanh, thân ảnh quỷ dị cứ thoát ẩn, thoát hiện. Nếu cứ với gia tốc hiện tại, thì tỷ nữa thôi hắn sẽ không còn bắt kịp tốc độ này nữa, đến lúc đó hậu quả thật khó lường, hắn tiếp tục tể xuất một thanh cự đao bằng bạc lóe sáng do chính bản thân huyền hao, không thể chờ đợi thêm, hắn vung đao chém mạnh vào một điểm mà hắn cho Bão sẽ di động đến đó, theo quỹ tích di chuyển này giờ, thì điểm này là nơi có căn cứ nhất mà hắn suy ra được,

Nhưng làm sao Bão có thể không biết điều này chứ, khi tên này định tể xuất vũ khí, đương nhiên phải vận linh lực, và khi hắn vận linh lực, Bão xác định được tên này thuộc hệ kim, rất may mắn hắn có hỏa hệ thuộc tính, đặc biệt khắc chế hệ kim, tên này đã không còn bình tĩnh được nữa rồi, đây là cơ hội của hắn. Khi Lãnh Huyết chém hụt vào không khí Bão nhanh chóng phóng tới phía bên phải tấn công vào mạn sườn bên tay đang cầm vũ khí này của tên to con, ép hắn phải thu hồi vũ khí về phòng thủ, thời điểm đó không phải toàn bộ phản lực trái sẽ lộ ra sao, tha hồ cho hắn xử lý tên này, thật đúng như hắn dự liệu, tên con to cảm thấy nguy hiểm nơi nách phải, trực tiếp thu hồi cự đao phòng thủ, chừa ra sơ hở bên ngực và nách trái.

Bão không tin tên này có thể tể xuất 2 thanh cự đao ở tu vi thể phàm tầng tám này a, với lượng linh lực gấp đôi người ta như hắn còn không tạo ra được, đừng nói gì là tên này. Vung quyền đâm mạnh vào ngực trái tên to con, ầm ầm.

Nhưng một cảm giác nguy hiểm ập tới, nhưng chóng thu hồi hai tay đan chéo che trước ngực, vì khi tấn công cũng chính là tạo ra sơ hở bản thân, mà ngực là một trong những vị trí đó, nhưng không kịp nữa rồi, Bão chỉ kịp thấy tay trái tên kia bỗng nhiên xuất hiện một kiện hộ thuẫn màu đen, tính chất khác với linh vận của tên kia hiện ra, “ầm” một tiếng đánh về phía ngực Bão, bắn hắn văng vào hàng rào sần đầu, ngay tại lúc chạm vào tấm hộ thuẫn kia, Bão cảm giác được một cảm giác lạ lẫm, giống như có như không cùng loại với giác quan thứ 6 của hắn, có thể cảm nhận nhưng không thể bắt được, đồng thời thanh âm vỡ vụn của xương tay và ngực vang lên. Hắn tự trên tường rào rớt xuống sàn, học ra một ngụm máu tươi.

Đã tính kỹ tới bước này còn thất bại, tốc độ không thì không ăn thua với tên này rồi, vết thương nhìn có vẻ nặng nhưng thực chất không sao, chỉ gãy vài cái xương sườn, còn về xương cánh tay phải thì càng không có gì phải lo, luồng kim loại đen đã tự động tràn ra, IRON SUIT tự động triệu hồi bắt đầu chuwx thương cho cánh tay này, xương tay đang lục cục liên lại, còn tay trái thì không thể có IRON SUIT được, ít nhất là hiện tại, có lẽ phải đợi về nhà chữa trị sau thôi.

Bảo có một cảm giác rất khó tả đến từ chiến khiến đó, đơn giản là chiếc khiến đó không phải tên kia huyền hóa ra, chắc chắn là như vậy rồi, thứ nhất: nó không hề đồng màu với linh vận của hắn, và tính chất đạo vận kia cũng không phải một tên gia hỏa thể phàm tầng 8 có thể có được, đồng thời quan trọng nhất là tên này không thể huyền hóa ra cả thanh cự đao, lại còn có thể huyền hóa ra một tấm hộ thuẫn được.

Lãnh Huyết khá đắc ý, chiêu này thành công cũng không phải một lần, mấy thằng ưa dùng tốc độ tấn công sơ hở thì dính đòn là đúng rồi, ahahaahah, trận này vẫn hên rồi. nhưng mà khoan đã, tay tên kai sao lại kỳ vậy, cái này không phải giống như lời miêu tả của bọn đàn em Lãnh Bội sao, trước đây đã một lần solo lại 2 thằng hội đồng nó dù hơn nó 2 cấp tu vi sao. Đánh cái giết mình, nhưng hắn cũng không tin thằng này bây giờ có thể thắng hắn, thể phàm tầng 4 sơ kỳ và tầng 8 sơ kỳ, khác nhau đâu chỉ 4 con số, cho dù mạnh mẽ tới đâu hắn cũng chỉ là thể phàm tầng 5 sơ kỳ mà thôi.

Lãnh Huyết không nhìn nữa, trực tiếp lao lên tấn công Bảo, dùng hộ thuẫn bảo vệ, cự đao vung lên chém về đỉnh đầu tên có cánh tay màu đen kia. Bây giờ đến Bảo cười nhạt, đã biết tên kia hệ kim, còn gì để xoắn nữa, IRON SUIT trực tiếp được gia cố luôn hòa điểm màu máu, không khí bắt đầu vận vẹo rít gào, có thể thấy được từng đợt khí nóng xoắn lại lưu chuyển quanh cánh tay mang IRON SUIT, hắn cũng lao về phía tên to con,

“ẦM” tiếng IRON SUIT cùng với hộ thuẫn vang lên, về phần thanh cự đao trực tiếp vỡ vụn dưới sức nóng và sức công phá của IRON SUIT, Lãnh Huyết loạng choạng lùi lại, hai tay đỡ lấy chiếc thuẫn đang rung lên vì va chạm, còn về Bảo, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, dùng tốc độ cao nhất phóng người như một mũi tên tung một cú đâm toàn lực về phía hộ thuẫn kia, và đáp án là tấm hộ thuẫn thực sự bền chắc, hay ít nhất thực lực hiện tại Bảo không cách nào phá vỡ được, nhưng với lực tác động khủng khiếp như vậy, Lãnh Huyết trực tiếp học ra một ngụm máu tươi, cơ thể bắn đi như một mũi tên, phá vỡ tường rào vang ra khỏi sân đấu.

Một kết thúc quen thuộc, nhwugn lần này cuộc chiến diễn ra lâu hơn, và hơn nữa thanh niên thần bí này đã bị thụ thương, trước mắt mọi người thì đây là vết thương trí mạng, có thể đập nát ngũ tạng, nhưng đối với Bảo, đây như vết thương ngoài da thôi, so với cảm giác thống khổ khi tụ linh, cái này có tính là gì, không chỉ thế, cơ thể trọng sinh của hắn hồi phục một cách cực kỳ nhanh chóng, mà hắn còn có luồng kim loại đen kia, cả tốc độ hấp thu linh khí cũng không chỉ gấp đôi người khác, những vết thương này hắn hoàn toàn không để ý, điều hắn chú trọng chính là tại khoảnh khắc hắn chạm vào tấm khiên kia, chỉ duy nhất lần đầu, hắn mơ hồ cảm nhận được một đạo vận quy tắc ở trong đó.

Âm thanh hoan hô cực nhiệt vang lên, cuộc chiến này người ta nhìn thấy toàn sự uể oải, cả về tốc độ, về hộ thuẫn trung phẩm, cùng với đó là cánh tay đen kia, rốt cuộc là vũ khí gì mà có lực lớn đến như vậy, nhưng không cần biết đó là gì, điều quan trọng là mọi người được chứng kiến một trận đấu sôi động, không còn tẻ nhạt như trước của thanh niên huyền bí này, điều duy nhất tiếc nuối là không biết thanh niên này “bị trọng thương” nặng như thế, làm sao 3 ngày sau liệu có thể tiếp tục chiến đấu này không, mọi người muốn thấy cách chiến đấu hết mình như vậy,

Bảo xoay người đi về phía cổng ra của sân đấu, vì đây đã là vòng cuối của hôm nay, sẽ không bị truyền tống vào phòng chờ nữa, ba ngày tới được tự do về nhà. Trong lúc quay đi, thể bài hắn nhẹ nhàng biến hóa, “s2 v9” đã trở thành “T2”, tương ứng vào “Tân học viên mã số 2”, bởi vì tiến vào vòng chung kết sẽ gặp gỡ những cự học viên nên thể bài cũng thay đổi tương ứng, cự học viên cũng vậy, bài danh sẽ sắp xếp lại từ 1 đến 8 với ký hiệu C1-C8.

Rời khỏi đấu trường, rời xa những sân đấu, trong đầu mông lung là những suy nghĩ về đạo vận màu đen kia trên chiếc hộ thuẫn, đôi chân có phần thoát lực, bước đi lững thững trên con đường quen thuộc, bóng dáng thanh niên có chút buồn, có chút cô độc sau những giây phút hào quang vụt qua, không còn gì đọng lại-

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: “Cực lốc quyền”

Chiến đấu 3 ngày không ăn uống, làm Bảo hao lực, việc đầu tiên hắn làm là sửa soạn cơ thể một chút, lập tuwcsngax đứng xuống giường, đánh một giấc để bù lại sự căng thẳng trong 3 ngày thi đấu, phần cũng là vì muốn ổn định lại tâm trí có chút bất ổn vì thần trí của hai kiếp người đánh động, hắn mệt mỏi rồi, hắn cần reset lại tinh thần cũng như cơ thể đã quá căng cứng để sẵn sàng cho cuộc chiến sắp tới.

Tinh thần dần thả lỏng, cơ thể cũng bớt căng cứng, Bảo chìm vào giấc ngủ sâu,

Lúc này, đã là nửa đêm

Cây đa quen thuộc trước sân lại tiếp tục công cuộc của mình, 5 luồng khí màu bay lượn lơ, nhưng khi 5 luồng khí này sắc nhập vào nhau thì đã trở thành vô sắc, cuộn cuộn kéo vào căn phòng cũ kỹ, chỉ nghe thấy tiếng luồng khí xuyên qua mái tranh vù vù, lượn lơ xung quanh cơ thể Bảo, cơ thể bị thương của hắn dần dần bình phục, da dẻ bầm dập nay đã không còn, tiếng xương tay trái, xương sườn lục cục lành lại. Nhưng hai luồng khí đỏ vàng mạnh mẽ tại sao bây giờ còn chưa thấy?, vừa nàhews đã xuất hiện, nhưng hôm nay duy chỉ có một màu vàng mà thôi, luồng khí vàng từ ca đa trước nhà như không phải gặp sự cạnh tranh của luồng khí đỏ uon ngành, bỗng cũng trở nên dịu dàng, êm ả chạy vào nhân trung Bảo, không hề công phá kinh mạch như những lần trước, lần này chỉ là nhẹ nhàng vòng quanh bán đại não Bảo, từ từ mở ra một thứ gì đó, tiếp đến như lời kéo vào chính chu thiên vận khí của

Bão, sau đó từ từ xác nhập vào luồng khí màu vàng đang có sẵn to như sợi cước của mình, sợi cước to dần, thực chất dần, nay đã to gấp đôi so với luồng khí màu đỏ trong cơ thể, nhưng không hề có hiện tượng bài tiết sợi chỉ đỏ ra ngoài như dự đoán, chúng tiếp tục cuộn lấy nhau tiến theo chu thiên vận khí của Bão

Chu trình này thực hiện dường như không dừng lại, Bão đã ngủ qua tròn 1 ngày rồi, lúc này đây, luồng khí màu vàng nhẹ nhàng kia từ từ rút khỏi mi tâm của Bão, bay về xác nhập vào thân cây cô thụ trước nhà, lá cây bỗng rung động thoi rung động, tiếng xào xạt như tiếng vui mừng của chính nó vậy, cũng như chính vì muốn đánh thức Bão dậy, tiếng xào xạt, rồi tiếng gió hú lên khi qua kẽ lá đã kéo Bão lại từ một trạng thái mơ hồ, trong giấc ngủ, một lần nữa bóng dáng người đàn ông uy vũ, cười trên ngựa, cả người cùng ngựa giống như cháy rực, liên tục tiêu diệt quân địch, sau đó liều mạng bay lên trời làm một việc ý nghĩa nào đó mà Bão đoán là như vậy, đối với đại hán tử như vậy, chạy trốn đương nhiên là việc không thể làm, mà có vẻ như người này còn là đại tướng quân của hàng triệu người lính phía sau..

Mở mắt tỉnh dậy, lúc này đã là 3 giờ sáng, ngồi dậy, Bão cảm thấy cơ thể một trận thư sướng, vết thương đã hồi phục kỹ càng, không một chút vết tích, cơ thể hần dường như chứa lực lượng kinh khủng, không lẽ..... Bão chạy ra khỏi phòng, tiện tay phách một chưởng về phía tảng đá nặng gần 5 tấn gần đó, hòn cự thạch trực tiếp bể thành trăm mảnh, Bão há hốc mồm, hần tiền thẳng lên thể phạm tầng sáu rồi, là, là,.... là tầng 6 đó, ahaahahah, ngủ thôi mà cũng lên cấp, nếu như lúc nào cũng được như vậy thì hần sẵn sàng ngủ vài năm luôn, ngủ dậy không chừng trở thành ông này bà nọ cũng là có khả năng à nha, đúng là chán ấm trong trời giá rét à nha. Bão dự định huyền hóa ra IRON SUIT để xem phạm vi bao phủ của nó tới đâu khi thực lực Bão đã tăng lên thể phạm tầng sáu, nhưng ý niệm thực hiện chu thiên vận công chỉ vừa mới nảy ra, Bão cảm thấy có một điều gì đó khác lạ, hần ngồi xuống, bắt chéo chân ngồi thiền, tập trun g abwts lấy sự chuyển động có phần kỳ lạ kia trong kinh mạch, luồng khí vàng hôm nay đã to gấp đôi, làm cho Bão suy tởn nhảy lên sung sướng, chưa kịp kìm lại sung sướng, Bão thấy trong luồng khí vàng này có một thứ gì đó mới lạ đập vào mắt hần, mà thứ này bản chất giống như đạo vận từ chiếc khiên mà tên mặt xấu xí kia sử dụng. Một luồng thông tin truyền thẳng lên não, một cánh cửa mới được mở ra, Bão đã giác ngộ được một đạo quy tắc mới, đây cũng chính là sự nhạy cảm của những người có tư chất kim hệ thuộc tính mới có được khi tiếp xúc với đạo vận của các đại sư luyện khí đã đặt vào trong vũ khí do mình chế tạo ra.

Một đạo vận nhẹ nhàng bị Bão bắt lấy được, dựa vào đạo vận này, mặc dù Bão chưa thể hiểu hết nhưng Bão muốn thử một chút, liệu cái sức mạnh mới này tốt cũng là như thế nào, tay phải vừa vung, IRON SUIT lập tức huyền hóa ra, không chần chừ, IRON SUIT được gia cố ngay hỏa diễm màu máu, tiếng không khí bị vận vạo rít gào vang lên, Bão hít một hơi sẵn sàng, trong tâm trí vừa động thực hiện vận khí theo luồng đạo vận kia hướng dẫn vào IRON SUIT, từng tiếng rầm rắc vang lên, từng phiến kim loại đen nóng rực, chảy xung quanh là dòng kim loại đỏ rực vì được hỏa diễm nung nóng, tiếng tít tách vang lên, một luồng xoáy không khí cực mạnh xoay xung quanh cánh tay đen của Bão, luồng xoáy này mạnh lắm, cánh tay của Bão không ngừng rung lên cho dù hần có cố gắng áp chế lại sức mạnh khủng khiếp này, ai mà có thể ngờ được, một đạo vận của phòng thủ binh khí lại được Bão vận dụng trở thành khí xoáy gia cố thêm sức mạnh cho IRON SUIT, một kiện binh khí tấn công cơ chứ, cánh tay vẫn không ngừng rung lên, sức mạnh này dường như Bão không thể khống chế thành thực được, Bão muốn thu hồi đạo vận này cùng IRON SUIT, nhưng điều làm Bão không ngờ tới là hần thu hồi không được, luồng khí xoáy dạt dạt tới cực điểm tốc độ, luồng xoáy bắt đầu cuốn theo cả những tia lửa hỏa diễm màu máu bắn ra, xoay với tốc độ điên cuồng, cả luồng xoáy theo cánh tay bắt đầu được hỏa diễm nhuộm đỏ, không khí xung quanh cánh tay này cách đó hơn 10 mét cũng bị cuốn theo, bây giờ cánh tay mang IRON SUIT này như tâm của một cơn bão, điên cuồng khuấy động không khí xung quanh, cô khô, lá cây bị xối lên, bụi bay mù mịt, tất cả bị cuốn vào xoay quanh cánh tay màu đen này với tốc độ khủng khiếp, đến nước này không thử sức mạnh của đòn đánh này thì hần không phải là Bão nữa, làm tư thế quen thuộc, Bão tung quyền đâm vào tảng đá có phần còn to gấp đôi tảng đá lúc này bị hần đánh vỡ, nắm đấm này dường như mang theo cả cơn cuồng bão đi theo, không gian có chút vận vạo, ánh sáng có chút xúu bị bẻ cong, công xoáy to lớn bán kính hơn 10 mét được bóp nhỏ lại tạo thành một vòng xoáy lửa đỏ bán kính chỉ là nửa mét, đường kính 1 mét thét gào, xuyên qua tảng cự thạch siêu bự này,

“ẦM” mặt đất rung chuyển, cây cối xung quanh lá cây xào xạt rụng gần hết, duy nhất chỉ có cây đa to dường như không chịu ảnh hưởng gì, lá cây chỉ thoảng xào xạt mà thôi. Bão há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, tảng cự thạch này không bị đánh vỡ, chỉ đơn giản là bộ một nắm đấm đường kính một mét xuyên qua ngọt xót, trên mép đường đi của quyền đầu, vẫn còn lổm đóm lửa cháy xém còn chưa tàn, đằng sau cự thạch, mặt đất trực tiếp gặp tình trạng giống như tảng đá, cái cái hồ cáng hình dáng nắm đấm xuyên xéo xuống sâu hơn 10 mét, Bão hít một hơi khí lạnh, “ cũng không cần khoa trương như vậy chứ”, nhưng có một vấn đề, một quyền này thực sự quá mức tổn sức, chỉ một quyền, đã rút hơn 1/3 tổng số linh lực trong đan điền của hần, sắc mặt trắng bệch ngồi xuống, tự điều chỉnh bản thân một chút. Với thực lực của hần hiện tại, nhiều nhất chỉ tung được 2 quyền, mà mỗi lần tung quyền xong, sẽ trở nên vô cùng yếu ớt như bây giờ, cho nên không đến lúc nguy cấp thì nhất quyết không được dùng tới, nói thế nhưng Bão vẫn không thể ngừng cảm thán, đòn này thực sự quá đã đi, từ nay hần sẽ gọi là “Cực lốc” linh lực,

Hay à nha, cực lốc, cực lực, cốc lực, cực lực, a ù, ừ, ahìu.

“Cực lốc quyền” hình thành, vậy là Bão đã có thêm một chiêu để phòng thân, coi như là một cú chịu đòn hồi sức hôm kia không uống ha,

Trong lúc Bão đang dương dương tự đắc về cú đấm xoáy của mình, thì tại một căn phòng nhà nhỏ mái ngói, khá đơn sơ, ở phía một chiếc bàn làm bằng gỗ lim có phần cũ kỹ theo năm tháng, thậm chí còn có chút vết bụi, một người râu tóc có phần bạc hơn nửa, nhưng phong thái, khuôn mặt không hề là một lão gia, mà khí khái hùng tráng, khuôn mặt khôi ngô, chỉ trạc trung niên trên dưới 40 tuổi, đây là hiệu phó Đỗ Minh Long, trên tay đang cầm kết quả bảng thi đấu của đại hội tranh tài lần này, vẻ mặt khá bình thản,

-“Đã tìm hiểu thông tin về Võ Kỳ bão chưa?”

Trong bóng tối truyền ra một giọng nói có phần kính cẩn

-“Đã điều tra kỹ, là một người thất lạc được một lão buôn được cứu giúp trên đường trở về từ tây nguyên, rất có thể là người của gia tộc họ Võ bị tiêu diệt cách đây gần 1 năm”

-“Vậy có quan hệ gì với Băng không?” thầy hiệu phó tiếp tục hỏi

-“chưa có thông tin xác thực cụ thể về quan hệ của hai người này, rất có thể có quan hệ tốt do đi chung chuyến tàu chò được”

-“Được rồi, người đem cái này giao đến cho “ông ấy”, nhớ bảo rằng ịch năm nay rất cấp bách, có thể nhanh quyết định sẽ tốt hơn.” Nói xong, Đỗ Minh Long thuận tay vung lên một xấp giấy mỏng trogn không trung,

Âm thanh trong bóng tối lại vang lên

-“dạ”

Rồi nghe xoát một tiếng, xấp giấy lơ lững giữ không trong đột nhiên biến mất, có lẽ người đó đã đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Khắc tinh mộc hệ

Bảo dành nguyên 1 ngày rưỡi còn lại chỉ để hồi phục lại lượng linh lực hao hụt do một quyền kinh khủng kia tạo ra, đồng thời cũng thu dọn bãi bừa bộn do hắn tạo ra, cùng mấy khu của hắn nằm ở cuối “khu học sinh nghèo vượt khó”, cũng chắc mấy khi có ai lui tới, cho nên vụ chấn động nhẹ lúc đêm khuya cũng không ai tới bắt bẻ,

Rốt cuộc thời điểm đầu vòng chung kết đã bắt đầu, cũng chính là 3 ngày sau khi vòng loại kết thúc, Bảo đã có mặt tại cánh gà của sân thi đấu chính, nơi này đang tập trung 32 người, tính cả hắn. 16 người thuộc lớp tu vi thể phàm, trong đó có 8 người tân sinh viên, 16 người thuộc tu vi sĩ tầng, toàn bộ là cự học viên, hầu hết là năm 2, chỉ có một hai người cá biệt “lưu ban” 3 năm tại sĩ tầng, không cần nói cũng biết mấy người này thực lực sẽ mạnh như thế nào, chắc chắn sẽ ở sĩ tầng đỉnh phong, điều này cũng tương tự như 8 người cự học viên thuộc tu vi thể phàm, hầu như đều ở thể phàm tầng 9 đỉnh phong.

Mà nay Bảo cũng đã mon men leo lên được thể phàm tầng 6, lúc ở tầng 5 hắn đã đá đít thẳng ở thể phàm tầng 8, bây giờ chiến với tầng 9, hắn tự tin vẫn có thể đấu một ván ra trò,

Bây giờ các sân đấu nhỏ đã được hạ xuống cách mặt đất 2 mét, sân đấu chính thức đường kính 60 mét được nâng lên cao 5 mét so với mặt đất, để đảm bảo mọi người quan chiến được rõ ràng, cho dù đã có màn hình 6 mặt siêu lớn ở bên trên. Chỗ ngồi của Đầu trường được thiết kế theo phong cách đấu trường La Mã. Các khán đài sẽ tạo thành các vòng tròn đồng tâm hướng về sân thi đấu, góc nhìn mọi người sẽ như nhau, các vòng tròn từ dưới lên trên sẽ rộng ra, kiểu như một hình nón vậy, mà tâm của hình nón chính là sân đấu 60 mét đường kính, đủ để hình dung đấu trường này to lớn như thế nào.

Bảo cũng nhìn thấy nhiều người quen trong cánh gà, Linh, Băng và cả Diễm, và cả tên đáng ghét họ Lãnh kia nữa, cũng không lạ khi họ đến được vòng này, hầu như toàn bộ tân sinh viên dừng lại ở thể phàm tầng 8, chỉ riêng mình Bảo cùi bắp nhất, thể phàm tầng 6 sơ kỳ, nhwugn chả ai trong này khinh thường hắn, không phải tự nhiên một tên tu vi thấp tẹt thế lại đến được vòng này, nhất định thực lực có phần đặc biệt, vì đơn giản không ai biết được cánh tay đen của Bảo là bảo vật gì, cũng không biết công pháp của hắn thuộc môn phái nào, mọi gnuwofi chỉ dám suy đoán rằng hắn đến từ một môn phái đã thất lạc từ lâu rồi,

Vòng đấu này không còn các bước giới thiệu quần bà này, áo ông kia câu giờ phức tạp, trực tiếp tiến hành.

Vòng 1/16 nhanh chóng được tiến hành, làm cho Băng, Diễm, Bảo ba người còn chưa hân huyên được bao nhiêu, tới vòng này thì không còn phân biệt tân học viên hay cự học viên nữa, các cặp sẽ đấu ứng với số thứ tự của mình, có nghĩa T1 sẽ đấu với C1. Tương tự cho tới cuối, Bảo sẽ đấu trận thứ 2.

Trận thứ nhất sẽ là một tên tân học viên hỏa thuộc tính, trung phẩm tứ chất đấu với một tên hạ phẩm tứ chất thủy hệ thuộc tính, thể phàm tầng 9, một tên già làng trong lớp tu vi thể phàm, không cần nói cũng biết, tên tân học viên thau tan tác như thế nào, với kinh nghiệm giao hoạt, tu vi cách biệt, và quan trọng nhất là hắn thuộc thủy hệ, dễ dàng nghiền nát đối phương và dành chiến thắng dễ dàng.

Trận thứ 2 cũng là trận của Bảo, hắn bước lên sân đấu rộng 60 mét, ánh đèn chiếu rọi sáng bừng như ban ngày, mặc dù bây giờ đã hơn 9 h tối, đối với người tu luyện, vài ngày không ngủ là chuyện bình thường, cho nên các giải đấu thường được tổ chức vào ban đêm cho mát mẻ.

Theo tám tám đồ, trước mặt Bảo là một tên thuộc mộc hệ thuộc tính, một cỗ hệ ngày càng ít, tương tự như tu chất của Diễm, trận này có ẽ Bảo sẽ có lợi thế một chút, cả hai thuộc tính của hắn đều dùng để khắc lại hệ mộc, điều bản khoản duy nhất có lẽ là tu vi, không biết có thể lợi dụng lợi thế để đánh bại tu vi tầng 9 này hay không.

Không dài dòng, “Hoéttttt” tiếng còi vang lên, tiếng cổ vũ cũng ầm ầm vang lên, làm ý chí chiến đấu sục sôi, với đối thủ mạnh, không việc gì phải đấu lực, đó là ngu ngốc, đã yếu mà còn đấu lực, thì chết không kịp ngáp, IRON SUIT trực tiếp được tể suất, hòa điểm được gia cố, dòng nham thạch màu đỏ lại tái hiện, không khi vận vạo, Bảo nhanh chóng lao tới.

Trong khi nhìn cánh tay như nham thạch của Bảo, đối thủ của Bảo là một tên gương mặt còn trẻ nhưng lại có đặc điểm dex chsu ý, khi hắn vận công tụ linh khí, linh vận màu xanh lá hiện ra, thì gương mặt của hắn trở nên nhăn nhoeo như vỏ cây vậy, có lẽ đây là ảnh hưởng của việc luyện công pháp hệ mộc quá nhiều đầu mà, Bảo tự nhủ không biết sau này mặt hắn có trở thành từng cục nổi lên như nham thạch không, hahaha.

Tên mặt nhẫn tay đan quyết, hàn chục mũi tên gỗ lao vun vút về phái Bảo, đồng thời lui người về sau, tránh cận chiến với Bảo, vì dù sao mộc hệ cũng bị hỏa, cùng kim hệ kalahkan chế rất nhiều,

Bảo nhanh chóng lượn lách né mộc tiễn, nhưng không thể an toàn tị đối, Bảo giờ tay phải chắn trước người, huy động tối đa hỏa điểm làm cho không khí có phần uốn éo, khiến các mũi mộc tiễn dần chậm lại trong phiên không gian này, chửi cần như vậy là đủ, chỉ nửa khắc sau khi khựng lại, các mũi tên động loạt bốc cháy do sức nóng kinh khủng từ dòng nham thạch chảy ra, lúc này Bảo đã tiến rất gần lại tên mặt nhẫn rồi, vung quyền định đâm ra, nhưng cảm giác được một trận khó khăn bên tay phải, dường như đông cứng lại không thể duy chuyển tung ra cú đâm của mình, thoát nhìn sang bên IRON SUIT, không phải đóng băng, mà là tay hắn bị một thân cây khá lớn nuốt lấy, không ngờ trong thؤời gian ngắn vậy, tên kia có thể khóa lại tại phải của Bảo,

Tiếp đó Bảo thấy vài đạo mộc thương lao đến hắn, tay dính trong thân gỗ cây, không thể duy chuyển, Bảo thu hồi IRON SUIT bên tay phải, làm cho thân cây kia mất mục tiêu lớn, vì giờ này cánh tay thật của Bảo khá nhỏ so với IRON SUIT nên trong tức khắc có thể rút ra được, hắn tập trung tinh thần, cố gắng huyền hóa IRON SUIT sang tay trái, nhưng không thể thành thực như tay phải được, chỉ kịp thؤời ngắn chặn vài mũi mộc thương, trong đó một mũi thương cuối cùng không kịp né đã xuyên qua hông của hắn, một cảm giác đau đớn tê buốt truyền đến, Bảo bị đóng đinh trên mặt đất, mặt dù vết thương không tính là nặng, nhưng cũng đủ cho Bảo biết tầng 9 thể phẩm khác xa tầng 6 như thế nào, teenmawtj hắn cũng không có tiếp tục tấn công, dường như hắn biết, Bảo vẫn chưa tung ra hết sức, không thể khinh cử vọng động.

Hãy tay đan quyết một cách cực kỳ phức tạp

, từ dưới đất hơn mười đạo dây leo cuốn lên trời chặt lấy Bảo, Bảo biết phải nhanh chóng rời khỏi thể khổng lồ này, nếu không ăn thêm vài mũi thương hay kiếm thì có mà tiêu đời. Thật đúng như vậy, vài mũi thương lại nhắm những chỗ yếu hại bay đến, kinh nghiệm qua 1 lần, IRON SUIT bốc hơi nóng đốt cháy nhwungx sợi dây đang trôi bên trái, dùng tốc độ nhanh chóng bứt đứt vài sợi trọng yếu, vụt lui lại phía sau ngay khi những mũi thương vừa đâm xuống đất phẩm pháp.

Rút mũi thương vẫn còn nơi hông, máu tuôn ra, một cảm giác hơi chóng mặt vì mất máu truyền đến, dòng kim loại đen tự huy động đến chữa thương tạm thời, cầm máu.

Bảo thiết nghĩ, dùng nắm đấm không thể tiếp cận được tên này, phải dùng biện pháp khác thôi, những sợi dây leo này khổng lồ quá khó chịu, Bảo thu lại IRON SUIT, huyền hóa thành 2 lưỡi đao hình bán nguyệt đen nhánh ở hai tay, khi tiến cấp tới thể phẩm tầng sáu, Bảo đã có thể tạo ra được 2 thanh vũ khí nhỏ hơn so với IRON SUIT, hai thanh đao bán nguyệt không được cầm nơi này mà được tạo hình giống với vây cá mập, gắn ở phía má ngoài cẳng tay, mục đích chính là tấn công những sợi dây leo kia, còn về phần những thân cây gỗ có thể khóa lại hắn, Bảo nghĩ có thể dùng tốc độ né được.

Hai thanh bán nguyệt đao này bản chất cũng giống như IRON SUIT, bề mặt bằng phẳng nứt ra, dòng kim loại nóng đỏ chảy theo các khe nứt. đôi chân dùng lực phóng đi, thân ảnh quỷ dị, nhanh chóng vòng qua được các vòng dây leo cawngf chịt, nếu khoogn qua được có thể trực tiếp chặt đứt.

Thấy Bảo có thể sử dụng thành thạo cùng lúc 2 thuộc tính, tên mặt nhẫn có phần bất ngờ, hai thuộc tính kalahkan chế nhau lại có người có thể dung hợp hoàn hảo như vậy, điều này sao có thể chứ, vugn tay, hàng chục mũi lao từ dưới đất phóng lên, lúc này thân ảnh kia đã đến trước mặt hắn rồi, mặt tròn ngược, không phải vẫn còn cách hơn 5 mét sao, tạo sao lại thoát cái xuất hiện trước mắt, nhìn thấy đôi song đao nóng rực kai chém vào cơ thể, hắn chỉ có thể đan nhanh một quyết, miệng lầm bầm đọc hai chữ mà chỉ hắn nghe được

Về phần Bảo, chiến thuật đúng thì chiến thắng cũng không phải vấn đề quá khó a, để tấn công được tên mặt nhẫn, Bảo đã cố chịu một mũi lao từ đất phóng lên đâm vào bắp đùi, dòng kim loại lại tự huy động tới chữa thương, rắng nhện đau, hai tay vung lên song đao, đâm vào ngực tên mặt nhẫn đang lầm bầm đọc quyết.

Nhưng có gì đó không đúng a, khi đâm vào ngực tên này, bỗng nhiên hắn dường như ngay lập tức mất đi linh vận, linh lực ba động cũng không thấy nổi, không lẽ mình đạt tới trình độ giết người kinh khủng vậy sao, từ trước tới giờ hắn vẫn chưa hề giết qua người nào, nhiều chỉ là đánh trọng thương mà thôi, thân thể tên kai trước mặt Bảo nhanh chóng bị cắt thành 2 khúc, rơi xuống đất, Bảo thấy làn da nhăn nhoe kia dần dần biến màu, từ màu da người dần dần thành màu xám đen, rồi cả thân thể biến thành một khúc cây gỗ bất chợt ở giữa. Là thoát thân hoá xác sao, Bảo cũng thấy trong Naruto rồi, càng không nghĩ là có thể gặp được ở nơi này, mà cũng đúng đầu phải dễ dàng thì triển hoạt hình đầu, sau người lại phải sau, thân ảnh tên kia đang có chút ru động, trên ngực là hai vết rạch rất sâu, có thể thấy được xương sườn trắng lấp ló, dĩ nhiên là bị Bảo đánh trúng rồi mới hoàn thành niệm chú để trốn thoát. Miệng thở hổn hển, mặt trắng bệch, gỗ mà bị một thanh đao nóng rực, cùng với hảo điểm chém vào thì kết quả dường như ai cũng đoán được,

Lần này trọng tài đã can thiệp, dường như được chỉ thị của ai đó, tiếng còi cất lên, Bảo được xử thắng, hai tên nhân viên y tế lao vào rất nhanh đỡ đón tên mặt nhẫn đang trắng bệch ra ngoài,

Bảo có chút nhú mày, “đây là sao a, tại sao hôm nay lại có sự can thiệp bên ngoài vào trận đấu, mặc dù kết quả cũng không sai, chỉ cần thêm chiêu nữa là hắn có thể đường đường chính chính thắng rồi”, nếu như là để giữ lại thiên tài để bồi dưỡng thì cũng không phải cái tên lưu ban tại thể phẩm tu vi này chứ, cũng qua là chọn sai lầm đi a.

Không ai biết, không ai hay, tên mặt nhẫn bây giờ không phải được chuyển đến trạm xá, mà là được bí mật chuyển đến một nơi bí mật, tách biệt với không gian bên ngoài, tại bên chiếc giường bằng kim loại hắn đang nằm lên, đứng xung quanh là 6 người mặt áo xanh nhạt, mặt bị khẩu trang, đầu đội mũ vải, nếu Bảo ở đây, thì có thể gọi họ mặc đồ giống các bác sĩ kiếp trước của hắn, đằng sau những người này là hàng loạt máy móc cũng ổng nghiệp, xa xa còn có vài chiếc giường giống như nhau, trên đó còn có vài người đang không ngừng rèn ri.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: “đến từ đâu cứ về lại đó đi”

Thắng một cách kỳ bí ở vòng này, Bảo tiếp tục tiến vào đấu 8 người toàn tu vì thể phạm, vì dường như đặc cách thắng, Bảo đã hoàn thành trận đấu khá nhanh chóng chỉ hơn 15 phút ngắn ngủi, bây giờ hẳn phải trở về phòng chờ đại sảnh để nghỉ ngơi, chờ cho đến trận tiếp theo của mình, tại phòng chờ vẫn là một bên là mấy tên cựu học viên, gương mặt phụ huynh đang lăm le nhìn bọn tân học sinh cười cười, mặc dù trên mặt có phần vui vẻ, nhưng ai chả biết bọn ta học sinh như đá mài dao của bọn nó, bọn chúng toàn là mấy tên gia hỏa đã lâu nằm ở thể phạm đỉnh phong, chỉ cần một chút nữa là lên sĩ tằng tu vi, đối với bọn tân sinh viên mới lăm lăm lên tằng 7-8 thể phạm, đòi thắng bọn đây mình kinh nghiệm như chúng, hahaha, đơn giản là quá khó.

Vừa vào sảnh chờ, Bảo lại đón nhận ánh mắt ghen tỵ của mọi người, nhất là mấy thằng có vẻ du côn của bọn cựu học sinh, ánh mắt thèm thuộc dán chặt lên người Băng và Diễm đang ân cần săn sóc cho Bảo, sau đó liếc ánh mắt hình viên đạn về phía Bảo, ý bảo “đâu ra thằng năm nhất đủ đón gái gú trước mặt bọn anh, cơ mà toàn gái max đẹp cmml, để xem bọn tau có cướp được hay không”, đối với bọn này, Bảo đương nhiên một chút cũng không nhượng, trợn ngược mắt nhìn lại, “có giới định gái của bố mày, đừng bố thì không sao, chứ đừng tới Băng và Diễm là không xong rồi, chỉ cần với ánh mắt lúc này thì đã đủ để tấn bọn này mấy trận rồi”, dường như đọc được suy nghĩ của nhau, hai bên không khí âm trầm, nhiệt độ như được hạ xuống vài độ vậy, nhưng không chỉ mình Bảo cảm thấy khó chịu, có 3 cô gái bên cựu học viên cũng liếc đôi mắt khinh bỉ về bọn lưu manh kia, cũng không thèm nói.

Đừng nhìn Diễm có vẻ con nít, ngây thơ, nhưng về chăm sóc người khác năng cũng rất khéo à nhen, về Băng thì không cần nói, công việc nữ tỷ trước đây đâu phải làm cho vui, những bàn tay búp măng thoăn thoắt băng bó cho Bảo, Bảo cũng không thể nhận được sự hạnh diện a, mỗi như hếch lên tận trần nhà cao hơn 10 mét, đâu phải ai cũng có điểm phước được 2 nàng tiên nữ như thế này chăm sóc, trog mặt hai nàng tỏ ra lo lắng nhiều lắm, Băng có phần mau nước mắt, đã rom róm rồi, nhìn thấy cái lỗ máu trên eo và chân của Bảo, nàng như nhớ lại cảnh tượng Bảo nắm tay nàng chạy trốn trước đây, một chàng thiếu niên 15 tuổi nhỏ bé, da dẻ trắng bóc liên tục chịu những vết cắt do cây rừng, gai góc phía trước để kéo cho nàng đi, chăm sóc nàng từng giấc ngủ, từng bữa ăn, trong khi mình thân phận chỉ là một nữ tỷ, không hơn không kém, giờ cậu chủ bị thương còn có vẻ nặng hơn lúc đó nữa, trong lòng thấp thỏm, có rất lớn ý định khuyên bảo Bảo cùng như các nàng, sẽ rút lui trong vòng này, nhưng nàng biết, Bảo một khi đã làm, thì có là ba của Bảo ở đây cũng không ngăn được.

Dường như để cho bọn kia tức lâu hơn, Bảo cũng không lập tức để dòng kim loại đen đi chữa lành cơ thể, chỉ dùng linh khí bên ngoài vận chuyển từ từ chữa thương, để cho hai nàng tha hồ mà băng bó, và kết quả là hẳn bị quán lai như xác ướp ai cập luôn, trong khi trên người chỉ có 2 chỗ bị thương nặng là eo với chân trái, cười ra nước mắt, nhưng trách ai được, mê gái thì như vậy thôi, kk

Trận đấu thứ ba là Linh và một tên cựu học viên tu vi thể phạm, Bảo chỉ ngồi đợi hơn 20 phút, thấy truyền tống trận trong phòng phát sáng, sau đó thân ảnh thanh niên mặt áo trắng rớt vào, Bảo biết đây là Linh vậy là hẳn thắng rồi, như có vẻ cực kỳ chật vật, vừa vào đã lao đảo ngổi bệch xuống, máu trên đầu vẫn còn chảy xuống, chân phải dường như bị gãy ở đùi, linh vận có chút tán loạn, nhìn là biết thụ thương rất nặng, không phải một chút thời gian là có thể khôi phục, Linh lập tức lấy ra vài viên đan dược ngồi xuống trị thương, đôi mắt liếc nhìn Bảo gật đầu rồi nhắm mắt tịnh dưỡng, Bảo cũng gật đầu, hẳn biết ý tứ của Linh chứ, Linh cần người bảo hộ lúc trị thương, ai biết được trong này không chừng sẽ có người quen với tên ngoài kia động thủ với hắn.

Với cái liếc mắt kia, đương nhiên mọi người đều thấy ý tứ của Linh, càng là bọn lưu ban tằng 9 thể phạm, lúc Bảo từ ngoài bước vào đã khiến bọn chúng một trận đề phòng, đâu ra một tên tân học sinh có thể trong vòng 15 phút đánh bại một tên thể phạm tằng chín đỉnh phong cơ chứ, đây là cần bao nhiêu nghịch thiên, cần bao nhiêu thiên tài mới làm được như vậy a, nhưng sau đó bọn chúng an tĩnh lại được, chắc chắn tên này có mảnh khỏe lừa đảo, haowej tà thuật gì đấy kahwec chế được hệ mộc, người còn lại ở đây chẳng ai hệ mộc cả, để xem người đối phó với chúng ta thế nào, nhưng tinh thần mới an tĩnh được hơn 1 tiếng đồng hồ, tính cả thời gian chờ giữa các trận là 40 phút để dọn dẹp sân đấu, cùng 25 phút thi đấu của Linh, lại bị xối trộn lẫn nữa, đâu ra lắm những tên thiên tài nghịch thiên như thế này chứ, cả những người thuộc sĩ tằng tu vi cũng không khỏi không tán thán, năm nay không phải năm tụ hội danh tài chứ, tại sao lại xuất hiện không chỉ một kẻ nghịch thiên à nha.

Trận thứ 4 và 5 diễn ra sau đó, Băng và Diễm đã “nhẹ nhàng” thua cuộc

Do được cô Thảo truyền âm từ xa, trình độ học viên năm nay vượt qua dự tính, nên chỉ quyết định hai nàng dừng ở vòng 1/16, cần tiếp tục bồi dưỡng, không nên tiếp tục tranh đoạt với các cựu học sinh, Băng và Diễm bồi hồi chia tay Bảo rồi đi phòng chờ, Băng càng là khỏe mặt uơu ước, lao đến ôm Bảo một cái, nàng lo cho Bảo lắm, từ lần trước bên bờ hồ nàng đã có cái cảm giác phải xa Bảo lâu lắm, đến bây giờ cảm giác ấy vẫn khắc khoải trong lòng nàng, dâng lên một cảm giác chia ly vô hình.

Dưới sự thúc dục của còi đấu, nàng cũng phải bịn rịn rồi đi trong nước mắt.

5 trận đã qua trong 8 trận của top 16 tu vi thể phạm, chỉ còn 3 trận là tiến vào vòng tứ kết,

Trận thứ 6, trận thứ 7, cũng là sự nghiền ép đến từ 2 tên cựu học viên trước hai tân học sinh tu vi chỉ mới tằng 7 thể phạm, dường như cực kỳ rút kinh nghiệm từ những tên trước, những cựu học viên này cực kỳ cẩn thận, không khinh địch chút nào, làm cho các tân học sinh ngay cả cơ hội đánh trúng còn không có.

Trận thứ tám, tên Bảo ghét cũng lên trận, Lanh Bội, một tên có thiên phú cao kinh người, Băng cao phẩm thuộc tính, gia tộc lại cực kỳ cường đại, tài nguyên tu luyện càng là không thiếu, nay đã tằng 8 đỉnh phong thể phạm thực lực, so với Bảo mới tằng 6 hơn quá xa.

Lần này hẳn chạm trán một tên thể phạm tằng 9 đỉnh phong, lúc này đang chờ ở đây tại vì thể phạm chỉ có Linh, Bảo cùng 5 tên cựu học viên, trận đấu bên ngoài có lẽ diễn ra rất quyết liệt, nhưng Bảo cũng không có tâm tình quan tâm tới. Hẳn một bên họ pháp cho Linh, một bên đang dựa vào thực chiến

này giờ để suy nghĩ ra phương thức chiến đấu phù hợp hơn đối với hắn, không thể cứ chơi kiểu tay chân không một chút nghệ thuật như vậy được.

Sua hơn 1 tiếng thì cửa truyền tống trận mới vụt sáng, một thân ảnh áo xanh xuất hiện, gương mặt có phần non nớt, tu vi tầng 8 thể phàm, điều này báo hiệu lại là một chiến thắng dành cho tân học viên, Lãnh Bội đã chiến thắng một tên tu vi thể phàm đỉnh phong, mà tên này còn được bài danh là đệ nhất nhân dưới sĩ tầng, hắn đã lưu ban 3 năm tại tầng 9 đỉnh phong này, lúc nào cũng có thể bước chân vào sĩ tầng cảnh giới, chỉ là thiếu chút cơ duyên mà thôi, nay không ngờ lại bị một tên tân học viên đánh bại, nhưng cũng như những người khác, Lãnh bội bị thương khá nặng, trên cổ còn một đạo vết cắt sâu vào đến 5 cm, mặc dù đã được linh lực bó buộc cầm máu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy máu đang rỉ ra, quần áo rách bươm, có thể dễ dàng nhận ra là do vết kiếm khí gây ra, chứng tỏ đối thủ phải là một người thuộc kim thuộc tính hoặc thổ thuộc tính, huyền hóa ra vũ khí dạng kiếm hoặc thương, giáo.

Mọi người kể cả những người thuộc sĩ tầng cảnh giới cũng thẫn thờ hít hơi khí lạnh, chúng ta sinh ra nhằm thời đại hay sao vậy, đâu ra toàn mấy tên biến thái như vậy a, chỉ một ngày đã thấy 3 tên này, nếu 3 tên này trưởng thành thì còn ai là đối thủ nữa, mà chắc chắn nhwungx người này sẽ trưởng thành nhanh hơn bọn sĩ tầng bọn chúng, nhìn trước mắt là thấy, chỉ mới nửa năm ngắn ngủi, mấy tên tân học viên từ không biết gì đã đánh bại mấy đứa học 2-3 năm, chưa hết cũng từ thể phàm tầng 1 làm một lèo 6 tháng lên thể phàm tầng 8, hồi xưa bọn chúng miễn cưỡng cũng chỉ hơn một nửa thành tích này a, thậm chí tên băng thuộc tính này đương nhiên trở thành quán quân của hạng mục thể phàm năm nay rồi, tên đối thủ của hắn là đệ nhất thể phàm tu sĩ đó, à mà không, nay đã là đệ nhất rồi.

Tiếp theo là đến vòng đấu của sĩ tầng tu vi, trong lúc đó thể phàm vòng đấu tiếp theo các học viên sẽ tranh thủ nghỉ sức, có lẽ sẽ được chừng nửa ngày đến một ngày, hồi phục hoàn toàn thì không thể, nhưng 4-5 phần thì miễn cưỡng có thể.

Điều làm cho khán giả ngạc nhiên là, năm nay chất lượng của các trận đấu của thể phàm vi đã tiệm cận rất nhiều so với các trận chiến của các sĩ tầng tu vi, dường như cảm thấy mức độ công phá và quyết liệt không hề thua kém bao nhiêu, mức độ của các trận đấu sĩ tầng về độ hoành tráng thì chỉ hơn một chút chứ không có cách biệt quá xa như mọi năm, không biết là năm nay thể phàm tu vi đột nhiên trở lên mạnh mẽ, hay là tu sĩ sĩ tầng bỗng trở nên yếu đuối,

Nửa ngày trôi qua, bây giờ đã là nửa đêm, vòng đấu của sĩ tầng tu vi top 16 mới kết thúc chọn ra 8 người đi tiếp vòng trong, ban tổ chức quyết định sáng mai sẽ tổ chức tứ kết cho hạng mục thể phàm tu vi, vì đảm bảo sức khỏe cho các học viên có thể chiến đấu tốt nhất cho trận đấu sắp tới, nên sẽ tăng lên thời gian trị thương, cũng là thời gian nghỉ ngơi cho khán giả sau 1 ngày quan chiến quyết liệt,

Mỗi thí sinh được cấp một gian phòng tách biệt với nhau, nằm gần khu vực đấu trường để dễ dàng đi lại, và hạn chế tối đa người tiến vào khu vực nghỉ ngơi của các đấu sĩ,

Gần sáng:

Cộc cộc. Bão nghe thấy tiếng chân bước xa xa, nhẹ nhõm mảy, “không phải hạn chế tối đa người từ nơi khác tiến đến đây sao, nếu Bão không có giác quan thứ sáu cực nhạy cảm với thân niệm, làm sao có thể tờ mờ cảm thấy thân niệm người kia thoáng quét về phía căn phòng của hắn chứ, nhưng người này hình như không trực tiếp tiến đến như thân niệm, mà đi vào căn phòng nào đó, một lúc lâu sau tiếp mới tiến đến phòng của Bão, nhẹ gõ cửa

“Cộc, Cộc”

Bão cũng không tin khu vực cho đấu sĩ lại có người dám cả gan hành động lỗ mãng, nên cũng không sợ tên này, mặc dù tu vi hơn hắn rất rất xa, nhưng tin tưởng quanh đây vẫn có người canh chừng, mặt không đổi sắc lên tiếng:

-“Đã đến ắt có mục đích, xin nói thẳng”

Người đàn ông có phần mập mạp này hơi nhũn mảy, thậm chí đánh giá tên gia hỏa này cũng quá tự tin a, có kẻ tìm tới không chút lo sợ,

-“Haha, thanh niên nam chí quả nhiên danh bất hư truyền, chúc mừng Bão công tử tiến vào vòng tứ kết, hôm nay ta Hoàng Kim đến chào một tiếng”

Bão thần nghĩ:” có mà chào cái rắm, chào lúc nào đến chào, nhắm lúc 3-4 giờ sáng tới thăm, gặp ở thế giới trước thì có mà ăn gây rồi”, nhưng cũng nhẹ giọng đáp, người ta cũng chừa lỗ mãng gì, mình cũng không thể quá xúc động quá được,

-“Mời Kim tiên bối cứ nói thẳng, ta còn phải nghỉ ngơi để tỷ nữa tham gia tranh đấu”

-“Được, nam tử thẳng thắn, ta cũng nói thẳng, ta có thể cho công tử gấp 2 lần giải thưởng năm nay, nếu công tử chê thấp ta có thể cho gấp ba,.”

Rồi, Bão hiểu rồi, Bão cũng đoán ra từ trước, làm việc giờ này toàn việc mờ ám, còn mấy tên canh gác chắc hẳn bị đút lót rồi, cho nên mới lờ mờ cho qua, còn về tên mập họ Kim này chắc chắn là đại diện một gia tộc thuộc top 8 trong hạng mục thể phàm tu vi a, nay đến đây mua chuộc kết quả, ý tứ bảo hắn ua ở về sau có dùng đầu gối cũng nghĩ ra được, nhưng cũng không phải không hợp lý a, ai đến đây mà không phải vì tài nguyên tu luyện này chứ, nay được jcho gấp 3, một mức giá quá tốt, mấy tên dùng danh vọng mà ăn thì cứ ăn đi, Bão hắn cũng chỉ cần tài nguyên thôi a.

Cũng xiêu lòng, mặt có vẻ hòa hoãn, tên mập nghĩ mình sắp đạt được mục đích được giao rồi, hai tay xoa xoa, vẻ mặt cười cười lộ ra hàm răng vàng khè gớm ghiếc,

-“Một quyết định sáng suốt, coi như nhà họ Lãnh nợ công tử một phần ân tình” nói ra câu này vừa là một câu cảm ơn, nhwugn chính hơn là nói ra thân phận nhà họ Lãnh để thúc ép Bão, người nào dám đi đắc tội nahf họ Lãnh tại Sài Gòn này chứ

Bão đánh cái giết mình, là nhà họ Lãnh, thế giới này ai mau chuộc ahwnscungx được a, nhưng riêng nhà họ Lãnh thì khác, thù hằn đầu phải dùng một ít nhân tình này là xóa được, trước ăn chuối của bọn này, kiểu gì sau cũng mắc nghẹn chết.

Bão mặt băng lãnh, thấp giọng:

–“Cún con họ Lãnh chui rào lách luật cứ việc, không liên quan đến ta, đến từ đâu cứ về lại đó đi”

Tên rằng vàng lập tức rùng mình, rùng mình là vì tức, sát khí lãng lên trong mắt, tròng mắt mao máu đỏ nổi lên, hai bàn tay nắm chặt đến mu bàn tay gân xanh còn nổi lên, trước giờ hẳn làm quản gia của nhà họ Lãnh còn chưa có ai lớn lối như thế, hận khoanhg thể một ngum nuốt sống thẳng nhóc con lão lếu trước mắt,

–“Ngươi khá lắm, cứ tưởng ngươi khôn hồn kéo dài vài năm hơi tàn, muốn chết sớm hơn thì người thành công rồi đấy “

Sau đó hẳn linh vận ngưng tụ, màu nâu đất đậm hơn cả sẫm tầng tu sĩ hiện ra, Bão cũng không thể biết cụ thể tu vi gì, nhưng ít nhất cũng là úy cấp thực lực a, với sức của Bão hiện tại đương nhiên không thể chống cự được, nhưng cái chết kề cận, không suy nghĩ nhiều hơn, trên tay lập tức tế xuất IRON SUIIT gia cố toàn bộ hảo diệu, đồng thời nhanh chóng ngưng tụ “cực lốc quyền” sẵn sàng tấn công tên này khi hẳn xông lên, căn phòng của Bão gió cuốn kéo tới do “cực lốc quyền” tụ lại, nhwugn vẫn chưa toàn lực ngay tức khắc được, nhưng đột nhiên linh vận tên mập lập tức thu liễm, liếc ánh mắt đầy sát khí qua Bão sau đó xoay người lập tức biến mất, Sau một khắc đó, một nữ tử thân ảnh phiêu linh xuất hiện trong phòng Bão, dường như cảm nahanj được ba động phong hệ khủng khiếp tại đây, đoán ra có chuyện nên nàng tới đây, người này Bão đã gặp một lần ở bờ hồ,

Nàng được phân công phụ trách trông coi ở khu vực này, chỉ mới có chuyện rồi đi một chút mà cấp dưới đã đề xảy ra sơ hở, nàng đặc biệt chú ý đến căn phòng Bão nên rất nhanh chóng phát hiện dị trạng và tới đây, đây là do cái cảm giác thân quen do Bão mang lại cho nàng, rất không rõ ràng.

Lúc này đây “cực lốc quyền” đã tụ lực hoàn toàn, và đương nhiên Bão không thể thu hồi được, nhưng mục tiêu của hẳn có còn đây đâu, cũng khoogn thể tạo ra oanh động quá lớn ở đây được, nơi này quá nhiều người, nếu biết bài tây của hẳn thì khoogn hay chút nào.

Cô gái bịt mặt, với tu vi của nàng vẫn chưa bao giờ thấy chiều này trước đây, nhưng với thực lực của nàng, dư sức biết tình trạng của Bão, không thể thu hồi lực lượng, nàng trực tiếp hai tay đan quyết, hỏa xuất ra một đóa sen mờ mờ, bao phủ lấy cánh tay đang rung bần bẩy vì lực lượng khủng khiếp được tích tụ, lượng lực lượng này dần dần tiêu tán, sau đó biến mất vu tung vô ảnh,

Thảm thờ phào vì được giúp đỡ, Bão mặt trắng bệch ngồi xuống sàn, “cực lốc quyền” lại kéo đi hoen 1/3 linh lực của hẳn, cảm giác mệt mỏi truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: “Chiến đấu với cún con(1)”

Bão gắng gượng ngồi lên giường, cô gái lạ mặt, à không, biết mặt đâu mà lạ, cô gái bịt mặt này dường như rất lo lắng cho Bão, đỡ Bão ngồi lên giường, thần niệm nhanh chóng quét toàn thân hẳn, thấy không có vết thương gì nghiêm trọng, nàng thở phào nhẹ nhõm, nếu hôm nay có chuyện gì xảy ra, với tư cách là quản chế viên khu vực này, nàng chắc chắn phải chịu trách nhiệm nghiêm trọng, học viên top 8 nếu bị giết chết, cũng không phải là một chuyện nhỏ, nhưng lớn hơn là nàng rất có cảm giác có mối liên kết nào đó đối với vị thanh niên trẻ tuổi này, mà trước đây nàng từng có, giống như là đối với một người thân trong gia đình vậy, nếu để hẳn xảy ra chuyện gì, nàng Bùi Như Nguyệt sẽ không tha thứ cho bản thân mình được, đang mãi suy nghĩ, nàng không kịp đề ý đến vẻ mặt của Bão, đến khi tỉnh lại, nhìn về mặt đầy vết khó chịu của Bão làm nàng giật mình, không phải vì vết thương, mà có lẽ vì hành động của nàng, hai người một nam một nữ, không thân không thiết, đột nhiên dùng thần niệm quét sạch sẽ trên người của hẳn, hẳn mặc dù mặt dày nhưng cũng có tôn tư riêng của mình chứ, một tầng mây hồng dâng lên nhẹ nhàng, mặt dù không thấy mặt, nhưng chiếc cổ trắng bóc đang đỏ lên không thể nào dấu diếm được,

–“Xin lỗi, ta quá lỗ mạng, ngươi..... không sao chứ!!!”

Nhiu này, biết người này cũng không ác ý, trong cũng có vẻ lớn hơn hẳn không bao nhiêu, dù sao hẳn cũng hơn 23 tuổi rồi,

–“Vị tỷ tỷ này, dù sao cảm ơn người trợ giúp, nếu không ta sợ không giữ được jcais mạng nhỏ này rồi” Bão thật tâm cảm ơn.

Bùi Như Nguyệt nhanh chóng xoa tay:

–“không không, đây là nhiệm của ta mà, để cho tên kia lọt được vào đây là do lỗi của ta, người có lỗi là ta mới đúng”

Gật đầu mời người tỷ tỷ này ngồi, Bão thấy nhân phẩm cô ta cũng không tệ a, biết nhận thẳng trách nhiệm, mà không vòng vo tìm kiếm lý do, tỷ dụ như bị đột nhập, hoặc là có nội gián mở đường, tính ra việc này có vẻ việc này không liên quan đến người này rồi,

Bùi Như Nguyệt lấy ra một viên đan dược đưa cho Bão, hẳn cũng khoogn ngăn ngại nuốt xuống ngay đan dược, nếu người này muốn hạ độc hẳn thì cần gì cứu hẳn, càng là xứng đáng để hẳn nhận, dù sao cũng lỗi của nàng, cho nàng bù đắp tỷ chắc cũng không lỗ mấy, mùi đan dược thơm lừng được liệu, đưa vào miệng tan ngay, làm hẳn bất giác nhớ đến cha hẳn, cũng đã từng đưa thuốc chữa thương cho hẳn lúc mới bị ám sát ở Daklak, nụ cười ông hiện dịu làm ánh lên trong lòng hẳn một nỗi đau xót chất chứa, hẳn nhanh chóng cảm thấy cơ thể khá hơn, mặt đã đỡ nhọt nhọt nhưng không thể kháng phục hoàn toàn được, thể này phải nghỉ ngơi 2-3 ngày, chứ như bây giờ 2-3 tiếng nữa là tới tranh tài, thật không trông mong gì nhiều.

Thấy mọi việc an ổn, Bùi Như Nguyệt cũng cáo từ, nằng chậm rãi đi ra khỏi phòng. Bảo cũng ngồi điều chỉnh lại một chút tâm lý chuẩn bị thi đấu vòng tứ kết, 8 người mạnh nhất thể phạm, hẳn phải cố gắng lọt top sâu hơn một vòng nữa mới có cơ hội lấy danh ngạch tiến vào bí cảnh Bách Thảo.

Tại cách đó hơn 20 km, ngồi trong phòng tử lâu là 4 người mặc trường bào sạch sẽ, quý phái, sang trọng, động tác tiêu sái, phong du, ánh lên vẻ kiêu ngạo, cao phong quý tộc đang ngồi xung quanh một chiếc bàn tròn, trên bàn là một bộ ấm trà được làm bằng ngọc bích, đứng ở phải gần cửa là một tên mập, dáng người lôm cũi, hai tay chấp lại phải trước tò về tôn kính đối với 4 người kia, tường thuật lại toàn bộ câu chuyện vừa xảy ra, người này là Hoàng Kim, “cún con” đại diện cho bảy “cún lớn” đã đến thương lượng thất bại việc dàn xếp kết quả với Bảo,

Một người đàn ông trẻ tuổi nhất trong 4 người mặc trường bào xanh sau khi nghe xong câu chuyện, lập tức trên người tỏa ra sát khí lạnh liệt, đứng dậy một tát “chát”, chiếc bàn làm bằng gỗ sồi trước mặt hóa thành bột mịn, bình trà cũng cùng chung số phận, đặc biệt, 3 chiếc tách trà cầu ba người kia thì không hề gì, vẫn bay lơ lửng trước mặt, duy chỉ có mặt nước trà rung động một chút.

“con mẹ nó, chỉ là một con kiến hôi cũng mún chọc đến Lãnh gia ta, ta lập tức đi giết hần”

Người đàn ông bên cạnh hơ tay, luồng sát khí trên người đàn ông trẻ tuổi như bị bóp nén lại, thu liễm đi rất nhiều, trầm ổn nói:

“Lãnh tứ, giết hần xong thì được gì, vấn đề là ngươi nghĩ sau chuyện này Đại Học Viện không cắt cử thêm người tới canh chừng ở khu vực đó sao, chỉ sợ ngươi đến còn không có đường về, còn về con kiến kia, lúc nào giết lại không được, trước lúc ahnh động phải suy tính một chút, ngồi xuống đi”

Nói xong người này phát tay, một chiếc bàn khác xuất hiện tại chỗ chiếc bàn cũ, 3 tách trà hạ xuống ngay ngắn không một tiếng động, người đàn ông khẽ tiếp lên tiếng

“Lãnh đại nói đúng rồi đấy, người phải dùng cái đầu trước rồi hãy dụng tay, dụng chân, cứ như thế, có ngày cũng đá phải thiết báng cũng không chừng”

4 người này là vị anh em ruột trong Lãnh gia, người vừa nói là Lãnh nhị chính là cha của Lãnh Bội tiểu tử, tiếp tục nói

“Nếu không đồng ý cũng không sao, ta không tin hần thắng được Lãnh Bội trong tình trạng đó, không phải quản gia Kim vừa nói, tên Bảo kia chắc chắn bị phản vệ công pháp kỳ dị nào đó sao, coi như hần làm đá mài dao cho Lãnh Bội còn chưa đủ”

Nhấp chén trà, Lãnh đại lên tiếng

“Cái gì cũng không được khinh xuất, người đi hỗ trợ Lãnh Bội trị thương, nhanh chóng hồi phục thực lực, ngày mai cứ cho hần thoải mái xuất thủ”

“Dạ” Lãnh nhị đứng lên tiến ra khỏi tử lâu phòng,

8h sáng, mọi người đều tập trung tại sảnh chờ, tình trạng thương tích có vẻ đã khá hơn rất nhiều hơn hôm qua, nhất là tên Linh và Lãnh Bội kia, đúng là hai gia tộc lớn, đàn được trị thương không thiếu, y sư cùng đan sư lại càng là có nhiều, Bảo thăm than, nếu như bản chất cơ thể hần không đặc biệt hồi phục nhanh, thì làm sao là đối thủ của bọn người này, nói là công bằng chiến đấu, nhưng phía sau hậu trường chẳng hề công bằng chút nào, thế giới nào cũng vậy a, con ông cháu cha lúc nào cũng hơn mấy đứa cù bắt cù bơ như hần.

4 trận, top tên 8 người tu vi thể phạm được xuất hiện trên 6 màn hình lớn trên quảng trường, bắt đầu được xáo trộn ngẫu nhiên để sắp xếp cặp đấu, và cũng rất “ngẫu nhiên” Bảo và Lãnh Bội nhảy chung một khung đấu, trận thứ 4, cũng là trận cuối trong vòng bán kết, Bảo thăm thờ dài, khoogn phải vì bị dàn xếp trận đấu, mà là hẳn lại phải đối, lại là trận cuối,đội đến bao giờ đây.

3 trận kia diễn ra lâu lắc, Bảo như ngủ được jmoottj giấc trong sảnh chờ rồi, một sự đối lập câu một người sơ với tất cả những người ở lại ở đây,mọi người ở đây thì ai cũng có tràn đầy cảm xúc, cực độ lo lắng cũng có, phấn khích lại phần nhiều hơn,thấp thỏm đứng ngồi không yên ... đầu ai như hần, nằm ra ghé tựa ngủ một giấc đã hơn 5 tiếng đồng hồ rồi,

Mặc dù trở thành người tu luyện nhưng Bảo vẫn thích ngủ, không chỉ bởi vì là thói quen kiếp trước, mà còn là những lúc ngủ là lúc hần tiến bộ, lúc hần nhận được cơ duyên, vậy việc gì phải thức những lúc đáng ra phải ngủ chứ.

7 tiếng đã trôi qua, một tiếng thông báo vang lên trong phòng, “học viên Võ Kỳ bảo cùng học viên Lãnh Bội” tiến lên sàn đấu, rõ ràng tên phát thanh viên kia còn nhấn mạnh tên của Lãnh Bội nữa chứ, Bảo thăm chửi 8 đời tên đó, hần cũng tự thân tiến vào tới đây sao không hô to, rõ ràng, đồng dạng tên của hần chứ, móa, gia tộc thanh thế, tư chất tốt đúng là sường mà.

Đối với Lãnh Bội đang nhìn hần đầy ý nghị, hần cũng không thêm quan tâm, liếc mắt còn không liếc tiến thẳng lên sàn đấu, áp thẻ bài vào cửa rồi tiến vào, Ánh mắt khiêu chiến rơi vào khoảng không, Lãnh Bội tức điên người, ánh mắt như muốn nuốt toi Bảo vậy, đầu ai khinh thường đối thủ như thằng Bảo kia chứ,Đối với Bảo, không những không khinh nhờn đối thủ, mà hần còn cố kỵ khá nhiều tên tóc xanh này, về việc không liếc nhìn là vì hần coi tên này cùng loại với tên “cún con” hồi tối mà thôi, thực sự đáng khinh bỉ.

Khi hai người bước lên sàn đấu, âm thanh vỗ tay, hò hét tràn ngập đấu trường, ánh đường từ 4 góc chiếu sáng rực như ban ngày,làm cho bất kỳ ai đứng ở sàn đấu này cũng không thể giấu nổi nét tự hào, Lãnh Bội với tính cách của hần thì càng không, hai tay giơ cao, nhẹ nhàng xoay người nhìn 360 độ quanh khán đài rộng lon, hơn 100 ngàn người, dường như những sự tung hô, hò hét này hần đều xem là hướng về hần. Tự sường xong, hần gật đầu với trọng tài báo hiệu sẵn sàng, về phần Bảo, đã sẵn sàng rất lâu rồi, cũng gật đầu với trọng tài, nghe được tin Bảo đang bị phản phệ công pháp,hần Lãnh Bội càng tự tin hôm nay sẽ dạy cho Bảo một bài học, tên này hần đã gai mắt từ đầu năm học, nay mới có cơ hội.

“Hoétttttt...”

Tiếng còi vang lên, đồng thời Lãnh Bội huyền xuất ra hơn mười mũi băng tiễn phóng vun vút về phía Bảo, thân thể nhoáng lên, tay tế xuất một thanh trường kiếm băng sáng choang, lấp lánh sắc bén lao đến phía sau những băng tiễn kia.

Bảo càng là không chờ đợi, hai tay tế xuất hai thanh bán nguyệt đao như vây cá mập, hai thanh bán nguyệt đao này vẫn chưa là cực hạn phạm vi sử dụng của IRON SUIT, biết những băng tiễn này lợi hại, Bảo huyền hóa ra một chiếc mũ bằng nham thạch mỏng, không gia cố thêm hỏa điểm, hẳn sợ sẽ cháy hết tóc mất, từng tấm kim loại được huyền hóa, từng tiếng lách cạch vang lên, chiếc nón giáp dần dần hình thành, hai bên là hai chiếc tai sắc vuốt nhọn ra phía sau, những tấm kim loại dần dần chen lên nhau tràn tra bao phủ cả đầu, chỉ chừa lại đôi mắt, cái mũi và cái miệng, nhìn tựa như mũ của siêu nhân gao vậy, đây là do Bảo tự sướng suy nghĩ như vậy, che được phần đầu đã là cực hạn của Bảo bây giờ, cho nên lớp này khá mỏng, nhưng theo Bảo vẫn chống đỡ được vài mũi băng tiễn này, đến cổ còn không được phủ, chỉ có đầu và hai tay, nhìn rất kỳ cục, nhưng biết sao giờ, có xài còn hơn không. Bảo tặc lưỡi xông lên, hai tay liên tục đánh bay các đạo băng tiễn, lao về phía Lãnh Bội

“Choeng” tiếng binh khí giao nhau, kinh lực tán ra ầm ầm xung quanh hai người, sàn đấu rung lên kịch liệt, bụi bị thổi bay mù mịt, chỉ mới giao phong mà đã thanh thế như vậy, khán giả càng là hò hét cổ vũ, tiếng xèo xèo vang lên, là tiếng nước chảy ra từ thanh kiếm băng của Lãnh Bội, sau đó bị luồng nham thạch của Bảo nung bốc hơi, hai bên đều bật lùi, sau đó lại liên tục lao vào nhau, liên tục huy động công băng dưới đất chống lên, đôi khi lại tạo mưa băng tiễn hỗ trợ chiến đấu, về phần công từ dưới đất phóng lên, Bảo đã kinh nghiệm được nhiều, chỉ chính thoát khỏi phạm vi là được, về phía băng tiễn mới khó khăn, thực sự quá nhiều, mặc dù đã đánh vỡ hầu hết, nhưng vẫn có vài mũi xẹt qua giáp đầu, cũng có vài tên xẹt qua gia thịt, máu không thể chảy ra, băng hàn của băng tiễn quá mạnh, dường như đóng băng phần thịt gần đó, khiến máu không thể lưu thông được,

Bảo phải dùng tốc độ để né tránh công băng cũng như băng tiễn, vừa đấu tay đôi với Lãnh Bội, đúng là khó khăn, Bảo biết phải dứt phá thôi, dùng thân ảnh quỹ dị lướt qua toàn bộ công băng, hai tay múa liên tục đánh bật ra băng tiễn, áp sát lại Lãnh Bội, Lãnh Bội giờ kiếm, một đạo kiếm quang dài hơn 30 cm từ kiếm băng phát ra, phách về phía thân ảnh quỹ dị kia, Bảo lúc này đã tới gần, cũng khoanh tay né tránh, hai bàn tay đang bao phủ bởi IRON SUIT, nhanh chóng gia cố hỏa điểm cực độ nóng bỏng, trực tiếp chộp lấy thanh kiếm băng kia, dùng kinh lực giữ lại.

“xèo xèo” tiếng nham thạch và băng lạnh chạm nhau bốc hơi nước nghi ngút, hai bên dùng kinh lực cố gắng đẩy nhau ra, một bên muốn bẻ gãy kiếm băng, một bên muốn chém xuống đối phương.

Hỏa điểm màu máu đã cháy hùng hực trên đôi bàn tay của Bảo, chính bản thân hắn cũng cảm thấy độ nóng mà bản thân tạo ra được, thanh kiếm đang từ từ bốc khói rồi mòn dần cho dù đang được Lãnh Bội liên tục duy trì bằng chính lực lượng bản thân.

Bảo hô to,

“Gãy cho tay” hai tay vận lực đem thanh kiếm tự tay mình kia bẻ gãy, “rắc” một tiếng tinh tú, trường kiếm gãy làm hai, nhưng trong lúc này một cổ sắc bén tràn tới, Bảo chỉ kịp thôi lui một chút, tránh khỏi thanh kiếm băng khác mọc từ chân của Lãnh Bội cắt cơ thể làm hai, thanh kiếm đem lùi hẳn rạch một đường sâu hoắm, thấy cả xương trắng, nhưng vẫn như cũ máu không thể chảy, băng hàn cực độ dần xâm chiếm các cơ thịt, Bảo nhanh chóng lùi lại, sắc mặt tái nhợt điều động dòng kim loại đen đang được nung đỏ đến không chế chữa trị vết thương.

Lãnh Bội cũng không dễ chịu hơn, để gia cố băng kiếm, hẳn phải truyền vào nguyên khí bản thân, kiếm gãy, hẳn cũng trọng thương, trực tiếp học ra một ngụm máu tươi, loạng choạng lui lại, chân phải cũng tế xuất ra một thanh kiếm băng gần như chân trái, hiện tại mọi người đang thấy hắn đứng trên hai thanh kiếm băng dài nửa mét, tựa như đứng trên cả kheo vậy, nhưng có ai nghĩ đó là cả kheo, rõ ràng là một vũ khí giết người kinh khủng, đây cũng là bí mật Lãnh Bội tu luyện được, hẳn có thể điều động kiếm băng bất cứ ở đâu, và vì kiếm băng phạm vi cần tạo cũng nhỏ, hiện tại hắn đã có thể không chế được 3 thanh, và 2 thanh hắn dùng cho đôi chân, vừa di chuyển nhanh, lại tiện lợi tấn công và quan trọng nhất là tạo ra bất ngờ, sự thật cũng đúng tính toán, đầu ai ngờ rằng hắn dùng kiếm băng chân chứ, Bảo ăn ngay cú đắng.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: “Chiến đấu với cún con(2)”

Khi cơ đùi băng lạnh đã truyền giảm bớt, Bảo lúc này mới tập trung lại, tấn công bằng chân, mà lại dùng kiếm, trước giờ hắn chưa bao giờ thấy, nhưng cũng có thu hoạch, kiếm này không phải phá không được, vấn đề nằm ở làm sao không chế được 3 thanh kiếm băng này cùng lúc, chỉ một chém cũng có thể mất mạng, nếu nhẹ bị thương cũng mất thời gian điều chỉnh nhiệt độ tại vết thương, nhất quyết phải tránh né các mũi kiếm này, nếu có thể bẻ gãy vài lần kiếm của tên này nữa, có thể chiếm được một chút ưu thế, dùng 3 kiếm, hẳn chỉ có đọc truyện thấy zoro sử dụng, cơ mà là 2 tay với dùng miệng, còn đôi chân dùng kiếm thì cũng hình như thấy ở đâu rồi nè, Bảo chợt nhớ lại, à, là lúc luffy đấu với shiki, muốn thắng shiki phải dùng tới tốc độ kèm với đòn quyết định.

Bảo lắc đầu, tốc độ mình có thể xài được, nhưng về phần phát quyết định mặc dù mình có, nhưng cơ bản là không “to” và “dà” được như luffy à nha.

Nhưng có hướng đi vẫn hơn không, dù sao tên trước mặt so với shiki cách biệt cũng đâu phải một câu nói có thể nói hết, Bảo vận dụng cực hạn tốc độ, hai tay huyền xuất ra hai thanh bán nguyệt đao hình vây cá mập, đôi chân thoăn thoắt di chuyển, lúc trái lúc phải, vận linh lực màu đỏ vàng vào song đao, liên tục vừa di chuyển vừa phách từng trận đao phong về phía Lãnh Bội, tiếng “vun vút” thanh tú vang lên, là tiếng của các đạo đao phong xé rách không khí bay tới, cũng là tiếng thân hình Bảo di chuyển, thoát ần, thoát hiện.

Lãnh Bội trên tay đã té xuất ra thanh kiếm vừa gãy, gương mặt nhợt nhạt, nhưng cũng chỉ là nội thương nhẹ, đôi chân đứng trên song kiếm băng lạnh lẽo, tỏa ra từng trận khói mờ lạnh ngắt, đôi chân thanh thoắt đã ra liên tục các đạo kiếm phong màu lam nhạt giao nhau trực tiếp với đao phong màu đỏ vàng của Bão, tiếng choeng choeng do kiếm khí va nhau kêu lên lanh lảnh, băng bị lửa nung đỏ rồi tan chảy, bốc hơi, còn về đao phong lửa cũng bị nhiệt độ thấp của hàn băng hạ dần nhiệt độ rồi nguội dần biến mất, điều còn lại duy nhất có lẽ là hơi nước bốc lên nhẹ nhẹ.

Liên tục là thân ảnh có linh vận màu lam nhạt và thân ảnh có linh vận màu đỏ vàng vờn quanh lên tục không chừa nhau, lúc sáp lại, lúc đánh ra, lúc bay lên, lúc hạ xuống sàn đấu, về phần Bão thì vừa tấn công vừa né đường đi của đường kiếm thứ 3, Lãnh Bội thì tập trung tấn công Bão, nhưng cũng phòng ngừa Bão lại có cô hội bẻ gãy kiếm gia cố linh lực của hắn, làm hắn trọng thương, về phần hắn chém một nahts lên đùi Bão, dường như cảm thấy khoogn ăn thua, người bình thường chỉ cần bị kiếm của hắn chém trúng thì da thịt chỗ đó dường như sẽ kết băng rồi nứt vỡ ra, còn tên kại có bị gì đâu?, cao chỉ là nhăn mặt vài giây, giờ chỉ có đợi sơ hở của đối phương để ra sát chiêu.

Khán giả trên kahns đài tha hồ hò hét đã lâu rồi họ không được xem một trận đấu cầu lớp trẻ đầy mãn nhãn như vậy, cho dù trong chuyện này có chuyện hận thù với nhau nữa giữa Bão và Lãnh Bội, nhưng người ta nào có quan tâm, cứ đánh nhau như thế này là họ thích 6 màn hình to lớn treo chính giữa sân đấu bên trên, theo dõi không thiếu chút nào diễn biến trận đấu bên dưới, hai thân ảnh màu xanh và màu đỏ vàng liên tục giao phong, cả tầm xa lẫn trực chiến, liêng lêng keng, dùng đoàn vang lên liên tục, sân đấu bị những vết kiếm phong và đao phong cắt ra hình dáng te tua.

Vết thương trên người Bão và Lãnh Bội ngày càng nhiều, cơ thể Bão dường như gần bị đông cứng do chặt chặt vết thương do kiếm băng tạo ra trên cơ thể, Lãnh Bội cũng không khá hơn, kiếm hẫy bị gãy thêm một lần, thêm lần nứt ra sau đó nữa, sắc mặt càng là tái nhợt, đây cũng là do một phần hậu quả của trận đấu hôm qua, vết thương hoàn toàn chưa lành, nhưng Bão cũng vậy, mới sáng sớm đã bị vận công phản phệ, trọng trọng trước trận đấu cũng không tệ, cổ đến lúc này đã là xuất sắc.

Nhưng trong lúc này, Lãnh Bội dường như quyết định rồi, hắn muốn ra tuyệt chiêu, tuyệt chiêu hắn học được trong bí tịch Lãnh Gia, kiếm trên tay thu hồi, linh lực không chế vũ khí được truyền thêm xuống hai chân, nhưng không đều, chỉ có kiếm ở chân phải hắn tụ lại toàn bộ linh lực không chế vũ khí ở tay, thanh kiếm ở chân phải ngày càng trong suốt, óng ánh như kim cương, khác hẳn màu xanh nhạt của bên đối diện, chiếc băng kiếm này cũng càng ngày càng mỏng, dẹt ra về bề ngang, lấp lánh dưới ánh mặt trời hoàng hôn, linh vận xanh nhạt vận chuyển toàn lực, không khí lập tức băng hàn xuống, tuyết đã rơi nhẹ nhàng trên sân đấu bên phía Lãnh Bội, vì sao lại không rơi bên Bão, đương nhiên khi Bão cảm thấy nguy hiểm, IRON SUIT được triệu hồi toàn lực, hào điểm nung nóng dòng kim loại đen toàn lực, để kháng lại lượng băng hàn linh vận tỏa ra đối thủ.

Trên sân đấu hiện ra một hoang cảnh cực kỳ ngoạn lệ, một bên cảnh tượng màu sắt nhợt nhạt, tuyết rơi nhẹ đầy phong tình, lãng mạn, thấy thoáng trông đó loang loáng ánh kiếm khí cực kỳ rõ ràng, sát khí cộng với kiếm khí băng hàn tạo nên từng trận nổi da gà cho người quan chiến, còn bên nữa sân đấu kia thì một thanh niên mà trên tay IRON SUIT đang được nung đỏ rực, không khí vận vẹo vì nhiệt độ quá cao, màu sắc cảnh sắc dường như toàn bộ bị ám màu đỏ nhạt.

Hai nửa luồng linh vận mang hai tính chất trái ngược này giao phong, đẩy qua đẩy lại tạo ra từng vụ nổ lách tách, xèo xèo, do không khí bị hai luồng khí nóng lạnh không chế, không gian trước mặt dường như bị nứt gãy từng đoàn rồi nhanh chóng lành lại, rồi lại vỡ ra,

Nhưng dường như không ai để ý, khi hai luồng khí này giao phong, với tính chất trái ngược như va vào nhau, nước bị nham thạch nung xèo xèo, hơi nước tỏa ra ngày càng nhiều, sân đấu dần dần chìm vào xương mờ, khán giả đã mơ hồ không thể nhìn thấy tình hình bên trong, trước khi mất đi tầm nhìn,. Mọi người thấy Lãnh Bội đã tụ lực xong, nhanh chóng xoay người, lấy trụ là chân trái, chân phải kiếm băng rất mỏng quét ngang một đường, một đạo kiếm phong siêu to quét ngang sân đấu, không chừa lại một khe hở nào cho đối thủ, kiếm phong tựa như đường chân trời không có điểm đầu cuối, cắt ngang sương mù quét về phía Bão, trong không khí còn nghe tiếng hơi nước trong không khí bị đóng băng sau đó bị kinh lực quét qua phá vỡ kêu rắc rắc.

-“Nhất kiếm tất sát”, chỉ một chiêu quét sạch, bí tịch cực kỳ kinh khủng chân truyền của Lãnh gia.

Tại trước lúc này, Bão đã cảm nhận được luồng linh lực kinh khủng từ thanh kiếm tại chân phải kia, đem lại một khí tức từ vong rất rõ ràng, uy hiếp cực kỳ tới tính mạng hắn, còn gì để chần chờ, hầu như toàn bộ linh vực không chế vũ khí kéo về IRON SUIT trên tay phải quen thuộc, Bão chừa lại hơn 5% tại dưới 2 lòng bàn chân, huyền hóa thành đôi dày sắt với những chông nhọn, nhất từng chân lên sau đó dậm mạnh xuống sân đấu

“phập, phập” hai chân đã được những chiếc chông nhọn dưới dày bám cực kỳ chắc chắn vào sân đấu, tay phải IRON SUIT gia cố toàn bộ dọa điểm, “cực lực quyền” trực tiếp được Bão té xuất, không khí xung quanh phạm vi hơn 10 mét toàn bộ bộ cuốn về vòng xoáy cực mạnh xung quanh cánh tay phải đang được nung đỏ của Bão, mọi người ở ngoài có thể cảm nhận rõ không khí bị một lực xoáy rất lớn kéo về, nhưng dưới làn sương mù, mọi điều Bão làm đều bị che khuất, hơi nước trong không khí xoay theo luồng xoáy khủng khiếp này, chạm vào luồng nóng tỏa ra tạo thành những tiết “kít kít” nghe cực rợn người, kéo dần tay phải về sau lấy lực, sau đó trực tiếp tung thẳng “cực lực quyền” toàn lực mà hắn có thể thi truyền ra về phía kiếm phong cực kỳ khủng khiếp kia, một luồng xoáy lửa với tốc độ xoay khủng khiếp từ đường kính 10 mét bị nén lại chỉ còn 1/10 ban đầu, mang sức công phá cực đại lao đi

Tại ngay khi kiếm phong kinh khủng cùng “cực lực quyền” giao nhau, mọi thứ mờ mịt sương mù lập tức bị nổ văng ra ngoài, kinh lực khủng khiếp nổ “ẦM ẦM” tạo một làn xung kích cực mạnh quét ra về phía khán đài, một số người yếu lập tức bị chấn động học máu, có những người khác lập tức mất ý thức ngất xỉu, một trận im lặng tuyệt đối trên khán đài hơn 100 ngàn người xem, kinh lực mạnh mẽ nổ ra tạo thành một lỗ lớn tại ngay giữa sân đấu chính,, một trận chiến thể phạm tu vi có một không hai từ trước đến giờ, có phần còn kinh thiên động địa hơn so với các trận đấu sĩ tăng tu vi, sức phá hủy của vụ nổ linh lực này thực sự không phải hai người bình thường sĩ tăng tu vi có thể làm được, đứng hai bên là hai thân ảnh, một người đang đứng trên đôi kiếm băng lạnh lẽo, về mặt cũng lạnh lẽo theo, tay ôm ngực, một tay chống đùi, đùi chân phải của hắn bị gãy rồi, xương trắng lòi cả ra ngoài, miêng liên tục học máu tươi, Lãnh Bội không ngờ tuyệt chiêu cuối của mình lại có người đỡ được, lại còn phản phệ lại bản thân trọng thương như thế này, loạng choạng lùi vài bước sau đó ngxngồi trên mặt đất.

Về phần Bão, hắn càng là tình hình nguy cấp, cánh tay phải bọc IRON SUIT lúc này đã gần lòi ra ngoài, xương trắng mập mờ trong thấy sắp chọc ra khỏi da thịt, IRON SUIT bị phá vỡ hầu như không còn, cũng may hắn gia cố chỗ đứng nên không bị bay khỏi sân, dù sao lúc này hắn cũng là người ra đòn sau, nếu không chuẩn bị có lẽ đã rơi xuống sân thau cuộc rồi,, tay trái hắn càng là không ổn, trực tiếp bị băng hàn chiếm lấy, tay trái đã bị đóng băng

lạnh ngắt, khoogn thể cử động, dòng kim loại nóng đang được vận chuyển chữa trị, nhưng vết thương trên người quá nhiều, không thể trong thour gian ngắn hoàn thành được nữa, nếu đợi tên Lãnh Bội hồi phục lại một chút thì hẳn không xong rồi, IRON SUIT được Bảo tế xuất, mặc ngum máu bị Bảo phun ra, trong tình trạng này tế xuất IRON SUIT làm cho hẳn bị phản phệ công pháp, nhưng Bảo mặt kệ, không còn cơ hội nữa rồi, sương mù đang từ toàn bộ khán đài tràn trở lại sàn đấu đang bị lũng một lỗ to ở giữa,

Hắn xài chân được thì ta cũng xài được, IRON SUIT được chuyển toàn bộ xuống chân, tạo thành 2 đôi giày chiến bọc tới đầu gối, Bảo muốn tấn công ngay khi Lãnh Bội còn chưa phục hồi,dựa vào làn sương mù đang tràn lại này làm lợi thế,

Đột nhiên khi làn sương quay trở lại, Bảo lập tức vui mừng, ahahaah, linh vận tên kia rõ ràng hiện rõ trong làn sương mờ, như đèn ô tô tại trong bóng đêm vậy, bởi vì muốn tấn công hay phòng thủ rõ ràng phải tụ linh vận, mà linh vận màu sắc rất rõ ràng, về phần Bảo, không biết tại sao nhưng trước đây hẳn đã thu liễm được toàn bộ linh vận, tạo ra một trận khiếp sợ khi bị 4 đạo thần niệm quét không còn chỗ nào trên người, Bảo nghĩ làm ngay, linh vận trực tiếp biến mất, Bảo như một u linh tiến tới nahwns vào bóng đèn giữ trời đêm kai mà tấn công, Lãnh Bội đột nhiên không thấy linh vận đỏ vàng ở trên sàn đấu nữa, hẳn lập tức đứng dậy,quét vài đạo phong nhận xung quanh người, coi như là đánh hù, vì thực sự hẳn không biết hành tung của Bảo đâu nữa

Lãnh Bội biết Bảo đã thu liễm linh vận rồi, hẳn cũng muốn thu liễm lnh vận, vì hẳn nghĩ, Bảo không tụ linh vận thì lấy gì tấn công hẳn, hẳn cũng không sợ, nhwugn không đợi hẳn hành động, một thanh kiếm bên chân trái bị đánh gãy, Bảo đã dùng tốc độ cực hạn lao tới đập vào thanh kiếm dưới chân kia, đập gãy ngay lập tức vì linh lực gia cố của Lãnh Bội đã yếu lắm rồi, không còn cường đại như ban đầu được nữa,

Vì là kiếm tụ linh lực gia cố, Lãnh Bội học ra tiếp một ngum máu loạng choạng lùi sau tránh né, hẳn biết nếu bây giờ không làm gì, hẳn sẽ trực tiếp bị giết chết, trước khi ngã xuống, hẳn thò vào túi áo lấy ra một cây pháo sáng abwns thẳng lên trời, màu hồng sáng chói bay vút lên cực kỳ nổi bật xuyên qua làn sương mù bay vút lên trời, Bảo biết đây là pháo cầu thua khi bị ép đến đường cùng, hẳn đành dừng lại cước bộ, thu hồi IRON SUIT vì hẳn thực sự khoogn thể không chế IRON SUIT được nữa.

Ngay sau đó một khắc, màn sương bị bị một luồng gió thổi một phát,trực tiếp bị cuốn đi sạch sẽ, trước mặt mọi người cảnh tượng hiện ra hết sức rõ ràng, sàn đấu gần như bị phá hủy, rào chắn toàn bộ gãy ngã, chính giữa sàn đấu thủng một lỗ cực to lớn, phải gần phân nửa diện tích sàn đấu, nằm bên trái là thanh niên mặc trường bào màu xanh, xương đùi gãy lìa chọc thẳng ra ngoài, có vẻ như đang hấp hối, bên phải là một thanh niên mặc bộ đồ thường dân, làm từ vài bố đơn sơ, hai cánh tay một đỏ nhòm vì máu và xương gãy, một thì bị đóng băng, về mặt nhợt nhạt, trên người vết thương chi chít,

Bảo thắng rồi, lọt tốp 4 rồi, vào bán kết rồi, nhưng hầu như ai cũng biết, Bảo thắng trận này giống như một trận chung kết sớm vậy,còn ai có thể là đối thủ của người này chứ. Bảo xoay người rồi đi, ánh sáng truyền tống truyền đến, Bảo lập tức xuất hiện tại phong chờ, nhờ Linh bảo hộ, hẳn lập tức điều khí trị thương,

Ngay khi Bảo rời đi, khán giả hò hét động trời, không ngờ một chàng học viên nghèo lại uy phong, mãnh mẽ đến thế, đánh bại đỉnh cấp thiên tài nhà họ Lãnh, nhà họ Lãnh gây thù chuốc oán nhiều lắm, người ghét hẳn đương nhiên là cực nhiều, ngày hôm nay có người đánh giùm nấy chú cún con này, có ai mà không cảm thấy xung sướng trong lòng chứ. Một cảnh tượng rất kỳ cục đang diễn ra tại đây, đó là khán giả đang kêu hò, hét vang khi đội y tế đang cứu thương cho một tên què quặt nằm trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Trọng thương nghiêm trọng, Bảo cần thời gian tĩnh dưỡng, không phải ngày một ngày hai có thể khang phục, Bảo biết những trận đấu bên sĩ tăng cũng diễn ra sẽ rất ác liệt, cũng sẽ tốn rất nhiều thời gian, ít nhất ban tổ chức phải cho tĩnh dưỡng 3-4 ngày để hồi lại sức mới chiến đấu được. Vừa vào sảnh chờ, mặt Bảo như ngu ra, một người nhân viên thông báo chỉ hai ngày sau bắt đầu tiến vào bán kết luôn, bởi vì nếu thời gian giải đấu diễn ra quá lâu sẽ gây loãng không khí, đồng thời tạo chờ đợi dây nắn lòng khán giả.

Mặc dù học ở đây, nhưng Bảo không khỏi hồi thẩm 18 đời đàn bà của ban giám hiệu Đại Học Viện, học viên ở đây có ý nghĩa gì, chỉ là công cụ mua vui cho mấy người, cho vài đồng tiền vé vào xem ngoài kia sao????, đây không phải là cuộc vui giống trong lầu xanh sao, trả tiền để được xem, được chà đạp lên niềm tự hào, nhân phẩm người khác. Niềm tự hào của đàn ông phải phải vinh quang, tiền tài, thực lực sao?, còn phụ nữa niềm tự hào của họ không phải là nhân phẩm, là cơ thể của họ sao??, tính ra ư cũng đều giống nhau, chỉ là trên hai phương diện kahcs nhau mà thôi, khác nhau là những người này được danh tiếng một chút bề ngoài so với các kỹ nữ, tính ra số phận không khác nhau là mấy, cũng chỉ là công cụ mua vui của những ánh mắt ngoài kia, đây dục vọng và ham muốn. Bảo thực sự không muốn ở lại jđây nữa, nhưng hẳn chưa thể đi được, trước sau gì cũng đi, phải lấy một chút điểm tốt cho bản thân đã chứ, ít nhất chỉ cần thắng 1 trận nữa là có danh ngạch tiến vào bí cảnh Bách Thảo, có cơ hội tăng lên thực lực, đương nhiên phải nắm bắt, khó chịu tầm này hẳn chịu được, chỉ vài trận đấu thôi mà.

Muốn chiến thắng ở trận tiếp, đương nhiên bây giờ tranh thủ thời gian khang phục là điều tiên quyết, tại phòng chờ Bảo đang ngồi trị thương, ngồi bên cạnh là Linh, Bảo thật cao hứng khi biết Linh cũng vào bán kết, và đương nhiên không phải gặp hẳn, nếu cả hai chiến đấu tốt, có lẽ sẽ gặp nhau tại chung kết rồi.Linh ngồi bên cạnh nhìn vết thương của Bảo có phần kinh khủng hơn mình, cũng thầm nuốt nước bọt,xuất ra một viên đan được trị thương đưa cho Bảo, nếu như 3 ngày trước Bảo không thêm lấy, thì bây giờ hẳn thiếu nhất chính là thứ này a, hẳn cần trong thời gian nhanh nhất hồi phục lại ít nhất là một nửa sức lực, với tình trạng này chiến đấu thật sự là không thể, tế xuất IRON SUIT cũng cần lượng linh lực rất lớn a,Bảo quyết định rồi, hẳn phải có một ít đan được trị thương, cấp thấp cũng được, và ít nhất một món pháp bảo phòng thủ, trước giờ chiến đấu hẳn chỉ như con sói hoang, một thân liều

mạng, có bao giờ tính trước đường phòng thủ, với những đối thủ trước đây hần chiến đấu, hần còn chưa nghĩ tới điều này bao giờ, nhưng trận chiến hôm nay với Lãnh Bội làm hần thức tỉnh, mới chỉ là thể phạm tầng 8 chừng đã làm cho hần xuyết chết, vậy khi ra ngoài gặp người cao hơn tu vi thì hần tấn công cái rắm a, lo phòng thủ để chạy còn không kịp. nhưng với lượng tiền tài bần xìn của hần hiện tại, hơn 6k đồng, mua được pháp bảo cùi nhất còn cách quá xa quá xa, cũng lắm là mua được vài viên hạ cấp địa đan được thì được, nói là làm, Bão dùng 1 ngày làm lành các vết thương hở, chỉ mới kéo da non, xương tay được đưa về đúng vị trí, tạm thời chưa thể liền lại được, qua ngày hôm sau, Bão rời khỏi sảnh chờ, hần quyết định đi đến một thành thị gần Đại Học Viện thuộc chính Đại Học Viện quân chế, cách đó cũng không xa chỉ tầm hơn 60 km, ngồi xe tê ngu chỉ mất tầm hơn một tiếng đồng hồ, bình thường con đường nay luôn luôn tấp nập người ngựa, nhưng hôm nay vì Đại Hội Tranh Tài nên con đường khá vắng vẻ, lâu lâu mới gặp được một vài thương nhân cưỡi ngựa đi qua, Bão ngồi trên xe tê ngu mà hần thuê được giá rẻ, cơ mà đúng là giá rẻ luôn, chỉ tốn 20 đồng, nhưng hần cảm tưởng khi đi về chắc chắn tốn hơn 20 đồng mua thuốc sức mông, xe đồng quá thể, lại còn đi chậm, ghế gỗ còn không có nệm, tựa như ngồi xe máy cày thuê nhỏ.

Làm vết thương trên đùi, trên hai tay đôi lúc thốn thốn như muốn nứt ra, lộc cộc tiếng 1 con tê ngu chạy, xe kéo mà chỉ có một con tê ngu, bây giờ hần mới thấy a, trước đây béo bèo như nhà Diêm cũng được 2 con kéo, nhưng đéo hiểu sao đã một con kéo mà thằng “tài xế” này còn thích đi đường qua mấy ở voi, ở gà, một con tê ngu nặng phệt shit mới lỏi đi qua được.

Đi qua một vùng khá vắng người, Bão giác quan thứ sáu đột nhiên kích hoạt, cảm nhận thấy một tia nguy hiểm vụt tới, hần lập tức cúi gập người xuống sàn xe, trần của xe kéo đột ngột hóa thành bụi phấn, chỗ xe kéo chỉ còn một nửa thân dưới, xe tê ngu từ từ chậm lại một chút rồi đột nhiên lao về bên sườn đồi bên cạnh, Bão biết tên tài xế bị sử rồi, con tê ngu mất điều khiển haowcj bị người ta tác động tự lao vào sườn đồi bên phải, xe kéo lao vùn xuống dốc,

“Bành”, chiếc xe kéo còn một nửa trực tiếp vỡ vụn khi đâm phải một gốc cổ thụ, Bão văng ra ngoài, về mặt tràn ngập đau đớn, vết thương ở đùi lại lần nữa rách toạc ra, xương tay phải lại rắc rắc vỡ ra, tay trái lúc trước bị đóng băng giờ này mặc dù kháng phục khá nhiều nhưng cũng không thể mạnh mẽ bằng tay phải được, Bão đâu còn suy nghĩ gì được nữa, nguy hiểm tới tính mạng nhất quyết không thể chần chừ, IRON SUIT bọc ngay hai chân tức tốc chạy theo hướng xuống đồi mà chạy trốn, kinh nghiệm từ lần trước, nếu chạy ra những nơi đô thị hay vắng vẻ, thì người chết còn nhanh hơn, trên thế gian không tin ai được, phải tự thân cứu lấy mình thôi, nhưng vừa chạy được hơn 30 mét, Bão lại cảm thấy một tia nguy hiểm tiếp cận sống lưng của hần, toàn bộ lượng IRON SUIT còn lại được Bão tể xuất thành một tấm khiên tạm thời trên lưng, ngăn chặn đòn này, hần không còn thời gian để quay lại đây đưa một giây phút nào với bạn truy sát hần, nếu đã truy sát hần, đương nhiên bọn chúng đã tính tới thực lực của hần, và phải người mạnh hơn hần ít nhất là 2,3 lần tới đây giết hần.

Thêm một tiếng “bành”, lực công phá kia quá lớn. IRON SUIT trên lưng lập tức vỡ tan, Bão bị đánh bay cảm mất xuống đất, sương sườn bị gãy ít nhất 7 cái, miệng liên tục học máu tươi, ánh mắt đang mờ dần, linh vận không màu của hần thốn thốn vỡ vụn, linh lực đang tán loạn. không thể chạy được, Bão phải lăn xuống, dù sao đây cũng là sườn đồi, cây cối rất nhiều, chỉ cần tìm được một chỗ trốn hần lập tức có một tia hy vọng sống sót.

Ở phía sau hần, là 4 người đàn ông, một trong số đó Bão biết mặt, là tên Lãnh Thuyết bị hần đánh văng mấy ngày trước, hôm nay dẫn theo 3 người, hai tên là sĩ tăng tầng 5 và một tên sĩ tăng tầng 7, đề đối phó với một tên thể phạm tầng 6, đây cũng là hơi quá khoa trương rồi, nhưng Lãnh đại nhắc nhở nên Lãnh tứ cũng hành động cẩn thận hơn, cử ngay 3 tên sĩ tăng trung kỳ đi.

Lãnh Huyết nhếch miệng cười, tên gia hỏa kia có thể đánh bại hần, nhưng vẫn là thể phạm tu vi, mà thể phạm tu vi ở thế giới này khác gì con kiến đâu, hần được lệnh dẫn 3 người tới đây để tiêu diệt Bão, việc của hần chỉ đơn giản là nhận dạng Bão mà thôi, cơ bản không có quyền hành gì, nhưng tại lúc sung sướng được trả thù này, hần đã quên mất vị trí thân mình, trực tiếp hô to

– “Giết nó, đuổi theo”, sau đó cười ha ha

3 tên sĩ tăng càng là không thêm lời nói của tên tự xưng kia, lời nói chưa xong, 3 người đã đuổi được một đoạn rồi,

Bão tiếp tục lăn xuống, IRON SUIT bây giờ không thể bọc ở chân được nữa, chân phải bị thương quá nặng, không thể chạy, tay phải không thể công kích, Bão huyền hóa IRON SUIT thành một tấm ván lán bóng phía dưới lưng, dùng lực chân trái đập về phía sau dùng lực trượt xuống, tấm ván này Bão tạo ra dựa trên trò chơi trượt tuyết mà hần đã chơi trước đây ở một nơi tuyết rơi nahan tạo ở Sài Gòn kiếp trước, nằm úp trên ván, chân trái liên tục đập lực về phía sau, tay trái mang bán nguyệt đao liên tục chém ra các đao đao phong dọn đường đi, mặc dù làm như vậy khá khác nào để lại đường đi cho bọn truy sát, nhưng Bão không còn lựa chọn rồi, chỉ cần hần dùng lại một chút thì bọn kia sẽ đuổi tới ngay, mỗi lần tấm ván lướt qua vài rễ cây nhỏ cao, vài tảng đá, vài bụi rậm, cơ thể Bão lại chịu hàng ngàn đau đớn, thân thể nay đã toàn là máu, da đầu còn bị rách toạc mất mảng, miệng liên tục học máu tươi, đôi mắt đã khá mờ, không nhìn rõ phía trước, nhưng có một điều Bão rõ ràng, chỉ cần dùng lại thì hần chết chắc, cho dù một tia hy vọng, hần cũng phải nắm lấy. có thể sống chẳng ai muốn chết cả, nhưng khó khăn lại chồng chất xuất hiện, một tên nam tử mặt bị khăn đen sĩ tăng tầng 6, hần là người thiên về tốc độ, với tốc độ cực nhanh hần đã đến ngay phía sau tấm ván cùng Bão đang trượt xuống, hần dùng sức nhảy lên, từ trên không, bỏ nhào xuống Bão như điều hâu gấp gài con vậy, trên tay màu nâu đất linh lực cuộn tròn, một nắm đấm bằng đất to lớn như quả bóng được gia cố linh lực chắc chắn vô cùng, mang theo cái chết ập xuống đầu bão,

Bão biết hần không ổn rồi, tay trái đang chưa kháng phục miễn cưỡng giờ lên, “cực lực quyền” tụ lại, cát bụi, lá cây, cỏ khô xung quanh 5 mét, cuộn cuộn luồng không khí xoắn đến cánh tay trái yếu ớt của hần, cho dù lao lực chết, Bão cũng phải cho tên này ăn quả đắng, truy sát hần mà không để lại gì thì cũng uổng công hần tu luyện lâu nay.

Đôi mắt đàn lò mờ của Bão bỗng nhiên như bùng tỉnh, ánh mắt xuyết qua quang mạng, “cực lực quyền” tụ lực thành công, vung tay trái, dùng hết tất cả lực lượng còn lại trong cơ thể vào một quyền này, Bão đánh đắm ra một quyền, luồng xoáy lửa bị nén lại, tiếng “rít rít” “ghê người do lửa va chạm cùng các tạp chất” trong lúc xoáy lại vang lên, giao phong với thổ quyền màu nâu vàng mảnh mẽ kia,

“ẦM”, hai quyền đầu giao nhau, đôi mắt xoẹt qua một chút lệ quang của Bão như vụt tắt, tay trái toàn bộ xương đã vỡ vụn, tình hình còn kinh khủng hơn so với tay phải, nhưng Bão nào đâu để ý nữa về cánh tay, linh lực hần đã cạn, đang điên cũng bị âm âm kinh lực quét ra phá vỡ, tầm nhìn tràn vào mơ hồ, Bão biết hần xong rồi. miệng học ra một ngụm máu tươi có cả mảnh vỡ của ngũ tạng, hình ảnh đứa em gái bé bỏng của hần lại hiện lên, từng tiếng cười đùa của hai anh em, những lúc em gái làm nũng anh hai, những lúc anh hai tranh đồ chơi ăn hiếp cô em gái nhỏ nhắn, rồi sau đó phải công cô bé vừa

đi vừa đổ dành, hình ảnh những lúc chỉ có hai anh em ngồi tựa vào nhau khi bố mẹ cãi nhau, có lúc lại đánh nhau, có lúc lại lôi hai đứa ra mà đánh đập, coi nhau như mục tiêu sống của mình, mục tiêu để tồn tại, nhưng hai kiếp người, Bảo đã làm gì cho em gái hắn chưa, Chưa, chưa một lần hắn làm được gì cả, một cảm giác bất lực tràn đến, đôi mắt mwo hồ của Bảo nhắm lại, hai hàng lệ tràn qua hai khóe mắt đã rách buồm, hong dòng huyết lệ chảy xuống, cũng là sự tiếc thương cho hai kiếp người.

Kinh lực dư chấn từ cuộc giao phong đầy nhanh tốc độ lướt đi cầu tẩm ván trượt, Bảo dường như đã là xác chết nằm trên đó, linh lực đã tiêu tán, đầu oặt sang một bên, tên bịt khăn đen bị đánh thối thui văng vào gốc cây cổ thụ gần đó, học ra một ngụm máu tươi, hắn không ngờ một tên tình trạng hấp hối như thế kia lại cho hắn ăn quả đắng như vậy, đây cũng là quả khinh thường đối thủ mà ra đây mà, bây giờ khoảng cách đuổi kịp ngày càng xa, mặc dù có vẻ tên kia đã đoạn khí nhưng “sống phải còn người, chết phải còn xác”, phải xử lý triệt để. Cùng lúc đó 2 tên cùng đội cũng đã lướt đến, tên đi trước kẻ qua tình hình, tên sĩ tăng tăng 7 ra lệnh tiếp tục đuổi theo, đôi chân vừa nhảy, một thân ảnh mặc trường bào trắng nhẹ nhàng xuất hiện chắn trước mặt 3 người.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tên lạ mặt

Chỉ một phát tay trực tiếp biến 3 người thành huyết vụ, nếu Lãnh Huyết ở đây hắn sẽ thảm may mắn rằng mình đã không tới, không phải vì hắn không muốn thấy Bảo bị làm thịt, mà là tốc độ của hắn quá thấp, cơ bản là theo không kịp, hắn chỉ đứng chờ, đợi 3 tên kia quay lại. Người mặc trường bào trắng là một lão giả, râu tóc bạc phơ, gương mặt hiền hậu phúc bác, nhwugn ra tay vô cùng kiên quyết, tựa như việc giết người không khác đi vệ sinh là mấy, ngay sau đó người này xoay người biến mất về phía Bảo trượt đi.

Lãnh Huyết cau mày, đáng ra giờ này 3 tên kia phải quay lại rồi chứ, không hiểu còn muốn dây dưa gì với tên Bảo kia chứ, hay là kiếm được thứ tốt gì trên người tên kia sau đó bỏ trốn rồi, chắc chắn là như vậy, một tên thể phàm tăng 6 có thể mạnh mẽ như vậy, đương nhiên là có đại bí mật, không thể đứng chờ được nữa, Lãnh Huyết lần theo dấu vết của cuộc rượt đuổi đi tới, đi được hơn 2 km, trước mắt vẫn là cảnh cây cối nhỏ bị dạt sang hai bên, đây hẳn là do tên Bảo mở đường để trượt xuống, nhưng đi thêm 100 mét nữa, hắn phát hiện ra một khoảng đất trống trải, cây cỏ dưới đất bị cuốn đi sạch sẽ, phạm vi bán kính hơn 20 mét xung quanh hoàn toàn bị dọn sạch, ở ngoại vi khoảng trống này còn có dấu vết cháy xém ở trên cành cây, ngọn cỏ, Lãnh Huyết hít môi hơi khí lạnh, tên gia hỏa này gần chết còn có sức chống cự lại 3 tên sĩ tăng trung kỳ, nhìn thấy cảnh này có thể đoán được cuộc giao phong gây chấn động rất lớn a, nhưng khi tiến thêm vài bước, mặt hắn ngốc trệ ra, 3 mảnh huyết vụ còn mới tinh đọng thành vũng dưới đất, đây rõ ràng còn lin vận võ nát bay quanh đây trước khi hoàn toàn tiêu biến, rõ ràng là linh vận thô hệ quy tắc. Không lẽ.....

Không hay rồi, Lãnh gia đã đánh gia sai thực lực tên Bảo này, không biết hắn dùng cách nào, nhưng thật sự dưới tình trạng hấp hối hắn còn có thể tiêu diệt sạch sẽ 3 tên Sĩ tăng trung kỳ tu sĩ, đây tuyệt đối là một tin quan trọng, cần cấp báo kịp thời, nghĩ là làm ngay, hắn quay người vọt nhanh ra khỏi cánh rừng chạy nhanh về một phía, khác sau thì mất hút.

Hôm sau tại Đại Học Viện.

Hai trận bán kết đã diễn ra rất nhanh, bởi vì một trận đã bị hủy, trận của Bảo tham gia, vì học viên này không thể đến kịp giờ thi đấu, đối thủ của hắn được free win, tiến thẳng vào chung kết.

Cặp đấu còn lại diễn ra giữ một tên hỏa hệ thuộc tính, đối thủ của hắn là Linh, thổ thuộc tính, lần này thì Linh không thể làm nên kỳ tích được nữa, nhưng dù sao nằm trong top 3, hắn vẫn có danh ngạch tham gia bí cảnh Bách Thảo rồi.

Trong thời gian cặp thi đấu ở trận chung kết thể phàm đang nghỉ ngơi, chính là lúc diễn ra hai trận bán kết của sĩ tăng thực lực.

Hai trận chiến diễn ra vô cùng oanh liệt, 4 tên sĩ tăng tăng 9 đỉnh phong, sức mạnh khủng khiếp không cần nói thì mọi người đều có thể hình dung, mỗi trận đấu đều là kịch liệt chấn động, chiêu thức hoành tráng, nhất định những tên này có thể lọt vào mắt của một số thể lực ẩn mình đang xem ở đây. Mỗi trận đấu đều kéo dài hơn 2 giờ đồng hồ, cuối cùng cũng có kết quả cho vòng chung kết, tất cả mọi người đều hồ hởi, đều ngóng trong trận đấu 2 ngày sau, không khí rất sôi nổi, huyền não bàn luận, cá cược cũng là nơi tập trung tiền tài về tay, bỏ qua những sôi nổi, náo nhiệt ngoài kia, nơi này có 3 cô gái đang thấp thỏm lo âu, hai người mà không cần nói cùng biết đó là Băng và Diễm, Bảo biến mất không thấy tăm hơi, Bảo không phải là một con người vì bị thương mà sẽ bỏ cuộc, Băng biết rất rõ điều đó, nàng thầm hận, đáng nhẽ ra nàng không nên rời khỏi Bảo chút nào, nàng có cảm giác Bảo sẽ rời xa nàng, đúng là cảm tính của người con gái luôn đúng, và sự thật bây giờ sự việc đã diễn ra như thế này, không cần nói, nhà họ Lãnh là đối tượng nghi ngờ nhất, đơn giản vì Bảo và Lãnh Bội kia có thù hằn từ trước, nay lại đánh cho hắn thiếu sống thiếu chết, nếu không bị tính toán mới là lạ đó, đứng thần thờ trước cửa, nàng không cam tâm, nàng vọt chạy ra ngoài hưởng về khu tháp trắng Bảo ở, thầm mong may mắn có được chút manh mối nơi Bảo rời đi, hoặc là bị bắt đi, bước chân có chút hấp tấp, đôi mắt đỏ hoe chảy xuống đôi hàng lệ thủy, vọt chạy ra ngoại vi bờ hồ, đôi chân có chút bất lực mềm nhũn, vấp phải một rễ cây làm nàng ngã xuống, nàng lại lật đặt đứng lên, đôi tay nhẹ đưa chúi đi dòng lệ cho dù bụi đất trên tay có làm khuôn mặt thanh tú kại nhuốm bẩn, nàng vẫn không hề để ý, một mực lao về phía bầu trời kia, trong mắt nàng bây giờ chỉ có hình ảnh một nam nhi nhỏ nhắn, da trắng trẻo tựa con gái đang nắm tay nàng chạy băng qua các cánh rừng, băng qua từng con suối cho dù da thịt có rách nát, máu có rỉ ra, vết thương có nhiều trùng, người nam nhi đó cũng chưa hề buông tay nàng một phút giây nào, rồi hình ảnh người nam nhi có phần ẻo là đó lớn dần, làn da đã ngăm đen, vóc người to cao, đứng sừng sững trên sàn đấu không chút nhu nhược, cực kỳ uy vũ, nhưng đôi mắt ấy mỗi lần nhìn nàng đều mang chất chứa tình cảm, đầy sự thương yêu lo lắng, thế mà, thế mà...., nàng lại vì một chút tài nguyên tu luyện lại rời xa cậu chủ, cho dù người đó không cho phép nàng gọi hắn là cậu chủ nữa, nhưng trong lòng nàng Bảo đã là một bóng hình không bao giờ phai nhạt, chính là chủ nhân của trái tim này, chính lúc mất đi thứ quan trọng người ta mới nhận ra giá trị của nó, chân chính ý nghĩa bây giờ đang thực tiến trong lúc này trên người nữ nhân nhỏ bé này.

Diễm cũng theo sát phía sau, nàng cũng không tiến lên đỡ Bãng mỗi lần vấp ngã, nàng biết nếu nàng tiến tới giúp Bãng, thì chắc rằng Bãng sẽ không còn động lực để đứng lên nữa, nếu cần một chỗ dựa làm mất đi ý chí quyết cường thì thà không cần còn hơn, nhưng phần lớn trong lòng nàng cũng có một chút thấp thỏm, không chỉ vì cô bạn thân đang đau khổ, mà còn vì một chút nào đó bản thân nàng, sâu thẳm bên trong, nàng vẫn có một chút mất mát.

Một năm sau,

Một căn phòng tại bờ hồ đã vắng bóng đi một người con gái, Diễm đang ngồi trên giường, sửa soạn một ít đồ đạc ra ngoài một chút, hầu như cứ 2 ngày một lần, nàng đều làm việc này, thao tác rất thành thục, một chút điểm tâm, một chút tư trang nữ nhi, cùng một chút linh trà. Nơi này từ rất lâu rồi chỉ có mình nàng ở, không khí cô đơn có chút khiến nàng không chịu nổi, nhưng cũng đã đến lúc rồi đi, không đây 1 tháng sau đã là lúc “Tứ Lục Thiên Kiêu” diễn ra, những học sinh tâm điểm như nàng và Bãng càng là được nhà trường phái đi quan chiến học hỏi, tăng cường quan hệ, cũng như tâm hiểu biết về các vùng trong đại lục vô cùng rộng lớn này, thăm quét mắt qua một lần căn phòng lần nữa, nàng sai bước ra khỏi, bước chân có chút cô đơn, thất lạc, nơi nàng đến là nơi mà Bãng đã ở lại từ rất lâu từ trước, từ đợt đại hội tranh tài, cũng là nơi ở trước đây của Bão, Bão đã mất tích gần 1 năm, không hề có tin tức, cũng không biết sống chết, từ lúc đó Bãng đã ở lại săn sóc, trông nom căn phòng này, mong một ngày Bão trở về, Bãng không muốn bỏ lỡ một khắc, một giây nào khi Bão trở về, một năm nay, nàng đã không còn nước mắt để khóc, công việc mỗi ngày của nàng là tìm kiếm dấu vết liên quan đến vụ việc 1 năm trước, nhưng càng cố gắng càng thất vọng, chỉ là gần đây 3 tháng, sâu trong khu rừng, nàng có tìm thấy một khoảng trống trái, đường kính cũng là vài chục mét, trên thân cây có vài vết cháy xém du hóa linh lực tạo ra, quan sát kỹ nàng thấy có một chút mảnh vỡ từ IRON SUIT của Bão, nàng mừng như điên, lần theo hai bên vết vằn lứt của Bão để lại, nhưng cho nàng thất vọng, dấu vết ngày càng mờ dần và kết thúc bởi một con suối gần đó, cho dù nàng có tìm bao nhiêu đi nữa cũng đều là vô vọng, khuôn mặt xinh tươi có phần hốc hác, nhợt nhạt. nhưng nàng vẫn kiên trì, không có một ngày bỏ cuộc, nàng không tin Bão có thể chết một cách ân khuất như vậy,

Trời đã tối, nàng trở về căn phòng nhỏ, trước nhà có một ca đa rất lớn, mỗi lần nàng về tán cây như xào xạc an ủi nàng trong tiếng gió đung đưa, mỗi lần như thế nàng lại nhớ đến một thân ảnh ngồi trên ghế gỗ mà tu luyện dưới tán cây này, đôi môi bất giác nở một nụ cười nhớ nhung.

Vừa về tới đã thấy Diễm tới thăm, cũng không hề trách Diễm về việc này, đơn giản Diễm làm gì có quan hệ gì thân thiết với Bão đâu, chỉ là tiền đường quá giang mà thôi, càng đáng quý là Diễm còn thường xuyên đưa tới tài nguyên tu luyện của nàng. Mỉm cười với Diễm, Bãng sửa soạn cơ thể, rồi nấu Linh trà cùng uống với Diễm, trà ngon, bánh ngọt nhưng không khí không có chút vui vẻ, ngôi nhà càng là nhợt nhạt cảnh trí, đơn giản vì Bãng muốn nó nguyên trạng khi cậu chủ trở về, không hề thay đổi cảnh trí một chút nào.

Cũng không đề cập đến chuyện tìm Bão, Diễm nhẹ giọng

-“Bãng nè, sắp tới “Tứ Lục Thiên Kiêu” rồi đó, cô Thảo bảo hai đứa mình sắp xếp đi với cô một chuyến”

Diễm cũng không trông chờ một câu trả lời thiện cảm của Bãng về vấn đề này, 1 năm nay ngay cả rồi đi một ngày nơi này nàng còn không có, giờ bảo nàng đi tham dự “Tứ Lục Thiên Kiêu” nàng sẽ đi sao?.

Trái ngược với Diễm dư tính, Bãng đợi hồi lâu suy nghĩ, cũng cất giọng:

-“Ừ, tớ biết rồi, để tớ sắp xếp”

Diễm như trợn mắt há mồm, đây là có chuyện gì a, cso vấn đề gì xảy ra với Bãng a, hay là Bãng hết tình cảm với Bão rồi, chuyện này nhất định không có khả năng, không phải Diễm vừa thấy Bãng đi tìm Bão trở về sao, vậy thì chỉ có một nguyên do mà thôi,

-“Có tin tức của Bão rồi sao?”, Diễm cũng không kìm nổi xúc động, hơn ai hết, nàng cũng muốn tìm được một chút tin tức của “tên biến thái” đó, nhwungx lúc vui đùa luôn chỉ có 3 người, cả những lúc tên kái to ra biến thái, xấu xa, nhưng chưa bao giờ khi dễ nàng,

-“Không có, chỉ là mình nghĩ kỹ rồi, từ dấu vết mình tìm thấy hôm trước mình nghĩ Bão vẫn có cơ hội hoàn thủ, và đường trốn chạy dấu vết còn khá dài, vậy cơ hội sống sót của Bão mặc dù mong manh nhưng vẫn sẽ có, mình tin tưởng Bão sẽ trốn được” trogn mắt Bãng ánh lên vẻ hy vọng, lại có phần chấp nhất, nếu như có ai bây giờ bảo Bão không có cơ hội sống, nàng rất có thể liều mạng.

Diễm phụ giúp Bãng dọn dẹp lại nhà của Bão, Bãng muốn trở lại tập luyện, chỉ có mạnh lên mới có thể phụ giúp được cậu chủ, mới không là gánh nặng của ai đó.

Trong một tháng này hai nàng vui đùa vào tu luyện, dù mất 1 năm đi tìm Bão, nhưng bằng càng là khổ luyện, hằng ngày đều vượt qua giới hạn bản thân, điều này thúc đẩy sự tiến bộ của nàng nhanh chóng, chỉ 1 tháng trôi qua, Bãng đã đuổi kịp tu vi của Diễm, Sĩ tầng tu vi tầng 2, nhưng với tu vi này, hai nàng cơ bản chỉ là tham quan “Tứ Lục Thiên Kiêu”, còn tư cách tranh đấu thì còn phải cố gắng nhiều, vì “Tứ Lục Thiên Kiêu” lần này cũng tổ chức cho 2 tầng tu vi là thể phạm cùng sĩ tầng, nhưng trong sĩ tầng hai nàng là sơ kỳ sĩ tầng, thực lực yếu lắm.

Hôm nay đã là ngày tập trung toàn trường, tuyển chọn ra những gương mặt ưu tú để đi thi đấu với các vùng còn lại tại “Tứ Lục Thiên Kiêu”, cuộc đại hội tranh đấu năm trước chính là cơ sở để tạo ra cuộc tuyển chọn này, vẫn tại quảng trường siêu lớn kia, cũng là sân đấu năm ngoái, trên quảng đài thầy hiệu phó Đỗ Minh Long đứng trước hơn 100 ngàn học viên vận linh lực cao giọng đọc danh sách tham gia lần này, không ngạc nhiên khi top 3 tại cả 2 tầng tu vi tranh đấu lần trước đều được chọn. tổng người mỗi vùng chọn đi, là 20 người, 10 người ở mỗi tầng tu vi, cao nhất là sĩ tầng tu sĩ, ngạc nhiên là lần này Bãng và Diễm không trong nhóm quan chiến mà được đề cử thẳng vào nhóm tham gia thi đấu, 2 nàng ngần người ra, tại sao lại thế được, cho dù là mấy người năm trước tham gia tranh đấu chưa hồi phục hoàn toàn thì cũng không cần nhất 2 người bọn nàng vào danh sách chứ. Nhưng có một điều cũng khá bất ngờ, khi có một cái tên bằng tiếng nước ngoài khá lạ tại nằm trong danh sách Sĩ tầng tu vi, tu vi sĩ tầng tầng 4 thực lực, “Doom”, cái tên này quá là lạ đi, nếu trong danh sách này thì người đó chắc chắn năm trước phải tham gia đại hội tranh đấu cùng thứ hạng cao mới phải a. rốt cuộc là con ông cháu cha nào dựa vấy được vào chung đội thể này. Và lúc đọc tên người này, mặt thầy hiệu phó cũng không có vẻ bất ngờ cho lắm, nhưng toàn bộ thầy cô giáo, giáo sư phía sau đều liếc nhau, cũng thăm bất ngờ, nếu nói thiếu người chọn đại một người nào đó, thì những người này còn có đầy học sinh tiêu

biểu a, đầu ra một thằng Doom Đắc gì gì đó chứ. Và lúc tuyên bố tên này còn không ở trong dưới học sinh đi lên quảng đài, mà ở chính trong cánh gà đi ra, không lẽ thuê một tên nào ở bên ngoài vào để an gian sao???

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bảo trở lại

Điều gây bất ngờ không phải là tên này gương mặt khá bình thường, mà là hấn tướng đi của hấn lù gù như một lão già 100 tuổi vậy, lại vô cùng ốm yếu cho dù gương mặt còn quá trẻ, cánh tay trái dường như còn không lành lặn a, có thể thấy nó cong queo một cách bất thường, nếu không muốn nói là dị tật cmnr. Không phải chứ, thiếu người cũng đâu cần thuê một tên tàn phế như này đi thi, thành còn chưa kể đến, chứ danh dự Đại Học Viện chắc nát bấy rồi. Điều duy nhất khiến mọi người chú ý, đôi mắt ấy, sâu thẳm và cực kỳ mông lung sự từng trải, dường như của một lão già thực sự vậy, đôi mắt này, ánh nhìn này, sự lãnh đạm này nhất quyết không phải một tên trẻ tuổi như vậy có thể có được, mà cần qua ngàn vạn khổ luyện, hàng trăm lần vượt sinh tử, .Lờ mờ trong những người có đây, có ba cô gái cảm giác đâu đó một cảm giác có quen biết một chút với đôi mắt này, chỉ có điều đôi mắt này đây so sánh thì hơn “ai kia” quá nhiều.

Thân hình thẳng gù kia đi nhẹ nhàng lại tập hợp với hàng ngũ học viên trúng tuyển, hấn cũng là người cuối cùng trong danh sách, thầy hiệu phó Đỗ Minh Long

Dùng một tay áp xuống sự huyền ảo ồn ào phía dưới của trăm ngàn học viên, sau đó giải thích về sự lựa chọn của mình:

-“Về top 6 người chắc moin người không ý kiến gì chứ hả??, còn những người còn lại, ta lựa chọn thực sự đều là hợp lý, vì sao hợp lý???, vì năm nay “Tứ Lục Thiên Kiêu” luật tài đã thay đổi, không còn dựa hoàn toàn vào tu vi nữa, mà là dựa vào sự phối hợp các chiêu thức thuộc về các thuộc tính của tu sĩ, có nghĩa rằng mỗi một thuộc tính ta chỉ chọn được 2 đến 4 người mà thôi, và cũng có nghĩa không thể thiếu bất cứ một thuộc tính nào, nếu có thêm biến dị ngũ hành thuộc tính thì càng tốt, ví dụ như Đại Học Viện ta năm nay có 2 học viên thuộc Băng thuộc tính, nhưng một trong đó chưa bình phục sau Đại hội tranh đấu nên không thể tham gia được, và ngoài ra Đại Học Viện ta tăng tu sĩ còn có một người thuộc Phong thuộc tính, là biến dị ngũ hành tư chất, là người mặt áo xám trắng kia, “vừa nói Đỗ Minh Long đưa tay chỉ về một thanh niên đứng bên tên gù lưng, hàng loạt ánh mắt hâm mộ hướng về nam tử anh tuấn kia, ta áo phiêu dật bay bay, rất lãng tử phong thái.

Thầy hiệu phó tiếp tục:

-“Cho nên một số người rất mạnh nhưng không được chọn đi vì chúng ta phải chọn ra những người tốt nhất trong mỗi thuộc tính, mà số lượng có hạn nên đó là điều tất yếu. “

Đã rõ điểm này không ai nghi ngờ hay phản bác gì nữa, nếu có chỉ là tên lưng gù kia, hấn thuộc cái gì thuộc tính, nếu trong ngũ hành thuộc tính hay băng thuộc tính thì chắc chắn mọi người ở đây phải biết hấn, không lẽ hấn không thuộc những nhóm kể trên, mà thuộc một nhóm nào đó khác nữa sao, tại sao đến giờ Đại Học Viện mới công bố người này.

Như đọc được suy nghĩ mọi người, thầy Đỗ Minh Long tiếp tục giới thiệu:

-“Người trẻ tuổi này có lẽ mọi người còn chưa biết, hấn đã là học viên của Đại Học Viện chúng ta vài năm trước, nhưng vì tập trung khổ luyện cùng làm nhiệm vụ đặc biệt của nhà trường nên rất ít lộ diện, nay được gọi về để tham gia “Tứ Lục Thiên Kiêu”, còn về tư chất hấn có tư chất cao phẩm kim thuộc tính, như để phối hợp với lời nói của thầy Đỗ Minh Long, tên gù vận linh lực một chút, linh vận màu vàng nhàn nhạt xoay quanh người,

Đến đây, nào ai có dám ý kiến ý gì nữa, trực tiếp bỏ qua tên gù này, mặc cho hấn chỉ mới tăng bốn sĩ tăng, lời nói của thầy cũng một đồng sơ hở, nhưng có kẻ ngu mới đi tra hỏi tiếp, lỡ may đắc tội với người phái sau tên gù, ai mà đỡ được sát kiếp.

Hôm nay tạm thời xong, 3 ngày sau các học viên này phải nhanh chóng thu dọn đồ đạc, tập trung tại đây để cùng di chuyển với ta đến trung tâm đại lục, gọi là thành Cổ Loa, cũng chính là nơi tổ chức “Tứ Lục Thiên Kiêu”, các em lúc này lập tức đi chuẩn bị.

Về phần Băng và Diễm, hai nàng đã chuẩn bị từ trước rồi, nên bây giờ không cần làm nữa, chỉ cần ở với cô Thảo đến 3 ngày sau là được rồi, thấy Băng lấy lại tinh thần, Cô Thảo cũng rất cao hứng, ngồi tám chuyện với hai nàng cũng rất nhiệt đến tận nửa đêm.

Giữa đêm, một bóng đèn lướt đến ngôi nhà, nơi mà 2 tiểu mỹ nhân rời đi lúc sáng, người này không ai khác là Bảo, qua một năm, hấn cũng có cảm giác nhớ một chút ngôi nhà này, đương nhiên nhớ 2 cô gái càng là sâu nặng hơn rất nhiều, nhưng được lão tộc bạc dặn trước, hấn phải kiềm chế cảm xúc, nghiêm cấm gặp các nàng cho đến khi thi xong “Tứ Lục Thiên Kiêu”, và đến không đến khi nguy cấp tính mạng thì không được lộ ra bản thân, nguy hiểm rình rập hấn nay đã quá nhiều,

Bước tới trước cửa, vẫn là tiếng lá cây đa xào xạc đón chào hấn, Bảo cảm giác như hấn có thay đổi hình dạng như thế nào, thì đại thụ này vẫn có thể nhận ra hấn, tay phải nhẹ nhàng đặt nhẹ vuốt ve thân cây, cảm giác thân thiết như lúc xưa tràn về, dường như có một sự che chở bảo bọc lấy hấn, nhưng cho dù giác quan thính sáu đã tiến triển rất nhiều, vẫn không thể nào cảm nhận được gì hơn, vẫn chỉ chỉ là cảm giác thân thiết mà thôi.

Nhưng từ xa xa vang lên một thanh âm, thanh âm này hấn biết à, là Tiến, người bạn mà hấn có kết giao và cũng rất thương quý:

-“Ta đã bảo là không có tiền mà, không phải nửa tháng trước đã đóng cho các người rồi sao”

-“Hahaha, người đóng chỉ mới 100 đồng, hiện tại vàng còn tăng giá, hưởng gì thuế, người nói xem có phải không” một tên mặc áo xanh nhạt cười khẩy nói.

Tiền đang té ngồi trên mặt đất, cố gắng lùi lại phía sau:

-“Thuế này các người tự nghĩ ra, thuế gì mà thuế phụ thu của thuế chính, liên quan gì tới vàng, ta quyết không đóng nữa, tiền bỏ để bao gái còn hơn”

Trong nửa năm nay, sau khi hồi phục được một nửa, Lãnh Bội cũng chưa thể tu luyện thuận lợi như xưa, nếu muốn cũng phải đợi thương thế kháng phục hoàn toàn, trong thời gian rảnh rỗi, hắn đã nghĩ ra một chuyện rất thú vị, và có lẽ chỉ thú vị với hắn. Lãnh Bội lập ra một tổ chức gọi là Lam Hoàng, chuyên đi thu tiền bảo kê của các học sinh vùng tư chất hạ cấp, vì hạ cấp số học viên là vô số nhiều, nên hắn thu được vô cùng lớn tiền tài, kẻ nào phản kháng trực tiếp bị đập cho chết đi sống lại, hạ cấp tư chất, lấy đầu ra thực lực mà chống lại bọn ở khi cao cấp này, nếu muốn không phải đóng thuế, chỉ có cách gia nhập đồng bọn, cho nên tổ chức ngày càng đông những tên côn đồ, lưu manh tập trung lại, sức mạnh càng to lớn, lúc này đã không ai dám chống lại bọn chúng nữa, chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, cần rằng mỗi tháng đóng 100 đồng cho chúng, 2 tên này cũng là tay sai sĩ tăng tầng 1 thực lực và một tên tầng 4, mặc dù học ở đây 6-7 năm rồi, nhưng hai tên này cũng chỉ là tay sai của Lãnh Bội, học viên năm 2, nhưng có hề sao, được đi hà hiếp người khác thế này đã là sung sướng của bọn chúng rồi, trước mặt chúng là một nhóm học viên khu Hạ cấp tư chất đang bị chặn lại để đòi thuế phụ thu, một loại thuế cực nhảm, đó là thuế phụ thu của thuế chính,???

Nghe tới đây Bảo đã nghe ngứa mắt rồi, nhanh chóng phi lại nơi đám người này tập trung, tới nơi đã thấy Tiền bầm một bên mắt, chân một tên thuộc Lam Hoàng đang đạp lên mặt của Tiền như muốn đạp nát đầu nếu không đóng thuế. Mọi người xung quanh càng là không dám phản kháng, bọn chúng là người của Lam Hoàng đó, nếu có người dám phản kháng thì cũng phải nhìn lại tu vi bản thân, có ai chỗ này hơn sĩ tăng 3 thực lực??, nếu mà ngon vậy có khi đã lên khu trung cấp ở rồi.

Bảo không nói lời nào, thân ảnh từ xa ngoài 20 mét vụt phát đã đến trước mặt tên đang đạp lên mặt Tiền, vung chân một cước thẳng vào ống quyển chân tên kia, trực tiếp đá gãy vỡ ra chiếc chân từ đầu gối trở xuống, máu tươi đổ xuống mặt Tiền làm hắn sắc súa, nhưng có kịp suy nghĩ, hắn biết được cứu rồi, nhanh chóng lùi lại đứng cùng với đoàn người.

Tên áo lam đang cười nắc nẻ vì đang chà đạp lên người khác, nhwugn một cảm giác đau đớn truyền đến, chiếc chân đang trụ trên mặt tên yếu kém kia đã nát bét, một bộ phận đoàn jduowis đã vắng đi xa tít, hắn loạng choạng té ngã trên mặt đất, hét lên đau đớn,

-“aaaaaaaaaaaaaaaa, người...., người là ai, dám...dám... Tán công người của Lam Hoàng”

Tên sĩ tăng tầng 4 càng là kinh ngạc, không phải trước giờ ở đây không có ai đánh nổi bọn chúng sao, nay xuất hiện đâu ra một tên bịt mặt lại mạnh như vậy a, dù sao tên kia cũng sĩ tăng tầng 1, mấy người ở khu này cũng không thể một chiêu lấy đi cẳng chân của hắn dễ dàng như vậy được, ít nhất người này không hề thua kém hẳn chút nào. Chỉ nghe một giọng nói có chút quen thuộc vang lên:

-“ta ở đây cũng đã lâu, sao không thấy nhà trường đến thu thuế, Lam Hoàng các ngươi muốn thu, chẳng phải muốn thu cả ta sao, nếu ta không đóng, hẳn các người sẽ không tha cho ta, mà các người đánh ta thì ta phải đánh lại, đúng chưa nè??”

Nghe Bảo lý luận, mọi người ở đây như cạ lời, nghẹn họng, có cái lý do đó nữa hả trời.

Tên tầng 4 sĩ tăng càng là mặt gân đỏ nổi lên, trước đến giờ còn chưa có ai cả rồn trước, mặt hắn như vậy a, tầng 4 sĩ tăng đâu phải để cho người ta khinh như thế, tay phải rút ra một thanh pháo sáng bắn thẳng lên trời báo tin, miệng cười một tia giảo huyệt, cho dù tên này có mạnh hơn hẳn một hai tầng, thì hắn vẫn có thể cầm chân tên này một chút thời gian chờ cứu viện tới. tránh đêm dài lắm mộng, hắn trực tiếp tụ lực, màu đỏ linh vận xoay lượn lơ quanh thân, trên hai tay xuất hiện hoa quả hóa cầu, to dần như quả bóng, dụng lực ném thẳng vào người đeo bịt mặt kia, nhắm hai hạo cầu sắp chạm đến thân ảnh kia, hắn thâm cười nhạt, cũng chỉ như vậy mà đòi hô già vờ mềo sao, có mà chuột già vờ mềo, ngay tại lúc sắp chạm hóa cầu, người bịt mặt này lóe lên biến mất, một cỗ áp lực kinh khủng cùng một cảm giác xuyên thấu lồng ngực truyền đến, hắn hắn xuống, một cánh tay màu đen, một dòng kim loại đen đỏ rực, một luồng hỏa diễm màu vàng đang xuyên qua ngực hắn, sức nóng khủng khiếp thiêu đốt sinh mệnh hắn, linh lực trực tiếp tán loạn, ngay cả cơ hội hoàn thủ còn không có, hắn biết hắn lúc trước đoán sai rồi, người này đâu chỉ mạnh ngang ngửa hắn, còn có cánh tay này, dòng dung nham này, luồng hỏa diễm này, không phải là kẻ đã chết cách đây một năm trước rồi sao, tại sao có thể xuất hiện ở đây lúc này chứ.

Điều hắn muốn làm nhất lúc này là báo động cho bọn người tiếp viện, không ai có thể là đối thủ của tên này mạnh một cách biến thái đâu, miệng chỉ lắp bắp được vài chữ:

-“người người....., tại sao còn sống.....”, sau đó oạt đầu sang một bên tuyệt mệnh.

Mọi người xung quanh càng là kinh ngạc, một tên sĩ tăng 4 dễ dàng bị giết như vậy, vậy tính ra sĩ tăng tầng 4 cũng quá yếu a, hay là tại tên sĩ tăng bịt mặt này quá mạnh, nhưng trong cơn hoảng hốt, Tiền alf người đầu tiên nhận ra IRON SUIT, cái này hắn không biết đã xem của Bảo bao nhiêu lần, cái hắn muốn bắt chước nhất nhưng làm không được

-“Bảo???, là Bảo sao???, mày còn sống thật hả Bảo”

Đến nước này Bảo cũng không giấu nữa, tháo khăn bịt mặt, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt Tiền, người bạn có lẽ là duy nhất của hắn tại Đại Học Viện, cứ tưởng đã chết, ai ngờ lại trở về mạnh mẽ như vậy chứ, Bảo vẫn mặc áo lá dừa vai rộng, cùng với màn đêm, đã che đi cái lưng gù cùng cánh tay trái tổn thương của hắn, cho dù Bảo có sức hồi phục tuyệt đỉnh, nhưng với những vết thương kinh khủng 1 năm trước, hậu quả thực sự nghiêm trọng, đến người cứu hắn còn thất thủ bó tay, hắn đã tính là gì. Vì không muốn bại lộ thân phận nên chỉ dám đưa mặt, cũng may nay là ban đêm, cũng sẽ

không có người để ý lắm.

Mọi người cũng đồng loạt nhận ra Bảo, đây có lẽ là tấm gương sáng cho môn người tai khu Hạ cấp tư chất này học tập phấn đấu, một người đã lọt vào top 4 người mạnh nhất thế phàm tu vì một năm trước, nếu không bị mất tích một cách bí ẩn thì cơ hội chiến thắng của hắn là rất lớn.

Không chờ mọi người đến hỏi thăm, 20 thân ảnh đã vụt lao tới, người Lam Hoàng cũng hào phóng quá a, cứ ngay 20 người tới chỉ vì một người làm loạn, Bảo đâu biết tên lúc này mới đầu cũng nghĩ hắn mạnh ngang ngửa tên kia, cũng vì muốn răn đe bọn ở đây nên đã gửi báo động cấp 4 cũng là cấp gần ở cấp 5, cấp báo động lớn nhất của tổ chức,

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Giết tận, Giết tuyệt

20 tên a, Bảo cũng có chút lạnh lưng, cũng quá khoe trương a, tên đi đầu là một tên mập mạp, vẻ mặt đề tiện, lúc này đang nhìn tên cụt chân bò lồm ngồm dưới đất về hướng hắn, mặt không đổi sắc,

-“Có việc gì?”

Tên cụt chân hồn hèn trả lời:

-“Chúng ta 2 người đi thu tiền thuế, thì lòi ra một tên càn rỡ càn được, kết quả là ta đầu không lại, chủ quản mau trả thù cho ta”

“hự”, tên mập không chút do dự đập thẳng 1 cái vào ngực tên cụt chân, đá hắn văng xa hơn 5 mét mới rơi xuống đánh “bịch” một cái, miệng học ra máu tươi

-“Đồ vô dụng, chỉ là một tên sĩ tâng tâng 4 cũng giải quyết không được”

Sau đó liếc mắt nhìn Bảo, ánh mắt có chút đề phòng, dù nói như vậy nhưng thực lực tên bị giết kia hắn biết, cũng không phải yếu, mà tên trước mặt này dễ dàng sử lý trong khi bọn hắn còn chưa kịp tới, tất nhiên tên này có thủ đoạn.

-“Gan cũng to lắm, dám động đến Lam Hoàng chúng ta, hận mình sống quá lâu sao...” vừa nói đến đây hắn mới lơ lơ nhận thấy gương mặt này có chút quen, không phải tên đã bị giết năm trước sao, làm 1 trong 4 Chủ quản của Lam Hoàng, hắn cũng có nghe qua một chút tin tức này. Tên này một năm trước có thể đánh thắng được Lãnh Bội đại ca, lúc đó chỉ mới thể phàm tầng 6, qua đi 1 năm, không ngờ hắn tiến bộ biến thái như vậy, đã là sĩ tâng tâng 4, năm trước hắn còn coi tên này con kiến hôi, bây giờ nào có ý nghĩ này nữa, mà ý nghĩ hiện tại ngay lúc này là phải trừ khử tên kẻ thù của đại ca này, hắn không tin hơn 5 tên sĩ tâng cùng 15 tên thể phàm ít nhất cũng tầng 8 lại không hội đồng được tên này.

Tay nhẹ phát, 5 tên thể phàm đỉnh phong lao lên, tên mập mừng rỡ lửa, xem Bảo lợi hại chỗ nào, hắn không tin 5 người vậy công còn không làm ra sơ hở của tên này.

“vút, vút...” 5 thân ảnh bao vây Bảo theo hình ngôi sao, chặn mọi đường lui, mỗi tên đều lấy ra vũ khí của mình,

Bảo nhẹ quan sát, có 3 tên thổ hệ, 1 tên hỏa hệ và một tên mộc hệ, dù, mộc hệ cũng thuộc dạng hiếm, nay đi đầu quân làm côn đồ sao, nghèo tới mức đây sao, thậm chí cho một tư chất hiếm, nhưng động tới bạn hắn, cũng như bây giờ muốn giết hắn, tuyệt đối Bảo sẽ không tương tay. 5 tên cùng nhau xông lên, loang loáng kiếm khí xoẹt lên, cắt về thân ảnh của Bảo, lúc này đây Bảo đã tế xuất 2 thanh bán nguyệt đao, thân ảnh quý dị lướt về tên mộc hệ, đã giết thì cứ nhắm tên dễ giết nhất xoi trước, đơn giản hỏa hệ của hắn có thể áp chế hệ mộc,

5 tên thể phàm chỉ thấy thân ảnh mang áo lá dừa kia vừa nhích đã biến mất, ngay sau đó là một tiếng la “aaaaa”, tên mộc hệ trực tiếp bị cắt thành 2 nửa, máu tươi phun ra, 2 đoạn cơ thể bịch bịch hai tiếng rơi xuống đất. Hai mảnh cơ thể vừa rơi xuống thì tiếp sau đó là 3 tiếng hét lên tương tự, hai tên bị cắt phăng đầu, còn một tên bị chẻ đôi từ trên xuống, tu luyện gian nan 1 năm qua, tốc độ của Bảo đâu phải vài tên thể phàm có thể theo kịp, chỉ còn lại tên hỏa hệ, hắn liên tục thối lui về sau, muốn tiến đến 15 tên còn lại mong sự giúp đỡ, nhưng hắn vừa quay lưng đi, một cảm giác ón lạnh sống lưng ập tới, hắn cảm nhận được một bóng đen như atula đến từ đại ngục đứng ngay sau lưng, mặt hắn tái xanh, chỉ biết vận toàn bộ linh lực phóng đi, nhưng trễ rồi, chân vừa chuyển, hắn đã thấy trái tim mình bị người đâm nát xuyên qua trước ngực, một nỗi vô lực tràn đến, hắn oạt đầu đoạn khí, khi người khi rút tay ra, cơ thể tên này rơi xuống đất đoàn tụ cùng 4 người khác.

Cũng không mấy bất ngờ kết quả cuối cùng này, nhưng tên mập không ngờ là cuộc thử lửa chỉ kéo dài chưa đến 10 s, làm sao phát hiện ra điểm yếu của đối phương được, thân ảnh kai quá nhanh, đến hắn còn có phần theo không kịp, nhưng nếu bây giờ bỏ về, thì mặt mũi đâu mà nhìn 3 thằng chủ quản khác, mặt khác hắn không tin 5 tên sĩ tâng vậy công không cạo được một lớp da của tên này, theo lệnh hắn, 5 tên sĩ tâng bao vây Bảo, 10 tên thể phàm còn lại hộ trận phía ngoài, phòng ngừa đường lui của Bảo,

Bảo bây giờ nào có thể chủ quan được nữa, hai tay trực tiếp tế xuất IRON SUIT, IRON SUIT của hắn bây giờ đã có thể triệu hoán trên hai tay và đầu rồi, hai cánh tay đen đang dần được nung đỏ bởi dòng nham thạch nóng bỏng kia, không khí bắt đầu vận vẹo, tay phải trước trực tiếp tụ lại “cực lỏng quyền”, hiện tại hắn có thể dùng nhiều hơn 7 lần “cực lỏng quyền”, không còn yếu đuối như trước đây, nhưng nếu lạm dụng là sẽ hết sức sớm, nếu có biến

phải sau, đương nhiên thức thủ chịu trôi, “tiền hạ thủ vi cường”, thân hình lóc lên, nhắm về tên sĩ tăng yếu nhất, tầng sĩ tăng, “cực lốc quyền” trực tiếp tung ra, không khí xung quanh hơn 15 mét xoáy tròn với tốc độ khủng khiếp được nén lại chỉ hơn 1 mét, tiếng ken két của lốc xoáy và lửa cuốn vào nhau vang lên rộn người. Với luồng biến động kinh khủng này, thực sự không cần theo sát di chuyển của Bảo, chỉ cần cảm nhận luồng lwuc jkinh khủng kia là đủ rồi. Nhưng tốc độ của Bảo thực sự quá nhanh, vũ khí chỉ kịp đưa ra trước ngực để chặn đòn, vũ khí của hắn là một thanh thiết chùy gai góc, hắn chỉ cảm thấy linh lwucj gia cổ trên thiết chùy nhanh chóng vỡ vụn, tiếp đó là thiết chùy cũng vỡ theo, miệng muốn phun ra một búng máu, nhưng còn chưa kịp, ngực truyền đến một trận đau đớn, trên ngực một lỗ máu cực lớn, máu như đang sôi lên vì nhiệt độ quá cao, suy nghĩ cuối cùng hắn nghĩ được là người này quá mạnh, và âm thanh cuối hắn nghe được là tiếng la của một tên đồng bọn thể phàm phía sau,

2 tên bị xuyên tảo trong một đòn, trong đó một tên sĩ tăng thực lực tầng 4, ngay cả sức oàn thủ cũng không có. 4 tên sĩ tăng gồm cả tên mập kia càng là kinh hoàng không thôi, nhất quyết không đánh lẻ được hắn, 4 người cùng vùng vũ khí, kiếm khí cùng hóa câu bay vun vút trong không khí, Bảo hai tay sắt liên tục tung trái, quấy phải đỡ đòn, đồng thời tung đòn, tiếng choang choang vũ khí va chạm nhau làm người ta sồn gai ốc, một đánh bốn, nhưng tư thế vô cùng thư thái, không có một chút vội vàng, nhưng đối lập bên kia là bốn tên tu vi cao hơn nhưng lại có vẻ chật vật, 4 người vây công lại chẳng hề chiếm thượng phong, tên mập càng là buồn bực, hắn tu vi mạnh nhất lại càng được Bảo chăm sóc tận tình, chỉ cần hờ ra một chút sở hờ là ăn ngay quả đắng.

Hắn Hòa hệ thuộc tính, đúng ra là khắc tính của hệ Kim của tên Bảo kia mới đúng a, nhưng hết lần này đến lần khác, lửa của hắn không hề có tác dụng. Ngọn lwuar bé tẹo màu máu kia không lẽ còn kinh khủng hơn lửa sĩ tăng 7 của hắn sao??

Nếu cứ hỗn chiến thế này sẽ không chiếm được thượng phong, hắn triệu tập đội tinh mà chủ quân hắn đã tập rất nhiều, nhận được lệnh, 3 tên kia lập tức lùi lại, không bao vây xung quanh Bảo nữa, hai tên kim hệ và thổ hệ tề xuất hai thanh trường thương, được gia cổ bởi lửa của tên mập, dùng lực phóng tới nhắm vào Bảo, chúng không có tư chất kếp như Bảo, nhwugn chúng có đồng người có thể phối hợp a, hai trường thương mang theo huyết sát cùng hỏa diễm kinh người, lao nhanh về phía người mang áo lá dứa.

Bảo thăm nhếch mép, kim với hỏa sao, ta đây chẳng phải ông nội của mảnh này sao, đúng là múa rìu qua mắt thợ, tay phải tề xuất “cực lốc quyền” toàn lực, không khí xung quanh hơn 20 mét xoay tròn tụ lại nơi cánh tay, người đứng gần như có cảm tưởng bản thân như bị cuốn vào vòng xoáy này, tiếng ken két vang lên, lốc xoáy lửa sáng chói chiếu sáng rực cả một vùng quanh cơ thể Bảo, lần lượt hoàn toàn ánh sáng từ hai ngọn thương kia, vùng tay một cái, quyền đầu vòng xoáy lửa đỏ rực cả không gian đêm tối phóng đi, trên đường đi không gì tồn tại, hai tên cầm trường thương đã biến mất ngay trong luồng xoáy lửa như một chiếc vôi rỗng nằm ngang mang đầy hỏa diễm màu máu này, tên mập cũng hoảng hồn mau chóng né tránh “cực lốc quyền” đang hướng về hắn, nhưng 3 tên thể phàm đằng sau nào né kịp, trực tiếp hóa thành mảnh vụn.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, cũng may hắn né được nếu không đã về thăm ông bà rồi, suy nghĩ duy nhất nào còn muốn tiêu diệt tên gia hỏa này, chỉ còn là mau chóng trốn đi, mặt mũi đầu thể bằng cái mạng nhỏ được chứ, nhưng một thanh kiếm màu vàng từ đâu không biết bay đến xuyên qua ngwucj hắn, ghim hắn trên mặt đất, trên thân kiếm còn có tầng tầng lôi điện, lôi điện trực tiếp sốc chết trím của tên mập đang gãy gữa, tên này còn có người hỗ trợ sao, tại sao bây giờ mới lộ diện, tâm trí mờ hồ chìm vào bóng đêm, âm thanh la hét vẫn vang lên, tiếng kêu tha mạng cũng có nhưng không một ai thoát được. Toàn bộ bị giết tận, giết tuyệt.

Toàn bộ chiến trường là máu và mảnh thịt vụn, còn có mùi thịt người cháy xém thom lừng, những người quan chiến đang ở xa cũng thấm hít khí lạnh, trong đầu chỉ có thể 2 chữ “quá mạnh”, người này thật sự quá mạnh, Tiền càng là mừng rỡ không thôi, có một người bạn như thế hắn cũng không cần phải luông cuối sống như trước đây nữa rồi, haha.

10 tên thể phàm không hề có cơ hội hoàn thủ, ngay cả nhìn thấy thân ảnh kia còn không thấy được, trực tiếp bị cướp đi mạng sống,

Chỉ có tên sĩ tăng cuối cùng còn lại, chạy được một đoạn, rồi cũng bị một thanh trường kiếm màu vàng có lôi điện vờn quanh xuyên qua đại não.

Tiền trông chờ Bảo quay lại để hàn huyên tâm sự, cũng như khoe khoang một chút với mọi người,

Nhưng làm cho hắn thất vọng rồi, sau khi 20 người này chết đi, Bảo cũng biến mất không thấy tăm hơi, Bóng đêm trở về yên tĩnh, chỉ còn mùi máu tanh, mùi khét ... đầu đó vắt vương trong không khí.

Hơn nửa nén hương sau, một đoàn người mới tiến đến điều ra hiện trường, có lẽ cũng đoán được là người từ Đại Học Viện cử xuống khi thấy động tĩnh ở phía “vùng sâu vùng xa” này.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: “Tha cho ta, tha cho ta”

Đoàn người tới điều tra chỉ có 5 người, sau khi dọn dẹp xong hiện trường, hỏi han vài câu những người quan chiến, sau đó cũng rời đi không một chút hứng thú với việc này, có lẽ việc này cũng không phải to tát gì đối với Đại Học Viện, việc mà Lam Hoàng hội làm có lẽ thầy hiệu phó đều biết nhưng cũng nhắm mắt cho qua, mục đích không gì khác, có mâu thuẫn. Có đấu tranh, mới có người mạnh, và đúng như vậy, chẳng phải tên vừa giết 20 người của Lam Hoàng hội chẳng phải là một kẻ rất khá sao.

Đối với Đại Học Viện cso lẽ là chuyện nhỏ, nhưng đối với Lãnh Gia lại là tin chấn động, không phải tên kia tất bị trọng thương, hoặc cho rất đã chết

chung với mấy tên sát thủ đột trước sao, lời nói của Lãnh Huyết không mấy người tin, nhưng bây giờ sự thật đã rành rành, rõ ràng tên Bảo này đã giết chết mấy tên sát thủ kia khi chỉ mới ở thể phàm tu vi, bây giờ đã sắp bước vào Sĩ tầng hậu kỳ (7-9), chẳng phải sẽ rất mạnh sao, nếu để hắn lon lên, ai biết Lãnh Gia có bị hắn quét sạch hay không

-“Hừ, Lãnh Huyết nói đúng, mấy tên kia chẳng phải quá vô dụng sao, mấy tên sĩ tầng còn bị 1 đứa thể phàm dễ dàng làm thịt, lại còn sau 1 năm hoàn toàn kháng phục trở về, nếu để ta đi thì có phải diệt tuyệt hậu hoạn không???”

Người vừa nói là Lãnh Tứ, một tên gia hỏa nóng tính, tu vi lại có phần thấp nhất tại 4 người ở đây, hắn còn một người em ruột nữa, nhưng đã lang thang tu luyện biệt tích từ lâu, ngồi cùng bàn với hắn là 2 vị anh em thứ 2 và thứ 3 của hắn, còn về Lão Đại không có tai đây.

Lãnh Nhị lớn nhất bây giờ cũng lên tiếng:

-“Coi như tin tức đúng, thì cũng không cần quá vội, nếu là duyên thì sẽ tới, nếu là họa đương nhiên tránh không khỏi, việc bây giờ là điều tra tung tích của tên Bảo kia, sau đêm qua hình như không ai biết hắn đi đâu, cả với bạn hắn cũng không hề biết, có lẽ đây là sự thật, cứ người Lãnh Sát hội đi điều tra việc này,”

Một tiếng “ạ” vang lên trong bóng tối rồi lại trở về yên ắng.

-“Còn người Lãnh Tứ, bây giờ trực tiếp tới an phận tạo Lam Hoàng của Lãnh Bội, có thể tên kia sẽ tới làm phiền, hận thù của hắn với Thăng cháu chúng ta cũng không nhỏ đâu” Lãnh Nhị nói.

Lãnh Tứ cười ha ha:

-“hahaha, chỉ sợ hắn không tới, chỉ sợ hắn không tới, haha, “, nói xong trực tiếp trong phòng “vút” một cái biến mất, chỉ để lại không khí ba động.

Sáng hôm sau, tại hiền trường tối qua, một thân ảnh cô gái có vẻ ốm yếu, tiều tụy, đôi mắt đang ngập tràn nước mắt, đang ngồi khuya xuống đất nơi có còn vết cháy xém đen đui, đứng sau nàng cũng là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, thân hình cực chuẩn, đôi mắt cũng có vẻ ngân lệ.

Băng ngồi dưới đất, từng giọt nước mắt rơi lôm bôm xuống nền đất cháy xém, nhưng không phải là giọt nước mắt đau khổ, mà là những giọt nước mắt vui sướng từ chính con tim dường như khô cạn hơn 1 năm qua, hy vọng Bảo còn sống mong manh lắm, nhưng Băng chưa bao giờ để ngọn lửa đó bị dập tắt, cho dù nó heo hắt đến tận cùng, hôm nay Bảo đã trở về, cho dù không có gặp nàng, thì như chính bản thân nàng đã đứng đây chứng kiến trận đấu tối qua vậy, hình ảnh uy dũng kia, nắm đầm đờ rực kia, đôi mắt sâu thẳm, bờ vai dịu dàng nhưng hết sức quật cường kia, đã in sâu vào trái tim nàng đã từ lúc nào rồi, nàng biết Bảo không đến dập nàng là bất đắc dĩ, thế lực thù địch quá lớn mạnh, càng không muốn liên lụy đến nàng, nhưng mà tại sao, tại sao, tại sao cậu chủ không hề liên lạc gì trong 1 năm vừa qua chứ, cậu chủ có biết em đã vất vả như thế nào không, làm đàn ông con trai thế mà được ả,

Cảm xúc đan xen nhau, niềm vui mừng, những giọt nước mắt hạnh phúc tràn đầy, cũng là sự trách móc của bản thân một nữ tử, cho dù vu imuwngf nhưng cũng không thể không trách móc, có một chút ý lại, làm nũng từ tận đáy lòng, cho dù nàng cố gắng dằn bao lâu, nhất là trong khoảng thời gian khó khăn qua nàng đã dùng nội tâm đè nén rất sâu, nhưng trong khoảnh khắc này, tất cả như tuôn trào, không còn gì có thể giấu diếm được nữa, neus được thấy cậu chủ một lần nữa, nàng sẽ không buông bỏ cho dù một khắc, một giây nào.

Diễm chứng kiến Băng như vậy cũng là vui thay cho Băng, nhưng Diễm cũng không hiểu, trong chính thân tâm, niềm hạnh phúc ấy cũng dạt dào lắm, dường như đến từ bên trong, chứ không phải khách quan tác động, cứ như vậy, 1 đúng một ngôi chó đến hoàng hôn,...

Tất cả khung cảnh ảnh hoàn toàn lọt vào tầm mắt của một người nam tử có tướng mạo rất bình thường, đôi mắt cực kỳ xa xăm và bình thản, nhưng lúc này cũng có chút gọn sóng, lưng có phần còng xuống, lộ ra vẻ cực kỳ ốm yếu. Nếu mọi người thấy thì cũng không ai xa lạ, chính là nhân vật gây tranh cãi nhiều nhất trong danh sách, “Doom”, cũng chính là Bảo sau khi dùng mặt nạ dịch dung được người cứu hắn tặng cho, về phần người cứu hắn đến giờ không biết người đang ở đâu.

Đợi khi 2 cô gái ấy trở về, Bảo mới chậm chậm lui vào bóng đêm, trở thành một u linh biến mất hút trong đó,

2 ngày sau tại quảng trường lớn

Một chiến phi thuyền cực lớn, cao đến 3 mét, vòng ngoài thì càng không cần phải nói, Bảo cũng có chút há mồm, nhìn giống như mấy chiếc phi thuyền của bọn Xayda trong dragon ball à ghen, chỉ kahcs là nơi này phi thuyền chạy bằng linh thạch, mà linh thạch cực kỳ đắt đỏ, thế mà Đại Học Viện có thể có một chiếc hoành tráng thế này, cũng đủ biết Đại Học Viện là giàu có cỡ nào, cũng đúng thôi, dù sao đây cũng là bộ mặt của toàn miền Nam cơ mà, Đại Học Viện Sài Gòn không thể làm mất mặt tất trách được, phải cho ra ngô, ra khoai một chút chứ.

Thầy Đỗ Minh Long ổn định số lượng học viên chính thức tham dự 20 người, đồng thời còn có hơn 2000 người được đặc cách quan chiến được tuyển chọn trong học viên, và hơn một nửa hầu hết giám hiệu trường, chẳng lẽ không sợ kẻ thù tấn công Đại Học Viện sao?, đương nhiên là không rồi, có nơi nào sức ảnh hưởng lớn, cùng là nơi đào tạo nhân tài tốt nhất ở đây chứ, càng là tổ chức nắm quyền lực gần như lớn nhất miền Nam, ai biết được bên trong còn ẩn chứa những nhân vật cường đại bậc nào, chưa nói đâu xa, vị hiệu trưởng đầy kỳ bí nghe đồn đoán là Lôi hệ kia đã là Huyền cấp cao thủ, chẳng phải là đỉnh cấp cao thủ tồn tại sao, càng không nói tới bao đời cao thủ được đào tạo từ ngôi trường này, nếu trường cũ gặp chuyện, có lẽ cũng không đứng nhìn.

Tất cả học viên trong danh sách tham gia thi đấu, mỗi người được cấp phòng riêng, con 200 học viên quan chiến được phân về các phòng chung, mỗi phòng chứa được 40-50 người, phòng rất lớn, nên không có phần chen chúc.

Công việc khởi động mấy phi thuyền mất khá lâu để tụ đủ linh khí từ linh thạch, cũng khoảng gần nửa tiếng, trong lúc này Bảo cũng tìm về phòng mình,

phòng số 17, cũng là có duyên với số 17 a, Bảo thăm tán tán, đi vào phòng, Bảo đánh ra thủ quyết tạo thành 1 cảnh báo trận sơ cấp, cái này Bảo là học lóm được từ người cứu hần, lão bạc đầu. Cái kết giới này chẳng có tác dụng gì khác ngoại trừ cảnh báo khi có người ngoài tiến vào phạm vi của nó, Bảo không muốn bị làm phiền, làm như vậy là cách tốt nhất.

Sau hơn 1 giờ đồng hồ, sàn nhà rung chuyển nhẹ, Bảo cảm giác được phi thuyền đang bay lên, giống như đi thang máy ở kiếp trước vậy, sau một hồi lắc lư thì phi thuyền đã yên ổn trở lại, có lẽ đã ổn định định tuyến, thời gian bay theo Bảo biết trước là hơn 1 tuần, cho nên Bảo trở về phòng tu luyện là cách tốt nhất, cũng là cách tiêu diệt thời gian nhanh nhất.

Một ngày, hai ngày, rồi ba ngày hoàn toàn yên ổn, nhưng qua ngày thứ 4 thì có chuyện, nếu không liên quan tới hần thì hần cũng bỏ ngoài tai, để ngoài mắt rồi, nhưng khi hần đi xuống căn tin để ăn uống, thì nghe trong bọn tham gia quan chiến cùng 1 thắng trong danh sách 10 tên sĩ tử tham gia thi đấu đang bàn luận, về một vấn đề mà hần cũng là rất ưa thích ở kiếp trước, nếu ở kiếp trước chủ đề của bọn con trai là gì???, ai cũng biết, không gái chỉ có game, mà ở thế giới này lấy game đâu ra??, vậy đương nhiên là về gái rồi, nhưng người bọn chúng đem ra bàn luận lại là Băng và Diễm, Bảo nghe được tên trong top kia u dua theo 3 thắng sĩ tử tầng hậu kỳ khác, có lẽ là bạn thân:

-“Đù, ngon vậy, con nhỏ Diễm đó phải gọi là ngọt nước, khúc nào ra khúc nấy ngon vậy, ăn là phải ăn luôn xương, ta không tin một tên trong top như ta lại không gây chú ý được tới nàng, nếu có cơ hội nhất định ta sẽ kéo được nàng lên giường mà hành hạ”

Tên kẻ bên tiếp lời:

-“Có gì khó, nghe nói nhỏ đó tính tình khá lắm, khá ngây thơ, mà ngây thơ kiểu đó chắc chắn còn zin rồi, ta có một liều thuốc mê cực mạnh đây, chỉ cần rử được là đi uống nước là xong rồi, hehehe, “

Tên trong top nghe được như mừng húm, nhưng có chút nghi hoặc:

-“Nàng mới sĩ tử tầng sơ kỳ à, nhưng tại sao chúng ta không trực tiếp khống chế luôn, đối với ta là việc quá dễ dàng”

Tên thứ 3 giờ mới lên tiếng, có vẻ điềm tĩnh, nhưng nụ cười đầy thâm ý nở ra làm mọi nữ tử đều rợn người:

-“Ngươi đừng quên nàng là trung tâm bồi dưỡng của học viện, chỉ cần đừng đả động đến Đại Học Viện là được rồi, về phần thắng người yêu nó, bây giờ có cho tiền cũng không giám xuất hiện nữa, đặc tội với Lãnh gia còn chưa đủ sao, nếu ra tay đánh người trong top như ngươi còn là đặc tội với Đại Học Viện rồi, haaha”

Tên trong top vỗ tay cái bốp

-“Thế mà ta còn lo sợ tên Bảo đó, biết thế từ hôm ở trường đã lên kế hoạch thịt em Diễm rồi, tiếc vl.”

Hai tên kai cũng phụ họa -“xài xong cho chúng ta ké với, dù sao cũng là hàng mới, xài được vài lần vẫn còn mới à nha”

Vừa nói xong thì đầu hai tên trực tiếp bị đập xuống 2 chén canh trước mặt, nước nóng làm da mặt chúng bông rất lên, la hét đầy đau đớn, nhưng cố gắng vùng vẫy cũng không thoát ra được đôi cánh tay có phần gầy yếu kia, người ra tay không ai khác là Doom.

Tên trong top nhìn thấy Doom ánh mắt có chút băng hàn, tên này hần cay đã lâu, đầu đầu ra dành 1 slot đi thi đấu, càng là không biết bám váy ai mà có cơ hội lên tàu, nay lại dám gây sự với hần, hần là bằng chính thực lực top 3 sĩ tử tầng dành tám vé đi thi đấu này à nha.

-“Doom ngươi cũng to gan a, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, bám váy để được thi đấu sao, ta chưa tìm ngươi hỏi cho ra nhè, hôm nay lại tìm ta gây sự, thấy ta hiền quá tưởng ta không giám đánh ngươi sao?”

-“Ta bám váy ai không quan trọng, cũng không để tiện bằng mấy thằng dùng thuốc mê để coi váy nữ tử”

Nghe câu này con gái đứng xung quanh cũng nhìn tên top với ánh mắt đề phòng, không biết chừng nếu tên Doom kia nói đúng ai biết được mình có phải đối tượng hay không cơ chứ, nếu tên Doom nói sai, đề phòng một chút cũng không mất gì, đặc biệt trong nhóm nữ tử này, có một nữ tử mập mạp, thân hình úng ỉnh, gương mặt đen đúa, chữ điền như đàn ông. Bảo cũng phải so sánh với happy pola, trực tiếp hét lên, “đừng, đừng, tha cho ta, tha cho ta sau đó hai tay vùng lên trời hoảng sợ sau đó bỏ chạy”

Bảo Bảo hiện đây hắc tuyến(sọc đen trong haotj hình đó), cũng cứng họng a, tên này cũng quá tự tin với nhan sắc của mình đi, hay nhà gương bể hết rồi, hay người nhà mù bẩm sinh cơ chứ, người ta thấy tránh còn không kịp, ai đi đầu tư tâm cơ để hiếp dâm một con lợn chứ, mà còn là lợn rừng, vài người nhin không được còn nồn khan ra vài bọc khí.

Cũng may Bảo nhìn được không phi cười, ánh mắt vẫn lạnh lẽo nhìn về tên trong top.

”Ngươi nghĩ ai cũng như ngươi sao, ngậm máu phun người, nay ta không giáo huấn ngươi thì ta trong top 3 cũng là giả mạo a”, nói xong tên này lao đến Doom, tung đấm vào mặt đối phương, hần hóa hệ, nào có e ngại một tên được giới thiệu là kim hệ này chứ, quyền đầu hóa diễm phùng phùng, lửa nóng thiêu đốt không khí, làm gian phòng như nóng thêm vài độ C, cũng đủ biết sức nóng tại quyền đầu kia nóng tới mức nào, mọi người cũng trông chờ xem tên Doom lạ mặt kia sẽ né tránh đòn này ra sao, kim hệ muốn cứng đối cứng với hỏa hệ, đó là ngu ngốc, putaninamo, hoặc mọi người cũng mong chờ tên Doom này bị đập như thế nào, dù gì ở đây cũng vô số người bán tín, bán nghi về thực lực tên gù này.

Thân ảnh cùng nắm đấm lửa, quanh thân linh vận đỏ nhạt lướt đến với tốc độ rất nhanh về phía Doom,

Không “ÀM”. Không “Hự”, không “BINH”, không một tiếng tấn công trùng nào vang ra, mà chỉ thuần túy một âm thanh nhẹ nhàng

“bụp”, nắm đấm lửa bị tên khò lưng dùng tay không chụp lại, ngọn lửa vẫn đang hừng hực thiêu đốt cánh tay người này, nhưng hần đường như chwangr cảm thấy đau đớn gì, nếu có người tinh ý để ý, thì hỏa diễm kia chỉ lòn vòn sát da thịt của tên khò lưng, chỉ như vậy, không hơn không kém.

Đây là ý gì a, kim hệ hôm nay có biến dị hay sao, lại có thể cứng đối cứng với hỏa hệ, lại là bài danh top 3 sĩ tăng cơ chứ, về phần tên trong top càng là phần uất hơn, nếu cứ trực tiếp phản đòn thì sao chứ, nay lại cứ chặn đòn hần một cách sĩ nhục như vậy, mà điên cuồng cách nào cũng không lấy tay ra được, hỏa diễm mà hần tự hào, này lại vô dụng, àm lai vô dụng đối với một thẳng kim hệ, đùa người quá đáng,

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: “Tư chất kếp”

Nếu không vì Bảo cố ý để hần mất mặt thì có lẽ không cần thiết đỡ đòn như thế này, nếu chỉ đánh một cái là xong thì sao hần bỏ được cái ý đồ khôn kiếp kia chứ,

Bảo thăm thá lòng tay, tên trong top kia cứ ngỡ chính bản thân vùng vẫy có tác dụng, hần lùi về vài bước kéo theo hai tên kia khuôn mặt đang đỏ rực vì phồng nhe, đến bây giờ hần đã xác định hần tên này vào đội tuyển, đương nhiên không chỉ dựa vào quen biết, mà còn chút thực lực a, nào dám khinh thường nữa, hần trực tiếp tế xuất một thanh trường kiếm, gia cố linh lực, đồng thời gia cố thêm hỏa diễm, một thanh hỏa kiếm bốc lửa phừng phực lăm lăm trong tay, hai tên bên cạnh cũng không ngăn ngại té ra vũ khí đồng dạng tuộc tính hỏa, bị sĩ nhục như thế, bọn chúng nào còn để ý đến Bảo nằm trong đội tuyển đi thi đấu cơ chứ, hai mắt hần lên mạch máu đỏ, trán gồ gồ nổi lên từng đạo gân xanh,

Một tên là trường kiếm, một tên là song đao, tất cả đều được gia cố linh lực cùng hỏa diễm, 3 tên sĩ tăng thực lực, gia cố vũ khí càng là khủng bố, không khí bị đốt nóng có phần vặn vẹo, mọi người xung quanh đều lùi xa, không muốn bị liên lụy, còn về phần có thể phá hủy được phi thuyền hay không, càng không đáng quan tâm, để chế tạo được chiếc phi thuyền như này, cần bao nhiêu trận sư cùng khí sư cùng nhau làm việc chứ, chỉ vài tên sĩ tăng có thể phá hủy, vậy tính ra những khí sư, trận sư kia cũng quá yếu à nha.

Nhân tiện cũng không muốn ai quấy rầy mấy ngày còn lại, Bảo đành biểu lộ ra một ít thực lực mới của hần, đương nhiên ko thể dùng IRONSUIT được rồi, tay phải vừa xuất, một thanh trường kiếm màu vàng được tế xuất, thanh kiếm này được kim thuộc tính của hần hỏa xuất ra, hần đã học được trong 1 năm kia, để ẩn dấu danh tính, và càng không để bị ăn hiếp, thì thanh kiếm vàng này là sự khổ luyện của hần trong suốt 6 tháng.

3 tên hỏa hệ vừa thấy thanh kiếm tầm thường đó đều cười thầm, ngời đứng là kim hệ thì đừng trách 3 người chúng ta sao quá ác, sau đó cả 3 xông lên bao vây Bảo, liên tục ra đòn, liên tục di chuyển để khóa lại đường lui của kẻ địch.

Tiếng kiếm khí va vào nhau choang choang, tiếng lửa phừng phực lưu luyến, một trận chiến đấu ác liệt diễn ra trước mặt tất cả mọi người, như thế nào là người trong top a, tên trong top đương nhiên không chỉ hư danh, trường kiếm liên tục xoay chuyển, hỏa xuất ra vô văn kiếm quang, kiến điện kích về hướng Bảo, trường kiếm trên tay có lẽ không phải linh lực thực thể tạo ra, mà là một thanh bảo kiếm thực thụ. Từng đạo hoa văn thân kiếm ánh lên màu nhàn nhạt, chứng tỏ đây chỉ ít là trung phẩm địa khí, trước đây trung phẩm địa khí Bảo đã chứng kiến qua, cũng chính nhờ chiếc khiên đó mà Bảo ngộ ra được IRONSUIT, không biết đối với một vũ khí tấn công thì Bảo có cảm ngộ được gì không, nhưng Bảo không hi vọng nhiều, vì sức tấn công của hần đã cao hơn so với trung phẩm địa khí rồi, nhưng Bảo cũng muốn thử một chút a, cố ý để thân kiếm sượt qua cánh tay tạo thành một rãnh máu nông, Bảo thử cảm nhận thử đạo vận bên trong, đúng như Bảo dự đoán, không hề có thu hoạch gì.

Tên trong top thấy Bảo đột nhiên trúng đòn, đã lâu 3 tui hần vậy công không gây một chút vết và nào cho tên kia, bây giờ lại dính đòn, chẳng phải là kiệt sức, hoặc sơ hở sao, nào chờ đợi được nữa, linh lực toàn lực gia cố, hần như một cơn gió lướt đón, đấm kiếm về mi tâm của Doom, 2 tên kia thấy thế càng là điên cuồng tăng lực, muốn phối hợp một cách hoàn hảo, 3 tên bọn chúng phối hợp đánh nhau, cũng không phải một, hai lần a.

Cồng phong ba động, 3 tên bên ngoài liên tục khuấy động không khí, làm cho nhiệt độ trung tâm chính là nơi Bảo đứng nhiệt độ tăng lên kịch liệt, mọi người đứng xa còn cảm nhận được nhiệt độ đáng sợ này, hướng hồ gì là Doom, người trong cuộc, mà trong đó còn là kiếm khí ngang dọc, 3 tên hỏa hệ phối hợp thật ăn ý, kẻ tới người lui vô cùng nhịp nhàng.

Bảo lúc này cũng cảm nhận được một chút khó khăn, nhiệt độ nóng lên, với hần chẳng có gì ảnh hưởng, hần cũng là hỏa hệ a, nhưng cũng phải tỏ vẻ một chút sợ hãi chứ, nếu không rất dễ bại lộ,

Với vẻ mặt nhăn nhó “đầy đau khổ”, thân ảnh của Bảo dường như chậm lại, miễn cưỡng chống đỡ 3 người vây công, ba người xung quanh càng là cười nhạt, “kim hệ vẫn chỉ là kim hệ thôi”, sau đó ba người lui lại, trên tay mỗi thanh binh khí đều tụ lại 3 hỏa cầu to lớn, sau đó được nén lại thành một cầu lwuar nho chỉ bằng một phần mười, nhiệt độ càng là nóng bỏng, cùng nhau phát kích, 3 hỏa diễm cầu lao vút đến Bảo,

Mọi người xung quanh càng là lú lú, đánh hội đồng 1 đũa thấp cấp tu vi hơn đã đành, còn dùng max lực, lại còn là khắc hệ đối chiến, cũng là có phần không biết ngại a, càng đáng sợ hơn là người ốm yếu, khò lưng kai vẫn cư nhiên chiến lại 3 người, ít nhất là cho tới bây giờ chỉ bị một vết thương ngoài da.

“Vù” 3 cầu lửa cùng nhau bay đến, một khắc đến trước mặt Bảo, thân ảnh này đột nhiên biến mất, cũng là một tiếng ”vù “ vang lên, mọi người chỉ thấy

như một luồng điện set qua trước mắt vậy, thân ảnh ồm yếu kia quá nhanh, đã đến trước mặt 3 người hòa hệ, không phải dùng kiếm, mà lại dùng cước.

3 cước rất đều được chia cho 3 tên, đều đập vào bụng mỗi tên, ba tên trực tiếp bay ngang qua hơn mười chiếc bàn ăn trong căn tin mới đáp xuống đất đánh “bịch”, tất cả đều ọc ra cơm cháo ăn lúc sáng, đôi mắt trợn dọc ngất xỉu.

“Đù”

“Thằng này hack”

“report nó”

....

“Ngầu về lờ”

“ai lớp diu”

....

Rất nhiều lời bán tán xung quanh vang lên, tất cả đều quá ngạc nhiên, một tên sĩ tăng 4 đánh bại 3 tên sĩ tăng hậu kỳ, cũng là quá khoa trương a, mà còn là đối với khác hệ mà đấu, mà cũng đúng, người ta nằm trong đội thi đấu mà, chẳng lẽ người yếu có thể vào đây được sao???, chỉ trách 3 tên kai qua xui xẻo a, nhưng mà cũng không đúng, rõ ràng tên Doom này trước đó còn bị khác chế sao, lúc bị khác trong nhiệt độ không phải rất chặt vật sao, một tên lầm nhảm tự hỏi, một tên bên cạnh lên tiếng

-“Người không nhìn ra à, lúc 3 tên kia tưởng thắng đến nơi, lui về dùng hảo cầu toàn lực tấn công, không phải là khoảnh khắc cho tên Doom thoát ra sao?”

Tên hỏi mặc dù rất không đồng ý với ý kiến này, bị khác hệ như vậy, muốn thaost ra hòa điểm kinh khủng vậy chỉ cần 1 nháy mắt sao???, đương nhiên là không thể, nhưng có cách nào giải thích hay hơn nữa không?, câu trả lời là không. Nhìn bóng lưng khom quay đi mà mọi người càng là cảm thán, nếu người này không tàn phế, có lẽ là người mạnh nhất trong đám chỗ này rồi a, đáng tiếc, đáng tiếc.

Xoay lưng đi để lại tiếng trầm trở phía sau, phai chú ý đến 2 nàng nhiều hơn, với tính cách ngây thơ kia, Điểm quá dễ bị lừa, còn Băng Bảo tin tưởng sẽ không xảy ra chuyện gì, chỉ cần đừng đi khỏi Đại Học Viện là được, trở về phòng cầu mình, tiếp tục tu luyện, lúc này thanh kiếm kia đạo vận thực sự không có gì thu haochj cho hắn, nếu muốn tiến bộ, hắn nhất định phải tìm được một kiện binh khí tốt hơn, hoặc là tìm được bí kíp trở thành Luyện khí sư mới được, nếu không trình độ linh lực thực thể của hắn chỉ có thể đậm chân tại chỗ.

Trong khi đó, tại một căn phòng tầng trên của phi thuyền, một màn hình lớn đang chiếu cảnh tượng dưới căn tin cho vừa xảy ra, đối diện màn hình là hơn 30 giáo sư, tiến sĩ của Đại Học Viện, một người đàn ông gầy đang đứng lên, hai tay run run bầu vào mặt bàn.

Mọi người xung quanh cùng nhau chờ đợi người này lên tiếng, nhưng hắn ta cứ đứng như trời trồng vậy, cả nháy mắt cũng không, nhìn không được một người khác lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

-“Sao rồi thầy Lê Phong, thầy thấy như thế nào??”

Lê Phong, thầy giáo có tốc độ nhanh nhất trong Đại Học Viện, bởi vì hắn thuộc Lôi hệ thuộc tính, tốc độ chính là điểm mạnh của hắn, hắn đứng lên run rẩy bởi vì, thân ảnh kia lúc di chuyển, có một chút lờ lững tỏa ra sau tàn ảnh, đã bao lâu làm thầy giáo tại Đại Học Viện, hắn chưa từng gặp một ai Lôi hệ giống hắn, ngoại trừ thầy hiệu trưởng được diện kiến qua một lần, bây giờ ông trời đưa học viên trực hệ của hắn đến, hắn không vui mừng sao được chứ, giọng run rẩy, lộ ra vẻ sung sướng:

-“Đúng, thầy cô không nhìn lầm đâu, là tư chất kếp, Lôi và Kim hệ đó, mặc dù đã thu liễm, nhưng sao có thể qua mắt ta được chứ, đạo vận linh lực hệ Lôi ta nắm rõ như răng trong miệng, sao có thể nhầm lẫn được”

Sau đó Thầy Lê Phong quay mặt về phái thầy hiệu phó dường như đã biết trước mọi chuyện

-“Thầy Đỗ Minh Long, thầy cho tôi biết về học viên này đi, từ đâu ngài có thể dẫn ra một tên thiên tài như vậy a, lai giả vờ đơn chất Kim hệ, định giấu tôi chuyện này sao, ngài cũng biết bao năm nay không có một học viên trực hệ Lôi nào cơ mà”

Câu hỏi, nhưng mang theo vẻ tra hỏi hơn là vẻ thắc mắc, không chỉ mình thầy Phong, tất cả mọi người đều hướng mắt về hướng thầy hiệu phó, điều nghi hoặc này mọi người đã cố nhịn xuống từ mấy hôm trước, nhưng bây giờ sự việc này xảy ra, ai có thể kìm sự tò mò chứ, một học trò như vậy ai cũng muốn có, thậm chí nhận đệ tử đích truyền.

Về phía thầy hiệu phó, gương mặt không đổi sắc, từ từ mở mắt, dường như ngủ một giấc mới dậy, đôi mắt mơ màng

-“Oáp, sao mọi người ở đây đông thế, đến thăm ta hả, không cần đâu, không cần đâu”

Mọi người ai cũng muốn động vô mặt tên hiệu phó cả chón này, Thầy Phong càng là điên tiết, không phải tên này hiệu phó, hắn chắc đã một tấp nhai đầu tên cả rồn này rồi, gần giọng từng chữ, vừa chỉ màn hình vừa nói.

-“Thầy cho tôi biết về học viên này” cái tên Doom gì gì đó, cả tên thật, cùng xuất xứ.

Mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía thầy hiệu phó, có vẻ như không trả lời là không êm vụ này rồi, Đỗ Minh Long tặc lưỡi,

-“À, thầy đã nhận ra rồi sao, cũng định nói cho thầy khi đến Cổ Loa, mà thầy đã biết thì tôi nói luôn, học viên này Doom là tên thật, tư chất kép Lôi hệ cùng Kim hệ, mà Kim hệ nổi trội hơn nên ta chỉ đề cập đến hệ Kim thôi, còn về xuất xứ, ta thật sự không biết, ta cũng là được giao phó mà thôi, haiz”

Nói xong Đỗ Minh Long thở dài như oan uất, ủy khuất lắm, Thầy Phong càng là tức giận mặt đỏ gay, nhưng không thể phát tác, ông hiệu phó trả lời như không trả lời, toàn những thứ mọi người biết rồi. Nhưng nghĩ đến tên hiệu phó này bảo được giao phó, người giao phó cho hắn là cỡ nào cơ chứ,

Thấy thầy Phong không phát tác, mọi người càng không có ý kiến gì, tất cả giải tán vì bị thầy Đỗ Minh Long đuổi ra khỏi phòng, đối xử với người tới thăm mình như vậy sao, lời nói đúng là không đi đôi với hành động trên người vị hiệu phó này.

Về phần thầy Phong, càng là quyết tâm thu được tên học viên này, nhất định không để vụt tay.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: “Cổ Loa thành”

Trở về phòng mình, ngồi xuống tiếp tục tu luyện, đánh nhau xong nỗi lòng cũng giải tỏa một chút, có gì khó chịu hơn sống trong một vỏ bọc khác, nhưng ai biết được trong vụ trụ này có người nào hơn Bão không, điều đó Bão không biết, nhưng trước mắt chính hắn, có lẽ là độ nhất vô nhị, hai lần sống trong vỏ bọc, giả tạo đến 2 lần, có chút làm hắn chán nản, cuộc sống đối với hắn sao mà khắc nghiệt, một lần chết đi khi chưa hoàn thành mong ước, trọng sinh vào cơ thể một tên công tử bột, ăn chơi, dâm loạn, cố gắng lắm mới cải tạo được cơ thể đó, trở thành một chính nhân quân tử, nhưng cái số nhỏ nó ám, vừa lên thế phàm tăng 6 được vài hôm, thì lại bị đánh xém chút mất mạng, đến nỗi cơ thể lại một lần nữa reset về điểm ban đầu, à không, có lẽ là về âm luân, chẳng phải hiện nay xương cốt sống hắn, và xương tay của trái của hắn còn không thể hồi phục hoàn toàn sao, ông trời đúng là đùa người quá đáng mà.

Đôi khi hắn nghĩ lúc ở trái đất, có lẽ nên để hắn chết luôn, không phải đấu tranh như thế này chứ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu được sống thì có ai muốn chết đâu, hắn cũng vậy mà thôi, còn về phần thử thách trong cuộc sống thì tại đâu không có, khác chẳng chỉ là biểu hiện ra bên ngoài như thế nào mà hơn, cuộc sống nếu không có gian khổ, chông chênh thì sao có thể nhận biết như thế nào là bằng phẳng cơ chứ, và đương nhiên bằng phẳng của mỗi người đều khác nhau, với người như Bão, thì bằng phẳng của hắn đã là rất chông chênh với người ta rồi, bởi vì với người trải qua quá nhiều đau khổ, gian truân thì điểm bình yên của họ cũng rất đơn giản.

Thoáng nghĩ vu vơ, làm Bão sáng tỏ vài điều, hắn phải tiếp tục tiến lên thôi, nếu ông trời đã đùa giỡn hắn, thì hắn cũng thế là một quân cờ trong tay ông trời được, hắn phải lấy được tự do, tự tại tại chính thế giới này.

“Thông minh nhất nam tử,

Yếu vi thiên hạ kỳ.

Trót sinh ra thời phải có chi chi,

Chẳng lẽ tiêu lương ba vạn sáu. “(1)

Bão trầm ngâm lại vài câu thơ chợt xuất hiện trong đầu, thầm nghĩ “không biết Nguyễn Công Trứ có xuyên việt như mình không, mà lại có thể hiểu tâm trạng của hắn lúc này, hay nói cho đúng là bài thơ rất hợp với hắn lúc này.

Nam nhi sinh ra nào bỏ phí cuộc đời, nhất định phải làm nên chiến tích thần kỳ, hắn đã được sinh ra hai lần, đây là cơ hội làm lại của hắn, hắn sao có thể để hoang phí cơ chứ.

Cổ Loa cách phi thuyền của Đại Học Viện hơn 3 ngày bay

Tại đây là một công trình siêu lớn, từ tâm thành Cổ Loa trải rộng ra bán kính hơn 10km, đủ biết tòa thành này rộng lớn như thế nào, nếu người thường đi bộ hết tường thành, chắc cũng mất cả tháng, toàn bộ thành được bao bọc bởi bức tường bằng đá cao hơn 40 mét, bề dày cũng hơn 5 mét, đủ biết công trình này hoành tráng và kiên cố dường nào, màu đá xám trắng ẩn hiện vẻ tang thương của năm tháng, còn ẩn chứa cường đại sát khí, có lẽ đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng lịch sử chiến tranh mới có được tường thành lịch sử này.

Trung tâm tường thành là một khu vực được bao bọc riêng cũng bởi một vòng tường thành nhưng quy mô nhỏ hơn, phạm vi bảo vệ cũng chính đầu não của Cổ Loa, khu trung tâm Cổ Loa, hàng loạt tòa nhà cao tầng với kiến trúc giống như lâu đài pháp chọc trời mọc lên, càng nhiều hơn là các kiến trúc cổ xưa thấp hơn nằm phía dưới của các kiến trúc cao tầng kia, trên 4 đỉnh tháp cao nhất có gần 4 ngọn cờ với 4 hình thần cổ linh thú, Long màu vàng, Lân màu xanh lá, Quy màu đen, và Phụng và đỏ rực.

Bốn ngọn cỏ linh vận âm trầm vòng quanh, hào quang như chọc thẳng lên tầng mây, nhẹ nhàng bay phấp phới ánh lên vẻ trang nghiêm, uy vũ vô cùng, khiến mọi người nhìn vào như muốn vái lạy.

Điều đặc biệt chính là, trong tường thành nhỏ này nồng nặc linh khí vờn quanh, nếu được tu luyện ở đây thì còn gì bằng, nhưng rất tiếc điều đó ít khi xảy ra lắm, trừ khi là những nhân vật cực kỳ đặc biệt, nơi này chủ yếu là nơi nghỉ ngơi, tiếp khách của toàn bộ Việt Tinh thế lực lớn nhỏ.

Tại một con hẻm nhỏ trong Cổ Loa thành, không ai để ý, giữa đêm vắng, một tên mặc toàn phục đen, bịt khăn mặt đen, chỉ lòi ra đôi mắt có phần đau đớn, lại có phần vui mừng, tay cầm một hộp ngọc màu đen tuyền, hàng quang nhẹ nhàng phát ra, tay đang run run cầm thanh đoản kiếm đã gãy đôi, cố gắng đào một hố nhỏ sâu ở bên góc một ngôi nhà ẩn sâu trong hẻm, nếu không phải cao thủ tinh ý, thì khi đi qua chưa chắc đã cảm nhận được ở đây có người đang lén lút làm gì đó, tên áo đen trên người hắc phục ướt nhèm, bám sát vào da người, nếu có người nào đó ở đây chắc chắn biết đó là máu, mùi tanh tỏa ra khá rõ ràng, có lẽ tên này bị thương cực kỳ nghiêm trọng, nhưng tại sao hắn lại vui mừng, bởi vì sau khi trải qua ác chiến với 2 tên bịt mặt khác, hắn đã thành công lấy được vật này, vật mà ông chủ hắn giao phó cho hắn cướp đoạt về. Nhẹ nhàng với thương thế quá nặng như thế này, cùng với vật kia dấu vết chắc chắn không đi được xa, hắn đành chôn tạm vật này ở đây, trước tiên trốn đi, sau đó trở lại thu hoạch, hoặc là để người khác tới lấy cho ông chủ, nếu đem đi bây giờ, cả người và vật đều sẽ mất mát.

Hoàn thành công việc chôn đồ một cách gấp gáp, hơi thở của hắn càng ngày càng nặng, hắn phải nhanh chóng rời đi, nếu không có thể dẫn người tới đây, như vậy sẽ công cốc mất, nghĩ xong, người này xoay người, bất chấp vết thương, tay vừa vung, một cổ linh lực tràn qua, xóa sạch dấu chân cùng dấu đào đất vừa nãy, thân hình vừa chuyển, bóng đen đã vút xa qua những mái nhà đằng kia.

Người này vừa đi chưa tới 10s đồng hồ, 2 bóng đen khác vụt đến chỗ tên khai vừa cất đồ, thần niệm nhanh chóng quét xung quanh, phát hiện không có dị trạng gì khác, chuyển người tiếp tục đuổi theo phái người áo đen bị thương vừa rời đi, cho dù xóa dấu vết, nhưng với một tên bị thương nặng trong thời gian ngắn không thể hoàn toàn ẩn tàng tích được, đây cũng là ý tứ của tên này, dụ bọn kia tránh xa khỏi chỗ giấu đồ, sau đó mới là đích thực lần trốn, tránh gây nghi ngờ.

Sáng 3 ngày sau

Phi thuyền của Đại Học Viện đã tới nơi, nhìn xuống phía dưới có thể thấy sân bay dành cho phi thuyền rất rộng, đã có 2 phi thuyền đậu trước, vậy Đại Học Viện là người đến thứ 3 rồi, mỗi vùng mỗi tàu sẽ có màu sắc khá phân biệt, Đại Học Viện đại diện Nam Bộ sẽ là màu vàng, Tây Nguyên sẽ là màu xanh lá, Biển Đông màu xanh dương, và duyên hải đỏ.

Theo như ở đây thì thiếu tàu màu xanh dương, cũng là điều hợp lý, vị trí của Học Viện nổi tiếng ở Biển Đông kha là xa đối với Cổ Loa thành.

Phi thuyền vừa cập bến, phía dưới đã có một nhóm người tiến ra tay bắt mặt mừng với các giáo viên của Đại Học Viện, cso về quen nhau đã từ lâu, thầy hiệu phó Đỗ Minh Long càng là ân cần hỏi thăm từng người, tay bắt mặt mừng nồng nhiệt, các giáo viên khác cũng vậy, duy chỉ có một người gương mặt khá âm trầm, đó là thầy Phong, chuyển khi còn ở trên tàu hắn vẫn còn âm ức lắm, hắn vẫn hướng ánh mắt về “học trò cưng” của hắn nhưng vẫn chưa tìm được bóng dáng lom khòm kia, về phần tên hiệu phó cả chón kia hắn không thêm để bụng nữa, càng để bụng càng tức mà thôi, dù sao cũng không thể lờ ông Đỗ Minh Long ra mà test thử đầu ăn Tường An được.

Một người đàn ông có phần thấp bé, nhưng lại là người dẫn đầu những người ở Cổ Loa thành tại đây, giọng đầy thân thiết với thầy hiệu phó:

“Haha, đã 3 năm mới gặp lại quý thầy cô, chuyện để nói chắc cũng không ít, tạm thời mời các vị đi Tiên tửu lầu ngồi chơi, ta đi sắp xếp chỗ ở cho mấy trò này, sau đó sẽ đến chịu phạt sau vậy,”

Các giáo viên Đại Học Viện cũng không phản đối làm trễ nải công việc, trực tiếp cùng nhau hướng một phái mà đi, thầy Phong mặc dù còn trông chờ cậu “học trò cưng”, nhưng không thấy nên cũng đành tiếc nuối rồi đi theo lưng các giáo viên khác, cùng nhau tiến đến Tiên tửu lầu,

Về phần học sinh chỗ ở, học học quan chiến được sắp xếp riêng, các học sinh nằm trong đội tuyển cũng được sắp xếp riêng, nơi ở của các học viên trong đội tuyển là một dãy nhà sạch sẽ nằm ở một khu khá ít người qua lại, nhằm đảm bảo sự yên tĩnh cho các học viên này.

Bảo trong tên mới là Doom được bố trí ở căn phòng ở giữa khu nhà, nhưng hắn tự ý xin phép được xếp cuối cùng, cũng giống như lúc ở trường Đại Học Viện, căn nhà cuối hẻo lánh nhất lại tạo cho hắn cảm giác quen thuộc, yên tâm nhất, người quản sự cũng không quản chuyện nhiều, có tên lựa chỗ có phần tệ xa nhất thì hắn cũng không đi ngăn cản.

Sau khi phân chỗ ở xong, người này trực tiếp rời đi, Bảo xoay người đi về phía căn phòng xa nhất, vừa đến trước khu đất tiêu viện này, có phần bụi bặm về ít người qua lại, lại bốc lên một khí tức khá đặc biệt, mà Bảo cũng không xa lạ gì, là sát khí, tại sao khu học viên tới ở lại còn sát khí vẫn vương, cho dù đã phai mờ đi rất nhiều, nhưng đối với người trải qua sinh tử khoảnh khắc như Bảo thì không thể không nhận ra được, nhẹ nhàng tự kiểm tra từng bước chân bước đi của mình, đề cao giác quan thứ 6, cảnh giác toàn bộ phiến không gian tiêu viện này, chẳng lẽ hành tung mình bị tiết lộ rồi sao, rõ ràng mình hành sự rất cẩn trọng, không phải đã lộ sơ hở gì rồi chứ.

Tập trung cao độ, tranh thủ lúc mấy người dẫn đường còn chưa đi xa, Bảo phải kiểm tra thật nhanh, nếu có chuyện gì, thì có lẽ cũng sẽ đã động đến những người này tới trợ tay.

Nói là làm, Bảo tiến tới đẩy cửa bước vào tiêu viện, sân nhỏ phía trước một màu xanh mon mon, cỏ mọc khá cao đã quá mắt cá chân, có lẽ cũng lâu chưa có người cắt.

Trong sân không có gì đặc biệt, chỉ là một lu nước bằng sứ, cũng với một bộ bàn ghế bằng đá hoa cương khá đẹp. Không có vẻ gì là có giao chiến xảy ra ở đây. Bảo yên tâm phần nào, có lẽ mình quá đa nghi chăng.

Đầy cửa căn phòng này, Bão không chân chừ, bởi vì hắn chỉ cảm nhận được sát khí phía bên ngoài, còn khi đến trước căn phòng, cảm giác bất ổn dường như biến mất. Khoát tay một cái, linh lực nhẹ nhàng tràn ra, cuốn theo bụi bặm trong phòng cuốn ra phía ngoài, hắn cũng không trách vì sao căn phòng lại khá bụi bặm, có vẻ không được dọn dẹp kỹ như vậy, có lẽ vì căn phòng này căn bản khoogn dành để cho học viên trong đội tuyển ở, ảm do hắn tự ý chọn trủng mà thôi, vì đây phòng dành cho Đại Học Viện của hắn rất dài, hắn trực tiếp bỏ qua gần 10 căn phòng hướng tới căn cuối cùng này cho nên mới gặp phải cảnh bụi bặm này.

Sắp xếp sơ qua gian phòng, mở cửa sổ đón ánh nắng, tiện tay bước ra sân huyền ảo ra thanh kiếm vàng, quét nhẹ một tia kiếm phong, cắt thấp ngọn cỏ xuống, nấu một ấm linh trà ngồi nhâm nhi, có lẽ hắn cũng ít phải ở lại đây ít thời gian a.

Bão làm mấy việc này rất thành thục, đơn giản vì một năm qua, cũng là kỳ ngộ của hắn, cũng là một năm tu luyện đầy gian khổ, từng chút kéo lại sinh mệnh của hắn, khoogn phải có lão già tóc bạc, hắn đã chết xa lắc rồi, nhớ tới chuyện này hắn cũng cảm thán không thôi, ngày hắn bị ám sát, lúc cánh tay trái gần như vỡ nát, ý thức gần như mơ hồ, giác quan thứ 6 của hắn đột nhiên cảm nhận được một sự ba động cực nhanh trong không khí, lực ba động kia còn mang theo Lôi điện lấp lánh, một gương mặt xương xẩu lơ mờ xuất hiện trước mắt hắn trước khi hắn chìm vào hư vô, không còn ý thức được gì nữa,

Khi hắn tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong một hang đá..

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: “Người biết sấm sét từ đâu không?”

Mắt mở ra con тонн lực vô cùng, người cũng không cử động nổi, mí mắt chỉ mờ hồ động đậy, Bão như nhàng cảm nhận mọi thứ xung quanh, đây là một hang động khá rộng, khô ráo, không ẩm ướt chút nào, đương nhiên đây không phải tự nhiên, mà là được linh lực khống chế, rõ ràng đây là một t động của một tu sĩ, nhưng Bão cũng không cảm nhận được linh lực ba động., nhưng giác quan thứ sáu lại lơ mờ cảm nhận được 1 thân ảnh ở phía xa xa.

Bão biết hắn được cứu rồi, trước lúc mất đi ý thức, hắn lơ mờ thấy một lão nhân, có lẽ đã được lão nhân này cứu 1 mạng rồi, dù không biết vì sao được cứu, cũng không biết lão nhân gia kia là ai nhưng món ân tình này Bão sẽ không quên,

-“ngươi tỉnh lại rồi sao, nhận từng đây vết thương mà mới 3 ngày đã tỉnh được, tư chất cũng khá đấy” giọng nói ảm áp từ trong phía sâu động vọng ra,

Bão bây giờ hữu chí vô lực, không thể cử động, môi còn bị sức mẻ, miễn cưỡng đáp lời.

-“Cảm tạ lão gia, mặc dù không biết ông là ai nhưng phần nhân tình này nhất định ta sẽ trả, cảm ơn người”

-“Hahaha, ai bảo ta cần sự trả ơn của ngươi???” tiếng nói lại vọng từ xa lại.

-“Vây ...vây...., “, Bão càng là không biết nói gì hơn, hắn càng là nghèo kiệt xác, chả có gì quý giá để đem ra nói, về phần thực lực của mình, Bão càng biết dùng hết sức của hắn cũng chẳng đủ làm việc nhỏ đối với người này.

-“Đương nhiên ngươi chỉ cần làm chút việc nhỏ coi như là xong rồi, không cần phải ơn nghĩa, đương nhiên, nếu ngươi không đồng ý, coi như ta cứu nhầm người rồi,

Bão đến này đã nhận ra, thì ra mình có giá trị đối với người ta, nên mới cứu hắn, cho dù là có ý đồ, nhưng ơn cứu mạng vẫn là ơn cứu mạng, Bão nào có phút giây chần chừ, lập tức đồng ý.

-“Tình trạng của ngươi không ổn chút nào đâu, tay trái gần như bị vỡ nát xương cốt cùng kinh mạch, sưng cột sống gần cổ đã gãy vụn, lệch khỏi vị trí rất nhiều, đối với người khác chết không nghi ngờ, nhưng ngươi đúng là kẻ biến thái a, vẫn sống nhăn răng, ta cũng chỉ có thể giúp ngươi nối lại kinh mạch, còn xương cốt vỡ vụn, ta không thể giúp ngươi được vì tình trạng quá nặng, việc hồi phục như thế nào đều dựa vào chính bản thân ngươi”

-“Bão nhắm mắt kiểm tra một vòng thân thể, đúng là kinh mạch đã được sửa chữa một chút, còn về xương cốt dường như còn nặng hơn là gia kia nói, Bão gần như liệt phần thân thể phía dưới, không hề có cảm giác gì, hai tay còn truyền tới cảm giác đau đớn, rõ ràng là vẫn còn xài được, miễn cưỡng chỉ có thể nhúc nhích đầu ngón tay, nhưng hắn tỉnh lại rồi, dòng kim loại đen đang điên cuồng vận chuyển chữa trị, phần trên thì không cần lo lắng nữa, nhưng khi dòng kim loại đen (hắc kim) này chảy tới nhưng đốt sống lưng bị thương thì lại bị tắc nghẽn, dường như bị một bức tường ngăn cản, không thể tiếp tục theo chu thiên vận khí để chữa trị thân dưới của hắn,”

Bão chỉ biết chửi 18 đời mấy thằng sát thủ

-“DKM nó, giờ đến thằng em cũng xài đeo được, tau thì tau sẽ thiến hết bọn Lãnh gia bọn mày, cho bọn mày biết cảm giác của liệt dương công tử”

Tu vi cũng bị thụt lùi thảm hại, điều này đương nhiên, cơ thể tổn thương nghiêm trọng, kinh mạch đứt gãy, không thể thực hiện chu thiên vận khí, chả khác gì người thường là mấy, nếu hắn không có hắc kim cùng cơ thể rắn chắc qua trọng sinh cùng luyện tập tăng cường thể chất rất nhiều thì có lẽ vết thương còn nặng hơn, nặng hơn thì chỉ có chết đi, truy sát hắn là 3 tên sĩ tăng, trong khi hắn chỉ mới thể phạm tầng 6. Chênh lệch đầu phải một câu có thể nói hết.

Một tuần sau, với sự hồi phục biến thái của Bảo, đến lão tóc bạc cũng trọn mắt há mồm, các vết thương phần trên cơ thể hoàn toàn tiêu biến, kinh mạch dần dần ổn định, chỉ cần không bị vỡ nát kinh mạch thì hắc kim có thể từ từ chữa trị, tay trái gần như vỡ nát đã phục nguyên như cũ, da dẻ trở lại như bình thường, duy chỉ có phần dưới vẫn bị liệt như cũ, không cách nào chữa trị. Bảo được lão gia, cho đến bây giờ Bảo vẫn chưa biết tên lão gia này, chỉ biết gọi là lão đầu bạc, hôm nay đã làm cho hắn một chiếc xe lăn bằng gỗ, phục vụ việc đi lại của hắn, không thể chỉ ngồi không một chỗ được.

Với tình trạng này, Bảo cũng không nhìn được hỏi,

-“Lão gia, người có hay không phương pháp chữa xương cột sống cho ta, chứ cứ dễ như thế này, để hoàn thành công việc người giao phó, ta cũng lực bất tòng tâm a, ta bây giờ chẳng khác gì người tàn phế”

-“Cách thì có, nhưng với tu vi hiện tại của ngươi thì rất khó khăn, nếu ngươi có thể miễn cưỡng tiến lên sĩ tầng thì may ra, mà với thân tàn phế của ngươi, chỉ sợ phục hồi tu vi cũ đã là một chuyện ly kỳ, đừng nói là tấn cấp sĩ tầng, “Lão gia miệng nhấp chén linh trà, từ từ nói.

-“Sĩ tầng thì có thể ta không tấn được, nhưng thể phàm hậu kỳ ta có thể, chắc người cũng biết, tư chất của ta có chút lạ kỳ, thực lực của ta có chút đặc biệt, tu vi có thấp nhưng đan điền cùng nguồn linh lực tại thể phàm tầng sáu đã tương đương sĩ tầng tu sĩ rồi, đến lúc đó chỉ mong lão gia trợ giúp ta một tay trị thương”

Điều này sao lão bạc đầu lại không biết được chứ, chỉ nhìn cách tên gia hỏa này trốn chạy 3 tên sĩ tầng truy sát, cùng tốc độ hồi phục kinh khủng của Bảo, lão cũng không nghĩ ngờ câu nói của Bảo, huống hồ lão chỉ cần liếc qua cũng thấy được đan điền cùng luồng linh lực của Bảo, không đơn giản chỉ là tư chất kép, mặc dù đang tán loạn dường như không còn, nhưng có vẻ không hề đơn giản 2 tư chất, điều này lão cũng không nói cho Bảo biết, có những điều biết sớm quá cũng không phải là chuyện gì tốt, đến một tu vi nào đó, tự nhiên sẽ thấu hiểu, đó mới là việc tốt.

-“Được rồi, phương pháp này cũng chỉ có thể áp dụng cho lõi hệ tu sĩ, đây là cũng là sự may mắn của ta lúc trước đạt được”

Bảo há hốc mồm, vậy nói không phải lão nhân gia này là lõi hệ tu sĩ sao, a đù, hệ tư chất có tốc độ nhanh nhất à nha, lwucj tấn công càng là không phải bàn cãi, buồn buồn giật cho cái sấm sét thì bố ai chịu nổi, lõi hệ, Bảo có đọc qua lúc ở thư viện, đây được đánh giá là tư chất cực hiếm, rất thích hợp tu luyện, thành quả nhất định đi rất xa. Mà bây giờ mới được chứng kiến một người lõi hệ, Bảo không phấn khích sao được, nhưng mà khoan, có gì đó không đúng, có gì đó sai sai, ông ta đưa mình cái phương pháp này làm gì????, mình có phải lõi hệ đêch đâu, rõ ràng là kim hệ, cùng hòa hệ cơ mà, đưa phương pháp tu luyện lõi hệ cho hắn làm gì, troll nhau à.

Đọc được suy nghĩ của Bảo, lão gia cũng chậm chậm giải thích.

-“Ngươi cứ làm theo là được, có những điều không cần biết quá sớm, ngươi chỉ cần biết, tư chất của ngươi có một chút đặc biệt, và nguwo icungx thấy nguwo icos kim hệ cùng hòa hệ đúng không?”

Không đợi Bảo trả lời, lão gia nói tiếp:

-“Bây giờ ta sẽ chỉ người cách huyền hóa ra lõi hệ dựa vào chính 2 thuộc tính đó của ngươi, không phải ai cũng có được hai loại tư chất khác chế nhau, nhưng lại bổ trợ nhau như ngươi đâu, tương sinh tương khắc, trong tột cùng bóng tối sẽ có ánh sáng, và trong tận cùng ánh sáng sẽ có bóng tối, mọi thứ đều có luật tương sinh, khác chế nhau không có nghĩa là không phối hợp được với nhau,, mà là không nghĩ đến, hoặc có nghĩ đến cũng không biết cách phối hợp chúng lại với nhau”

Bảo hỏi:

-“Vậy người cũng là tư chất kép kim hòa hệ giống như ta???”

-“Không, ta là Lôi trực hệ, đơn tư chất, ta chỉ cho ngươi điều này được bởi vì ta nghiên cứu lâu về Lôi hệ, chắc cũng vài ngàn năm rồi, hiểu được khá ảo diệu trong đó, mà ngươi may sao lại mang đủ điều kiện để có thể thực hành”

Lão gia trả lời dứt khoát, khi nói đến vài ngàn năm nghiên cứu, mắt lão có chút xa xăm.

-“Được rồi, ngươi biết sấm set đến từ đâu sao???, có phải ngươi cũng nghĩ từ thiên lôi đúng không?”

Ông lão hỏi câu này cũng chỉ muốn bắt đầu câu chuyện, cũng không mong chwof Bảo trả lời, vì lão chắc chắn là tên này không thể biết được câu trả lời, đang định tiếp tục thì nghe được câu trả lời của Bảo

-“Không phải sấm sét là do chênh lệch điện tích trong không khí sao?”

-“A đù, mày hack à, cái này ông mày phải dùng hơn 2000 năm mới nghiệm ra được, hay mày quen ai cũng là lõi hệ lão già vài nghìn năm hả, hả, hả”

Vừa nói, vừa kích động, nắm vai Bảo lắc lắc, Bảo cảm tưởng như cổ cùng đầu hắn như muốn rút ra khỏi cái thân thể hắn vậy, đây chẳng phải kiến thức cơ bản ở trái đất sao, cơ mà nghĩ tới đây Bảo biết đầu là điều quái lạ rồi, đó là ở trái đất a, tiến bộ khoa học kỹ thuật đã đạt tới trình độ cao ngất ngưỡng, mọi thứ gần như có thể giải thích bằng khoa học, và thiên nhiên hiện tượng như sấm sét càng là được giải thích cặn kẽ, nhưng tại thế giới này, khoa học kỹ thuật rất lạc hậu, tất cả đều ý lại vào linh lực, thành ra nhận biết với thế giới xung quanh vẫn còn xa xưa lắm.

Đầu hắn vẫn bị lắc liên tụy, cổ muốn gãy ra lần nữa thì lão gia mới bình tĩnh lại được, nhưng đôi mắt vẫn khao khát lắm, không chừng biết thêm điều gì đó về sấm sét từ tên này, hoặc tên này có thể có được truyền thừa của một người lõi hệ đi trước, hắn cũng hỏi mượn xem chút, biết đâu gặp kỳ ngộ, trực

tiếp bước lên tầng cao mới à nha.

Bắt gặp ánh mắt như muốn ăn sạch từng cọng lông của hắn, Bảo có hơi rùng mình, nhưng cũng biết một tu sĩ lõi hệ khát khao với hiểu biết về sấm sét là tốt cùng cực nào, đơn giản vì tu sĩ lõi hệ quá ít, truyền thừa lại càng là không có, mọi tu sĩ phải tự tìm tòi học hỏi, tự tìm hiểu quy tắc tu luyện, điều này có phần giống hắn a, từ lúc ở Đại Học Viện Bảo đã không có phương pháp tu luyện nào hắn có thể xài được, như Bảo càng là khao khát có một con đường tu luyện rõ ràng một chút, phương pháp lão gia đưa cho có lẽ là bao nhiêu năm tâm huyết mới viết ra được, không biết trân quý cỡ nào, hôm nay đưa cho hắn, đây là cơ nào nhân duyên của hắn, cho dù việc của lão có khó cực nào, thì trước hết hắn phải lấy được phương pháp này, thêm một miếng phòng thân thì sẽ an toàn thêm một chút.

Trước hết Bảo được lão gia chỉ cho cách huyền hóa ra lõi lực, dựa vào chính bản thân hắn 2 loại kim hỏa thuộc tính. Theo lời lão gia nói, sau khi huyền hóa ra lõi lực, dùng chúng lõi lực phục hồi một chút tu vi, sau đó mới dùng bí kiếp tu luyện lõi lực được. Và cách tạo ra lõi lực đối với hắn là dùng hỏa điểm nóng cực độ để tách chiết ion trong dòng kim loại đen ra, tạo thành sự chênh lệch điện tích trong chính cơ thể hắn, từ đó tạo ra sấm sét quy mô nhỏ trong kinh mạch, nhưng vẫn phải duy trì quá trình chiết tách liên tục để không làm gián đoạn lõi lực chu thiên vận chuyển. Nói thì dễ nhưng làm mới khó, vừa thực hiện tách ion trong hắc kim, vừa thực hiện quá trình chu thiên vận khí, vừa phải tạo ra lõi lực, điều này dường như bất khả nghị đối với người khác, chẳng này Bảo càng là muôn vàng khó khăn, với cơ thể tàn tạ như vậy, càng là khó khăn chồng chất khó khăn.

Nhiều lần phản phệ công pháp làm Bảo học máu, cơ thể co giật, nhưng Bảo không nản chí, Bảo biết nếu không mạnh lên, có ngày hắn lại bị đập cho tơi bời thế này nữa.

Nói về ý chí kiên cường, Bảo tự nhận không thua ai, lai cố phần cố chấp, đã làm, thì phải làm cho tới, một lần không được, thì hai lần, hai lần không được thì 10 lần, mười lần không được thì 1000 lần, nếu vẫn không được thì làm cho đến khi nào được thì thôi.

Sau 1 tháng ròng rã, không biết đã thử bao nhiêu lần, có lẽ phải dùng hàng tỷ lần để hình dung, rốt cuộc Bảo đã có thể ổn định dòng lõi lực trong kinh mạch,

Xa xa đằng xa, lão gia đang ngồi câu cá, mặc dù không có cá cắn câu nhưng lão vẫn nở một nụ cười nhẹ trên môi thật không tệ, thật không nhìn lầm, hahaha”

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: “Lão già mất dạy”

Tu vi dần dần khang phục, thể phàm tầng 2, tầng 3 rồi tầng 4, đến đây thì chừng lại không còn tăng được nữa, Bảo quyết định hôm nay sẽ mở ra cuốn bí kíp lõi hệ của lão gia tóc bạc đã đưa cho hắn, theo lời lão nói, dùng cái này để cố gắng tăng lên sĩ tầng để chữa lại cái thân tàn này,

Cuốn sổ trên tay có phần cũ kỹ, mép giấy đã sòn, có phần ngả vàng, có lẽ đã trải qua vô số năm tháng, nhưng bên trong không hề có nếp gấp xếp hay bất cứ gì đại loại thế. Chứng tỏ cuốn sổ này cực ít được mở ra, hồng chừng hắn là người đầu tiên, cũng đúng thôi, lõi lực thuộc tính này ai có được.

Trang đầu tiên giới thiệu sơ lược qua về lõi thuộc tính, có phần cực kỳ kỹ càng, rõ ràng hơn rất nhiều trước đây hắn từng đọc, nghiệm thu phân nửa như đạt tới kiến thức tại địa cầu. Điều nêu rõ quá trình hình thành, lợi ích tu luyện lõi công pháp, thể mạnh tốc độ, tất cả đều có, chiếm trọn 5 trang đầu.

Trang thứ 6 là một hình người hoàn chỉnh các kinh mạch, cùng cách thức vận khí riêng của lõi hệ. Chi tiết chỉ ra các điểm lưu ý khi lõi vận đi qua, cần thúc đẩy nhanh quá trình lúc nào, và chậm lại ổn định lúc nào đều có.

Bắt tay ngay vào thực hiện vận chuyển lõi lực di chuyển trong cơ thể, cùng với 2 luồng khí đỏ vàng hòa làm một, mới đầu kinh mạch còn vang lên tiếng lạnh lách rút ra đau đớn, nhưng kinh nghiệm từ đợt trước, Bảo biết đây là quá trình ung hợp một luồng khí mới, cho nên hắn càng là vui mừng chứ không hề lo lắng.

Tiếp tục vận khí liên tục, chỉ nghỉ ngơi khi đi vệ sinh, ăn uống cũng được Bảo cắt giảm triệt để, mỗi ngày hắn chỉ ăn một bữa, còn lại toàn bộ thời gian đều dành vào tu luyện. Mỗi ngày hắn chưa khôi phục cơ thể, là mỗi ngày hắn thật lùi, vì đối thủ của hắn đang mạnh lên từng ngày ngoài kia, cho dù là nhà họ Lãnh, hay kẻ thù sau này của hắn. Kiểu tu luyện liều mạng này chỉ có Bảo làm được, thể chất hắn đặc thù 2 cuộc đời, tam trí càng là kiên cường 2 lần từng trải, kiểu tu luyện điên cuồng này ngay cả lão bạc đầu cũng lắc đầu, lúc hắn còn trẻ cũng không thể so với tên này, đây là lần đầu tiên hắn thấy a.

Cứ như vậy 1 tháng trôi qua, hai tháng trôi qua, 3 tháng trôi qua, rồi 5 tháng trôi qua, tới nay thời gian Bảo được cứu đã hơn 6 tháng, 6 tháng hắn chỉ dành thời gian tạo lõi lực, vận chuyển lõi lực và tăng lên tu vi, nay hắn đã là tu vi thể phàm tầng 8, lõi linh vận chấp chôn quanh cơ thể đã có thể lơ lờ nhìn thấy

Hắn tự tin bây giờ nếu đánh với một tên sĩ tầng sơ kỳ, hắn cũng là có cơ hội thắng, không có tình trạng không sức hoàn thủ như lúc trước nữa.

Lật trang tiếp theo, Bảo đã cố gắng kìm chế bản thân không được jالات trang này cho đến khi tu vi tăng lên, thời điểm này cũng là lúc thích hợp để đọc trang tiếp theo này, một dòng chữ kích thích trí óc hắn hiện ra

“Lôi ảnh thân pháp”, đây chẳng phải là tuyệt kỹ, cũng là niềm tự hào của lôi hệ sao, chính là tốc độ, chỉ cần có tốc độ, mọi chuyện đều có thể làm, dùng tốc độ nhanh có thể tạo ra sức công phá rất kinh khủng. Tuyệt kỹ này chỉ dành cho lôi tu sĩ, vì phải dựa vào am hiểu về lôi trong không gian, để tạo ra chính tốc độ bản thân tương tự sấm sét.

Tuyệt kỹ này chia làm 9 tầng, mỗi tầng là một đẳng cấp khác nhau, về phần khác nhau những gì, bây giờ Bảo chưa thể lĩnh ngộ được

Bảo muốn lập tức tu luyện thì lão gia tiến đến.

“Khá đấy nhóc, không ngờ có thể nửa năm tự tạo ra được lôi hệ bản thân, rất khá, rất khá” vừa nói vừa cười, nụ cười rất là mãn nguyện cũng làm cho Bảo một chút nào đó ấm áp.

“Ha ha, ta biết ngươi rất nóng lòng tu luyện lôi ảnh thân pháp, nhưng ngươi quên rằng, chân còn không cử động được, mà còn đòi đi chuyển nhanh, đừng chọc người ta quá chứ chẳng nhóc, hahaha”

Nói tới đây Bảo mới nhớ, chân hắn bị vậy sao mà luyện thân pháp được, trách mình cũng quá vội vàng a, Bảo cũng cười khắc khắc, không khí vui vẻ làm tan đi không khí phiền muộn ngày nào.

Sâu trong khu rừng, một vùng đầm lầy cạn, heo hút cỏ cây, dường như rất khó sinh trưởng ở đây, phía trên đầm lầy là bầu trời đen ngịt, cứ vài giây lại có một đạo lôi điện xẹt từ không khí xuống đầm lầy, nơi đây có 2 thân ảnh, một già râu tóc bạc phơ, và một chàng thanh niên trẻ tuổi ngồi xe lăn.

“Đây là lôi trạch, cường độ sấm sét ở đây yếu hơn rất nhiều so với thiên lôi, là nơi thích hợp nhất dành cho lôi hệ tu sĩ tu luyện, ta dẫn ngươi đến nơi này cũng là nơi sau này ngươi ta luyện, nhưng trước hết phải dùng lôi điện để đã thông kinh mạch cho người đã”

Bảo đang chìm đắm nhìn lôi hồ hạ xuống đầm lầy, đang trong kinh hoàng, nghe được lời nói của lão đầu bạc, Bảo càng muốn ngắt xiu, đưa hắn vào trong này, để hắn thành heo quay à, đầu cũng chó đùa quá tay vậy chứ, cho dù nói là yếu hơn thiên lôi, nhưng cũng cao hơn điện cao tần ở đại cầu không biết bao nhiêu lần a, một hit là đủ K.O rồi, đầu ra và tu với luyện,

Lão đầu đứng bên cạnh chỉ thầm mỉm cười, hồi đó cả hai phải hắn cũng lo sợ như tên nhóc trước mặt sao, cũng là đã mấy nghìn năm rồi, hình ảnh trước đây của hắn như tái hiện trên người thanh niên này, làm hắn có chút cảm thán, thời gian đối với người tu luyện cũng là trôi quá nhanh a, thoát cái đã mấy ngàn năm,

“Nhật nguyệt trăm cõi chẳng ưu tư

Nhân duyên một cõi lắm ưu phiền”

Trong lòng thầm buồn vu vơ, đã lâu rồi là gia hắn đã không có cảm giác như vậy, hắn có cảm tưởng người thanh niên này sau này thành tựu nhất định hơn xa hắn, không có gì chắc chắn, nhưng đây như là dự cảm vậy, vô cùng mong lung nhưng rất rõ ràng, nhẹ nắm tay cầm xe lăn, đẩy nhẹ, chiếc xe lăn của Bảo lăn khỏi dốc, lao xuống lôi trạch đầy sấm sét oanh tạc, thấy chiếc xe lăn đã mất hút trong làn lôi ảnh, lão xoay người rồi đi, chân bước nhẹ nhàng, cảm giác mọi thứ xung quanh, không sử dụng khinh công phi phành, hay lôi ảnh thân pháp, đằng sau lão vang vang tiếng chữ của tên nhóc kia.

“Cái dm, ông đừng tưởng ông già tui không chửi nhá, “quan hệ mẫu thân” ông luôn, lươn còn chơi mất dạy, mất dạy.
aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....”

Tiếng chửi xa dần tai lão đầu bạc, cũng là lúc chiếc xe lăn lao xuống lôi trạch, khi vướng phải bùn lầy thì từ từ chậm lại sau đó chìm xuống, Bảo chói với lại jchuwir tiếp.

“Lão gì cà chớn kia, tui chết rồi thì không có giúp ông được đâu”. Bảo vùng vẫy, xe lăn vẫn chìm xuống với tốc độ nhanh dần, nửa bánh xe đã chìm xuống, với đôi chân tàn phế, Bảo không thể làm gì hơn ngoài dùng võ mồm, cả bánh xe đã chìm vào bùn lầy, cũng là tới ngang hông hắn rồi,

“Dm lão già, à à, lão già già mau cứu ta, đại anh hùng siêu đẹp trai mau cứu ta, soái ca của bao nữ nhân cứu ta, aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

“aaaaaaaaaaaa, mà ủa”

Bánh xe vừa chìm xuống hết thì cũng dừng lại, dường như đã đụng đáy, có vẻ lôi trạch không phải là nơi đầm lầy chết người, cho nên tên già kia mới đẩy mình xuống, nhưng giờ làm sao lên,

Dường như tiếng chửi của Bảo đã kích động lôi điện ở đây, vài đạo lôi đã tới gần,

“Oành” một đạo lôi hồ đánh xuống sát người bên trái Bảo, bùn đất văng lên, người hắn toàn bộ bao phủ bởi một lớp bùn, dòng điện bị phòng xuống bùn nhão, truyền tới, dòng điện đi qua cơ thể, đầu tóc dựng ngược, nhìn kỹ còn vài tia điện chạy qua các sợi tóc.

Bảo chỉ biết chửi thề” DM”

Rồi thêm một đạo lôi quang, lần này là trực tiếp đánh lên người hắn, “OÀNH”, xương tay trái đã gãy làm 2, mặt đen thui, miệng bốc khói đen, áo rách nát, từng trận co giật chạy từ đầu tới cẳng chân, Bảo nghe mùi thịt nướng thơm thơm đầu đây.

Bảo nghĩ “xong rồi, xong thật rồi”, không đợi Bảo hồi sức thêm một đạo lai đánh vào đầu hấn “uỳnh”, tóc tróc mất một mảng, đầu óc như muốn vỡ ra, xương cột sống lằn nửa gãy ra, không còn điểm tựa hấn ngã ra sau, nằm ngửa nhìn lên lõi hồ phát ra từ những đám mây đen ở phía trên, nhưng rất gần, lúc này thoi thóp như ngừng trôi vậy, bỗng nhiên giác quan thứ 6 của Bảo lại hoạt động, hấn mơ hồ cảm giác được lõi linh lực trong cơ thể đang mạnh dần, vậy lão già kia nói là đúng sao, nơi này không lẽ là nơi thực sự dành cho lõi tu sĩ tu luyện sao, dù biết vậy, Bảo vẫn thầm chửi “lão già mất dạy”

Nghĩ đến đây, nếu không mau chóng làm thủ thì cũng uổng phí công sức tu luyện a, Bảo chu thiên vận khí, đẩy mạnh sự lưu chuyển, nhanh dần, nhanh dần,

“Oành”, thêm một đạo lõi quang đánh thẳng xuống ngực hấn, hấn rõ ràng nghe được vài tiếng rắc rắc ở ngực, rõ ràng xương sườn vài cái đã gãy, kinh mạch đang vận khí cũng dường như nứt gãy, miệng không nhịn được phun ra một ngụm máu.

Bảo đã cố gắng hướng dẫn luồng điện kia chạy theo chu thiên vận khí, nhưng ngay lúc tiếp xúc, thật giống như một xô nước lớn đột ngột chảy qua 1 chiếc ống thủy tinh nhỏ vậy, lưu lượng vượt quá xa tốc độ cơ bản vận khí của hấn, dù trọng thương, nhưng Bảo biết rồi, lần này Bảo vận khí tăng nhanh hết tốc lực, hấn kim được tể xuất chữa trị lại các vết thương nơi tay, ngực và đầu được thu về, trực tiếp bao quanh kinh mạch, đảm bảo không xảy ra biến cố gì nữa. tốc độ chu thiên được Bảo tăng cực hạn, có thể nghe thấy tiếng vù vù cầu luân khí 3 màu đỏ, vàng, ánh chớp lõi sắc trong đó.

“Oành”, một tia sét đánh lên người Bảo, miệng tiếp tục phun ra ngụm máu, dòng vận khí trong kinh mạch đang chảy với tốc độ cực nhanh, bị lõi điện tiến vào oanh tạc, tốc độ đầu phải tăng gấp 4,5 lần, lòng kinh mạch của Bảo dường như bị linh lực vận chuyển ma sát kinh khủng, như muốn rách ra mà bốc cháy, nếu không phải được hắc kim bao bọc lại, kinh mạch hấn chắc chắn đã hoàn toàn rách nát.

Nhưng điều này làm cho Bảo vui mừng, trong lúc dòng vận khí tăng nhanh tốc độ, Bảo cảm thấy dường như trong giây phút đó, tốc độ hồi phục của hấn cũng tăng mạnh, chẳng lẽ Tốc độ vận khí nhanh giúp tốc độ hồi phục cũng nhanh sao, đây cũng là thu hoạch quá lớn so với cái giá bỏ ra sao??

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lôi ảnh thân pháp tầng 1

Điều này cũng quá là ưu ái với lõi hệ tu sĩ sao, cơ mà, lợi thì lợi, đâu phải cứ đi tìm là có thể tìm thấy tu sĩ lõi hệ đâu, cả ngàn năm mới có một, đó cũng là số lượng nhiều rồi, đây cũng có thể xem như đặc thù của lõi hệ tu sĩ vậy, tốc độ cao, nhưng nguy hiểm khi tu luyện cũng trầm trọng, lại không hề có chỉ dẫn, tất cả đều là mày mò tìm hiểu, tẩu hỏa nhập ma cũng là thường xuyên, cái giá phải trả không nhỏ chút nào, Bảo tính ra hấn cũng quá may mắn, đứng là trong cái rủi có cái may, bị đập xém chết lại được bí kíp lõi hệ này chứ, hahaha, chửi thì chửi nhưng cũng phải cảm ơn lão già đầu bạc kia a, cho hấn đồ chơi cũng quá tốt. Điều mà hấn thiếu nhất cũng chính là một món bí kíp phòng thân à nha, nếu có bí kíp này trước đây, chạy trốn là không thành vấn đề rồi.

Trong lúc cơ thể hồi phục siêu nhanh đó, Bảo dường như cảm thấy có một tầng xiềng xích tại đốt sống lưng đã gãy bị hấn tác động vào, rung động nhẹ nhẹ, chẳng phải lão già bảo phương thức đã thông kinh mạch là dùng cách này sao, mặc cho cơ thể đang bị dần toi mòn, ngụm lẫn trong bùn đất, Bảo không có chút phiền lòng, tại lúc này hấn chỉ cảm giác sung sướng vô bờ bến, hấn lại có thể đứng dậy rồi, lại có thể đứng trên đôi chân của chính mình, như vậy mới là năm tử hấn chứ, nếu cứ tiếp tục ngồi trên xe lăn, hấn thà chết còn hơn,

Liên tiếp từng đạo lõi điện nện xuống trên người Bảo, hấn không hề chống đỡ, mà như vui mừng như quả mẹ đi chợ về, mỗi lần tới Bảo luôn niềm nở đón lấy, cho dù kinh mạch có rít gào vì tốc độ lưu chuyển quá nhanh, cho dù xương có gãy thêm vài đốt, Bảo vẫn điên cuồng dẫn luồng điện kinh khủng kia chạy theo luồng khí 3 màu của hấn, tạo thành một vòng chu thiên hoàn chỉnh, nhưng cũng chỉ là phần trên cơ thể, và hấn đương nhiên sau khi đi đủ 1 vòng bên trên, Bảo hướng luồng kinh lực này đánh vào xiềng xích nơi kinh mạch nằm ở đốt sống lưng đã vỡ nát của hấn.

Sét đánh vào xương, nhưng lại nghe như tiếng kim khí va nhau, choang choang, bào mòn dần vòng xiềng xích kia. Bảo biết chỉ cần cố gắng như vậy thì hấn sẽ câu thông được với nửa thân dưới,

-“khà khà, cuối cùng cũng về với thằng ku em”

Bảo không khỏi cảm thán, nam nhi không có súng ống thì cũng nghỉ chơi được rồi, sống làm gì nữa.

Lúc này tốc độ lưu chuyển vận khí trong cơ thể đã ngang ngửa với tốc độ lõi khí truyền vào, tốc độ khôi phục càng là khủng khiếp, da thịt nứt ra liên tục lành lại, sau đó tại dưới lõi điện tiếp tục vỡ ra, những cơn đau khủng khiếp cứ lặp lại làm Bảo có phần rung nước mắt, nhưng nếu không như vậy thì hấn sẽ không có cơ hội đứng lên nữa.

Chiếc xe lăn đã bị đánh vỡ nát không bóng dáng, quần áo là càng không thấy bóng dáng, lõi điện dường như cảm thấy có người quấy rối chúng, càng là kéo đến dày đặc, đã liên tục oanh kích tên này, nhưng không có tác dụng đã dường như tức giận, một đạo lõi hồ lớn gấp 10 lần bình thường đổ xuống,

“Àm”

Bảo lại học ra một búng máu lớn, mặt càng là tái mét, máu trên người cũng có hạn a, cứ như vậy chắc hết máu chết quá, xương sườn trực tiếp rắc, gãy liền 8 cái, nhưng cơn đau này không làm Bảo lo lắng, bởi vì rõ ràng tầng xiềng xích kia bị cơn oanh kích này đã động rất mạnh, gần như vỡ ra rồi, chỉ một

chút nửa thôi, chỉ một chút nửa thôi, Bảo nhận hơng dùng hết sức lực, tăng cường vận khí đang nhanh lên cực hạn, nhanh chóng chữa lành cơ thể, để đón tiếp luồng set tiếp theo.

“ỒNH”

Cuối cùng cũng tới, luồng set cong to hơn lần trước đánh xuống người Bảo, bề mặt đầm lầy như lún xuống một đoạn, bùn đất văng tung tóe sang tứ phía, tại chính giữa là Bảo đang nhèn miệng cười khi nghe thấy vài tiếng “rắc”. Nhưng trong vài tiếng gãy xương đó, Bảo cảm nhận có một tiếng rắc mang theo tiếng lòng hân, xiềng xích ngăn cách hân với thằng em đã được khai thông, cảm giác mát lạnh cùng đau đớn từ thân dưới truyền đến làm Bảo chảy nước mắt, đã bao lâu rồi Bảo mới có lại cảm giác này, Bảo nhớ cảm giác này, cái cảm giác làm chủ bản thân, cảm giác làm chủ cả cơ thể, làm chủ cả thế giới này, hahaahaha, cuối cùng hân cũng trở lại rồi.

Kinh mạch nhanh chóng được hàn gắn, xương cốt bình ổn, ngay lúc này nếu còn ở đây nữa, chắc chắn Bảo sẽ không sống nổi, lần vừa rồi set đánh như lấy đi nửa cái mạng của hân, mà hai lần vừa rồi rõ ràng là tăng gấp mấy lần lần trước, không phải lần tiếp này sẽ đánh hân vỡ tan sao, “nhanh chóng rời khỏi đây” là ý nghĩ của Bảo, dùng tất cả sức lực đang hồi phục của mình, lết ra khỏi lồi trạch, đôi chân vừa mới cảm giác được cũng là quấy đạp nhiệt tình, trần như nhộng, Bảo như “bơi” trong biển bùn, toàn thân là bùn đen, chỉ có đôi mắt sáng ngời, hàm răng trắng trắng cười cười mằn nhằn tiến ra khỏi lồi trạch sau hơn 2 ngày gượng gượng.

Cuối cùng cũng tới ngọn đồi bị lão già kia đẩy xuống, Bảo nằm ngửa ra nhìn về bầu trời trong xanh, không chút gợn mây, đối lập hoàn toàn với bầu trời u ám, đầy hiểm nguy trong lồi trạch. Nhẹ nhàng cử động vài ngón chân, Bảo bắt giác mỉm cười, tính ra cuộc đời Bảo cũng đâu phải quá xui xẻo hahaha.

Qua 6 tháng, Bảo khôi phục lại thân dưới, bây giờ mới thực sự là tu luyện, tại hang động này linh khí cũng khá dồi dào, tu luyện cũng là thích hợp, Bảo cũng không hỏi đây là nơi nào, đơn giản vì điều đó không cần thiết.

Lật sang trang mới, Tầng 1: “lôi tốc”

Đây cũng là chương đầu tiên, chắc cũng là như lớp vỡ lòng mẫu giáo vậy, là những gì cơ bản đối với một môn học mới giống như vậy.

Phần này hướng dẫn dựa vào những ưu thế có trong chiến đấu để làm tăng tốc độ bản thân, đơn giản vì cơ thể chưa thể tự tạo ra lôi điện trong không gian, càng không đủ hiểu biết để sử dụng nó, điều Bảo có thể làm cũng chính như sách đã hướng dẫn. Lợi dụng không gian xung quanh để mô phỏng di chuyển bản thân như lôi điện. Ví dụ: nếu chiến đấu với hai hệ hỏa và kim, cũng là hai thuộc tính tạo nên lôi cơ bản, thì Bảo có thể dựa vào chính các ion trái dấu trong không khí khi đối thủ vận linh lực tạo ra, từ đó tạo thành lôi không gian, mà bản thân chính là một tia lôi trong không gian nhỏ đó, và điểm yếu chính là không gian này phụ thuộc vào độ lớn mà linh lực của đối thủ cùng với bản thân hân có thể bao phủ ra được tới đâu.

Đọc tới đây Bảo có chút thất lạc, không như Bảo mong đợi là học môn này là có thể “phóng nhanh vượt ẩu” được chứ, nhưng cũng đúng, nếu mà mới học đã được như vậy, tính ra mấy ngàn năm của lão già kia cũng quá uống phí sao.

Và đây chừa phải một môn trốn chạy, nhưng trong thực chiến rõ ràng là một món quá hời, chỉ cần trong phạm vi nhỏ là đủ rồi, với tốc độ nhanh áp sát đối phương với một người cận chiến như Bảo là quá ư cần thiết a, hân đâu phải pháp sư, hay kỵ sĩ, rõ ràng là một chiến binh cận chiến. Như vậy là quá đủ rồi, khá khá.

Vừa học tập, vừa huyền hóa, vừa tu luyện, nhờ lần vào lồi trạch, vận khí của Bảo bây giờ thực hiện chu thiên vận khí là cực kỳ nhanh, điều này cũng đồng nghĩa Bảo hấp thu linh khí càng là cực nhanh, tốc độ tu luyện nhanh chóng lao vùn vụt, chỉ trong 3 tháng hân đã vượt qua thể phạm tu vi, tiến đến sĩ tầng tầng 2 thực lực.

Đây cũng là quá ngoại hạng a, Bảo tin rằng thiên tài cỡ cũng chỉ có thể hơn hân đôi chút, tuyệt đối không hơn xa lắm, xa lơ như trước đây.

Qua 3 tháng, lôi ảnh thân pháp cũng có tiến triển, Bảo đã có thể vận dụng tốt ở nơi có linh lực hệ hỏa và kim, nếu thiếu một trong 2 thì tự bản thân hân có thể tạo ra để bù đắp lại. Còn về các loại thuộc tính khác, vẫn còn đang mảy mò.

Nhưng có một điều Bảo hơi buồn rầu là, xương cốt sống kia bị thương qua nặng, đến giờ vẫn chưa thể lành lại được, vì xương ở đó như vỡ nát hoàn toàn, không còn định hình, và bị thu vào trong thời gian quá lâu, nên thời gian khôi phục chắc không chỉ ngày một, ngày 2 là có thể hoàn toàn được.

Qua thêm 3 tháng nữa, hôm nay tu luyện tại lồi trạch, Bảo không còn chật vật như những lần trước nữa, đôi chân thoăn thoắt lướt trên bùn lầy, né đông né tây, một phần lôi điện được hân hấp thu vào cơ thể tạo thành linh lực bản thân, bởi vì có những tia sét không được thuần khiết, lẫn rất nhiều linh khí tạp nham, mà ở đây lại nhiều sấm sét như vậy, cứ lựa cái ngon àm sài thôi.

Với đẳng cấp của Bảo bây giờ, thanh lọc lại những tia set này cần chút thời gian, mà chỉ chút thôi thì hân đã bỏ qua bao nhiêu cái tốt rồi.

Bỗng Bảo nhìn thấy một tia set to lớn, nhanh lại thuần chất cực điểm ở đẳng xa chuẩn bị trút xuống, không chờ đợi gì thêm, lôi ảnh thân pháp tại chính nơi lồi trạch này phát huy cực hạn, như một tia sét, Bảo lướt tới phải dưới đón chộp tia set to lớn thuần chất kia.

“Ừnh”

Tia set kia đánh xuống nhưng không có vết tích gì dưới nền bùn đất, vì ở đó có một thanh niên đã gơ 2 tay đón lấy tia sét này truyền dẫn vào cơ thể, lực linh cợ cợ dâng lên, Bảo cảm thấy cơ thể đang mỗi nhưu bỗng nhiên thư thái, tinh thần thanh tỉnh lạ thường, giác quan nhạy bén hơn, đây là cảm giác Bảo cũng đã quá quen thuộc mỗi khi tấn cấp.

Bảo đã tiến lên tầng 4 sĩ tầng rồi, cũng tròn 1 năm rồi, Bảo từ thể phạm tầng 6 yếu đuối tiến lên được sĩ tầng tầng 4, cho dù không tính là gì so với

nhwunxg người đi trước, nhưng bây giờ quan trọng là hần đã có sức hoàn thủ hơn một chút, không vô dụng như trước đây nữa.

Đứng trước Bão là lão bạc đầu, trên môi vẫn là nụ cười nồng ấm đó, nhưng trong mắt Bão, lão vẫn là tên cà chón đầy hần xuống lòi trạch.

-“bây giờ ta đã sẵn sàng, nếu như nhiệm vụ của người cần tu vi cao hơn sĩ tăng thì ta sẽ tiếp tục tu luyện, với tốc độ này rất nhanh sẽ đến úy tăng thực lực thôi,”

Lão bạc đầu gật gật,

-“Không sai, nhưng ta không cần úy tăng, sĩ tăng lại vừa đẹp, người chỉ cần về lại Đại Học Viện và nghe theo lời của thầy hiệu phó là được”

Bão hơi nghi hoặc nhìn là bạc đầu, chẳng lẽ có liên quan đến Đại Học Viện, nếu không sao lai biết, Đại Học Viện có những nhân vật kinh khủng như này sao, nhwugn cũng không hỏi, dù cho là việc gì, chỉ cần không trái lương tâm, Bão vẫn sẽ làm, cho nên hỏi lý do cũng bằng thừa.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tìm thấy đại bí mật

Và từ khi Bão về trường. Mọi chuyện chắc không cần nhắc nữa, giết liền một mạch 20 người trong đó có 3 sĩ tăng tu sĩ, mà nhà trường cũng không mấy làm lớn, auu cũng là quan hệ với lão đầu bạc, Bão cũng có nghi vấn, không biết lão đầu bạc có phải vị hiệu trưởng thần long thấy đầu không thấy đuôi kia không. Nhưng cũng chưa có gì chắc chắn cả. vì lão hiệu phó cũng không đã đọc đến người này, và việc hần trở về trường là việc đương nhiên vậy, và việc mà Bão phải làm cho lão bạc đầu cũng không khó khăn gì. Lại có phần đơn giản, tham gia tứ lục thiên kiều, thứ hạng chỉ cần không quá tệ là được, Bão cũng không rõ ràng thứ tự không thấp quá là được ở đây là bao nhiêu. Nhưng hần biết đây là cuộc cọ sát sau hơn 1 năm tu luyện của mình, là cơ hội vững chắc tu vi hiện tại và đột phá đến tầng tiếp theo. Với cả, Bão được lão bạc đầu ho một chiếc mặt nạ dịch dung, cực kỳ thoải mái trong biến hóa hình dạng khuôn mặt, theo lời của lão, thì nếu người không có tu vi ít nhất là ngang ngửa lão, thì có lẽ không thể nhận biết được khuôn mặt thật của Bão, và khi đưa cho Bão, lão ta còn nhất quyết muốn sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ đem hoàn trả cho lão, Bão thầm cười lạnh, cho dù muốn hay không, lấy của lão già này hần càng là không cần nhắc, lấy luôn, tét công gô thì bỏ mới trả, hahahaha.

Dù sao cũng phải chiếm một chút tiện nghi chứ, làm việc cho ông ta cũng cực khổ lắm chứ, cho nên khi tham gia tứ lục thiên kiều Bão càng là không muốn nể nang ai, liệu có mấy ai tu vi kinh khủng như lão bạc đầu ở đây, mà nếu có những người đó ở đây thì Bão cũng chưa đắc tội tới những người này trước đây được, kẻ thù cao nhất của hần mới chỉ là một Lãnh gia mà thôi, nên tại tranh đấu sắp tới, thắng được bao nhiêu thì thắng, đánh được bao nhiêu trận Bão sẽ đánh hết, chứu không lại chịu cảnh uất ức như đại hội tranh đấu đợt trước, còn chwua vào chung kết đã phải ngừng thi đấu

Nghĩ ngợi vu vơ cũng đã đến chiều tối, Bão cũng dọn dẹp một chút tiến vào thành Cổ Loa chơi, chỉ đi hơn 10 phút ra khỏi khu tá túc của đám thí sinh ở, Không hổ danh là trung tâm của toàn bộ đại lục, sự phồn hoa, náo nhiệt là vô cùng lớn, ban đêm đèn đóm sáng rực, tông màu chủ yếu là màu đỏ từ đèn lồng tỏa ra, thời này không có đèn điện, nên đèn lồng được dùng chủ yếu, các con phố chẳng chịt đan xen nhau, hai bên mỗi con đường xếp hàng dày đặt quán xá, nào quán ăn, nào quán rượu, nào kỹ viện, rạp hát..... Tất cả như hào chung vào không khí náo nhiệt phồn thịnh này. Tiếng trẻ em vui cười, tiếng trống múa lân nhộn nhịp trên phố, tiếng vỗ tay dành cho các nhà mãi võ, đang biểu diễn trên đường phố, tiếng các cô nàng ỏng eo đồng đưa mời khách. Tiếng lách cách mì gõ. Làm Bão bất giác nhớ đến những năm tháng sinh viên vui vẻ trước đây, không gì thích hơn ban đêm trời se se lạnh, đi ăn một tô hủ tiếu ven đường, ngồi nhìn từng chiếc xe chạy qua lại, nhẹ nhàng cảm nhận cuộc sống đêm khuya Sài Gòn đang dần chậm lại, còn gì tuyệt vời hơn những giây phút yên bình đó chứ.

Trong người cũng có chút tiền, Bão muốn cảm giác lại lúc trước, hần nhẹ tiến tới một xe mì gõ, gọi một tô mì gõ. 2 phút sau lão bản tươi cười mang ra một tô mì nóng nôi, bên trên có vài lát thịt, đang tiếc không có tương ớt, nếu không là hoàn hảo a. Bão nhẹ gọi thêm một bầu rượu, thời sinh viên hần uống cũng khá lắm, men say cũng làm người ta thoải mái hơn trong suy nghĩ, đem cô đơn, không gì bằng một tách rượu nồng, tay thoáng mờ, hương rượu bay ra, hòa quyện cùng cái đêm tối đầy sôi động, hào nhoáng nhưng lại đầy cô độc này, Bão như chìm vào bóng tối, không chỉ là bóng tối của ban đêm, không chỉ là bóng tối của ngày tháng, mà là bóng tối trong lòng hần, bóng tối của một con người không thuộc về thế giới này

Bão không hề để ý, phía xa xa trong quán rượu to lướn đằng trước xe mì gõ nhỏ bé, có một đôi mắt đang chăm chú nhìn hần, nhìn cách mà hần tiêu sái uống cạn ly rượu,

Hết rượu, Bão gọi thêm một chum nữa, với tu vi hần bây giờ, uống xin chỉ với một chum rượu nhỏ thật đúng là xấu hổ a, nhưng chưa kịp gọi, thì lão bản đã mang một chum rượu có phần cũ kỹ hơn tới chỗ Bão, lật tay vừa mở, rượu này thơm hơn chum trước đâu phải là một hai lần a, chất lượng thì càng không cần nói tới, chỉ một ngụm, không có cảm giác cay ở miệng, mà là một cảm giác ngọt lạnh chạy qua cuống họng, xuống hăm nóng toàn bộ bao tử, cả người một cảm giác lâng lâng, chỉ chừng này cũng đủ biết rượu này đẳng cấp như thế nào, ngon không khác gì tửu nhi hồng Bão đã uống ở kiếp trước,

Bão hơi đưa mắt qua lão bản,

-“Đây là ý gì”

Lão bản chỉ cười cười nói:

-”Đây là có người thiện ý muốn mời công tử, không có ý gì khác”

Bảo cũng thầm giật mình, nãy giờ hắn bị người ta theo dõi mà không hề để ý vì quá mải suy nghĩ, tinh thần vừa động, giác quan thứ 6, này đã được Bảo gia cố vào thần niệm của bản thân, với tu vi hắn, giác quan thứ 6 như là thần niệm thứ 2 của hắn vậy, nay mỗi thần niệm đều là hạn chế rất nhiều, hắn tìm cách hợp hai thứ này làm 1, để tăng cường phạm vi thần niệm bản thân, nếu nói tu vi sẽ tăng hậu kỳ thần niệm chỉ vài chục mét, thì thần niệm của Bảo đã lên tới 60 mét.

Thầm quét một vòng, phát hiện một luồng thần niệm không có ác ý chỉ đơn giản là theo dõi hắn, không hề có ý xúc phạm, Bảo cũng không phản ứng quá. Chỉ đơn giản cầm vò rượu hương về phía tầng 3 tửu lâu bên cạnh, gạt đầu một cái rồi trở lại uống tiếp rượu ngon của mình.

Với Bảo đây như hành động cảm ơn đơn thuần, nhưng người ngồi trong tầng 3 tửu lâu kia nào đâu có bình tĩnh được, chính hắn thần niệm cũng chỉ mon men ngoài rìa chạm đến người thanh niên kia, người thanh niên khai tu vi nhìn cũng chẳng vượt qua sĩ tử, lại đơn giản tìm thấy hắn như vậy, mà trong thần niệm của hắn đơn giản chỉ là theo dõi, không hề có sát khí, không hề mang tính dò xét, nhưng người kia vẫn đơn giản quay đầu là xác định được vị trí của hắn. Đây là bao nhiêu kinh hãi a, bao nhiêu ngạc nhiên a, tên kia cũng là qua ngoại hạng a, sĩ tử tầng tu sĩ bình thường thần niệm chỉ là 30 mét đó lại mà thôi.

Cũng không để ý nữa, Bảo tiếp tục uống hết chum rượu ngon, sau đó trả tiền đi quanh một vòng rồi trở về phòng mình, vừa đến cổng tiểu viện, cái cảm giác sát khí kia vẫn như lấp ló ở đó, nhưng tính chất không giống, có một cảm giác nào đó mông lung bàng bạc, một chút nào đó viễn cổ tang thương, nhưng cũng rất nhanh tang biến khi Bảo tiến vào tiểu viện của mình, và mất hút khi Bảo tiến vào phòng trong. Hai lần có cảm giác lại khác nhau, không lẽ có người đến đây đánh nhau trong lúc Bảo đi uống rượu, Bảo không nghĩ vậy, nếu vậy thì cũng còn chút linh lực ba động, hoặc một chút dấu vết chiến đấu a. Đương nhiên hoàn toàn là bình thường, duy chỉ có một chút sát khí sót lại, nhưng lại không qua rõ ràng, và nếu Bảo dùng thần niệm bình thường quét thì cũng không phát hiện được gì, mà chỉ khi dùng giác quan thứ sáu thử cảm nhận thì mới cảm thấy được một cỗ khí tức viễn cổ, mông lung, Bảo hiểu rồi, rõ ràng hôm trước sát khí kia là được thần niệm tu sĩ cảm nhận được chính là sát khí thật lúc đó, còn lần này là do giác quan thứ 6 của hắn quét thấy được, hai loại này hoàn toàn khác nhau, và nếu không phải là Bảo thì có lẽ không cảm nhận được, nhất định tại quanh quanh đâu đó trước tiểu viện của hắn điều gì đó đặc biệt.

Nhưng sau một đêm tìm kiếm, Bảo không phát hiện ra điều gì kỳ lạ, tất cả chỉ là cảm giác mơ hồ từ giác quan thứ 6 mang lại, nhưng giác quan thứ 6 này Bảo không thể tùy ý sử dụng, chỉ là hỗ trợ cho thần niệm phạm vi mà thôi,

Mặc dù không biết ở đâu, nhưng Bảo xác định nó vẫn chỉ ở gần, thoir gian ở đây còn dài, nhất định sẽ có manh mối, nếu đã có cơ duyên thì Bảo cũng muốn tìm hiểu một phen, đầu thế cứ bỏ qua cơ hội như vậy được.

Qua ngày hôm sau, Bảo cùng các học viên khác tiến hành làm từ tục đăng ký thi đấu, lần này không phải là thi cá nhân như lần thi đầu ở trường, mà là dựa vào toàn đội, nên trong đội Bảo thấy đầy đủ tất cả các thuộc tính, ít nhất là một hoặc hai người một thuộc tính, mà tu vi cao nhất có lẽ là thổ thuộc tính, vì thuộc tính này khá là phổ biến, tận 7 tên sĩ tử tầng đỉnh phong, các thuộc tính còn lại khá ít,

Nơi đăng ký tại đây cũng có phần giống với nơi đăng ký ở trường, cũng là các đơn vị 3 người, một người xếp loại, một người đánh giá tu vi, và một người lo phần giấy tờ, bảng đấu.

Mọi người được kiểm tra rất nhanh, đến lượt Bảo, cũng không bắt người, người kiểm tra tu vi của Bảo cũng có biểu hiện giống như vị giáo sư ở Đại Học Viện ngày đó vậy. Cũng phải mất hơn 20 s mới kiểm tra xong tu vi Bảo, nhưng về mặt có chút thất lạc, kèm với nghi hoặc, rõ ràng tên này đeo mặt nạ dịch dung, nhưng lúc có lúc không, đây chưa hẳn là tính chất của mặt nạ này, mà có cả một phần linh lực người trẻ tuổi này gia cố trên mặt nạ này, rất mơ hồ, không thể xác định rõ dung mạo, người dịch dung trước đây không phải không có, nhưng người thanh niên này có chút bí ẩn, gây tò mò cực độ cho người khác, tin tức cũng nhanh chóng được truyền đi, mơ hồ đâu đó một đạo tin chú ý đến một thanh niên lưng còng kim hệ tu sĩ,

Hoàn thành thủ tục, ngày hôm sau sẽ là ngày tập trung lại để ban tổ chức phổ biến luật thi mới của năm nay, hầu như tất cả đều được đổi mới, khiến không ít người háo hức, chờ đón xem năm nay tài năng của các thí sinh được biểu hiện qua những mục thi như thế nào, nhất là lần này vì luật thi thay đổi, làm cho các khu vực buộc phải lựa chọn đội hình hợp lý, phối hợp tốt giữa các thuộc tính với nhau hơn là một đội hình mạnh nhất về tu vi, điều này hứa hẹn, sẽ là nơi rất nhiều combo phối hợp với nhau hoành tráng sẽ được thi triển, càng là nơi các thuộc tính khắc chế xen kẽ lẫn nhau trong mỗi trận đấu, được nhiên sẽ đề cao đoàn kết, và hạn chế tối đa các trận đấu một chiều nhằm chấn đo khắc hệ dẫn đến,

Thêm một lần về nhà, lần này Bảo đoán rằng, cứ một ngày thì cảm giác đó chỉ đến một lần, trước khi tiến gần lại nơi diễn ra hiện tượng kia, Bảo đã gia cố thần niệm bằng giác quan thứ sáu một cách cực kỳ cẩn thận, Bảo không muốn bỏ qua một chút đầu mối nào, Bảo có cảm giác đêm nay hắn sẽ khám phá ra bí mật mà hắn cảm nhận được mấy hôm nay.

Đội các học viên khác nghỉ ngơi Bảo mới trở về từ thành Cổ Loa, Bảo không muốn hành động đáng nghi của mình đã động sự nghi ngờ của người khác.

Nặng nề trở về trước cửa tiểu viện, cảm giác kia một lần nữa thoáng qua, đầu chờ đợi nữa, giác quan thứ sáu trực tiếp bắt tới luồng sát khí bàng bạc viễn cổ kia, cỗ khí thế kia thấy thần niệm của Bảo bắt tới, dường như cũng cảm thấy vui sướng, trực tiếp dẫn dắt Bảo đi tới, chỉ bước về góc tường, không nghĩ ngờ gì nữa, chính là chỗ này.

Đào xuống hơn 1 mét, Bảo cảm thấy một tầng cảm chế lộn lờ, có vẻ như rất sơ sài vì được bố trí khá cầu thả, có lẽ do vội vàng nên người bố trí không thể cẩn thận quá được.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: “Viễn cổ thần thú”

Nhưng cho dù là tầng cấm chế có chút sơ sai, nhưng cũng hơi quá sức với Bảo a, Bảo thăm lác đầu, tất cả cũng là tu vi quá thấp, nếu bây giờ dùng lực cường ngạnh phá vỡ tầng cấm chế này rất có thể sẽ gây kinh động đến mọi người xung quanh, nhất là có thể đánh động tạo ra dấu mối cho kẻ giấu vật này ở đây, điều này Bảo không lo sợ người giấu sẽ tới ngay, rõ ràng nếu có thể không vướng bận gì có thể tới ngay thì người đó đã không để vật đó gì ở đây rồi, nhưng để lại dấu vết sau này tên kia có tìm tới hần, cũng là điều dễ hiểu a.

Cẩn thận vẫn hơn, Bảo đánh ra một vòng cấm chế mà hần học lỏm được của lão bạc đầu, tác dụng thì vẫn như cũ, phát hiện và báo động cho hần nếu có bất cứ gì chạm vào đi qua tầng cấm chế này, bình thường chỉ là phạm vi trong khoảng căn phòng, hay diện tích nhỏ vài mét để an tâm tu luyện, lần này Bảo phải bố trí một vòng cấm chế khá rộng, hơn 10 mét bán kính, phòng bệnh hơn chữa bệnh, lỡ có người đến đột ngột, thì hần cũng kịp phản ứng a, trong đêm tối, 10 mét là đủ để hần che dấu tung tích rồi, Bảo mất gần 3 tiếng đồng hồ để bố trí xong cấm chế bản thân, mà có lẽ lão bạc đầu chỉ giờ tay một cái là xong, lúc này đây cũng là 2 giờ sáng, có lẽ mọi người đã ngủ say, Bảo tiếng hành phong tỏa toàn bộ lượng ánh sáng có thể chiếu đến trước tiền viện của hần, bằng nhiều cách mục đích chính là che đi đèn đường, đèn lồng, Bảo cũng không ngại tiêu hủy vài chục đèn đuốc quanh đây. Vị trí căn phòng của Bảo bình thường đã heo hút, nay lại càng không có ánh sáng, âm u, phiêu giạt vô cùng, những tường sẽ có vài con ma bay qua bay lại là hợp với khung cảnh,

Ma bay thì không có, nhưng mà đào đất thì có, Bảo đào rộng ra xung quanh 1 mét bề rộng của hố, khối cấm chế này thoát nhìn như một bong bóng xà phòng phóng lớn lên vậy, to hơn quả bóng rổ, bề mặt linh lực xoắn lại ba động, loại này trước đây Bảo cũng thấy lão bạc đầu dùng để phong bế một số linh thảo, nhằm bảo quản tốt hơn, tránh tiếp xúc với môi trường hỗn tạp bên ngoài. Cách mở khóa duy chỉ có 2 cách, một là dùng linh lực mạnh mẽ phá vỡ, Bảo đương nhiên không chọn cách này, đã tốn công tạo nên cấm chế, đương nhiên Bảo chọn cách thứ 2, dùng thần niệm bảo mòn dần lớp cấm chế này, cái gì cũng có giới hạn của nó, hơn nữa theo Bảo đoán được, cấm chế này được một người bị thương, muốn cất giấu nhanh vật ở trong, nên sơ sài đánh một cấm chế đơn giản mà thôi, Bảo không tin hần không cạp mòn được lớp cấm chế màu xanh đậm này.

Bắt đầu ngay vào công việc, bởi vì trước đây Bảo cũng thử vài lần phá cấm chế của lão đầu bạc, mặc dù chưa bao giờ thành công, nhưng thất bại nhiều cũng rút ra được kinh nghiệm a, trước hết cần dò theo đường vận hành linh lực của chủ thể, sau đó tìm ra điểm chốt của cấm chế này, sau đó công kích vào chính chốt cửa này, sẽ phá được cấm chế. Đó là đối với cấm chế dạng linh lực này, theo thời gian còn tự thân giảm dần hiệu quả, nên Bảo tin hần có cơ hội rất lớn, còn dạng cấm chế như khốn sát trận, hộ trận... dùng trận kỳ tạo thành thì dường như không bị hao mòn tí nào theo thời gian.

Thần niệm được Bảo gia cố thêm giác quan thứ 6, mạnh mẽ tràn lấy bao phủ tầng cấm chế màu xanh đậm này, 3 luồng khí màu của hần nhẹ nhàng di chuyển theo hướng mà linh lực cấu thành nên tầng cấm chế này dịch chuyển, đi theo là một chuyện, rõ ràng là một chuyện và sau đó tìm ra điểm then chốt mới là vấn đề khó khăn, với tu vi Bảo hiện này chỉ có dùng kiên kỳ mà thôi, hơn nữa tên gia hỏa làm ra cái này chắc chắn tu vi hơn Bảo không chỉ một chữ “xa” có thể hình dung được. Liên tục, liên tục, thần niệm của Bảo nhiều lần vượt khỏi linh lực kia, làm hần phải bắt đầu lại từ đầu, nhưng cũng nhờ đó Bảo mơ hồ cảm nhận được điểm then chốt của tầng cấm chế này, cứ dường như mỗi lần tới gần điểm chốt cấm chế này, thần niệm của Bảo sẽ có một cảm giác bị trơn tuột, vượt tách khỏi con đường đang đi tới, vậy đương nhiên tầng cấm chế này không muốn thần niệm Bảo tác động đến vùng này, sự phòng thủ bản năng này âu cũng là điểm yếu của nó, càng giấu thì lại càng lộ mà thôi. Bảo cũng thầm may mắn, nếu như tên kia không vội vàng bố trí, nếu như Bảo không có giác quan thứ 6 đặc biệt, thì ai có thể như hần một tên sĩ tử tăng có thể làm tới bước này.

Bảo liên tục bảo mòn tầng cấm chế tại chính điểm chốt kia, linh lực ba động mòn dần. yếu dần, kèm theo đó là sát khí mang tính viễn cổ kia cũng tàn mất ra nhiều hơn, Bảo thầm sợ nếu ngay lúc lấy ra không giấu được ngay vật này thì dễ bị cao thủ phát hiện lắm, đến lúc này Bảo rõ ràng xác định, bên trong nhất định là vật gì đó rất kỳ lạ, đương nhiên không phải là linh thảo, linh được gì rồi,

Trời hửng sáng, Bảo vẫn chưa xong việc, tầng cấm chế như đã mòn lắm rồi, nhưng Bảo không thể tiếp tục, rất nhiều người sẽ rất mau chóng chú ý tới việc hần đào đào, lấp lấp chỗ này. Tặc lưỡi, Bảo lấp lại hố, lấp nên một tầng cấm chế không thể mỏng hơn được nữa bao phủ lấy cấm chế bằng quả bóng kia, cái này là hần suy ra được khi cả đêm cứ mày mò đi theo linh lực ba động kia, cho dù không muốn học, nhưng làm theo quá nhiều, ắt cũng là tự động thuộc lòng, cấm chế siêu dóm của Bảo ra đời như vậy đấy, không thầy giáo, không sách vở.

Hôm nay ngày mới tới, nhưng Bảo cứ muốn mau tới đêm cho mau, để hần còn tiếp tục công việc đào vàng, đào kim cương của hần, chậm một nhịp cũng làm hần lo lắng, lỡ có người biết được chuyện này, chẳng phải hần lãnh ít dữ nhiều sao., hần giờ chưa mạnh đến nỗi gặp thẳng nào là búp thẳng đây được đâu.

Nhưng hôm nay lại là ngày hần phải tập trung ở đại điện để nghe thông báo về lịch thi đấu mới, Bảo càng là làm biếng đi, kiểu gì hần chơi cũng được a, chỉ cần đối thủ còn trong tầm sĩ tử tăng, không quá mạnh mẽ biến thái giống hần thì Bảo yên tâm có khả năng đánh một trận ra trò. Còn về sự phối hợp với đồng đội, trước nay Bảo chưa từng, nếu vào thì chắc cũng miễn cưỡng hợp tác trước mặt mà thôi, làm tu sĩ ai không có kiêu ngạo riêng, phối hợp với nhau như là một chuyện cười vậy, nhwugn luật vẫn là luật, nếu không có lý thì cũng không được toàn bộ đại lục thông qua.

Vừa tới trước đại điện rộng lớn, dường như ánh mắt thầy hiệu phó đang tìm hần,, khi đã thấy hần thì nhẹ gật đầu sau đó ngồi xuống, lão ta cũng sợ Bảo không đến lại bỏ qua điều gì đó quan trọng trong luật thi đấu, và theo lời ai đó nói tình hình câu thanh niên này cũng không được dễ gần lắm đâu, nên lão cũng một chút lo lắng, cũng vì thế mà lão thờ dãi yên tâm khi thấy Bảo đến, không lại bỏ đi đâu chơi thi Đại Học Viện mất đi tuyển cử xuất sắc rồi..

Năm nay phong cách thi cũng là rất khác mọi năm, chia làm 3 vòng, vòng thứ nhất là cuộc thi tài giữ mỗi thuộc tính, vòng thứ hai là thi tài cuộc thi tài trình diễn combo giữa các thành viên trong đội tuyển, và vòng cuối là vòng thi tập thể, tiến vào bí cảnh, trogn bí cảnh có một số lượng nhất định thẻ bài, đội nào chiếm được nhiều thẻ bài thì sẽ được điểm tương ứng theo số thẻ bài đó, tổng điểm sẽ là điểm của cả 3 vòng thi,

Luật thi này Bảo nghe cũng đã mơ hồ hiểu rõ, hần lên trốn về nhà, trong lúc ở đây có lẽ mọi người phải làm lễ khai mạc tới ít nhất là đầu giờ chiều, hần đương nhiên muốn về đào tiếp kim cương rồi.

Bảo trốn khỏi đại điện, trên mặt giả vờ đau bụng nhăn mặt, tay cầm tờ giấy vò nát, hai mông khép chặt giả tạo lúc tào tháo dí, không ai nghi ngờ lý do hần trở về phòng cả.

Mặc dù “đau bụng” nhưng tốc độ hần vào chỗ vắng người có mấy ai theo kịp chứ, vút một cái đã biến mất. Hơn 10 phút sau hần đã về tới phòng mình, một lần nữa kích hoạt cảm chế mà tối qua hần mất hơn 3 tiếng để dựng nên, sau đó hần chỉ đơn giản là che khuất đi mà thôi, nay chỉ dựng lên lại nên khá nhanh, chỉ mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Làm gì lên lút cũng làm người ta lo lắng nhưng cũng rất khoan khoái a, cảm giác như cướp đồ trước mặt người ta vậy, hahahaha, hèn chi mấy ông bà hay ngoại tình, phải chăng cũng là cái cảm lên lút vụng trộm này, Bảo thầm nghĩ.

Tiếp tục công việc lúc tối, Bảo lại ngồi “gặm” từng chút một tảng cảm chế ngay điểm chốt kia, đã mông lăm rồi, khí tức bàng bạc viễn cổ kia thoát ra, vẫn như trước, bao trùm lấy luồng khí 3 màu của Bảo mà hướng dẫn đánh chính xác vào điểm chốt cảm chế, có phần như trợ giúp, có phần như chính bản thân nôn nóng vậy.

Còn chần chờ gì nữa, cơ hội không đến hai lần, đã biết điểm then chốt, cảm chế lại càng mông, chỉ cần dụng lực không quá mạnh là có thể phá được, chấn động sẽ không lớn, với cả mọi người nay đã không ở đây, còn gì kiêng cử chứ

Tay phải giờ lên, hai ngón tay trở và giữa tụ lại thành hình mũi kiếm, lõi linh lực xoàn xoẹt lượn quanh hai ngón tay, linh lực hệ lôi tụ lại đậm đặc dần tại đầu ngón tay, dùng lực trực tiếp đâm xuống, ngón tay mang theo lõi linh lực cam giác như xuyên qua một tấm ván mỏng giống như vậy, đi theo đó một tiếng rắc. Tảng cảm chế trực tiếp vỡ tan như bong bóng xà phòng, một hộp ngọc đen tuyền bay lơ lửng trước mặt Bảo, cũng không đợi Bảo cất đi hộp ngọc, Bảo lúc này tâm tình đầu đi mở ngay hộp ngọc này chứ, phải gấp rút dọn dẹp chỗ này mới là đúng đắn a.

Nhưng làm cho Bảo hoảng hồn, hộp ngọc tự động mở ra, bên trong là một con rùa nhỏ làm bằng ngọc, cũng là mau đen tuyền luôn, Bảo đưa tay bắt lấy muốn giấu đi, tay còn chưa kịp đưa đến, con rùa ngọc nhỏ xíu chớp chớp mắt, nhìn Bảo như nhìn thấy mẹ vậy, lao đến xác nhập vào lòng bàn tay, ngay lúc chìm vào da của Bảo, đã biến thành hình vẽ trên tay, sau đó chạy lên khuỷa tay, Bảo ra sức giả vờ, muốn hất cái con rùa con này ra khỏi cánh tay, nhưng nào có thể, nếu như hần có thể cạo đi phần da thịt này thì mới có hy vọng, hình ảnh con rùa như hình xăm trên cơ thể Bảo tiếp tục chạy đến vai, sau đó chạy ra sau lưng rồi nằm im ở đó, hình ảnh con rùa nhỏ nhắn biến hóa, không còn vẻ cute thánh thiện nữa, mặc dù độ lớn hình ảnh vẫn nhưng vậy, nhưng biến hóa vẫn nhìn thấy rõ ràng, mai rùa hần lên những đạo vân ẩn hiện đen tuyền, vài chiếc gai nhọn to thô nổi lên trên mai rùa, chiếc cổ ngắn trực tiếp vươn cao dài gần gấp đôi cơ thể, mặt rùa nay đâu còn, thay vào đó là cái đầu hắc long cực kỳ uy vũ, rống miệng gầm lên miệng tiếng. Ngay khi đó, bầu trời toàn thành Cổ Loa bỗng nhiên vụt tối, giống như là nhật thực vậy, mây đen không biết từ đâu còn cuộn nổi lên, sấm chớp âm âm lóe sáng trong vân vụ, nhưng không hề đánh xuống mặt đất...

Tất cả mọi người càng là kinh sợ, đây là hiện tượng gì a, trước nay chưa từng xảy ra, chỉ duy có vài người đoán ra được một phần nào đó sự việc đang chìm đắm trong im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Huyền Vũ xuất thế

Mây đen tiếp tục bao phủ vượt ra ngoài phạm vi thành Cổ Loa, kéo dài ra ngoài hàng trăm dặm với tốc độ kinh người, đa số người thường đều quý hướng lên lên trời mà vái lạy, các tu sĩ cấp thấp thì không biết chuyện gì xảy ra, về phần những cao thủ rõ ràng có thể cảm nhận được linh lực ba động không khí gây nên một áp lực vô hình, bàng bạc mông lung nhưng rất rõ ràng, cảm giác đè nén không phải ở thể chất, mà ở tinh thần, cũng thần niệm như bị bóp nhỏ lại vậy, trước sức mạnh này, mọi thứ dường như chỉ là hạt cát giữa sa mạc, giọt nước giữa đại dương mênh mông.

Chỉ một số ít người biết được nguồn gốc sự việc này, chính xác hơn là mơ hồ đoán ra được, chính là những phe phái có liên quan đến sự việc rượt đuổi đêm hôm trước, nay vật đó dường như đã có người kích hoạt được sức mạnh này, hay nói chính xác hơn là sức mạnh này bao năm ngủ say, nay đã nhận chủ mới, một trong những sức mạnh cổ đại nhất đã được vài thế lực lần mò ra được mạnh mẽ, đang tranh chấp thì vướng phải sự cố mất dấu của bức tượng ngọc này.

Bên trong một hồ đất, một thanh niên lưng còng đang lăn lộn trên mặt đất, mặt nhăn nhó đau đớn mỗi khi hình xăm sau lưng có biến đổi gì, mỗi lần chú rùa “con” này biến đổi chỉ như mai rùa càng thêm gồ ghề gai góc, hay 4 chân vươn ra những vuốt sắc lẹm, chiếc đuôi cũng toàn là gai nhọn hiện ra, mỗi lần như vậy cảm giác như chính những thứ này mọc từ người hần ra vậy. Cứ mỗi lần đỡ đau một chút, Bảo lại lết đến cố gắng lấp lại cái hố đất mà mình đào ra, ai mà ngờ được sự việc lại thành ra nghiêm trọng như thế này chứ, nếu có người biết được việc này tại chỗ hần, thì hần chắc khớp xương cũng bị người ta cạo đi mất, dường như cảm nhận được lo lắng của Bảo, mặc dù gây ra động tĩnh như vậy, nhưng không một tia chớp, không một linh lực ba động nào làm lộ ra vị trí của hần cả,

Ở phía ngoại vi Cổ Loa, tại một gia trang, bên trong một căn phòng có chút rộng lớn xa hoa, trên một chiếc bàn dài có hơn 20 chiếc ghế tựa xung quanh, trên đó là 20 người vẻ mặt khá là khó coi.

Chia làm 5 màu áo, tím,đỏ, xanh lam, đen và trắng. Một màu 4 người, ngồi vị trí chủ tọa là 1 trong 5 người áo tím, râu tóc có phần ngả bạc, có lẽ là chủ trì của cuộc họp này, bên dưới một người áo xanh lam đứng lên chỉ vào mặt một người áo đỏ lớn tiếng:

-“Cái dm Trần gia mày luôn, nếu đề Lãnh gia ta đi làm việc này có phải đã không vụt mất Huyền Vũ khóa rồi không”, người đứng lên không ai khác là lãnh tứ, kẻ bóc đồng nhất trong 4 anh em nhà Lãnh gia, một tên áo đỏ càng là tức xanh mặt, đứng lên phản bác:

-“Nếu không phải mấy thằng ngu nhà Lãnh gia nguoi không phong tỏa được tuyến đường hậu yếu, làm sao có người đi vào nhân lúc chúc ta trọng thương mà cướp đi Huyền Vũ khóa chứ”

-“Nguoi nói cái gì, rõ ràng hậu tuyến bên chúng ta không có một con ruồi lọt qua, chắc chắn là có nội gián bên tron tổ chức, ta cũng giám nghi ngờ là Trần gia chó má nhà các người lắm,”

Lúc này thì dường như chộc giận tới người áo đỏ có vẻ nhỏ con đang nhắm mắt ngồi dưỡng thần từ đầu, mắt vừa mở một tia sát khí quét tới Lãnh tứ, hấn loạn choạng lúi về sau đẩy ngã cả chiếc ghế của bản thân rồi ngã ngồi xuống đất. Lãnh Đại cũng không chịu lép vế, thần niệm mang theo sát khí quét ra ngoài, hai nguồn kinh lực chạm nhau ầm, giấy tờ trên bàn bay dạt sang hai bên, chiếc bàn gỗ răng rắc phát ra tiếng vỡ vụn, giằng co thần niệm kinh khủng này như chia không gian tron phong ra làm hai nửa, hai bên không gian là hai kiểu ba động linh lwucj rất khác nhau, nhưng mục đích chính đều là muốn phá nát thần niệm không s chế khu vực của đối phương.

-“Mọi người không cần quá kích động, không phải ta triệu tập cuộc họp này để tìm ra nguyên do thất bại hôm trước hay sao...”

Người mặc áo tím chủ tọa còn chưa nói hết câu, cả nhóm người cảm nhận được khí thế lực ép không lồ nổi lên bên ngoài, vụt một cái 20 người như cùng lúc biến mất khỏi căn phòng dường như như muốn vỡ ra do thần niệm linh vực công kích vừa rồi.

Đương nhiên sự việc làm gián đoạn lại cuộc tranh đấu lúc này, không sai biệt, chính là huyền tượng trên bầu trời thành Cổ Loa, ở đây toàn là cao thủ, đương nhiên ngay lập tức cảm nhận được khí tức bàng bạc viễn cổ này tràn đến, lấy trung tâm là thành Cổ Loa.

Một người trong 4 người áo đen giọng run rẩy:

-“Huyền Vũ, là Huyền Vũ nhập thế rồi sao, không lẽ tên trộm được Huyền vũ khóa đã tìm được tới Huyền Vũ bí cảnh sao,??”

Người áo tím đứng đầu lắc đầu phản bác:

-“Không thể nào, Từ Kim Đường chúng ta đã cử người lùng sục suốt hơn mấy năm qua tại khu vực Cổ Loa thành và ngoại biên, tuyệt đối không có một công truyền tống vào bí cảnh nào liên quan đến viễn cổ thần thú cả, nếu như có thì rất có thể bị một thế lực nào đó có trận sư cực kỳ cường đại che lấp, nhưng trận sư cường đại địa trận sư cấp 9, cả việt tinh đâu có mấy người đâu, nếu có động tĩnh rõ ràng ta phải biết được trước tiên.”

Nam tử áo đỏ cũng không chậm trễ, tại chỗ biến mất hướng về thành cổ loa, 3 người áo đỏ cùng tất cả người còn lại cũng là dùng tốc độ nhanh nhất tiến về thành Cổ Loa, thậm mong có thể tìm được một chút manh mối của nơi mà Huyền Vũ tọa lạc.

Huyền vũ, một trong Một trong 5 viễn cổ dị thú trong truyền thuyết, cũng chính là những thần thú mạnh mẽ nhất sinh ra cùng trời đất, tồn tại từ thuở sơ khai, rất lâu trước khi các loài sinh vật khác ra đời, phía dưới ngủ đại dị thú còn có số ít thần thú có thể so sánh được, dị thú chính là do thần thú biến dị mà có, cho nên sức mạnh so với thần thú còn hơn một bậc, về phần thần thú cũng xuất hiện khá nhiều, nhưng sau đó trải qua một đợt lượng kiếp xuất hiện, tất cả dường như lui về một thế giới kahcs, rất ít xuất hiện tại nhân gian, nếu chỉ cần có giấu vết một chút, cũng làm giấy lên một cuộc tranhđoạt đẫm máu trong nhân gian, có ai không muốn có hiểu biết về sức mạnh thần thú, hay thậm chí là dị thần thú chứ, chỉ cần có được một chút sức mạnh sơ khai đó, chẳng phải sẽ là đệ nhất thiên hạ sao????

“rắc rắc, tiếng xương cột sống của Bảo một lần nữa tại chỗ bị thương vỡ vụn ra, sương sườn cùng lồng ngực như một chiếc bong bóng cá giống nhau như vậy, liên tục bị thổi căng ra, rồi lại xẹp xuống, mỗi lần như vậy lồng ngực Bảo như thổi căng ra tổ tung. Rồi lại co lại, xương cột sống tại lưng cũng theo đó mà vỡ vụn thêm từng đoạn,

-“aaaa....., gruzzz.....”

Bảo không nhận được mở miệng thờ dốc rên rỉ, cơn đau này còn kinh khủng hơn lúc hắn tự linh thành công lúc trước, còn kinh khủng hơn lúc bị ám sát nát vụn xương cốt. Bảo lăn qua lăn lại bên trên mặt đất vừa được lấp lại sơ sài, miệng chửi tới 18 đời tổ tông thiên lôi, thổ địa, tất cả các phụ nữ đều được hắn “chăm sóc” nhiệt tình, mỗi lần đau hắn đều nhin không được mà chửi đồng lên.

Bổng giác quan thứ 6 của Bảo cảm thấy nguy cơ ập tới, không cần biết điều gì khác, giác quan thứ 6 của hắn đặc biệt lắm, chỉ cần có nguy cơ, tránh đi càng là không xấu mặt nào, Bảo ráng nhin lại cơn đau từ nơi lồng ngực liên tục bị bơm căng như bong bóng, phần lưng áo dường như bị hình xăm chú rùa con xuyên qua cháy rụi một vùng, cố gắng lách vào nhà, đồng thời vùng tay hạ xuống cầm chế cùi bắp của bản thân, xóa hết chứng cứ liên quan đến việc che giấu hành động kỳ bí ở đây.

Ngồi xếp bằng trên giường, Bảo tiến hành chu thiên vận khí, luồng khí 3 màu đỏ, vàng, lỏ sắc điên cuồng gia tốc, muốn cuống đi linh lực ba động viễn cổ khí tức kia đi, nếu có cao thủ đi qua nhất quyết sẽ để ý đến hắn, thế thì hắn toi rồi.

Nhưng thất vọng thay, linh lực ba động này không hề theo chu thiên của Bảo một cách dễ dàng, nó dường như có một phương thức riêng của mình, nhưng làm cho Bảo vui mừng là những việc làm của hắn dường như đều được con rùa này hiểu hết, đều làm theo những gì hắn mong muốn, Nguồn linh lực viễn cổ kỳ dị tự động thu liễm, chạy theo những đường nét trên hình xăm to như trứng gà phía sau lưng hắn. Sự tình bơm căng lồng ngực cũng từ từ

giảm lại, mặt Bảo như bắt được vàng vậy, không chỉ vì con rùa thu hồi linh lực ba động, mà là xương lưng cột sống của hắn dần dần tái sinh ra lại, thật giống như mấy đũa nhỏ mọc răng giống như vậy, tốc độ mất thường có thể thấy được, lưng khòm nay đã thẳng trở lại, dù không biết cơ thể này là gì, nhưng rõ ràng nó giúp cho cơ thể Bảo hoàn hảo trở lại, mặc dù vẫn hơi ốm yếu, nhưng bộ dáng uy vũ đã trở lại a, Bảo vui mừng thiếu điều la lớn lên, nhưng bây giờ la lên chỉ có chết a.

Nguồn linh lực ba động kia sau khi vòng quanh các đường nét cấu hình xương thì biến mất, nhưng không biến mất hoàn toàn. Bảo mơ hồ thấy được một hình ảnh cơ thể người với toàn bộ kinh mạch, với tám nền đằng sau bộ khung kinh mạch đó chính là một con rùa, đúng, chính là con rùa phía sau lưng hắn, Bảo nhìn rất rõ ràng nhưng hình ảnh này đương nhiên không hề có trước mặt hắn, đây là tại một không gian riêng, dường như là trong não của Bảo vậy, Bảo không biết, nhưng những cao thủ đều có thức hải của mình, đó chính là một không gian cực kỳ đặc biệt thuộc về tâm linh mỗi người, những tu sĩ khi tới một mức độ nhất định sẽ cảm nhận được nó mà thôi.

Nếu Bảo biết được vừa rồi có một thân ảnh áo đen bay đến trên chính tiểu viện của hắn ở phía trên, đánh sự chú ý xuống chỗ nơi hắn ở, thì có lẽ Bảo không có vui mừng hồn nhiên như vậy được đâu, người này bỏ đi cũng vì không phát hiện được dị trạng gì, linh lực viên cổ cũng đã bị Bảo thu liễm hoàn toàn, nói chính xác hơn là được rùa đen thu hồi. Và có lẽ lớn nhất chính là hắn không tin triệu hoán được Huyền Vũ lại được thực hiện tại trong một cái siêu cấp cũi bẫy cầm chế hồ trận này chứ, chỉ ít phải là đỉnh cấp hộ trận của đỉnh cấp trận sư của một thế lực nào đó tại Cổ Loa thành

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chuyện bàn nhậu

Con đau dần dần hạ xuống, lúc này đây giác quan thứ sáu của Bảo mới mơ hồ cảm nhận được một luồng linh lực ba động cực mạnh vừa lướt qua trên đầu, mồ hôi lạnh thấm chảy, nếu như rùa con không có hiểu ý tứ của hắn, có lẽ giờ này hắn đã đi bán muối rồi.

Bhuwocs ra cửa tiểu viện, tay nhẹ phất, dọn sạch bụi đất còn sót lại, lúc này vì quá đau đớn mà không kịp dọn dẹp chu đáo, nhấc tay một cái, một luồng kinh phong lướt qua, ý định Bảo chỉ là dọn dẹp lại một tý, nhưng ai ngờ rằng, chỉ một cái phất tay đó làm bay cả vài hàng gạch lát sân, mặt Bảo như ngu ra, đây cũng là quá ngoạn mục hàng sao, hắn không hề có tu luyện, cũng không hề thăng cấp, như thế nào mà linh lực của hắn mạnh mẽ đến vậy, “Bộp, bộp”, tiếng vài viên gạch rớt xuống sàn làm Bảo sợ tỉnh, nhanh chóng lắp ráp lại như ban đầu, cùng với lượng sức bỏ ra như mọi ngày, mà tác dụng lại hơn cả chục lần, không lẽ là do rùa con sao, khoen có không lẽ gì nữa rồi, chắc chắn là do rùa con, Bảo thâm than may mắn, từ khi trọng sinh về Việt tinh, Bảo xu xêo càng là nhiều, nhưng cơ duyên cũng đi theo đó, đúng là ông trời không cho không ai cái gì, cũng chẳng phạt ai vô tội, dọn dẹp xong, Bảo cũng không muốn ở lại phòng lúc này, có thể gây nghi ngờ, Bảo lại đi dạo vào thành Cổ Loa, cô ý tìm đến quán rượu hôm nọ, muốn uống vài chén và ngắm nghía lại phương pháp kết nối, hay là vận dụng tiềm lực của rùa con trên lưng hắn, khi đi ra khỏi tiểu viện Bảo không quên khom lưng xuống như cũ, đây chưa phải là lúc bại lộ thân phận a,

“Lão bản, cho một hũ rượu hạng 2, cùng 1 đĩa thịt trâu” kêu món đơn giản mà thôi, dù sao ở thế giới này, Bảo đúng là một tên ăn mày luôn, tiền bạc càng không có nhiều, chỉ vài đồng được lão hiệu phó ki bo giao cho tiêu sài, chỉ sợ đi ra đường đụng phải vài quả trứng cũng không đủ đền. Nhưng khi tiểu nhị bưng mâm ra, đúng rõ ràng là 1 mâm đồ ăn à nghen, rượu càng là giống hũ rượu ngon hôm trước, không kịp Bảo hỏi, một nam tử trung niên đến đội mũ tre tán rộng, vài mảng viền nón như che kín mặt bước tới ngồi đối diện, nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc nón tre ra.

Trước mặt Bảo là một nam trung niên uy nghi khí thái, có một chút khí thế vương giả, nhưng trên môi lại là nụ cười rất triều mến, nhẹ giọng:

“Người huynh đệ này, không biết hôm nay ta có thể mời người một chén được không?”

Bảo nhẹ quét thần niệm, rõ ràng người kia biết hắn làm như vậy, nhưng không hề tỏ ra khó chịu, đương nhiên là có hảo thật thật, đây cũng là Bảo phép thử, nếu như có gì đó thái độ khác thường đương nhiên hắn phải đề phòng, người này chính là người mời hắn chum rượu ngon hôm nọ.

“Đương nhiên là không, người đã mời ta hôm trước, nếu hôm nay lại như vậy chẳng phải ta qua ki bo sao?”

“Tốt, rất thẳng thắn nam nhi, cạn”

“Cạn” Bảo cũng là mở lòng, cũng là lần đầu tại trong thế giới này có người hảo hảo ngồi xuống cùng nâng ly rượu với hắn, đây không phải chỉ có bạn bè kiếp trước của hắn mới như vậy sao, cho dù người này là trung niên, nhưng so về lịch duyệt chưa chắc hắn đã thua kém, và đương nhiên có cùng đẳng cấp thâm nhập này rồi.

“Ta còn chưa biết danh xưng của huynh đệ là gì?”, người trung niên mỉm cười nhẹ giọng.

Tên sao???, nói đến đây lòng Bảo không hẹn nhưng lại cảm thấy xốn xang, đầu óc có chút lác lỏi, một chút trống vắng, cô độc trong chính cơ thể này, nếu là tên, bây giờ hắn có thể tên là gì, hắn cũng không biết nữa. Đại diện Đại Học Viện đi thi “Tứ Lục Thiên Kiêu”, ừ ta tên Doom, nhưng đương nhiên đó chỉ là tên giả, vậy giờ ta nói ta là Võ Kỳ Bảo, vậy nếu như ta khi trọng sinh không nhớ về kiếp trước vậy cái tên Võ Kỳ Bảo có tồn tại hay không, nhưng nếu nói là Bảo Kỳ thì lương tâm hắn có đồng ý hay không, nhẹ nhấp chén rượu, lòng đầy đắng cay, không chỉ vì rượu, mà còn là nhấp nháp chính số phận bản thân.

“Tháng ngày thoáng qua ai ngăn ngại

Tên tuổi người chẳng gọi trong lòng

Số lãng du mịt mùng hồ hải

Lẽ thường tình trả lại trần ai

Mỗi phận riêng một kiếp ngắn dài

Thì thôi đừng hỏi thiên nhai mặc người”

-()-

Người trung niên đọc lại một lần, rồi lại một lần, đôi mắt có chút sâu thẳm, chén rượu trên tay có chút run run.

-“Hay, rất hay, tuổi trẻ tài cao, bảy bước thành thơ, ta đây không đúng xin tự phạt một ly”

Bảo càng là không để ý, chỉ vạt miệng ngâm một đoạn mà hần đã từng đọc trước đây, cũng vì tâm trạng, ý thơ càng là sâu đậm.

Vừa nhấp ngụm rượu, Bảo thấy một lão già cũng nhẹ nhàng bước lại, chấp tay trước ngực, hướng về phía 2 người,

-“Nếu hai vị không ngại, có thể đề cho lão huynh ta chung một chum rượu hay không, hay cho một câu “Tên tuổi người chẳng gọi trong lòng”, vị tiểu huynh đệ này thật văn tài xuất thế”

Bảo thầm đề phòng người này, tu vi cũng rất kinh khủng, chí ý cũng ngang ngửa tên vừa bay qua trên nhà hần lúc chiều, ai chắc chắn được hần không nghĩ thấy mùi đồ ngon trên người mình chứ, nhưng càng không thể gây ra nghi ngờ, nghe jchawps tay đối đãi:

-“Xin cứ tự nhiên” sau đó hướng tay mời ngồi.

Rất tiêu sái, bàn rượu có thêm một người, tổng cộng 3 người, nhwugn lai jwor 3 thể hệ hoàn toàn khác nhau, nhưng lại jchung một đẳng cấp, nói thì buồn cười, nhwugn sự thật rành rành trước mắt, mà người trẻ tuổi nhất lại có vẻ sâu lãng, từng trải vượt xa xa tưởng tượng của 2 người kia, câu chuyện cũng không quá đặc biệt, chủ yếu xoay quanh vấn đề lịch duyệt cuộc sống, về tu luyện dường như không ai nhắc tới khi Bảo hiện tại là một tên tàn tật, tu vi bất ổn,

Người lớn tuổi này cũng có ngộ ý muốn xem vết thương trên lưng cho Bảo, nhưng nào đâu Bảo đồng ý, không những lưng hần đã khang phục, mà còn nhiều hơn là có thêm một hình xăm hình rùa con, ai biết được với kim nghiệm của lão già này có nhận ra hay không,

-“Vị huynh đệ này, ngộ tính của cậu rất khá, chắc chắn đường tu luyện cũng sẽ rất có tương lai, không lẽ cậu định sống như vậy một đời người hay sao? Chẳng lẽ cậu không có ước muốn tăng cường thực lực, bá chủ thiên hạ, hay cao hơn là thống nhất vũ lâm sao?” lão tóc bạc lên tiếng,

Người trung niên nam tử dường như cũng cùng ý kiến, nhìn có vẻ như vết thương trên lưng này cũng không phải là không có cách chữa trị a, nhưng sao vị trẻ tuổi này lại không đồng ý đề nghị này chứ.

Bảo dự định phản bác, nhưng Bảo nghĩ lại, hần đến từ trái đất, một nơi tư tưởng công bình đã lan rộng, bá chủ đại cầu ư, Bảo đương nhiên không muốn, thống nhất vũ lâm này ư, vậy có lợi gì cho hần sao, cái điều Bảo muốn dường như rất giống, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Bảo chỉ khao khát được tự do, được thoát khỏi số mệnh, được nắm trong tay chính vận mệnh bản thân, bảo vệ những người mà hần yêu thương, làm cho họ hạnh phúc, chỉ đơn giản như vậy thôi.

-“Ông nói sai rồi, đôi khi đứng trên đầu cùng của một thế giới, còn không bằng bình thường giữa một rừng cây”

Lão già cùng vị trung niên hơi nhíu mày, có ý tốt nhưng lại bị người trẻ tuổi này sửa lời, này giờ Bảo có phần nói đúng, nhưng như vậy cũng quá ngông cuồng, vượt qua định kiến tại xã hội này a, bình thường giữa một rừng cây sao, tại thế giới này chỉ có thực lực mới là mãi mãi, mới là mục tiêu.

Bảo cũng biết ý của mình đối với xã hội này không hề phù hợp, nhất là đối với tu sĩ, nếu nhiều người kahcs nghe được, chắc sẽ cười hần thối mũi mất, nhưng ý tứ bản thân, lập trường bản thân hần vẫn phải giữ, cảm thấy câu chuyện cũng không tiếp tục được nữa, Bảo tu cạn chum rượu nặng, có phần lão đạo chừng dậy bước ra khỏi quan,

-“rượu gặp bạn hiền ngàn chén thiếu

Chuyện người không hợp nửa câu thừa”

Bóng lưng đã khuất sau những dãy nhà, tại bàn rượu, lão già vẫn đang nhấp chén rượu nồng, miệng nhẹ ngâm lại hai câu thơ mà người trẻ tuổi để lại trước khi rời đi,

-“hahaha, có ý tứ, có ý tứ”

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Vòng một “Tứ Lục Thiên Kiêu”

Sàn thi đấu được tổ chức cực kỳ hoành tráng, theo quy hoạch hình vuông, bốn cạnh sẽ là bốn khán đài cực rộng, mỗi khán đài có thể chứa tới 100 ngàn khán giả, 4 cạnh tổng thấy đã là 400 ngàn khán giả, thiết theo dạng bậc thang để đảm bảo góc nhìn tốt nhất cho toàn bộ khán giả, bốn góc là bốn lầu cao, hình trụ cao được làm từ đá tảng, bên trên có mái che được làm bằng kính, rất xa hoa, cũng chính là nơi tập trung của 4 vùng của Việt tinh lục địa, cũng tương ứng 4 màu trên 4 chiếc cờ to lớn bay phấp phật trên 4 đỉnh cao lầu của mỗi đội, lúc này đây tất cả chỗ ngồi đã chật kín khán giả, tiếng hò hét vang rền ra khoảng không, cứ 3 năm một lần cuộc thi lại diễn ra, nhưng từ hôm nay sẽ kéo dài thời gian ra thành 6 năm một lần cũng bởi vì luật thi được thay đổi, yêu cầu sự phối hợp combo của đồng đội rất nhiều trong đội, cần thời gian thực tập rất lâu, 2-3 năm là không đủ, mọi người càng là trong đội cuộc thi đợt này, cảm hứng như người ta xem worldcup ở kiếp trước của Bảo vậy.

Nhẹ hít một hơi, Bảo tiến bước từng bậc thang lên đài cao của đội mình, cái cảm giác khí huyết nam nhi dâng trào, tráng khí xung thiên này dường như Bảo rất thích a, lần trước cũng vậy, cũng ở một nơi có hàng trăm ngàn người theo dõi, tiếng hò hét, cổ vũ vang dội từ các khán đài, ánh sáng từ các đèn công suất lớn từ góc đài chiếu rọi xuống từng thí sinh, có lẽ cũng là khát khao từ trong cuộc sống quá âm đạm của hắn kiếp trước.

20 con người cùng đại diện mỗi khu vực tiến đến mỗi lầu cao, đại diện khu Miền Nam cũng là ban giám hiệu Đại Học Viện, ngồi trên 2 hàng ghế phía sau, phía trước là 20 thí sinh đứng xếp thành 2 hàng người, chuẩn bị tham dự thi đấu.

Sau hàng loạt lĩnh kinh lễ tiết, giới thiệu nhà tài trợ, ban giám khảo các kiểu khá buồn ngủ, rốt cuộc cũng đến vòng 1, vòng thi đầu tiên, là vòng thi về lĩnh thuật của mỗi cá nhân đại diện cho mỗi thuộc đến từ mỗi vùng: chay ra 5 loại phổ thông thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ sau đó mới đến biến dị ngũ hành thuộc tính: lôi, phong, thạch, băng.... Và cuối cùng mới tới tư chất đặc biệt chỉ mang tính trình diễn là chủ yếu chính là tư chất kép, hoặc tam tư chất..., bởi vì những tư chất này dường như chỉ có trong truyền thuyết hoặc sử sách ghi chép lại, cực kỳ hiếm.

Một người trung niên cao to vạm vỡ đứng giữa không trung của đấu trường vận linh lực, giọng nói oang oang vang khắp khán đài, không một ai là không nghe rõ, mặc dù như vậy nhưng thanh âm vẫn là đủ nghe, không hề gây khó chịu, cũng đủ biết người này khả năng khống chế linh lực là tốt đến mức nào, có lẽ là MC dẫn chương trình ngày hôm nay, trên mặt nụ cười luôn hé mở, thông báo rành mạch luật thi đấu vòng 1, rồi cuối cùng theo danh sách mỗi vùng người này đọc to 4 cái tên đại diện cho bốn vùng tiến tới sàn thi đấu ở phía dưới bắt đầu thực hiện lĩnh thuật về thuộc tính của mình, mờ mịt là màn đấu của Thổ hệ thuộc tính

Nói là thi đấu, đúng ra là biểu diễn thì đúng hơn, vì vòng này không hề có đối kháng trực tiếp giữa các thí sinh, mà là dựa trên thang chấm điểm của ban giám khảo, ban giám khảo chính là những người ưu tú nhất thuộc mỗi thuộc tính, được chính bầu chọn của khán giả trên Việt tinh đại diện đến đây, nên việc công minh thanh điểm sẽ là chắc chắn, và với đẳng cấp những người này, cũng không cần dấu đầu lòng đuôi đi làm chuyện mờ ám.

Tây Nguyên: Nguyễn Sĩ Bình

Nam Bộ: Trần Ngọc Khương

Duyên Hải: Lê Kiêu Mào

Đông Hải: Phạm Văn Long

Vừa dứt lời giới thiệu, 4 thân ảnh từ 4 đài cao bay xuống đứng ở 4 góc gần chân đài cao của đội mình, đợt đến lượt thi bản thân, đầu tiên là thí sinh đến từ Tây Nguyên, Bảo cũng cảm thấy một chút khí tức quê hương nơi con người này, nói cho cùng hắn cũng là một người con Tây Nguyên, hắn cũng từ DakLak chạy trốn mà ra khỏi a, nhắc lại cũng làm Bảo một chút cảm khái.

Anh chàng này là một anh chàng không to con lắm, mặc trên người chỉ là một chiếc áo vải bố ngắn tay, cơ bắp không to nhưng cực kỳ săn chắc, đôi mắt tuyệt đẹp đen láy, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, động tác rất dứt khoát, đúng là phong thái của người Tây Nguyên, không văn chương luộm thuộm, không hoa mỹ màu mè. Nhẹ chấp tay quay chào về 4 phía khán đài sau đó xuống tấn, vận linh lực.

Màu nâu đất quen thuộc nhẹ xuất hiện, tạo thành một vòng mỏng lơ lửng bên cạnh Sĩ Bình, dường như chuẩn bị xong, hai tay nhẹ đang quyết, từng đạo thổ tiễn bóng loáng sắc bén từ dưới đất vọt lên, xoay trên không, từng tiếng xoẹt xoẹt xé gió vun vút vang lên, để có thể hơn điều khiển một lần hơn cả trăm đạo tiễn như vậy, sự tập trung phải là cực kỳ cao độ a nha, không phải cứ tu vi cao là có thể làm được dễ dàng đâu. Chưa hết, Sĩ Bình còn nhẹ xoay người khua tay, hơn 100 tượng đất từ dưới đất mọc lên tạo thành một vòng tròn rộng bao lấy Sĩ Bình, số lượng là cực nhiều, nhưng Sĩ Bình dường như còn rất thư thả, tư thế thư thái, Sĩ Bình nhẹ nhàng nhún chân, dùng lực phóng lên giữa không trung chính giữa những mũi thổ tiễn dày đặc trên không, vượt khỏi tưởng tượng mọi người, hàng trăm mũi thổ tiễn như muốn đâm thẳng về phía chủ nhân nó, liên tục phóng về phía Sĩ Bình, nhắm vào toàn chỗ hiểm, còn về phần thanh niên này, hắn liên tục né tránh từng đợt thổ tiễn phóng tới, mỗi khi né thành công hắn lại vẫy vẫy hướng thổ tiễn về một bức tượng phái dưới, nhẹ nhàng xuyên qua chính giữa mi tâm từng cái một, đúng là một màn trình diễn mãn nhãn, tiếng vun vút xé gió càng ngày càng nhanh, tiếng phàn phật cũng theo đó mà tăng nhanh tốc độ, kết thúc ấn tượng với hơn 10 thổ tiễn cuối cùng xẹt nhẹ qua cơ thể trên chân tơ kẽ tóc, nhẹ xuyên qua 10 bức tượng đất phía dưới, Sĩ Bình nhẹ hạ xuống thân ảnh, có hơi phần thờ dốt nhưng không dấu được vẻ tự hào trên mặt, để thực hiện được tiết mục này, hắn tốn cũng không ít công sức a, theo sau thân ảnh kia hạ xuống là tiếng vỗ tay rền rền trên khán đài, đầu cần phải chiến đấu kịch liệt mới đem lại cảm hứng a, một sự trình diễn như thế này cũng có cái thú vị của riêng nó.

Trần Ngọc Khương sao??, tên này cũng có điểm giống cái tên cà chớn có ý đồ xấu với Diễm bị Bão đánh lúc trên tàu a, chắc có quen hệ với tên kia, nhưng làm Bão ngạc nhiên là nếu tên này có quan hệ ít nhiều với tên bị Bão đánh thì cũng phải ít nhiều có thù hằn với hắn chứ, đằng này mọi thứ lại rất bình thường, mà dường như lại có hảo cảm với hắn vậy, gặp nhau vài lần cũng là gật đầu chào hỏi rất khách khí, nhìn gương mặt cũng rất thật thà, chất phát, sau khi quay lại chấp tay chào thầy cô ban giám hiệu Đại Học Viện, Trần Ngọc Khương phi thân bay tới sân thi đấu, vận linh lực, tà áo màu vàng nhẹ bay, linh vận màu nâu đất nhẹ xuất hiện, lượn lờ, hai tay vung nhẹ, đất từ bốn phía cuộn cuộn lên tự động tạo thành một thổ nhân tượng cao hơn 5 mét, vô cùng to lớn, trên tay thổ tượng cầm theo một thanh đoản côn bằng đất to lớn, thổ tượng này như có linh trí cũng là theo động tác của Trần Ngọc Khương mà làm theo, nhìn có vẻ to lớn nhưng lại hoạt bát vô cùng, tốc độ nhanh nhẹn, nếu như trong chiến đấu thì chiếm lợi thế cực lớn, chưa dừng lại, Trần Ngọc Khương tạo thêm một thổ tượng như thế nữa, tay cầm trường kiếm, cuộc trình diễn của một người đã thành cuộc chiến đấu cực quyết liệt giữa 2 thổ tượng cao lớn hơn 5 mét, hai thổ tượng nhìn có vẻ cục mịch, nhưng tốc độ cũng khá nhanh, tiếng binh khí vang lên choang choang, hàng loạt thế võ, hàng loạt chiêu thức được hai thổ tượng thi triển ra, tựa như cuộc chiến giữa hai tu sĩ đích thực vậy, chiến đấu ác liệt, thổ tượng cầm kiếm chặt đứt 1 tay của thổ tượng cầm đoản côn, tên này cũng không vừa, côn trên tay cũng đã đập nát được một chân của thổ tượng cầm kiếm, chiếm lợi thế tên này với thân hình to lớn như vậy lại phi thân lên cao cầm đoản côn bằng tay phải bộ thẳng xuống tên thổ tượng cầm kiếm đang nằm dưới đất,

“Ầm” đầu tên nằm dưới đất trực tiếp vỡ vụn, kéo theo đó toàn bộ cơ thể cũng vỡ vụn theo, tiếng hoan hô rần rần của mọi người vang vọng cùng lúc với thanh kiếm của tên nằm dưới đất đã xuyên qua cơ thể của thổ tượng cầm côn, kết quả là lưỡng bại câu thương,

Trần Ngọc Khương vẻ mặt có chút tái nhợt, điều khiển cùng lúc 2 huyền tượng to lớn như vậy cũng gần như rút cạn linh lực của hắn, nhưng trên mặt vẫn hiện ra vẻ thảo mãn, màn biểu diễn hôm nay của hắn đón nhận được sự cổ vũ cực kỳ nhiệt tình của khán giả, hắn đã đoán đúng tâm lý khán giả, cho dù như thế nào, một trận chiến thực sự vẫn là sự chờ mong của tất cả mọi người, chiến thuật của hắn là dựa trên chiến đấu để biểu diễn ra linh lực của bản thân, thực tế hắn đã đúng, thành công vang dội à nha, hahahaha, chắc chắn điểm của hắn sẽ không thấp à nha.

Quay trở về đài cao Đại Học Viện, hắn không giấu nổi vẻ vui mừng trên mặt cúi chào ban giám hiệu, tất cả thầy cô cũng vậy, rất là hài lòng với màn trình diễn này, duy chỉ có một người không thêm đề ý, chính là thầy Phong, điểm chú ý của thầy là đứa học trò cùng của thầy, Doom đứng ở xa xa phía trước à nha, mà hết lần này tới lần khác, vẫn chưa có cơ hội bắt chuyện với tên học viên này, cứ thoát ần thoát hiện, đầu phải lão hiệu phó không cho là hắn sẽ bỏ qua tên học trò này chứ, đừng có mơ.

Tiếp theo là màn trình diễn của 2 vùng còn lại, có lẽ vì không có lợi về thổ linh lực, đơn giản vì hai vùng này đất đai khá khan hiếm, chủ yếu là thuộc tính khác. Nên về phần biểu diễn này không có gì đặc sắc, chủ yếu là cho có.

Và mỗi vùng đương nhiên có một lợi thế khác nhau: Đông Hải đương nhiên lợi thế về thủy thuộc tính, hơn 90 % diện tích nơi đây là biển. Về phần duyên hải quanh năm khô hạn, hạn hán, hỏa thuộc tính là lợi thế của Duyên Hải. Về phần Tây Nguyên đương nhiên là Mộc thuộc tính, vì phần lớn nơi đây là cây cối, sự phát triển rất lớn, cũng làm cho linh lực Mộc thuộc tính tích trữ ở vùng này rất nhiều, rất thuận lợi cho tu sĩ hệ này tu luyện, sự tu luyện phụ thuộc rất nhiều vào môi trường tu luyện, bởi vậy mỗi năm có hàng loạt sự kiện di chuyển tìm kiếm địa phương tu luyện mới phù hợp để tu luyện.

Về phần Kim thuộc tính, đều là điểm yếu của 4 vùng, cũng là lĩnh vực mọi người kém hiểu biết nhất,

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Băng

Bởi vì mỗi vùng đều cử ra 5 thí sinh để biểu diễn 5 tiết mục về phần ngũ hành thuộc tính, cũng mất khá thời gian, Nhưng cái mọi người trông đợi nhiều nhất ở vòng 1 này, đương nhiên không phải mấy màn múa lửa, múa nước đã có phần nhàm chán này rồi, mà đó là màn trình diễn của các thí sinh mang trong mình biến dị ngũ hành thuộc tính, càng nhiều hơn chờ mong đó là nếu có thí sinh nào đó có tư chất kép, hoặc thậm chí là tam tư chất đó mới là đáng nhất à ghen.

Qua hơn buổi sáng, 20 tiết mục của 4 vùng biểu diễn ngũ hành thuộc tính cũng đã xong, đương nhiên những màn biểu diễn về kim thuộc tính không vùng nào có thể làm hài lòng những khán giả khó tính nhất.

Bây giờ sẽ đến phần mọi người mong đợi, màn biểu diễn của các thí sinh mang trong mình biến dị ngũ hành thuộc tính, mong sẽ mang đến những làn gió mới, những điều kỳ lạ cho người xem.

Để đảm bảo khách quan giữa các vùng, thứ tự thi đấu sẽ được đảo lộn lại, Đông Hải sẽ là những người thi đấu đầu tiên

– “Đông Hải, thí sinh Long Sĩ Bình, thạch thuộc tính”

Hàng loạt tiếng trầm trồ vang lên từ khán đài, đây là thạch thuộc tính a, trước nay đều là ghi lại từ sổ sách, những người thực sự ra mắt là điểm trên đầu ngón tay à, nhưng điều đặc biệt của thạch thuộc tính không đến từ sự quý hiếm, mà là sự hữu dụng của nó trên chiến trường, đúng, là trên chiến trường rộng lớn mới phát huy được hết tiềm năng của thuộc tính này, thạch dễ dàng khắc chế các ngũ hành thuộc tính như hỏa, thổ, khắc chế luôn cả biến dị thuộc tính như phong, lôi thuộc tính. Nhưng cái gì cũng có điểm yếu, khắc tinh của thạch thuộc tính chính là thủy thuộc tính, cùng với biến dị thủy thuộc tính là băng thuộc tính,

Nhưng cái lợi vẫn nhiều hơn cái hại rất nhiều, nếu như ông cha có câu dùng trong chiến tranh là thiên thời địa lợi, nắm được 2 cái nắm thì chiến thắng đã nằm trong tay, với Sĩ Bính hẳn, việc tự tạo ra địa lợi và lấy đi địa lợi về đại hình, địa vật của đối thủ bằng thạch thuộc tính của mình, chẳng khác gì trong chiến tranh diện rộng, đã nắm hơn phân nửa lợi thế.

Thật đúng như cái tên thuộc tính của người này, hẳn là một năm từ cực kỳ to con, cao 2 mét, cơ bắp lực lưỡng cuộn cuộn bên dưới lớp da rám nắng của dân chài biển, hẳn đến từ Đông Hải mà, râu ria rậm rậm, ánh mắt có chút phốt lò bàn tán xung quanh, mỗi bước chân đều là tiếng nện xuống mặt đất “huỳnh huỳnh”, bước lên sàn thi đấu, Sĩ Bính nhẹ ôm quyền chào sơ sài rồi trực tiếp vận công tụ linh lực quanh thân, theo như tâm lý của hắn, được chứng kiến hắn biểu diễn thạch thuộc tính chính là vinh hạnh của mọi người, chứ không phải vinh hạnh của hắn khi được đứng trước biểu diễn hàng trăm ngàn người.

Linh lực tụ lại, linh vận hiện lên, không phải một vòng khí mỏng nhàn nhạt như bao thuộc tính khác, mà biến dị ngũ hành thuộc tính linh vận sao chút hoành tráng hơn, linh vận tạo ra là cả một màn mỏng màu nâu đất thổ hệ như một hình cầu bao phủ chủ nhân ở trong đó, màu nâu đất bởi vì thạch chính là biến dị thuộc tính của thổ thuộc tính

Tay trái nhẹ nâng, một bức tường đá cách hắn hơn 2 mét mọc lên, bề dày phải hơn 1 mét, chiều cao dần dần tăng lên đến 5 mét, tay phải cũng nhẹ nhất, lại một bức tường đá mọc lên ở phía đối xứng, cứ mỗi lần hắn nhất tay lại một bức tường đá mọc lên, sau cùng có hàng trăm bức tường đá mọc lên như nấm vậy, mỗi cái đều được linh lực gia cố bắt đầu trượt trên mặt sàn đấu quay quanh tạo thành một hình tròn lấy hắn làm trung tâm,

Âm thành lộp cộp như cối xay đá liên miên không dứt, một số bức tường còn đặc biệt nằm ở phương vuông góc với phương di chuyển của các bức tường còn lại, cuối cùng các bức tường đá từ từ dừng lại, mọi người đều rõ ràng, cách di chuyển vừa rồi đều là có chủ đích, tổng thể kết hợp lại chính là một mê cung đá cực kỳ chắc chắn, bụi đất bay lượn lơ lửng sương mù càng làm cho mê cung này càng thêm huyền bí, đáng sợ, mê cung mặc dù chỉ ở phạm vi hơn trăm mét, nhưng cũng đủ để cho người khác một chút đáng sợ a, Sĩ Bính nhảy lên trên bức tường nằm ở trung tâm, hai tay liên tục đan quyết, các bức tường đá lại có thể tự điều chỉnh, quy tắc lối đi trong mê cung này nhẹ nhàng thay đổi, rõ ràng không phải dựa vào trí nhớ là có thể thoát ra mê cung này được. Một người khán giả có chút không hiểu

–“Chẳng phải cứ trực tiếp phá vỡ tường mà đi, hay là chỉ cần nhảy lên cao là có thể thoát ra cái mê cung đơn giản này sao?”

Trả lời hắn là một hán mất khinh khinh,

–“Đúng là điếc không sợ súng, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, người nghĩ một trận pháp lớn như vậy sẽ được một người dùng để áp chế một người trong chiến đấu đơn lẻ sao, “thạch” thuộc tính là một thuộc tính đặc biệt trong chiến trận phạm vi lớn, toàn bộ các bức tường ít nhất là được gia cố bởi thạch thuộc tính, hoặc bằng trận kỳ của các trận sư, và đương nhiên trên không cũng vậy, chẳng lẽ người nghĩ sẽ không có vài trăm trận sư liên tục không chế phải trên không sao?”

–“À, là ta ngu dốt, vậy trận kỳ này cũng có điểm yếu ha, những người tham gia gia cố trận kỳ không thể di chuyển khỏi vị trí, nếu nhờ có một chút không kịp sửa chữa, cũng là tạo đường lui cho kẻ địch rồi?”

–“Người lại lo bò trắng răng, nếu như không có điểm yếu thì làm sao có người còn thoát ra được mà kể lại kinh nghiệm bên trong đó chứ, càng là nếu không có điểm yếu thì thạch thuộc tính chắc đã thành trùm trong các biến dị thuộc tính rồi?”

Kết thúc tiết mục biểu diễn của mình, Sĩ Bính khá tự kiêu về tài năng của hắn, không đơn giản hắn được Đông Hải tận dụng bồi dưỡng hẳn đến vậy, lấy đầu gối suy nghĩ cũng có thể biết được, trước sau gì Đông Hải cũng sẽ làm ra một cuộc lục đục quy mô lớn ở Việt Tinh đây, và đây chắc chắn là bước thăm dò, cũng là bước hù dọa đối phương, để xem động tĩnh cùng phản ứng của các vùng còn lại như thế nào, bề ngoài đây là một cuộc thi tài biểu diễn đầy hòa bình, nhưng bên trong thì sóng ngầm vẫn âm thầm xô bờ, không phút nào yên nghỉ.

Tiếp theo là tiết mục của Duyên Hải

Giọng người đàn ông to con vạm vỡ lại vang lên,

–“Duyên Hải, Lê Kinh, phong thuộc tính”

Mọi người vỗ tay vang dội, đây cũng là một trong biến dị ngũ hành thuộc tính khá phổ biến cùng với băng thuộc tính, phổ biến cũng là so với các loại biến dị thuộc tính còn lại, còn nếu nói về số lượng, ngàn năm qua cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Một thân ảnh áo đỏ nhẹ bay lên sàn đấu, ôm quyền khom người cúi chào 4 phía rất lịch sự, càng làm tăng lên hào cảm của hắn đối với mọi người, hai tay nhẹ đan quyết, tốc độ nhanh dần, nhanh dần, linh vận màu xám như một quả cầu mỏng đem cơ thể người này bao lấy, bầu trời đang yên ắng, trong xanh, chợt gió ở tứ phía tràn về, váy nữ bay phấp phới, bụi đất bị cuốn lên mù mịt, mặc dù bụi nhưng có trăng nào mà nhú mắt chút nào đâu chứ.

Tốc độ gió ngày càng cao, váy nữ tốc ngày càng nhiều, nhất là gió tại khu vực quanh thân mình Lê Kinh, tốc độ xoáy càng kinh khủng, đã tạo thành một vòng xoáy toàn những lưỡi phong nhận, liên tục đánh xuống mặt sàn theo sự điều khiển của hắn, loạt tiếng choang choang kim khí va chạm vang lên, nhiều người nghe được cũng là sồn gai ốc, gió mạnh làm lá cờ cắm rải khắp sàn đấu bay phấp phật như rách ra, nhất là ở tầng không nơi Lê Kinh đứng, cũng là tầng nơi 4 lá cờ của bốn lầu cao tọa trí, lập tức 4 đạo thần niệm nhanh chóng tràn lên che chở lấy lá cờ đại diện của vùng mình, cho dù đây chỉ là biểu diễn, nhưng cũng không nên có sự cố gì với lá cờ đại diện khu vực a, nếu không muốn người ta nói là xui xẻo, hay là vô năng. Mây đen như bị luồng khí xoáy kéo đến, nhiều người đồng thời là hút khí lạnh, chẳng lẽ người này đạt tới cảnh giới hộ phong hoán vũ rồi sao. Nhưng hơn ai hết, Lê Bính biết mình nào có tới đẳng cấp đó, đây chỉ là mượn chút khí xoáy kéo tầng mây gần nhất tụ lại che đi ánh sáng mặt trời đôi chút, cảnh tượng khá giống như hộ phong hoán vũ như vậy mà thôi, cũng chỉ là một chút kỹ xảo nhỏ.

Kết thúc bài thi của mình, Lê Kinh tay đan quyết dừng lại, tụ linh lực trên hai tay, sau đó tung chưởng lên trời, hướng luồng xoáy kinh khủng phía dưới bay lên tầng mây vừa được hấn kéo lại xuyên qua một lỗ thủng lớn, nhìn cảnh tượng giông như một vị thần giữa bầu trời u tối, mở ra một cánh cổng lên thiên đàng giống vậy, trời trong xanh, mây trắng lượn lờ trong chính cánh cổng hình tròn do lực xoáy tạo ra đó, một kỳ xảo rất đẹp a, những người tu vi thấp một chút đương nhiên không nhận ra kỳ xảo này, vẫn là trăm trổ thần phục thực lực của người này

Cúi chào bốn phía khán đài, Lê Bình mặt tái nhợt mở nụ cười sau đó bước về lâu đài của mình, màn trình diễn này gần như lấy đi toàn bộ linh lực của hắn, nếu như có nhiều linh lực hơn, hẳn cam đoan có thể có một cái kết hoành tráng hơn nhiều. Trên đường đi về, hắn liếc nhìn qua thí sinh tiếp theo, con tim hắn có chút nhảy thót, gương mặt tái nhợt như có sức sống trở lại giống vậy,

“tại sao trên đời có nữ tử xinh đẹp đến vậy cơ chứ”, hắn chỉ có thể thốt lên trong lòng như vậy khi nhìn thấy nữ tử mặc bộ váy đơn giản nhưng thực sự đẹp lắm, vì nó được người này diện trên người, đường cong mềm mại ẩn hiện sau bộ đồ kín đáo đó, gương mặt thanh xuân trái xoan, làn da trắng muốt mịn màng, chiếc cổ cao nổi tiếp bờ vai nhỏ nhắn, quanh thân có một chút khí thế lạnh giá khiến bất kỳ nam nhi nào cũng muốn chinh phục, khao khát muốn chiếm đoạt, cho dù phải cạnh tranh với bao đối thủ khác chẳng nữa, đó chính là một người con gái mặc chiếc đầm màu xanh lam cúp ngực, bờ gò bồng căng tròn nhấp nhô mỗi nhịp thở, trên vai có dán Biểu tượng Bông lúa vàng, rõ ràng là người của Nam Bộ, mắt không thể rời khỏi thân ảnh kia làm cho hắn xuyết vấp té trên đường đi, nhưng người ta âu cũng là thông cảm cho hắn a, bởi vì đơn giản người như hắn nhiều lắm, bị vẻ đẹp kia cuốn lấy không thể nào rời mắt, dường như chỉ cần rời mắt 1 giây, sẽ là uổng cả đời người vậy.

-“Nam Bộ, Băng, băng hệ thuộc tính”

Mọi người gần như đồng loạt hô lên vang dội, nhất là các thanh niên FA, các thanh niên tay phải to, hoặc tay trái to, nói chung là tay lệch càng là vỗ tay nhiệt tình, đôi mắt dán chặt lên thân hình uyển chuyển khi đi lên sân đấu, đôi mắt xuyết chút nữa rút ra ngoài. Cho dù có vài đạo ánh mắt không lịch sự đánh vào người Băng, nhưng nàng cũng không mấy để ý, người cũng có người nọ người kia, người không lịch sự cũng nhiều lắm, và đương nhiên việc như này nàng cũng không phải gặp lần đầu, mỗi ngày nàng và Diễm chẳng phải cũng đều như nhau sao.

Đôi chân ngọc trên chiếc giày thủy tinh cao gót thanh thoát bước lên trung tâm sân đấu, tay phải nhẹ đặt lên bờ ngực cúi chào từ phía, sự yêu kiều, diễm ý càng làm các thanh niên rạo rức, đầu phải cứ phoi phơ ăn ra trước mặt mới là hấp dẫn???, mà chính sự kín đáo, nhẹ nhàng này như đã lấy đi trái tim bao chàng, quay về phía ban giám hiệu Đại Học viện, nàng nhẹ nở nụ cười với cô Thảo, cô giáo ruột của nàng và Diễm, cũng như là người chị gái của nàng vậy, không biết từ bao giờ, 3 người như chị em một nhà vậy.

Nhưng nụ cười đó làm tan chảy bao chàng, như muốn lưu giữ mãi nụ cười kia mà thôi, nam nhi ai chẳng có ao ước người con gái của mình là một tuyệt sắc giai nhân cơ chứ, có được một người như thế này, có chết cũng là mãn nguyện a.

Tay ngọc nhẹ nâng, gió nhẹ nổi lên, tóc đen nhẹ bay lật phất trên chiếc cổ cao, không khí ở sân đấu nhẹ hạ xuống, cảm giác mát mẻ truyền đến 4 phía khán đài, sương đọng lại hạt li ti trên ngọn cỏ, không khí nóng bức, náo nhiệt còn lại từ 2 màn trình diễn trước như được luồng không khí mới mẻ này hòa tan đi, mọi người càng là im lặng tiếp tục theo dõi cô gái xinh đẹp này. Không dùng khình công, không dùng thân ảnh pháp kỹ, người con gái này đôi chân nhẹ bước lên không trung, chỉ cần chân nàng vừa nhấc, như có như không một bông hoa hồng được huyền hóa từ băng tuyết trong suốt nhẹ nở ra trong không khí đón thấy bước chân phiêu dật, đầy quyến rũ kia, đôi tay nàng nhẹ hoa lên vài động tác nhẹ nhàng, từ tay nàng nhẹ bay ra vô số hạt màu trắng nhẹ nhàng bay lượn rồi từ từ rơi xuống, đó chính là tuyết, bất giác khi mọi người giơ tay lên, tuyết đã bay đến chỗ khán đài từ bao giờ, cảnh tượng chính như một nàng tiên băng đang dạo chơi trong một vườn hoa hồng trắng cực kỳ trắng lệt, xinh đẹp, một chút không khí mát lạnh làm mọi người chìm vào đam mê, thoải mái thư giãn, cảm tưởng người con gái này như một tồn tại cao cao khó ngưỡng vọng, nhưng lại rõ ràng cảm nhận một cô bé hồn nhiên ngây thơ đầy trong sáng trong một khung cảnh trắng trẻo không chút vẩn đục, đôi chân khẽ nhún, đôi tay ngọc khẽ vẫy, bờ eo thon gọn nhẹ uốn cong, đôi bờ vai khẽ động, một bài múa nhẹ nhàng, không cần nhạc nền, không cần điệu, nhưng người xem có chính cảm giác giai điệu từ trong chính bản thân tự tạo ra hòa chung với thân ảnh kiều diễm, uyển chuyển kia, Điều này tạo cảm giác giống như chính bản thân đang cùng hòa nhịp vào động tác của vị tiên nữ này, mỗi bước chân đi qua đều tạo ra một đóa hồng tuyết, mỗi cái khẽ vẫy tay đều để lại vô số lấp lánh tuyết rơi, tà váy xanh lam như nổi bật, cũng như hòa cùng với làn tuyết trắng nhẹ nhàng tung bay, trên môi nụ cười như có như không, ánh lên một vẻ dịu hoặc, đầy huyền bí, kích thích bao ánh nhìn, toàn bộ khán đài chìm trong yên lặng, như ngưng đọng mọi người đều cảm thấy rõ ràng. Đường cong kia, sắc thái kia, đôi mắt kia phối hợp cực kỳ nhịp nhàng với động tác.

Băng như đang đắm chìm trong tư tưởng, tâm trí đang bay bổng, mặc dù như vậy, nàng vẫn ư cảm thấy đây như một cuộc diễn tập lớn, chưa phải là một trình diễn mà nàng mong muốn, cuộc trình diễn nàng mong muốn sâu thẳm bên trong, không phải là cho 10, hay 100, hay 1 ngàn người ở đây xem, mà chỉ là một người, một ai đó chỉ nàng hiểu rõ, bài nhảy có một chút bi thương, càng là điểm ấn tượng trong tiết mục,

Kết thúc bài múa, băng nhẹ xoay tròn, hai tay phất mạnh lên trời, toàn bộ số hồng tuyết được huyền xuất ra trực tiếp vỡ vụn, hóa thành triệu triệu điểm tuyết trắng rơi khắp các khán đài, như một cuộc bắn pháo hoa cuối cùng bùng nổ vậy, chỉ khác là không có tiếng ồn, lại là một màn mưa tuyết nhẹ nhàng, nhưng lại thấm đượm tình cảm, lại một chút bi thương trong cái tiết trời se lạnh, mọi người như chìm đắm trong chính tâm trạng của Băng, một người nghệ sĩ làm chủ chính sân khấu của mình vậy.

“Bộp, bộp, bộp..”

Tiếng vỗ tay của Lê Kinh như phá vỡ sự im lặng trên toàn bộ khán đài, một vết nứt nhỏ làm rạn nứt cả mặt hồ rộng lớn, Âm ỉm tiếng vỗ tay đến từ khán đài, khắp nơi là tiếng hò hét đến chói tai không những từ các thanh niên FA, mà còn từ những thanh niên đã có vợ, có bồ, nhưng ngược lại không có sự phản đối nào từ mấy bà chẳng này, dường như cũng cảm nhận được một chút ý cảnh trong tiết mục này, đơn giản, họ cũng là con gái. Chính sự nổ tung này kéo Băng về với hiện tại, đương nhiên nàng cảm thấy rất hạnh phúc, không ngờ tiết mục của mình được đón nhận nồng nhiệt đến vậy, “không biết, người đó có đang xem tiết mục của mình không, không biết người đó có thích không, nếu người đó muốn, mình có thể múa hết lần này đến lần khác, mặc cho người đó đến chán thì thôi”, nghĩ đến đây, Băng không giấu được cảm xúc, một tầng mây hồng nhẹ dâng lên trên gò má mịn màng, bờ ngực có chút thở nhanh càng làm đậm nét vẻ quyến rũ của công chúa băng giá này.

Chương 45: Bí mật Tây Nguyên

Như một cơn mưa mát mẻ dội vào bầu không khí nóng bỏng nhiệt huyết lúc trước, hiệu quả đem lại là không thể phủ nhận từ tiết mục của Băng, điều này cũng có lẽ là một chút may mắn, nếu như trước đó cũng là một tiết mục tương tự không khí như vậy, đương nhiên hiệu quả thu lại chưa chắc đã cao như bây giờ, điều này chứng tỏ, thành công không phải hoàn toàn dựa vào thực lực, mà còn có một chút may mắn làm chất xúc tác trong đó, một tiết mục hoàn hảo trong một khung cảnh phù hợp, cùng với một vẻ nhan sắc mê hoặc lòng người, thành công vang dội bước xuống sân khấu, kéo theo iết bao nhiều ánh mắt đắm đuối đam mê, khao khát của bao chàng trai trẻ, không ngoại lệ những gã đàn ông có một chút trưởng thành cũng là nhiệt liệt rung động, đến cả các chị em cũng là nhẹ nhẹ dâng lên một chút hâm mộ, một chút ghen tị đối người con gái tuyệt sắc kia.

Thảo khẽ mỉm cười đón chào cô trò cưng trở về, nàng rất hài lòng với tiết mục này, nàng cũng đoán trước được phần nào kết quả, nhưng không ngờ hiệu ứng đạt được lại tốt đến như vậy, có lẽ vòng một này Đại Học Viên sẽ có điểm cao rồi, mà cô trò cưng này đương nhiên là một nhân tố quan trọng trong thành công này, bây giờ nàng chỉ trông chờ vào vòng hai, cả hai cô gái của nàng sẽ phối hợp combo cho một màn trình diễn lớn hơn,

Về phần một chàng trai khò lưng nào đó, càng là phản chấn, kích động không thôi, cô gái mà hắn hằng lo lắng, hắn biết nàng sẽ lo lắng cho hắn nhiều lắm, chứng kiến cái cảnh tượng nàng ngã ngồi trên thảm đất nơi hắn đại chiến, từng giọt nước mắt rơi xuống như mũi nhọn dao cứa vào tim hắn, mỗi tiếng thút nhót lòng của Băng như mỗi thiết chùy đập lên lồng ngực hắn, mỗi tiếng nấc như một tiếng chuông điểm bên cạnh tai hắn, Bao nhiêu lần không nhịn được muốn lao ra ôm chầm lấy bóng dáng gầy yếu kia, nhẹ vuốt lên hai gò má hốc hác kia, nhẹ hôn lên làn tóc khô khốc có phần khô khốc kia, nhưng phút cuối hắn đã cưỡng lại được, không phải vì thân phận hắn, hắn thậm chí có thể tiếp tục bị truy đuổi để được ôm lấy tấm thân nhỏ bé kia một chút, chỉ một chút thôi. Nhưng điều hắn lo sợ chính là, nếu hắn tỏ ra quá thân mật với nàng, liệu chỉ mình hắn bị truy đuổi thôi sao, chỉ sợ chính người con gái mà hắn yêu thương lại bị liên lụy, cho dù một chút thôi, một chút xây xát, một lộn tóc, Bao thà rằng thêm một lần vỡ vụn tay trái, thêm một lần tàn phế nửa thân dưới, càng không muốn người hắn thương yêu nhận lấy một chút thương tổn nào.

Nay chứng kiến sự trở lại thanh xuân của Băng, lòng Bảo vui lắm, cho dù không biết rõ lý do như thế nào, cho dù không phải chính bản thân tạo ra hay không, nhưng chỉ cần Băng trở lại tươi cười, vui vẻ như vậy, cũng là niềm động lực lớn nhất trong lòng hắn rồi, đầu phải có hàng ngàn, hàng vạn người đứng sau cổ vũ sự thành công của bạn, hàng triệu người tung hô sự hào nhoáng của một người. Mà đơn giản chỉ cần có một người đứng sau dõi theo mỗi bước chân tiến lên phía trước, cho dù là thuận lợi hay vấp ngã vẫn không rời mắt, đó mới là hạnh phúc của chính một nam nhi, đó mới là sức mạnh mạnh mẽ nhất để cho một đấng nam nhi sẵn sàng đối chọi với thế giới ngoài kia, cho dù là tăm tối, cho dù là chông gai đến đâu đều có thể vượt qua, Sống mũi có chút cay cay, đôi mắt có phản phản nước, cố gắng kìm xuống cảm xúc như bùng nổ trong lòng, đôi vai có chút run run do kìm nén quá mức, Bảo vẫn là giấu được một thân kích động bên trong cơ thể khô héo, khò khè này, đôi mắt nhanh chóng chuyển vị trí trước khi bị Băng nghi ngờ, có gì đau khổ hơn chính là trốn tránh cảm xúc bản thân chứ, hai lần trong vô vọng, Bảo hơn ai hết hiểu rõ cái đau đớn này, nhưng cái gì cũng vậy, lâu dần thành quen, cảm xúc của con người cũng vậy, vẫn lấy lại được đôi mắt lạnh lùng quay đi như không có chuyện gì.

Tiết mục cuối cùng của loạt thí sinh biến dị ngũ hành thuộc tính, giọng nói quen thuộc của nam tử to con lại ồm ồm vang lên

-“Tây Nguyên, Tây Đổ, phong thuộc tính”

Khán đài mặc dù có chút xáo động nhưng cũng không có mấy phản ứng đặc biệt, lại là một phong thuộc tính, mặc dù cũng là loại cực hiếm, nhưng cũng là đã ra mắt rồi, các chiêu thức cùng hệ thì cũng không có khác biệt bao nhiêu, băng có rồi, phong và thạch cũng có rồi,mọi người càng là trông chờ một biến dị thuộc tính khác các loại đã ra mắt trước, chứ không phải là một sự lặp lại này. Càng nhiều người cũng là suy đoán, có lẽ Tây Nguyên thực lực có lẽ là yếu nhất trong bốn vùng, đến cả một loại biến dị đặc biệt cũng không có,

Nếu những suy nghĩ này bị một số người có hiểu biết nghe được, chắc chỉ biết lắc đầu ngao ngán, Việt Tinh tứ trụ, cái thế cân bằng này cũng không phải ngày một ngày hai, mà là có từ hơn hàng vạn năm trước, vậy nếu thực lực của Tây Nguyên mà yếu, chẳng phải đã bị 3 vùng khác nuốt gọn rồi sao, nhưng thực tế rõ ràng, Tây Nguyên không những tồn tại đến ngày hôm nay vững chắc, mà hằng năm còn diễn ra hàng trăm cuộc chiến tranh nội bộ bên trong, nhưng chẳng có thế lực bên ngoài nào dám hó hé một chút gì vào bên trong, đáng lẽ ra một vùng chia rẽ nội bộ như vậy càng là miếng bánh ngon cho đàn dê hấu đói xâu xé, nhưng không biết vì một lý do nào đó, Tây Nguyên vẫn sừng sững như núi trước bao nhiêu năm tháng.

Đây cũng là hiểu biết bề ngoài, là những suy đoán bề nổi của phần đông giới tu luyện, của phần lớn các lãnh đạo quốc gia trên Việt Tinh.

Nhưng chỉ có số ít người hiểu được ngọn tình sức mạnh của Tây Nguyên cường hãn đến mức nào, bởi chỉ riêng ở nơi đây mới sản sinh ra một tư chất hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của người thường, một sự kết hợp giữa tư chất vốn có của con người và sự hiểu biết về thiên nhiên của chính những bộ lạc lâu đời nhất tại nơi này, đó là một sức mạnh khiến bất kỳ tổ chức nào cũng dè chừng, và đó cũng là lý do bề nổi của Tây Nguyên tron có vẻ khá bạc nhược, đơn giản những bộ lạc này thuộc tuýp người khá cứng nhắc, sống khép kín, nhưng lại vô cùng đoàn kết mỗi khi có ngoại bang tấn công. Và phần lớn hơn hết đến từ chính sự đấu tranh quyết liệt bên trong đó, anh hùng sinh ra trong chiến đấu là nhiều vô kể, mỗi một chiến binh đều là đi ra từ biển máu, leo lên từ hàng ngàn thi thể, cũng không ngoa khi xưng danh những người này với xứ Atula.

Đó chính là họ có thể kết hợp sức mạnh, sự nhanh nhẹn, dẻo dai của các loài thú vào chính bản thân thuộc tính “Biến thể”

Màn trình diễn cũng qua đi nhanh chóng, sự đổi mới trong chiêu thức cũng không nhiều, khác biệt chỉ là mọi tiêu thức đều không hề hoa mỹ, luôn đề cao tính thực dụng, nhất kích tất sát, điều này âu cũng là điểm kéo lại sự tập trung của mọi người, báo hiệu một màn tranh đấu quyết liệt tại vòng 3, vòng tranh đoạt.

Kết thúc vòng 1, đương nhiên chả có một thí sinh nào mang tư chất kép, càng không nói là một người mang tam tư chất, cũng đúng thôi, điều này cũng dễ hiểu, nếu có những nhân vật như vậy, người nào không phải là đặc tiêu tập trung bồi dưỡng của mỗi thế lực, của mỗi quốc gia, thậm chí là của cả một vùng, thông tin nhất niên sẽ bị bùng nổ hoàn toàn, là con bài tẩy câu chuyện tranh giành vẫn im im diễn ra giữa các vùng, đầu ra lại khơi khơi mang lên biểu diễn trước mặt người, Nếu vùng người có vài ba tên như vậy thì mang ra một tên biểu diễn cũng được à nha, nhưng kiếm đâu ra vài ba tên, đừng chọc cười người khác chứ.

Nhưng các học viên đi quan chiến của Đại Học Viện có lẽ có chút nghĩ khác, không phải trường của họ có một tên “Tu chất mét sáu” cùi bắp sao, có lẽ đem ra biểu diễn một chút cũng được a. Nhưng cũng nghĩ tới đây thôi, nếu như trước đây có lẽ được, bây giờ chẳng phải tên đó như ác ma atula, càng là cực kỳ mạnh mẽ sao, vừa xuất hiện đã một mạch giết liền 20 tên ban học, cho dù là chuyện ác, hay chuyện thiện nhưng đó cũng là một thiên tài trong thiên tài a, đáng được bùng nổ thông tin mới đúng, có lẽ tên này là tên tư chất kép nổi đình đám nhất và không được ai coi trọng nhất từ trước tới giờ a.

Mỗi lượt thi sẽ lấy tổng điểm của các lượt thi của các thí sinh cộng lại làm điểm tổng cho vòng thi đó, thang điểm lấy trên thang điểm 10, sau vòng 1, điểm của các vùng nhanh chóng được cập nhập trên màn hình lớn 6 mét trên cao

Tây Nguyên: $6+7+6+8+4+7=38$ điểm xếp thứ 4

Nam Bộ: $7+7+8+8+6+9=45$ điểm xếp thứ nhì

Duyên Hải: $8+6+5+8+7+7=41$ điểm xếp thứ ba

Đông Hải: $8+8+7+6+8+9=46$ điểm xếp thứ nhất

Tiếng vỗ tay vang dội đến từ khắp khán đài, có chút yếu hơn có vẻ từ khán đài tây nguyên, chắc cũng bởi số điểm họ không cao cho lắm, các vòng sau đương nhiên sẽ có áp lực nặng hơn các đội khai rất nhiều, đây là năm đầu tiên lượt thi mới áp dụng, cũng không thể để điểm số cách biệt quá xa được.

Vòng hai sẽ bắt đầu vào ngày mốt, thời gian ngày mai sẽ là khoảng thời gian các đội thi thiết kế công trình, hay trận pháp, hoặc là bất cứ thứ gì phục vụ cho cuộc biểu diễn ngày tiếp theo, đương nhiên vẫn phải thuộc phạm vi cho phép của ban tổ chức, và khi phát động không được gây ảnh hưởng đến khán giả trên khán đài, mặc dù đã được pháp trận bảo vệ đầy đủ, nhưng các điều luật vẫn là cần thiết.

Đây cũng chính là khoảng thời gian các thí sinh biểu diễn hôm nay hồi phục lại linh lực của mình để cho buổi biểu diễn thành công hơn. Ngày hôm nay vòng một đã làm cảm xúc khán giả dâng đến cực điểm, nếu như tiếp tục thêm thi đấu chỉ làm trung hòa đi cảm xúc mà thôi, sẽ không đem lại hiệu quả tích cực.

Ngồi trên giường, lưng thẳng, hai chân xếp bằng, chu thiên vận khí nhẹ nhàng luân chuyển, Bảo khê kiểm tra chính bản thân cơ thể mình, từ khi rửa con xác nhập vào cơ thể hần, Bảo vẫn chưa có thời gian để tìm hiểu về điều kỳ diệu này, kỳ diệu đơn giản bởi vì nó cho Bảo thêm sức mạnh, mà lại không gây tổn hại gì, lại còn chữa lành vết thương dai dẳng trên xương cột sống của hần. Đây chẳng phải là điều tốt cho hần sao.

Sau nhiều lần điều khí đến đã động đến rửa con, vẫn không có phản ứng gì, đến cả khí tức cũng không cảm nhận được, điều Bảo chắc chắn rằng điều này không phải mơ chỉ là hình xăm con rửa vẫn còn trên lưng hần, và hơn nữa cái sức mạnh cuộn cuộn kia Bảo vẫn mơ hồ cảm nhận được, nhưng không cách nào kêu gọi, hay sử dụng được cả. Lúc trước dọn sân cũng là lần đầu, cũng như lần cuối hần sử dụng được sức mạnh kia, giống như ngay lúc Bảo ý định giấu đi khí tức viễn cổ kia, rửa con cũng theo đó giật dỗi mà ngủ luôn, chẳng thêm màn đến hần nữa.

-“Haiz, đại ca ơi, đại ca, có gì anh em từ từ nói, có cần phải giật dỗi như con nít vậy không, đoán không chừng tuổi của đại ca vài chục năm cũng không chừng a, lớn rồi, có lông nách hết rồi”

Nếu mà có người nghe được những lời này chắc sẽ nhò nước bọt hần cho đến khi chết chìm mất, nghĩ làm sao lại bảo Huyền Vũ, loài viễn cổ thần thú này vài chục năm tuổi, có mà vài chục vạn năm thì có, đơn giản bởi vì chỉ trong thời gian còn là trứng thôi, thì cũng đã hơn 10 nghìn năm chu kỳ rồi, cũng đủ mấy trăm đời nhà tên kia rồi. Đường như cũng không thêm đáp lại cái tên ếch ngồi đáy giếng này. Rửa con vẫn cứ an tĩnh nằm im trên lưng hần, nói đúng ra là hình xăm trên lưng hần.

Bảo cũng buồn bực không thôi, nhưng cũng bỏ qua chuyện này, hần có chuyện khác phải lo, đó là sau khi lưng hần hồi phục, kinh mạch nối liền, thông suốt, nào còn gì ngăn cản, tu vi tăng vọt, tầng 5 sĩ tăng như muốn đột phá mọi lúc.

Nghĩ làm ngay, Bảo tiến vào Cổ Loa thành, đem toàn bộ số tiền ít ỏi của lão hiệu phó ki bo đưa cho hần, thuê một gian phòng tu luyện, tại đây chính là một gian phong có tụ linh trận, linh khí cực kỳ dồi dào, không bao giờ thiếu hụt, và giá cũng không hề rẻ chút nào, 1 ngàn đồng cho 1 giờ tu luyện, cả tiền lão kia đưa cho, cùng với tiền vốn của hần cũng chỉ còn có 3 ngàn 500 đồng, Bảo cắn răng đăng ký 3 giờ đồng hồ, nhận lấy thẻ bài từ tiếp tân, thẻ bài có ghi chữ trên đó rõ ràng: “3h”

-“Chị tiếp tân ăn mặc sexy nhẹ nhàng lên tiếng, lâu hai, phòng 7 nhé em”

-“Ok, baby”

Mặc dù nghe không hiểu gì nhưng cô giá vẫn cười rất tươi với Bảo khi hần rời đi, đúng là có kinh nghiệm giao tiếp à ghen,

Theo chỉ dẫn, tiến lên lầu 2, tìm tới phong số 7, nhưng chưa biết vào kiểu gì, Bảo liếc qua mấy phòng bên cạnh, may quá ngay lúc đó có một tên hình như cũng như hần, tìm phòng tu luyện, Ngay phòng bên cạnh, tên khai tiến đến, cầm thẻ bài vào hốc đá bên cạnh cửa, cửa đá từ từ mở ra, sau đó bước vào.

Thế alf rõ rồi, Bão bắt chước tiến vào phòng của mình, sau khi cửa đã đóng lại, hắn thấy một bảng điều khiển ở trên tường, nói là bảng cho oai, chứ thực ra là vài cái cần gạt có ghi chữ hướng dẫn sử dụng rõ ràng, ở bên trái cùng là cần gạt bắt đầu, ở giữa là cần tạm dừng, và cuối là cần dừng lại, vì đây là phòng tu luyện linh khí, cho nên sẽ không có cần gạt điều chỉnh mức độ như các phòng tu luyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Phút chốt

Tiến vào phòng là đã bắt đầu tính giờ rồi, cho dù có tu luyện hay không, Bão đương nhiên biết tiếc tiền rồi, nhanh chóng tiến đến kéo cần gạt bắt đầu tu luyện, sau đó tiến tới ngồi trên một chiếc thảm ngồi bệt ở giữa phòng, đoán chắc là vị trí thuận lợi nhất được chuẩn bị cho tu luyện ở phòng này.

Ngay lập tức từ phía linh khí âm âm tràn về, như một làn khói trắng nhanh chóng lấp đầy khoảng trống trong gian phòng, một cảm giác mát lạnh tê rần đến từng lỗ chân lông, cảm giác thư thái tràn ngập cơ thể, đúng là tiền nào của nấy a, tốn chút tiền, nhưng mang lại là một không gian tu luyện quá mức thuận lợi như này.”Đúng là có tiền mua tiền cũng được a”, Bão chỉ biết thầm trách bản thân sao quá nghèo. Vậy phải rõ bọn thiếu gia tiểu thư nhà giàu, điều kiện tu luyện là thuận lợi tới mức nào a, như cơm đưa đến tận miệng, chỉ việc nhai thôi mà làm cũng không được thì cũng quá tệ đi.

Chu thiên vận khí nhanh chóng được Bão đẩy lên tốc độ cao nhất, một luồng xoáy trên đỉnh đầu hắn dần hình thành, lớn hơn lúc ở Đại Học Viên đầu chỉ gấp đôi, tốc độ hấp thu linh khí lại càng nhanh, tầng xiềng xích sĩ tăng tầng 4 nhanh chóng rã vỡ vụn, Bão trực tiếp thăng cấp lên cấp 5 sĩ tăng, một trận sáng khoái chạy khắp kinh mạch, giác quan tăng thêm một tầng nhạy bén, đang điền không gian như lớn thêm một không rộng, thức hải dần dần lộ hình, giác quan thứ 6 như thêm một chút cảm ngộ.

Không dừng ở đó, Bão vẫn tiếp tục điên cuồng hấp thu linh khí, không thể để sót một đồng nào được, đồng tiền đi liền khúc ruột à ghen, phải tiêu cho thỏa đáng từng đồng.

Không quan tâm đến gì bên ngoài, Bão đã ở đây tu luyện gần 2 ngày,, hắn mới sực nhớ đến vòng 2 cuộc thi, thật lòng hắn muốn trở ra xem thử Diễm đạo này thế nào, nhưng trong lòng hắn nằng còn xa mới có thể cùng hàng Bãng so sánh, hắn quyết định tiếp tục tu luyện, không phải lúc nào cũng có cơ hội tốt như vậy, lại một đêm qua đi, đây đã là ngày thứ 3 hắn ở trong phòng tu luyện, linh khí thiếu hụt sĩ tăng tầng 5 ngọt nhạt đông đầy, chỉ cần cơ duyên hắn sẽ lập tức tăng cường lên cấp mới, sĩ tăng tầng 6 à ghen, nếu không phải là hết giờ thuê phòng thì hắn muốn ở đây tu luyện thêm vài tháng, nhưng nghĩ lại số tiền bỏ ra, Bão cũng chỉ biết ngao ngán thờ dài.

Trong lúc Bão còn đang tận dụng từng giây từng phút nơi phòng tập, thì vòng thi thứ 3 cũng đã sẵn sàng để bắt đầu, thầy hiệu phó càng là người nóng ruột nhất, dù sao hắn cũng là một con bài tẩy của Đại Học Viện à nha, người thứ hai đứng ngồi không yên, còn ai nữa mà không phải là thầy Phong yêu dấu chứ, nếu có chuyện gì xảy ra với “học trò cưng” này của hắn, nói không chừng hắn có cả dừng khí để lật tung cái thành Cổ Loa này lên cũng có thể a. Không những thế, các học sinh trực tiếp chứng kiến trận chạm trán lúc trên phi thuyền cũng hết sức rõ ràng, Doom không phải một tay mơ, một tên chỉ dựa vào quan hệ để tiến đến cuộc thi này, mà rõ ràng là hắn cố thực lực thực sự, điều đó rành rành ra trước mắt đầy thôi, một tên sĩ tăng trung kỳ, tấn 3 tên sĩ tăng hậu kỳ te tua sơ mướp, cả Đại Học Viện liệu có ai làm được như hắn, nói không chừng cả Việt tinh cũng không có mấy thiên tài như vậy a, điều đáng tiếc duy nhất có lẽ là vết thương quá nặng trên lưng người đó, liếc sơ qua cũng biết có người ám toán, thiên tài bị nhiều kẻ ganh ghét, ầu cũng là chuyện thường tình, thiên tài cho dù là thiên tài, nhưng lúc tu vi còn chưa cao vẫn chỉ là con kiến hôi mặc cho người khác chà đạp mà thôi, chỉ có những tên may mắn sống trong một gia tộc mạnh mẽ được bao bọc từ chân tới tóc, họa may ra mới trưởng thành một cách bình ổn nhất a, điển hình là tên Lãnh Bội của gia tộc họ Lãnh tại Sài Gòn sao, cơ mà tên này số cũng đen, bị một tên được đánh giá là cùi bắp nhất khối tân sinh viên đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, đến giờ còn chưa hoàn toàn bình phục. Và kết quả sau đó thì dường như ai cũng biết rồi, Bão bị ám toán, may mắn thoát chết sau còn trở lại giết một phát liền 20 tên Lam Hoàng hội.

-“Qua vòng 2 combo, số điểm của các vùng có chút thay đổi, bởi vì mỗi vùng chỉ được thi đấu một tiết mục duy nhất, nên số điểm chênh lệch so với vòng một cũng không nhiều, Tây Nguyên vẫn lẹt đẹt đi út với 45 điểm, kế tiếp là Duyên Hải với 49 điểm, và đồng điểm nhất 53 là Nam Bộ và Đông Hải, vì tại vòng 2, đội thi của Đại học viện giành được 8 điểm, hơn một điểm so với Đông Hải. Với tư thế giằng co nhau, các đội tuyển tiếp tục bước vào vòng 3, vòng Tranh Đoạt” giọng nói ồm ồm của nam tử to con lại vang vang cất lên

-“Sau đây tôi xin thông qua luật thi đấu của vòng 3, số điểm của vòng ba tìm được sẽ khá lớn, nên có tính chất quyết định chiến thắng chung cuộc cuộc Từ Lục Thiên Kiều năm nay, đó điểm được tính dựa trên số thẻ bài đạt được của mỗi đội, mỗi thẻ bài này đều được ấn ký của ban tổ chức nên không thể làm giả, vị trí của các thẻ bài cũng được ban tổ chức dùng linh thuật ngẫu nhiên tự bay đến trong bí cảnh, vị trí của các thẻ bài này ban tổ chức hoàn toàn không hề biết, cho nên vấn đề tiết lộ thông tin vị trí là không hề có. Đồng thời số lượng thẻ bài là có hạn, 200 thẻ bài cho cả 4 vùng, trong đó mỗi vùng sẽ có 40 thẻ bài có dấu hiệu riêng của vùng mình sẽ dễ dàng tìm ra trước đội khác. Và đương nhiên 40 thẻ bài còn lại chính là thẻ bài tự do, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Trong thi đấu, có thể sử dụng mọi biện pháp để giành lấy thẻ bài, có thể tiến hành tranh đoạt trên ngời đối phương,

Vấn đề an toàn đương nhiên được đặt lên hàng đầu, mỗi thí sinh khi tiến vào bí cảnh đều được nhận một truyền tống châu, chỉ cần có nguy hiểm tới tính mạng, truyền tin châu này sẽ tự động vỡ nát, truyền tống người này ra ngoài bí cảnh

Thời gian tiến hành tranh đoạt là 1 tuần”

Mới đầu mọi người còn lo lắng cho an toàn của thí sinh, những sau nghe được truyền tống châu thì cũng nhẹ yên tâm, cũng sẽ không có sự việc nào quá lớn gây ra chiến tranh giữa các vùng được.

Cùng với nam tử to con, theo sau bay lên không trung là 3 người khác, tu vi có lẽ cũng không sai biệt nhau là bao, sau hơn nửa tiếng đồng thời đánh ra hàng loạt thủ quyết, linh lực quần vũ dường như bẻ gãy cả không gian, một cánh cổng không gian 7 sắc như một vòng xoáy nằm ngang nhẹ nhàng thoáng xoay tròn, ánh sáng lấp lánh nhẹ nhàng phát ra từ cánh cổng tản mát xuống bên dưới, cũng đủ biết lượng linh lực để mở được cánh cổng này kinh khủng tới mức nào.

Cùng trong lúc đó là lúc các thí sinh tiến hành nhận lấy Truyền tống châu, chuẩn bị để tiến vào bí cảnh.

4 vùng gần 80 người đã chuẩn bị xong, ai nấy đều là trên gương mặt tràn đầy hứng khởi, khao khát thể hiện bản thân, lập công lớn đoạt lấy lượng lớn thẻ bài cho vùng của mình, đãi ngộ khi trở về đương nhiên là không nhỏ à nha.

Tất cả mọi người đã sẵn sàng, theo thứ tự vùng tiến vào bí cảnh, đây là một bí cảnh vô danh bỏ hoang đã lâu, được ban tổ chức triệu hoán thu thập về để phục vụ cho Tứ Lục Thiên Kiêu năm nay, trong này hầu hết là khu vực hoang vắng, rừng rậm, đầm lầy cũng là khá nhiều. Cảnh vật càng là hoang sơ, dấu vết con người rất là ít, cho nên vị trí hạ lạc của thẻ bài sẽ rất là đa dạng, phong phú.

Nhưng trong đó không phải cứ đi vu vơ mà được, nguy hiểm cũng rình rập, linh thú hoang dã là nhiều vô cùng, lơ tơ mơ là bị tổng ra ngoài ngay, nhưng bị thương nhất định là phải chịu rồi, vì truyền tống châu chỉ kích phát khi tính mạng bị đe dọa mà thôi, bị thương đương nhiên là không tính rồi.

Nhưng đây cũng là cơ hội lật kèo của Tây Nguyên, một số người hiểu biết sẽ nhận ra điều này, nhưng cũng sẽ không ai bối móc điểm này ra, bởi vì đó cũng là năng lực đặc biệt của chính họ, cũng là thực lực, chứ không hề có thiên vị gì ở đây cả.

“Biến thể”

Từng hàng người tiến vào, tiến vào, mà cái tên khòm lưng kia còn chưa tới, mỗi lượt người đi vào như một tiếng trống đánh vào lòng thầy hiệu phó cùng với thầy Phong, một người lo lắng bị người phía sau trách phạt, càng là lo lắng cho cuộc thi hôm nay của Đại Học Viện, một người thì lo lắng cho học trò cưng của mình, một người, rồi lại một người tiếng vào cổng truyền tống, thứ tự là theo vùng, 20 người một lượt sẽ được truyền tống đến một chỗ, 4 đội sẽ được ngẫu nhiên đến 4 vị trí khác nhau trong bí cảnh, trong 1 tuần tiến hành tìm kiếm, tranh đoạt thẻ bài, giành số điểm cao nhất về cho đội mình.

Đã 2 đội tiến vào, bây giờ đến đội Miền nam tiến vào bí cảnh, thẻ bài mang tên Doom trong tay thầy hiệu trưởng gần như vỡ vụn, nếu như không phải chờ đến phút cuối, thì thẻ bài có thể bị thầy bóp đến vỡ nát mất

Ánh mắt đảo khắp mọi hướng tìm kiếm tên khòm lưng kia giống như lo lắng thần niệm không thể quét trúng hấn, trong lòng Đỗ Minh Long nóng như lửa đốt, nếu mà tên này có chuyện gì cũng là không biết ăn nói làm sao a.

Người thứ 16, người thứ 17 đội Miền Nam tiến vào cổng dịch chuyển, khi người thứ 18 đặt chân vào cổng dịch chuyển, thầy Phong bỗng thấy thầy hiệu phó vù một tiếng bay về một hướng bên ngoài sân đấu cách đó không xa, thần niệm quét tới thấy Thầy hiệu phó nắm cổ một tên ốm yếu, trên tay còn cầm hai cái bánh bao nhai ngồm ngoàm trên một quán cóc ngoại vi thành Cổ loa có vẻ như một tên ăn mày bị bỏ đói lâu ngày. Tên này tha hồ vùng vẫy nhưng cũng không quên hai chiếc bánh bao trên tay, gặm lấy gặm để, trông mặt có vẻ oan khuất lắm, miệng ngồm ngoàm chửi gì đó nhưng xa quá không thể nghe được.

Người này không ai khác là Bảo, 3 ngày tu luyện hết tốc lực bên trong phòng thuê làm hấn đói rã rời, mặc dù người tu luyện có thể nhịn đói rất lâu, nhưng không biết sao, đây như mọi thói quen của Bảo từ kiếp trước vậy, con đói mặc dù không giết chết hấn, nhưng cũng cào xé cái bao tử của hấn dữ dội lắm à, lúc này đây, hấn đang ngồi ăn vài cái bánh bao lấy lại sức sau mấy ngày mệt lã người, thì lão hiệu phó từ phía nội thành Cổ Long thành bên đến nắm lấy cổ áo hấn, nhét vội một chiếc thẻ bài vào túi hấn, sao đó tung hấn lên không trung, Toàn lực sút một cú trời giáng vào bàn tọa gây dơ xương của Bảo, Bảo như một trái bóng văng đi từ ngoài thành Cổ Loa bay thẳng vào gôn, và gôn chính là chiếc cổng truyền tống vào bí cảnh của vòng thi thứ 3.

Thầy hiệu phó thì mừng rỡ ra mặt, nào ngờ phút cuối lại jbất gặp tên gia hảo này hai tay hai bánh bao cơ chứ, lại còn ung dung rung đùi ngồi ăn trong khi mọi người thì lo sốt vó, nhất là hấn a. Cho nên tung cú đá vào miệng tên này đương nhiên không chút thương tình, không cho hấn chút chịu thiệt cũng là có lỗi với bản thân quá a.

Bảo bay với tốc độ mũi tên lao vút trên không trung, vẽ nên một đường parabol cực đẹp, nước mắt nước mũi chảy dài, con đau ê buốt từ hai bờ miệng lép kẹp truyền đến, một nam bị hai lão gia hỏa chơi khăm hai lần, càng là uất ức không thôi, miệng hét lên mấy chữ:

-“!!!! Thăng già MÁTTTTTTT.... DẠYYYYYYYYYYYYY....., aaaaaaa....”

Nhìn thấy bóng dáng Bảo bay vụt qua, thầy Phong cũng chỉ biết ngao ngán lắc đầu mỉm cười, con lo trong lòng được chặt rơi xuống.

Gôn bóng nào cũng có thủ môn, đương nhiên cái gôn Bảo bay tới cũng có thủ môn vậy, nhưng khác một điều, thủ môn này xoay lưng lại với quả “bóng” đang bay tới này, bởi vì hấn là tên cuối cùng của đội Nam Bộ đang trên đường tiến vào bí cảnh, và hấn cũng tính là xui xẻo a, hấn chính là tên bị Doom đánh cho bầm dập trên phi thuyền, nay một lần nữa ăn cái đắng, lưng truyền đến một trận đau đớn, cơ thể như gãy ngược bị một vật thể nào đó với một lực cực mạnh đập vào cổng bí cảnh. Trước khi biết được điều gì xảy ra, hấn chỉ thốt lên được hai tiếng:

-“Đ** mẹ”

Chương 47: Ngày đầu trong bí cảnh

Một cảm giác chóng mặt truyền đến, cảm giác như say tàu xe giống như vậy, thời gian diễn ra cảm giác khó chịu này cũng không lâu lắm, cũng gần 5 phút thì Bảo cùng với “tám đēm” dưới mông roi xuống một khi đất trống, một bên là một hồ nước rộng, một bên là vách núi cheo leo, hẳn biết là đã vào trong bí cảnh rồi, lòng vẫn thầm chửi lão gia hỏa Hiệu phó,

“đúng là mấy tên lão già đáng ghét tới Đại Học Viện không tên nào là nhã nhặn, lịch sự cả, có cơ hội phải trở về đòi lại chút lợi ích mới thỏa “

Đến lúc này con đầu từ dưới mông mới kéo hẳn lại từ mơ tưởng, trần trần tê buốt mang hình dáng bàn chân truyền đến làm hẳn nhăn mặt, khoe mắt có chút thủy lệ, môi có vài cái co giật, nhẹ đưa tay xuống xoa mông. Bảo mới cảm thấy có điều gì đó không đúng, hẳn hình như đang ngồi lên một người khác à nha, giật mình đứng lên, tên kia cũng lật đật bỏ dậy, cũng không xa lạ gì tên kia, là cái tên bị hẳn đánh trên phi thuyền, cái tên top 3 Đại hội tranh tài đây mà, nay bị hẳn đề lên người một chữ cũng không thờ ra nổi.

Tên trong top càng là uất ức, ngay lúc mọi người tung hô bước vào cổng dịch chuyển, thì dường như có một quả sao băng lao ầm vào lưng hẳn, suýt chút nữa đánh gãy đôi lưng, trực tiếp mất mặt bắn thẳng vào cổng, sau cùng lại tỉnh dậy trong tư thế nằm đēm đất cho một thằng khác, mông nóng nổi lên, hẳn có mắt lộp da cũng phải dần bầm dập tên kia mới được, vào trong này bí cảnh, cũng không ai tới ngăn cản hẳn được a, nhưng điều làm cho hẳn nuốt ngược con giận đó là ngay khi định phát tác, hẳn mới phát hiện ra cái tên lấy hẳn làm ghé chính là cái tên ốm yếu, lưng khòm một mình chấp 3 thằng tại hẳn, trong khi đó tên kia mới sĩ tằng tằng 4, cũng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, nếu không muốn bị tấn thêm một trận nữa, lúc trước 3 đứa còn dây dưa được một lúc, bây giờ một mình hẳn, có ăn gan hùm cũng không dám chọc đến tên gia hỏa kia.

Khi thấy Doom đứng dậy, hẳn như được tha bổng, cũng bật dậy trước khi mọi người khác bên kia bờ hồ tới đây tập trung, dù sao thầy hiệu phó cũng nói trước tập trung tại nơi cái tên Doom này hạ lạc rơi xuống. Mặc dù không biết vì sao nhưng đương nhiên mọi người sẽ không ai ý kiến việc này, đương nhiên thầy hiệu phó sẽ có lý của thầy.

Sau khi thấy Doom rơi xuống bên này, 18 người còn lại cũng nhanh chóng tụ tập lại, 20 người đứng bên bờ hồ, bắt đầu cảm thấy không giống như bên ngoài thầy hiệu phó đã lường trước, trong này thực sự rộng lớn, nhưng có vẻ như nguy hiểm luôn cận kề, nhất là hoang linh thú, càng là nhiều vô kể, chỉ cần đứng đây cũng dễ dàng cảm nhận vài đạo ánh mắt theo dõi chờ đợi của thú hoang từ trong rừng rậm.

Nam tử áo trắng, thần thái phiêu dật, nhã nhặn, người mang trong mình tư chất Phong hệ, Nguyễn Bình Tinh cũng là người được thầy hiệu phó giao cho trọng trách huấn luyện, trực tiếp điều phối các vấn đề chiến đấu, kế hoạch trong đội. Đứng trước sự ngưỡng mộ của các cô gái trong đội, Bình Tinh lên tiếng sau một hồi tính toán:

-Kế hoạch có chút thay đổi, bởi vì những gì ở đây khá khác biệt với tính toán ban đầu, thú hoang ở đây khá nhiều, mặc dù chủ yếu là Linh thú cấp 1, tương đương với thể phạm tu sĩ, nhưng không ngoại lệ có cấp 2-cấp 3 linh thú, thực lực có thể đạt đến sĩ tằng hậu kỳ, thậm chí úy tằng sơ kỳ, cho nên kế hoạch chia nhỏ đội mỗi đội 4 người sẽ không thể tiến hành được, bây giờ theo ý tôi, mọi người chia làm 2 tổ, mỗi tổ mười người, một tổ do tôi làm đội trưởng, tổ còn lại sẽ do Doom làm đội trưởng, sau đó tiến hành tìm kiếm trước hết là 40 thẻ bài mang khí tức riêng của Nam Bộ, phải tìm những gì chắc chắn trước, sau đó nếu có thời gian sẽ tìm kiếm các thẻ bài tự do, đương nhiên trong lúc tìm thẻ bài, hạn chế tranh đấu nhất có thể, nhất là chạm trán với đội Tây Nguyên, “

Mọi người có đầy thắc mắc, thứ nhất là tại sao Doom lại làm đội trưởng đội 2 chứ, mặc dù thực lực của hẳn mạnh mẽ, nhưng để làm đội trước, để lời nói có trọng lượng thì ít nhất phải trong tầm hiểu biết của mọi người, phải được mọi người tín nhiệm, nhưng có ai ở đây biết hẳn được hơn vài ngày tập trung đến khi đi thì không?. Sự tin tưởng là điều cần thiết nhất để trở thành một đội trưởng.

Thứ 2 là tại sao lại tránh va chạm với đội Tây Nguyên, rõ ràng đội Tây Nguyên là đội yếu nhất trong 4 đội, có thể dễ dàng nhìn thấy qua hai vòng thi lúc trước, độ ảo diệu trong sử dụng linh thuật gần như không có, chủ yếu như một võ sĩ bình thường đánh đấm tay chân là chủ yếu, lúc vòng 2 combo càng là lộ ra điểm yếu, gần như không có sự phối hợp nhuần nhuyễn giữa các thành viên, đây chẳng phải đối tượng tốt để tiến hành cướp đoạt thẻ bài sao?.

Đọc được suy nghĩ của mọi người, Bình Tinh cũng không gắt, nhẹ nhàng giải thích,

-“Về phần vì sao Doom được làm đội trưởng đội hai bởi vì Doom có một giác quan cảm nhận rất tốt từ khá xa, có thể dễ dàng phát hiện khí tức của thẻ bài, thêm vào đó thực lực của Doom rất mạnh, hẳn làm đội trưởng chắc mọi người cũng không ý kiến gì chứ, còn về phần có thể tin tưởng được hay không, mọi người có thể lấy việc làm của hẳn để trực tiếp đánh giá lên nhân phẩm của ta đây, có ta đảm bảo.”

Mọi người cũng không ý kiến nữa, đội trưởng đã nói vậy thì cũng không cần lo lắng quá nhiều thêm, cũng chỉ làm lục đục nội bộ mà thôi.

-“Về việc vì sao các người không được chạm trán với đội Tây Nguyên, đây cũng là điều thầy Đỗ Minh Long nói với ta trước khi tiến vào bí cảnh này, theo như hiểu biết của các tiền bối đi trước, người Tây Nguyên có một khả năng cực kỳ khủng bố, đó là kết hợp thuộc tính bản thân vào thuộc tính của linh thú, khiến thực lực bản thân trở lại với hoang dã, sức mạnh đó chúng ta chưa chắc có thể điều phối được đâu, nhưng có một tin tốt là đạt đến úy cấp sơ kỳ mới có thể sử dụng khả năng này, nhưng theo tình báo biết được, có một tên ở sĩ tằng đình phong đã có khả năng như thế tham gia đại hội lần này, cho nên hãy hạn chế tranh đấu với đội Tây Nguyên”

Mặc dù thấy vài ánh mắt không cam chịu của vài tên nằm trong top, nhưng Bình Tinh cũng không muốn nói nhiều, tự kiêu như một đức tính vốn có của tu sĩ rồi, nếu mạnh mẽ đập tắt đôi khi lại đem lại kết quả trái ngược, mất đi sự kiêu căng cũng như mất đi sự tự tin vậy, như thế tương lai tu luyện sẽ gặp tâm ma, đôi khi muốn kiềm chế lại tính xấu đó, trải nghiệm mới là liều thuốc thử tốt nhất.

Người thắc mắc cũng có Bao một người trong đó a, tại sao lại kêu hắn làm đội trưởng chứ, mặc dù hắn có thể làm thật, bản lĩnh làm việc nhóm, làm lớp trưởng, làm trưởng nhóm đại học hắn cũng nhiều vô kể a, tâm lý càng là vững chắc, nhưng làm nhiều mới biết cái khó chịu ở trong đó, một đội chín người, mười ý. Ai cũng nghĩ mình đúng, một đội trước hết chính là một đồng ô tạp, chỉ khi nào thực sự hiểu ý nhau mới là một đội., đó là còn chưa nói đến thực lực của đội nữa. Nay lại một lần làm đội trưởng, hắn cũng là ngán ngấm không thôi, nhưng được cái tên kia tăng bốc thể cũng khiến hắn hình như không thôi, chỉ thiếu điều ngửa mặt lên trời cười hắc hắc mà thôi. Nhưng hắn đang đóng vai ngẫu, thanh niên cứng cho nên đành nuốt lại mấy lời kia, trực tiếp im lặng nhập lấy vị trí đội trưởng này.

Đội mọi người suy nghĩ thăm thẳp xong xuôi, Bình Tinh tiếp tục chia nhóm, mỗi nhóm mười người, dường như được ai đó nhắc trước, để đảm bảo sự tập trung cho Doom, Bình Tinh sắp xếp Diễm, cũng như Băng đội của hắn, Đội của Doom chiwr là vài tên lạ mặt, cùng với mấy đứa con gái xấu,

Bao càng là tức trong lòng, “DM thằng chóá, tưởng tốt lành thế nào, giành hết gái xinh, chóá chóá”,nhưng vẫn phải đóng vai ngẫu, Bao càng là uất ức không đôi, trong đội ai chả muốn có gái đẹp, lâu lâu tia vài cái cơ chứ, nhưu thế mới có hứng thú mà làm việc được chứ, dù tau lúc này là thằng khòh, xấu trai về lờ nhưng cũng là đàn ông mà, “Fuck u”

Một sự đối lập không hề nhẹ, 20 người chia làm hai đội, một bên toàn mỹ nam, mỹ nữ, phiêu phiêu đạo cốt, xoay camera 180 độ sang phía đối diện, một thằng khòh xấu xí với vài thằng lùn, cộng thêm vài đứa con gái xấu, có cả em Happy-pola “cứu tôi với trên phi thuyền”

Mọi bao càng là giật giật tức giận, không nói nên lời chỉ đành ngậm hòng dẫn người đội mình quay đi, Nếu đứng ở đây nữa chắc sẽ nhin không được mà động vô cái bản mặt dương dương tự đắc kia mất.

Theo sau là 9 người,à không 8 người với một con lợn, theo dấu vết khí tức thê bài của đội mà tiến vào phía ngược lại so với đội 1,nhanh chóng chiếm được dễ dàng 5 thê bài đầu tiên màu vàng,các vị trí khá lộ liễu nên cũng rất dễ lấy được, linh thú hoang cũng là vài con cấp 1, không có khó khăn gì trong việc tiêu diệt, vài con còn bị lột da làm áo khoác cho các bạn nữa trong đội, riêng Happy-pola thì phải năm lần người khác lượng da thú mới làm được một chiếc áo cho bản thân.

Nhưng bắt đầu tìm thê bài có chút khó khăn, không còn lộ thiên như trước nữa, xuất hiện ở những nơi khá khó lấy, hoặc đôi khi được linh thú cấp 2 canh giữ, hoặc đúng hơn chính là những thê bài này đã không may bay đến chỗ ở của mấy linh thú này.

Cũng phải khó khăn trải trải mới tìm thêm được 5 lá thê bài cho ngày đầu tiên, xé chiều cả đội tìm nơi nghỉ chân, thấy một khoảng trống đất rộng rãi, tính toán dựng lều thì từ gần đó một nam tử nhỏ con trong đội chạy lại, trên tay vẫn hờ hờ cầm một chiếc thê bài màu vàng chạy lại, rõ ràng là cướp được tại nơi ở của linh thú hoang kia, sau đó bỏ chạy lại đây.Vừa nhìn thấy con thú này,Bao cũng thầm giật mình, con này là mạnh nhất ngày hôm nay cả đội gặp phải a, cấp 2 đỉnh phong linh thú, tương đương với sĩ tăng tu sĩ hậu kỳ rồi, linh thú mặc dù độ thông minh rất thấp, nhưng sự trâu bò, lý đòn thì cách xa tu sĩ con người, đây lại là một con Thổ trư, thực lực rất là kinh khủng a nha.

Doom nhanh chóng ra lệnh cho mọi người dàn trận, sau khi nam tử kai chạy lại lập tức bao vây lấy thổ trư, con thổ trư cấp 2 đỉnh phong, to lớn vô cùng, cũng phải 5-6 tấn, ngang ngửa một con voi trưởng thành, bộ da dày cộm gần 10 cm, mũi thở phì phò,Răng nanh 2 cái trắng hếu xia ra, dài cũng phải 30 cm, đây cũng là vũ khí của nó.

9 người té xuất pháp bảo của mình, những người cận chiến thì dùng kiếm, trường thương cố gắng xuyên qua lớp da dày của nó, nhưng liên tục trượt ra ngoài,thổ trư cũng liên tục húc răng nanh về phía người đội của Bao, những thành viên theo đường pháp sư, từ xa dung linh thuật tấn công, có vẻ khả quang hơn cận chiến, thổ trư có vẻ khó chịu, càng là tỏ ra hung tợn, bốn chân khuấy động mặt đất, bụi đất cuốn lên che khuất tầm nhìn từ phía các pháp sư, áp lực từ linh thuật giảm xuống, thổ trư càng là tung hoành, hai nanh liên tục húc vào những người cận chiến, Bao nhiều lần, hai chân sau đá vào những người con lại, có 1 một người bị nanh heo xuyên qua đùi, hét lên đau đớn ngã xuống đất, nhanh chóng được những người còn lại che chở rút lui.

Mọi người cân jchiến lùi ra, các pháp sư cố gắng làm chậm thổ trư, ta sẽ hạ nó. Nhiều lần thử xuyên qua lớp da dày không được, qua lần đồng đội bị răng nanh xuyên qua đùi, Bao đã thấy được điểm yếu của nó rồi, đó là dưới cổ, phần da cổ vẻ mỏng hơn,

Nghe lời Bao, 4 người cận chiến lui ra, 4 người pháp sư dùng chính combo đã biểu diễn tại vòng 2 để khống chế lại thổ trư

2 người hệ thổ vận linh lực, vỗ mạnh xuống đất, một vòng hào sâu tạo thành vòng tròn xung quanh thổ trư, pháp sư hệ nước tiếp tục huyền hóa ra dòng sông đỏ xuống lấp đầy hào sâu nào, khép chặt không gian hoạt động của thổ trư,

Kim thuộc tính pháp sư huyền hóa ra một lồng sắt, bao vây lại khoảng không gian phía trên thổ trư, dần dần khép chặt lại,

Bao cũng là há hốc miệng, đúng là làm việc nhóm có hiệu quả không lường mà,hắn trên tay huyền hóa kim hệ ra một thanh kiếm màu vòng sáng choang, cánh tay từ cùi chỏ trở xuống cũng được bọc lấy một lớp giáp kim loại cực ngẫu, tiến lại gần mép của hào sâu, đội thổ trư như mất bình tĩnh, liên tục đâm đầu vào khung sắt, trông có vẻ pháp sư hệ kim kia đã gần đến cực hạn, không thể cầm cự được nữa, sức của thổ trư quá tàn bạo.

Bao đến giờ vẫn chưa ra tay bởi vì hắn muốn thổ trư tiêu hao bớt sức lực, và cơ hội chỉ có một lần, nếu xong ra rất khó bắt lại.

Bao xuống tấn rồi gạt đầu ra hiệu cho kim pháp sư, người này hiểu ý, mở ra một cánh cửa ở cạnh bên lồng sắt, thổ trư đang rối loạn, bỗng thấy một đường ra còn suy nghĩ gì nữa, vọt ra phóng qua hào nước sâu, đây cũng chính nơi Bao đã đợi sẵn, đứng tư thế, Bao nhẹ tỵ một luồng lôi linh lực vào đầu thanh kiếm, đủ để mọi người không thấy được, ngay lúc đâm vào cổ thổ trư mới huyền xuất ra.

“Ecccccccccccccccc”

Thở trư nằm dưới đất quẫy dụa với một thanh kiếm màu vàng cắm nơi cổ họng, máu tươi liên tục óc ra, mũi thở phì phò, sau hơn 5 phút mới hoàn toàn yên tĩnh đoạn khí.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Lôi Báo

Máu cổ thổ trư vẫn òng ọc chảy ra, máu đỏ hòa với nước trong hào sâu như một con suối máu đỏ lồm bồm lên mùi tanh tươi, cả người thổ trư không một vết thương, chỉ duy nhất thanh kiếm vàng cắm nơi cổ họng, nếu như nói trên người thổ trư có thể tận dụng được thứ gì tốt, có lẽ chỉ là răng nanh về làm vũ khí, hoặc làm linh cụ, còn da chỉ làm được trống, lốp xe, thịt thổ trư càng là không cần nói, dai nhách, nếu mà có nòi áp suất tại đây chắc phải hầm 3 ngày ba đêm mất,

Những linh thú này đương nhiên không hề trần quý cùng thực lực cao, thổ trư có vẻ khó nhằn đơn giản đây là một khu bí cảnh độc lập, hoàn cảnh chiến đấu của hoang linh thú không cao, càng là cấp thấp linh thú, theo Bảo tìm hiểu được qua sử sách, linh thú nếu lên tới cấp 9 đỉnh phong có thể trực tiếp chọn hóa hình tiến cấp, hoặc tiến thẳng lên cấp 10 linh thú. Nhưng đa số sẽ chọn hóa nhân hình trước, bởi vì nhân hình chính là hình thái dễ dàng tu luyện nhất trong đất trời, tốc độ tu luyện sẽ cực nhanh, khoảng thời gian để bù lại cấp 10 sẽ rút ngắn, căn cơ sẽ vững chắc vô cùng. Đây cũng giống chuyện hồ ly tinh kiếp trước Bảo biết vậy, tới bây giờ Bảo mới biết tu luyện đến hóa nhân hình là gian nan, cực khổ bậc nào. Càng là những nhân vật như vậy thực lực có bao nhiêu hoành tráng a. Xem phim, thấy bọn yêu quái hóa nhân hình bay bay múa múa, bắn bắn chưởng, hẳn quá ư là xem thường đi, ở đây rồi mới biết, mình đứng chật ếch ngồi đáy giếng.

Nam tử bị thương ở đùi cũng khá nhẹ, đã được Happy-pola ân cần chăm sóc, vết thương băng bó khá chỉnh chu, nhìn ục mịch vậy chứ cũng khéo tay ra phết à nha.

Lều trại dựng lên, cả đội cũng được vài cô gái nấu ăn cho tắm rửa sau một ngày vất vả, những người ở đây dường như cũng là lần đầu thực chiến như vậy khốc liệt, thời gian trước đây chỉ là môi trường tập luyện trong Đại Học Viện đã nghĩ là cực khổ, đã nghĩ là khó khăn, thì bây giờ mới thấm thía cái ý nghĩa đi một ngày đường, học một sàng khôn. Học phải đi đôi với hành, lý thuyết suông là không thể trưởng thành được.

Màn đêm buông xuống bí cảnh, khung cảnh có phần hoang sơ, sương mù nhẹ giăng, giăng lên một nỗi man mác trong lòng, kiếp trước có mấy khi hẳn có cảm giác như lúc này, đêm giờ này chẳng phải đang hồ hê bên đám bạn dota sao, hay là gào thét mấy thằng pinoy Cs-go, cái khung cảnh kia xa dần, xa dần rồi chìm vào ánh trắng tròn trên cao. Đôi khi có những lúc như vậy mới thấy cảnh tượng đêm trăng thật đẹp a, cái tắt bật, cái bon chen như bị bỏ sau khung cảnh lãng động này, Tiếng dế rít lên trên nền cỏ đêm mát lạnh vì sương sa, tiếng cú nhẹ gù tìm bạn tình trong đêm tối, ánh lửa hui hắt bay lên tàn than đỏ, mọi người dường như chìm vào giấc ngủ say sau ngày dài mệt mỏi.

Chỉ có một bóng người lưng khòm, có vẻ ốm yếu ngồi quay lưng lại với đồng tàn cũi đỏ loe lói, hai tay chống ra sau, đôi mắt sâu lắng nhẹ ngấm bầu trời đêm sâu thẳm. Không biết bản thân có cơ hội trở về địa cầu một lần nữa hay không, một lần nữa ôm đứa em gái bé bỏng vào lòng, những hình ảnh năm tháng thơ ấu lại hiện về, hai đứa nhỏ mặt lấm bùn nắm tay nhau cười đùa, về nhà cùng bị mẹ trách mắng, đôi khi lại giành nhau một mẩu bánh, cắn cả vào tay nhau bật máu:

-“hu hu, anh hai ăn hiếp em, anh hai ăn hiếp em...., bé không thương anh hai nữa”

-“đây, đây, có con kiến trong bánh anh hai lấy ra thôi....”

-“anh hai, bé không sao đâu, mà anh hai đừng nói với mẹ nghe” bé vừa nói vừa cười, nhưng về mặt lại lo lắng, đôi mắt đỏ hoe vì nước mắt, một tay ôm chân, một tay lắc lắc tay anh trai nó xin xỏ về vụ ngã trật khớp tay.

Bất gaics một luồng gió lạnh về đêm lướt qua da mặt làm Bảo bừng tỉnh trong ký ức miên man, đôi mắt không biết đã ướt từ lúc nào, khung cảnh trắng tròn như đã nhòa đi vì lệ thủy. Bảo nhẹ lắc đầu tự giễu, vừa lau đi nước mắt, nam nhi không phải không rơi lệ, mà là họ chưa đủ đau mà thôi.

....

Cách đó không gia cùng trong bí cảnh, một thân ảnh cũng có phần gầy ốm, nhưng toát lên vẻ kiên cố, thoát phàm, nhẹ nhàng mà phiêu dật, đôi mắt trong xanh như ngọc cũng nhìn về phía ánh trắng cô đơn kia, tà áo khẽ gió bay, bờ môi hơi có chút tím tái vì cái lạnh sương đêm, hai tay vòng tới trước ôm lấy hai chân gấp lại, như muốn chìm vào chính cơ thể mình, “không biết giờ này người đó đang ở đâu, không biết giờ này có an toàn không, không biết....không biết....giờ này người ta có nhớ mình không, hay chỉ tự thân phiêu diễn tự trôi. Lòng nặng bỗng nặng trĩu, bóng dáng nam tử uy vũ đứng thẳng lưng dù trên người chỉ chút vết thương, mái tóc cắt ngắn lạ lùng, đôi mắt sâu thẳm đầy ôn nhu khi nhìn nàng, có một lần, còn nhẹ hôn lên trán nàng khi bắt chợt. Nghĩ tới đây Băng lại nhẹ đưa tay sờ lên trán mình, môi không biết nư thế nào cong lên một nụ cười ấm áp, đầy yêu thương.

Ngày hôm nay, nhóm của nàng gặp tới 3 con linh thú cấp 3, chiến đấu làm mọi người cực kỳ mệt nhọc nàng càng là cực khổ, xem chút nữa bị một con kim câu cắn trúng, nếu không bây giờ cơ thể nàng cũng không lành lặn như bây giờ, nghĩ đến bảo, đột nhiên Băng như có một cảm giác ỷ lại, dựa giẫm

Nếu như có hẳn ở đây, chắc chắn nàng sẽ không bao giờ lọt vào hoàn cảnh như vậy, nhưng ý nghĩ đó mau chóng bị nàng đuổi đi xa. Nếu cứ tiếp tục trông chờ vào cậu chủ, chẳng phải mình sẽ trở thành gánh nặng, sẽ làm liên lụy, sẽ cản bước tiến của cậu chủ sao, sẽ có một lúc nào đó cho dù cậu chủ không bỏ rơi mình, nhưng chính bản thân sẽ thụt lùi và đánh rơi bản thân mất. Bỗng chìm trong suy nghĩ, không biết từ phía tốp lều trong đội, Diễm cũng nhẹ nhìn ra bóng hình Băng mà thở dài, sau đó trở vào trong và không có động tĩnh gì nữa.

Sáng hôm sau, cũng là ngày thứ 2 tiến vào bí cảnh, theo như bản đồ, nói là bản đồ nhưng thực chất chỉ là một tấm giấy chỉ phương hướng là chính, đây cũng là ý đồ của ban tổ chức, không tạo ra bất cứ thông tin gì có lợi cho các đội, nhằm tạo điều kiện bộc lộ sức mạnh tiềm ẩn bên trong mỗi thí sinh.

Đến giờ ngày thứ 2, lúc này bên ngoài bí cảnh, 6 màn hình lớn mới bắt đầu hiện lên thông số thể bài của 4 đội thi, sau đó cánh tay mỗi đội được trực tiếp chiếu lên 6 màn ảnh rộng này, ngày đầu tiên cũng là ngày khởi đầu, sẽ không được trực tiếp, bởi vì đây là lúc các chiến thuật được đề cử, được tiến hành, để đảm bảo công bằng không có người bên ngoài truyền tin vào, và 1 ngày để hoàn toàn đóng lại công bố bí cảnh đã xong. Ngày thứ 2 bắt đầu được tường thuật trực tiếp trước bao sự háo hức của mọi người.

Nam bộ, 25 thể bài đội.

Đông Hải 22 thể bài đội

Duyên Hải 21 thể bài đội

Tây nguyên 30 thể bài đội

Một trận bàn tán xôn xao diễn ra trên cả khán đài, Tây nguyên những vòng trước cũng quá tệ à, tại vòng 3 này đột phá thật nhanh à, đúng là 30 chưa phải tốt, lật kèo còn ở phía sau à nha, Rõ ràng ai cũng có thể đoán được, bí cảnh có thể rừng rậm hoang vu là chủ đạo cảnh quan. Và thực tế đúng vậy, màn hình chiếu lên rõ ràng toàn cảnh là rừng núi âm u, quả là một bí cảnh đã bị bỏ hoang lâu ngày, phía xa xa đã có biến động, một đôi nhỏ 5 người của Tây Nguyên chạm trán một Thủy Tượng ngay bên một đầm lầy, cả đội trật tự nhưng vẫn không làm gì được con voi thủy hệ này, đơn giản đầm lầy không phải sở trường của Tây Nguyên tu sĩ, ngay lúc giằng co, một đội mặc đồ màu đỏ, rõ ràng alf đội của Duyên Hải gồm 7 người xông đến chỗ thủy tượng, nhanh chóng tràn vào tràng hỗn chiến, Một thanh niên da đen có vẻ như là trưởng của nhóm nhỏ 5 người Tây nguyên hú lên một tiếng, 5 người nhanh chóng rút lui khi cảm thấy có ở lại cũng không kiếm được chút lợi tức nào. Phía bảy người Duyên Hải cũng âm thầm may mắn, phái Tây nguyên rút đi, họ càng là rảnh tay đối phó Thủy Tượng này. Đầm lầy nơi họ sống cũng không phải là ít à nha, 2 người hòa hệ nhanh chóng tạo ra hòa diễm ngưng tụ tràn lên mặt bùn, rất nhanh bề mặt đầm lầy bốc hơi nước thật nhanh, tạo thành một bề mặt khô ráp khá mỏng, nhưng cũng đủ để tu sĩ dễ dàng di chuyển, chỉ cần cẩn thận sử dụng linh lực lên bàn chân tạo thành một vòng tròn tăng diện tích tiếp xúc, là có thể chiến đấu rồi.

Mọi người trên khán đài câu Duyên Hải càng là hoan hô vang dội, cổ vũ nhiệt tình, cũng có vài người quá khích, ngôn ngữ hơi lỗ mãng

-“hiếp nó đi anh em ơi, thông nó”

Thấy trên lưng thủy tượng có 2 thể bài tự do, nếu chiếm được đương nhiên giành lợi thế lớn, bởi vì các thể bài đội dường như nằm trong tay rồi, điểm quyết định nằm ở các thể bài tự do này đây, bởi vì sẽ không có dấu vết gì lần theo đến các thể bài này được cả.

Cũng không kém cỏi, khán đài phía Đông hải cũng cổ vũ vang dội khi trên màn hình là đội hình 10 người của Đông Hải đã tìm thấy 3 tấm thẻ bài tự do đang ở trên lưng một con lôi báo, bắt đầu dần trận để lấy được 3 tấm thẻ bài này, Lôi báo này xét qua độ lớn cơ thể đã to hơn con trâu trưởng thành, cơ bắp dưới lớp da cuộn cuộn, hơn nữa lôi báo có tốc độ cực nhanh, thực lực càng là tương đương sĩ tăng đỉnh phong, 10 người bắt đầu vây công, trong này có một tên biến dị ngũ hành thuộc tính mà mọi người cũng đã ra mắt trước đó, là tên mang trong mình thạch thuộc tính, mọi người biết được điểm mạnh của lôi báo là tốc độ, nên không ai tiến lại gần công kích, mà là tạo thành một vòng vây, bán kính hơn 30 mét, ngoại vi được Long Sĩ Bính dựng nên một tường rào bằng đá bao quanh lấy, chặn hết các đường lui của lôi báo, nhưng linh lực còn thiếu, các đồng đội thổ thuộc tính trực tiếp gia cố thêm tường đất phía trên các bức tường đá có phần thấp kia, dần dần thu hẹp lại phạm vi vòng tròn này, những thí sinh thủy và hỏa thuộc tính dùng linh thuật, từ xa tấn công, ngăn cản lôi báo tiếp cận tường rào cùng với những thí sinh khác.

Bị vây hãm, lôi báo cũng cảm nhận được mình bị dồn vào đường cùng, càng là không cách nào gãy giữa để thoát vòng vây, thủ tính bộc phát, nó hướng đầu lên trời gầm một tiếng, nhanh phốc lên cao hơn 7 mét, hai chân trước lôi điện tụ lại, mọi người xem qua màn hình cũng có thể nghe tiếng xèn xọet điện quét qua không khí, lôi báo dùng linh lực vào chân sau đá mạnh lên tăng không khí phía trên lao xuống đúng vị trí nhảy lên,

Mọi người chỉ thấy ầm một tiếng, tại chỗ tiếp xúc giữa chân trước lôi báo với mặt đất bùng nổ một trận lôi quang sáng rực, hàng chục tia điện to như ngón tay với tốc độ cực nhanh, trong cơn lóa mắt của mọi người nhanh chóng quét tới, ngoại trừ Long Sĩ Bính và 3 người thổ hệ nhanh chóng lập tường bảo vệ, 6 người còn lại trực tiếp bị đánh thành heo nướng, cả người đen đui, tóc dựng ngược, vài tên miệng còn thở ra khói, lật đật vô cùng, nhanh chóng lùi lại, đầu gối lôi báo lại có thể quyết liệt ra đòn như vậy chứ, thấy chiếm được lợi thế, nhưng lôi báo biết đây đưa không có lợi, nhanh chóng đục thủng một lỗ trên tường đất vọt đi.

Cả đội càng là làm tiếc nuối, khán giả bên ngoài cũng là ảo não không thôi, cơ hội tới tay lại vụt mất, nhưng cũng kiên thức được hoang linh thú mặc dù mới cấp 3, nhưng lại lợi hại tới mức nào.

Nhưng cũng không đợi mọi người chờ lâu, màn ảnh đang di chuyển theo lôi báo với tốc độ cực nhanh phóng đi, thì đột nhiên đứng khựng lại, đương nhiên không phải vì lôi báo tự dừng đứng lại, mà là có một bàn tay bọc giáp vàng sáng rực đang túm chặt gáy nó, bốn chân mặc dù vùng vẫy nhưng dần cảm thấy vô lực một hồi ngoan ngoãn như con mèo con vậy.

Khán giả bây giờ mới kịp để ý đến thân ảnh nhỏ con kia, đang đứng trên một ụ đất cao, một tay bọc giáp vàng nắm cổ lôi báo như đùa giỡn một con mèo con, là một nam tử gầy gò, mặt còn có một vết sẹo, lưng khòm, mặc một bộ đồ màu đen, trên vai mang huy chương bông lúa vàng của miền nam.

Khán đài phía Nam Bộ càng là tung hô vang trời, ầm ầm vang vọng cả sàn thi đấu, đội của họ quả thật quá khi khái a, 10 người Đông Hải không làm gì được lời báo, mà Doom chỉ cần một tay là ung dung bắt được, đây là bậc nào sĩ nhục a, hahahaha.

Nay nào còn người ghen ghét Doom nữa, cả khán đài Nam bộ tung hô tên hấn to

“Doom...Doom...Doom”

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thạch nhân

Cũng bởi vì thời nay thú sủng chủ yếu là linh thú như thỏ, linh mã, hay vài loại linh điều. Chó, mèo như thời còn ở trái đất càng là ít ỏi, điểm yếu của mấy loài này có mấy ai tìm hiểu, nếu có cũng chỉ là điểm yếu chí mạng, nhất kích tất sát các linh thú này, có mấy ai dư hơi đi tìm hiểu điểm yếu khổng chế cơ chứ. Nhưng Bảo thì khác a, lúc ở trường học hắn có bạn học bác sĩ thú y, đương nhiên biết được gáy là điểm yếu của các loài họ mèo, đây chẳng phải là một con báo sao, cũng là họ mèo mà ra thôi, dường như nó cũng có chút mất sức, có lẽ mới chiến đấu xong, chỉ là tiện tay chớp ra mà thôi, liền bắt được cái con này, cũng là cái con mà 10 người đội Đông Hải thấy trật xém chút nữa bị nướng thành heo quay còn chẳng bắt được.

Bảo cũng không thêm để ý, nhưng hắn bắt lấy Lời báo này vì hắn thấy rõ ràng trên lưng con báo này có hẳn 3 tấm thẻ bài tự do, như tiền trên trời rơi xuống đập vô mặt, ngu gì mà không lấy a.

Nghĩ làm ngay, Bảo thuận tay bắt lấy 3 thẻ bài, quảng cho happy-pola trông giữ, giữ đồ chắc không có ai qua tay nàng ta được a, chỉ nhìn qua cũng sợ, huống hồ nói chuyện đòi lại đồ đặc.

Lấy được đồ rồi, nhìn ánh mắt ngoan ngoãn của lời báo, Bảo cũng nhớ tới vài con mèo thẳng bạn cùng phòng nuôi lúc trước, cũng khá dễ thương a, mặc dù trước mèo con ị trong nhà thôi um sùm, đảm bảo trên đời ế có cái gì mà vừa thú, mùi lại còn chua chua hốc hốc như shit mèo, thôi thì cũng không động sát tâm, thuận tay vứt con lời báo về hướng xa cho nó về rừng, dù sao cũng lấy được thẻ bài nơi nó thì sẽ không gặp lại.

Tay vừa buông lời báo ra, xoay người rồi đi, thì một âm thanh chói chói vang lên

“Bốp”

“Ngóeeeeee”

Cùng với tiếng con lời báo tru tréo đau đớn là một thanh âm âm trầm vang lên,

-“Lấy đồ của người khác xong rồi có thể thông dong rồi đi như vậy sao, chẳng lẽ Đông Hải ta không có người??”

Bảo khóe miệng có chút co giật, việc đầu tiên khi xoay đầu lại không phải là để ý thanh âm đó phát ra từ ai, mà là ánh mắt quét tới chỗ lời báo, một bên vai trước và nửa đầu bên trái máu me đầm đìa, đang nằm trên mặt đất hấp hối, bên cạnh là một tảng đá do linh lực huyền hóa thành, còn có gai nhọn tua ra, đương nhiên là do người tấn công rồi, người bên hắn đương nhiên thấy hắn thả lời báo đi, sẽ không làm chuyện thừa hơi hắn, lấy đầu gối suy nghĩ cũng biết được là do cái thằng ôn giọng ồm ồm kia gây ra.

Máu nóng nổi lên, giận đánh lại, không thêm trả lời câu nói của tên kia, mà trực tiếp hỏi:

-“Là người giết Lời báo này??”

Long Sĩ Bình cũng là lần đầu tiên thấy một tên sĩ tăng nói chuyện dẻo một chút khách khí gì với mình, mắt lẩn sông sọc, miệng cười lạnh:

-“Là ta, rồi sao??”

Chưa nói cái tên khòmlưng này tới từ đâu, nhưng rõ ràng còn chưa thấy đồng đội hắn có ai mạnh cả, mạnh ở đây là những người có biến dị thuộc tính, bởi vì Long Sĩ Bình hắn rất tự tin trong mấy người tầm thường ngủ hành ở đây có thể làm gì hắn. Càng là tên kia ngoại trừ khòmlưng, còn thêm cái ồm nhách, rồi thêm cả xấu trai nữa, nhìn tướng chắc hẳn một bốp chết cũng phải 20 chục thẳng, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Chỉ vừa nghĩ tới đó, hắn bỗng nhiên thấy thân ảnh kia nhẹ bước chân tới trước một bước, thân hình đã tới trước mặt hắn, hoảng hồn nhanh chóng tự lực, một đám được bao bọc bởi thạch được gia cố linh lực đầm về phía tên gầy ốm.

“Ầm”

Tiếng linh lực chạm nhau, kinh lực nổ ra “oành”, Long Sĩ Bình lao đảo lui người vài bước mới đứng vững lại, hai chân như hai bàn thạch cày thành 2 đường rãnh sâu trên đất, nhẹ thấy trên nắm đầm bằng đá có chút vết nứt.

Còn tên khòe lưng kia vẫn cứ một tư thế, vẫn khòe lưng, vẫn xấu trai, nhưng đã đứng ngay chỗ hấn bị đánh bay đi. Nay còn nào là khinh thường, cho dù là tên kia đánh lên, à không là đánh trước mặt, nhưng cũng là trong lúc hấn chưa chuẩn bị, dựa vào tốc độ mà tấn công, linh lực của hấn cũng chưa tụ đầy đủ, nhưng có thể có mấy tên sĩ tăng có thể làm được điều này chứ, không đâu xa, ở Đông Hải không có người làm được như vậy a. Đã biết đối thủ không phải dễ xoi, nào còn chút khinh thường, linh lực nhanh chóng tụ lại, linh vận như một quả cầu khí màu nâu đất bao trùm lấy Long Sĩ Bình, hai tay nhẹ nâng, sau đó làm một động tác vỗ tay giống vậy, theo động tác đó hai bức tường đá dày hơn một mét, dài rộng hình vuông hơn 4 mét từ dưới đất 2 bên Bão chui lên, trực tiếp đập lại với nhau, như muốn nghiền Bão thành thịt vụn.

Bão cũng không muốn cứng đối cứng tổn sức với mấy tảng đá này, nhẹ đạp chân nhảy lên trên phạm vi hai bức tường. Long Sĩ Bình chỉ đợi có thể, giống trong dự tính, chắc chắn đối phương sẽ nhảy lên tránh né, tay trái đâm mạnh xuống đất, hơn hai mươi thạch tiền nhọn hoắt từ dưới đất hai bên thân hấn vọt lên, phóng chéo lên đón đầu vị trí đối thủ nhảy lên để tránh đòn.

Vút, vút, vút...

Âm thanh xé không khí lao vút tới, cũng là cái chiêu giống thẳng thỏ thuộc tính đột trước trên đài dùng với Bão, nhưng mấy mũi thạch tiền này được gia cố thạch linh lực, sức bền và sức công phá đâu phải hơn chỉ mấy lần.

Không ngánh đỡ, Bão nhẹ dùng tốc độ của mình đạp nhẹ vào thân thạch thương đầu tiên lấy điểm tựa tránh né, cứ như thế đôi chân như đi lại trên các thanh trường thương nhẹ dàng, ung dung. Mọi người càng là tròn mắt, trông động tác có lẽ cực kỳ nhẹ nhàng nhưng có ai làm được không?

Long Sĩ Bình càng là khó chịu, không đỡ, không tấn công lại thì thôi, còn chơi cái kiểu kinh thường đòn đánh của đối thủ như vậy, mới một kẻ kiêu ngạo như hấn nào có thể nhịn được.

Trên tay huyền xuất ra một thanh đại đao còn to hơn người của Bão, nhìn cũng ngang ngửa một cánh cửa nhà không sai biệt mấy, đã tấn công từ xa không được, thì chơi cận chiến, ahm không tin một tên ốm yếu như thế có thể thắng được trực chiến với hấn Long Sĩ Bình.

Với thân hình to lớn, công thêm cây đại đao vài trăm cân, một bước hấn đi qua để lại một cái hố hình dấu chân trên mặt đất khô cứng, mỗi bước như mỗi tiếng trống nện vào lồng ngực mỗi người bên Đại học viện đội 2, 9 người trong đó có một người bị thương bất giác lùi lại vài bước, ánh mắt có chút lo lắng, cũng có chút trông chờ vào vị đội trưởng này.

Bão đang trên đà bay hạ xuống, thanh đại đao đã quét tới, lại như lúc trước đôi chân lại nhẹ nhàng đáp lên mặt bên của thanh đao khi nó quét qua trong một khoảnh khắc, bùng người ra xa 3 mét, thoát khỏi vùng tấn công của đại đao này.

Long Sĩ Bình càng là thừ dốc, không phải vì mệt, từ xưa tới nay hấn có biết mệt bao giờ, mà là do tức giận, hết lần này tới lần khác, cái tên ốm yếu kia còn tỏ vẻ không thèm để ý đến chiêu thức của mình. Chân trái làm trụ, chân phải to lớn nhấc lên, đâm mạnh xuống mặt đất, tạo thành một trận rung chuyển, mặt đất lấy chân phải làm tâm nứt ra vài đạo vết nứt dài hơn 5 mét, đất đá tầng bụi văng lên, che đi không gian để thân pháp linh hoạt của đối thủ, để xem lần này người né tránh kiểu gì, ta không tin ta không đánh trúng người một cái à nha, chỉ cần một cái thôi thì cái bộ xương khô người cũng chỉ cho chó gặm là kết cục.

Đúng như hấn nghĩ, tên ốm con không có đường để vận dụng tốc độ nữa, đôi chân đã không ngừng di chuyển, Về phía cũng là bất ngờ không thôi, không ngờ cái tên cục mịch này có thể tiến ra hàng loạt skill như vậy chứ, mà tốc độ lại rất nhanh, lại còn đánh vào tốc độ của hấn nữa. Hết đường chạy chỉ có thể ngánh đỡ.

Nếu là không để ý đến thân phận bại lộ quá sớm, thì Bão đã trực tiếp té xuất IRON SUIT rồi, đâu phải lằng nhằng với tên này chứ, nhưng từ trước đã được lão hiệu phò dẫn, không đến lúc quan trọng, nhất thiết không bại lộ thân phận quá sớm. Đúng là kim hãm quá đáng mà.

Đã như thế ta cho người biết 1 năm qua ta học được những gì. Linh lực vận động, tốc độ tụ lực ở đâu phải chỉ gấp người thường chục lần, một bộ khung xương làm bằng kim loại màu vàng óng bắt đầu từ thắt lưng, chia làm hai hướng, một chạy theo cột sống chạy lên sau gáy, bề rộng chỉ hơn 10 cm, từng miếng kim loại vàng chồng lên nhau nghe lách cách, lách cách tràn ra 2 vai, rồi đến hai cùi chỏ mới bắt đầu bao bọc lấy hai cánh tay như hai chiếc bao tay bằng thép vậy, cũng từ gáy tiếng lách cách vẫn chạy tiếp lên đỉnh đầu, tràn ra bao phủ đầu lại chỉ chừa ra đôi mắt sâu thẳm, thần thái uy nghiêm.

Một hướng khác chiếc giáp cột sống bề rộng chỉ hơn 10 cm đó chạy xuống hay bấp đùi, rồi tới đầu gối, tương tự như cánh tay tạo thành một đôi giày giáp vàng cực kỳ ngẫu nhiên. Một bộ khung xương bằng kim loại được gia cố bằng Linh lực thuộc tính kim của Bão, những nơi như hai tay, chân, đầu sẽ được bọc lại để bảo vệ kỹ hơn, cũng như là vũ khí chiến đấu, phần xương cột sống chỉ cần một bọc lấy giáp cột sống là đủ, phần còn lại để trống, giúp cho di chuyển dễ dàng, cũng như linh hoạt hơn như giảm bớt trọng lượng.

Nói thì lâu, nhưng cảnh tượng kịch diễn ra trong gần 2 giây.

“Oanh”

Đại đao trên trời bổ xuống, bị hai tay giáp vàng kẹp chạy lại, cơ thể Bão có chút khuya xuống vì lực lượng tác động lên khung xương là quá nhiều, phải là cực kỳ khủng khiếp, phải biết khung xương này Bão có thể chịu được sức nặng tới 3-4 tấn bình thường lúc tập luyện với Lão bạc đầu a. Cũng đủ biết lực lượng tên thạch thuộc tính kim kinh khủng tới mức nào. Mặt đất xung quanh Bão nứt ra từng vòng tròn đồng tâm, vòng tròn nơi Bão đứng trực tiếp lún xuống hơn nửa mét, các vòng dần ra xa độ lún cạn dần.

Kinh lực nổ ra ầm, ầm, ầm... theo mỗi vòng nứt dưới đất khuếch tán ra. Thành viên của hai đội đứng gần quá trong bán kính 30 mét trực tiếp bị bắn văng ra xa, qua màn ảnh, mọi người trên khán đài cũng có thể cảm nhận được sự khủng khiếp từ cú va chạm này, tất cả mọi người nín thở, từ bao giờ, lớp trẻ có những con người mạnh đến vậy chứ.

Long Si Bính mất có phần trọn ngược, không phải chứ, tên ốm yếu này chỉ với cái khung vàng vàng gì sau lưng, cùng với mấy cái bao tay, bao chân màu mè này có thể trực tiếp cứng đối cứng với hắn sao???. Sao có thể chứ. Phải biết với đòn này, tu sĩ úy tăng bình thường cũng chỉ biết tránh né, không ai dám ngạnh đỡ. Thế mà nay bị phá bởi một tên ốm yếu, gầy gò như sá xuống lỗ này sao, nhưng khoan đã.

Khoan đã, tên kái bây giờ nào có chút nào khò lưng, mọi người vắng đi xa có thể không nhìn rõ, người qua màn hình có thể bị cái khung vàng che mắt, nhưng hân ở đây, người trong cuộc, tư thế này, nào có chút nào là một người khò lưng có thể thi triển ra. Đây chẳng lẽ là hân cố ý để tạo nên sự chú quan của đối thủ sao. Hay là để che giấu bí mật về cơ thể nào đó sao??. Nghĩ tới đó, Long Si Bính bất giác nhìn lên đôi mắt bên trong bộ giáp đầu kia, chỉ thấy đôi mắt ánh lên một nét cười châm biếm, “không ổn rồi” đây là suy nghĩ ngay lúc này của hân, nhưng nào kịp

Sau đó hân bỗng cảm thấy một luồng điện chạy qua cơ thể, chân tay như co rút lại, giống như lúc này chiến đấu với lôi báo bị điện giật giống vậy, nhưng luồng điện này không chạy lung tung mà trực tiếp chạy tới đang điện, nhất thời làm chậm lại động tác của hân, sau đó cảm thấy một trận đau đớn khủng khiếp nơi bụng, cơ thể gần 150 cân của hân bị một quyền đầu màu vàng nhỏ nhắn kia đánh văng ra hơn hai mươi mét mới đáp xuống đất đánh ạch một cái, học ra một búng máu, đại đao bay theo sau về lên một đường parabol cực đẹp đánh bốp vô đầu Long Si Bính, hân trực tiếp ngất xỉu.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá bất ngờ, mọi người còn chưa kịp bàn thần, đang trong chiến đấu ngang ngửa thậm chí thượng phong còn nghiêng về Long Si Bính, chỉ một giây sau đó, tên nhỏ con đánh bay đi một tên còn to hơn mình gần 10 lần, cũng đồng nghĩa là Doom đã đánh bại Niêm tự hào Đồng Hải, thạch nhân Long Si Bính.

“Aaaaaaa.....aaaaaaaaa.....”

“Doom DoomDoommmmm” cái tên Doom lại một lần nữa vang vọng như tiếng sấm giữa đấu trường, hàng chục vạn người thét gào tên của hân, không chỉ Nam Bộ mà cả Tây Nguyên cùng Duyên Hải học viên, người tới đây quan chiến cũng kích động không ngừng, có ai mà không kích động cho được, một trận đấu không hề cân sức, nhưng sự thật lại diễn ra hoàn toàn ngược lại, hơn hết nữa đó là một trận đấu vô cùng mãn nhãn, đây là những gì những người có mặt tại đây hôm nay cần, chính là chiến đấu, chính là bất khuất, chính là những pha lật kèo.

Không biết được những tiếng hoan hô rân trời bên ngoài kia, tại nơi này đội Đồng Hải nhanh chóng đỡ lấy Long Si Bính rút lui, còn người của Nam Bộ 9 người còn lại, ai mà không phải là ánh mắt lấp lánh, chớp chớp (giống hoạt hình đó) nhìn về phía vị đội trưởng đội 2 này cơ chứ, bao nghi hoặc, bao ghen ghét mấy ngày qua bay đi đâu hết, nay chỉ còn sự hâm mộ cuồng nhiệt.

Thu về khung xương Khai Hoàn, Bảo cũng là vấn đáp qua loa câu hỏi của mọi người, nhanh chóng chỉ về một hướng bảo mọi người tiến tới tìm kiếm, vì hân cảm nhận được khí tức thể bài đội ở hướng đó. Mọi người cũng luyến tiếc mấy ngàn câu hỏi còn chưa hỏi Doom, nhanh chóng theo lệnh tiến tới hướng mà Bảo chỉ.

Bảo đuổi mọi người đi bởi vì hân nhận ra có một chút kỳ quái, đó là từ chính cái xác lôi báo lúc này, nếu như đúng dự tính, đáng nhẽ ra lôi báo này qua thời gian chiến đấu của Bảo và Long Si Bính, cộng với kinh lực khuếch tán ra như vậy phải chết vài lần rồi. Nhưng rõ ràng nó vẫn đang hấp hối, cũng giống như lúc mới bị đánh khi vừa thoát ra yếu điểm giống vậy.

Bảo tiến tới, nhẹ đưa tay lên cổ Lôi báo, mạch đập vẫn rất yếu ớt, nhưng rõ ràng sinh cơ vẫn còn, ý chí sống vẫn rất kiên cường, một mắt lạnh lặn bên kia cũng nhìn hân với ánh mắt triệu mến, giống như lúc hân nắm cổ nó giống như vậy, cũng muốn giúp nó một chút, linh lực khẽ vận chuyển, bảo muốn truyền một ít linh lực, cố gắng kéo dài hơi thở một chút cho lôi báo, nhưng điều hân ngạc nhiên là, linh lực của hân không một chút phản kháng nào chạy thẳng vào cơ thể lôi báo và đương nhiên không dừng lại, linh lực trong cơ thể tiếp tục bị lôi ra, nhưng đối với không gian đang dần rộng lớn chứa linh lực dồi dào của hân là không bao nhiêu. Cũng muốn xem sự việc đi tới đâu nên Bảo cũng không rút tay lại, nhưng điều làm bao cực độ ngạc nhiên, trông mắt như rút ra là, tốc độ hồi phục của lôi báo phải nói là gấp vài chục lần hân a, phải biết cơ thể hân đặc biệt, trải qua trọng sinh hiện trạng, lại có hắc kim trợ giúp a. Con báo này cũng không phải quá ngoại hạng sao, Nhưng ngay sau đó báo biết hân nhắm rồi, Lôi Báo từ cấp 3 linh thú, trực tiếp giảm xuống cấp 0 linh thú, cơ thể to như một con trâu mộng đã co lại chỉ bằng một con mèo, bộ lông có phần xỉn vàng rụng hết, thay vào đó có lẽ là màu lông nguyên bản trắng toát. Như được sinh ra một lần nữa, lôi báo trắng tinh bộ lông, đôi mắt chớp chớp, các vết thương trên cơ thể hoàn toàn biến mất, khí tức tàn bạo hoang linh thú cũng tiêu biến, đứng chất một chú báo con cực kỳ cu te pho mai que, chắc chắn cô bé nào trông thấy cũng phải xiêu lòng.

Cũng may, mọi chuyện kỳ lạ này đều khùng bị máy quay ghi lại, bởi vì phải chuyển đến một cuộc chiến phía xa xa đâu kia, nếu như không có Bảo và lôi báo kia nói ra, thì đơn giản không ai biết lôi báo hung dữ kia lại biến thành một chú báo con dễ thương như vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Lôi trạch

Như một con mèo con ngoan ngoan, nhẹ ngắt đứt nguồn linh lực nơi tay Bảo truyền vào, lôi báo nhẹ phốc một tiếng nhảy lên chui vào ngực áo Bảo, chỉ lôi chiếc đầu ra ngoài, liếc nhìn xung quanh với vẻ đề phòng, giống như người đàn ông này là bạn lâu năm của nó vậy, chắc chắn sẽ bảo vệ cho lôi báo hân.

Bảo cũng là bất ngờ không thôi, kiếp trước dù hân có đuổi kiểu gì bọn mèo trong nhà cũng sẽ lại phòng hân chơi, không chui vô chăn, cũng leo lên máy tính mà ngủ, nhưng như vậy đành thôi đi, đành này tại nó hết đài lại ị trong phòng, mà biết mùi phân mèo rồi đấy, hồi đó tá được, nghĩ tới đó hân thà giật mình.

-“Ê, con mèo kia, mày mà dám bày một cái là tao tiến nghe chưa!!”

Bão gọi nó là mèo cũng bởi vì hình dáng bây giờ làm gì còn vẻ oai phong, hung dữ như ban nãy nữa cơ chứ, hình dáng cũng chẳng to hơn một con mèo là bao, >Như nghe hiểu được ý tứ của Bão, lòi báo nhẹ đôi mắt đầy uy khuất nhìn hấn như tỏ vẻ “ta đây thanh niên anh tuấn, éo bao giờ làm mấy việc dơ bẩn ấy nhá” rồi gật đầu tỏ vẻ ok lắm,

“Ok thì ok”, Bão cũng không để ý nữa, chắc con lòi báo này trưởng thành nhanh hơn cùng loại nên đâm ra hiểu tiếng người, mà cũng có thể gặp qua nhiều người nên đoán được đại khái câu chữ, mang theo tên này cũng không tốn sức là bao, đã cứu thì cứu cho trót vậy, nghĩ xong Bão xoay người lướt đi theo hướng đồng đội đã đi trước tới phía có khí tức thê bài đội Miền Nam.

Đi hơn 10 phút, với tốc độ của hấn dễ dàng bắt kịp mọi người, mấy người đi bên cạnh cũng không bất ngờ khi thấy Doom đuổi theo nhanh như vậy, nhưng lại có điểm chú ý, đó là không biết từ bao giờ trên người đội trưởng xuất hiện một đầu linh thú, nhìn khá giống mèo, cũng khá giống báo, nhưng kích cỡ này có lẽ chỉ là con non thôi. Không những thế, nó lại quay sang mấy nữ học viên chớp chớp đôi mắt tròn xoe làm nũng nịu chứ, nếu không phải ngại đội trưởng, có lẽ mấy nàng bay lại mà ngấu ngiến, ôm ấp nó rồi. Có mấy nữ từ tránh được cảm dỗ với bọn ấu thủ đầu chứ.

Di chuyển thêm nửa giờ đồng hồ, khí tức thê bài đội tăng dần, mạnh dần. Khi tiến tới chỗ phát ra khí tức này, một cảnh tượng khá âm u hiện ra trước mặt mọi người, kèm theo là liên tục những tiếng ỳnh ỳnh, xem kẽ vào âm thanh đó là những tia chớp liên tục từ tầng không vài trăm mét đánh xuống đất, không,nếu nhìn kỹ đây không phải mặt đất bình thường, có phần nhão ra, giống như một đầm lầy giống vậy.

Có vài người nhìn không được hít một hơi khí lạnh, nếu là lần đầu tiên nhìn thấy lòi trạch, cũng không trách sẽ có cảm giác giống Bão lần đầu giống vậy a, đối với sức mạnh thiên nhiên, con người chỉ như một hạt bụi, không có sức kháng cự chút nào, mà đây lại rõ ràng là nơi tập trung sấm sét, cũng là hiện tượng có năng lượng mạnh nhất, quyết liệt nhất mà con người biết được trước giờ, cũng không ngoa khi lòi thuộc tính chính là tư chất có tiền năng nhất trong giới tu luyện, cũng chính bởi tín ngưỡng đối với tự nhiên như vậy mà hình thành.

Giọng lảm bảm

-“đây là nơi nào vậy chứ.....!!!”

Không một ai trả lời, bởi vì tu sĩ bình thường có bao giờ tiến tới gần những nơi như lòi trạch làm gì, tránh ra còn không kịp, chỉ cần cảm thấy khí tức lòi lực trong không gian tự nhiên, mọi động vật j có xu hướng nhích xa dần nguồn nguy hiểm này, con người cũng không khác biệt mấy.

-“Đây là nơi chênh lệch điện tích hiểm trên lục địa cứng ta, đầm lầy mà mọi người thấy chính là nơi các ion điện lượng xuất phát ra, thường được gọi là lòi trạch” Bão nhẹ giải thích cho đồng đội, hấn cũng là có ý dùng từ ngữ đơn giản để mọi người dễ hiểu, nhưng nhìn mặt mấy tên này ghệt ra, Bão cũng không hy vọng có mấy người hiểu.

Nếu như mình hấn, rõ ràng đi vào lấy ra thẻ bài một cách dễ dàng, nhưng như vậy chẳng phải bại lộ thực lực trước màn ảnh quá sớm sao, nếu vậy thì không theo lời hứa với lão hiệu phó được, Bão lại phải nghĩ ra một kế sách mới che mắt khán giả mới được.

Trong lúc mọi người đang lo lắng có nên bỏ qua mấy chiếc thẻ bài này hay không, số còn lại thì nhìn về phía Đội trưởng xem hấn có kế sách gì cho việc này. Lòng tin với vị đội trưởng này cũng dần tăng lên trong lòng mọi người rất nhiều từ sau vụ lòi báo rồi a, đơn giản, thực lực là tuyệt đối, mà con người này không những thực lực rất mạnh, và nếu để ý còn có thể thấy hấn còn có một con tim nóng qua việc lòi báo.

Sau một hồi tính toán, Doom quay lại với mọi người:

-“Về kế sách thì ta có, nhưng ta cần sự giúp sức của mọi người, và quan trọng nhất chính là lòng tin vào ta,nếu có một ai không có lòng tin vững chắc, kế hoạch sẽ trực tiếp thất bại” mấy câu này Bão nói làm màu cho vui, chứ cũng không có ý tứ gì, chủ yếu là tạo tâm lý nghiêm túc, tránh lơ sơ hờ phút chút, Cơ mà nếu có ai không tin hấn, hấn cũng có thể nhận ra được a.

Mọi người cũng bán tín, bán nghi về kế hoạch, nhưng về phía đội trưởng thì họ không nghi ngờ, đơn giản nếu nói kiểu như vậy, rõ ràng đi vào chỗ nguy hiểm đầu phải mọi người. Thật đúng như vậy, lại nghe đội trưởng nói tiếp:

-“Bây giờ đội chúng ta có 3 người thổ thuộc tính, 2 hỏa thuộc tính và 2 thủy thuộc tính, và 2 người kim thuộc tính. Nhưng trong kế hoạch của ta cần tới kim và thổ thuộc tính, nhưng lực lượng rất lớn, nên4 người còn lại jsẽ bù vào lượng linh lực mà 5 người kia còn thiếu. 3 người thổ thuộc tính sẽ tạo ra một quả cầu thổ thuộc tính bao bọc lấy ta, và trên quả cầu thổ thuộc tính này ta cần 20 thanh kim loại chạy từ trên cao hơn thổ cầu 1 mét và dài tới khi chạm đất. Và điều quan trọng là mọi người phải giữ được nguồn linh lực liên tục bổ sung duy trì thổ cầu và 20 cọc kim loại, bởi vì chúng rất nhanh sẽ bị sấm sét phá vỡ dần.

Đây là kiến thức dựa trên cột thu lôi kiếp trước của Bão, nếu đã làm giả cũng phải giả có khoa học chút chứ, khả khả, cho bọn khán giả lé mắt chơi.

.....

Bốn phía khán giả càng là chú ý về một cuộc chiến cách nơi đội của Bão không xa. Một nam tử trên tay lên tục phát ra hàng chục lưỡi phong nhận quét về phái thanh niên da đen, có phần nhỏ con, trên vai có đeo huy hiệu một con voi màu xanh lá, là một thành viên trong đội Tây Nguyên, thân hình nhỏ nhắn nhưng đầy săn chắc trong bộ quần áo được bên bằng những sợi dây màu xám, áo ngắn tay ngang vai lộ ra một khoảng ngực rắn chắc, hai bờ vai rậm rắp đầy năng lượng, đôi chân thoăn thoắt né tránh các mũi phong nhận, trên tay đang cầm 2 thanh trường kiếm làm từ gỗ có giá có linh lực sáng choang, kiếm quang dài ra 30 cm đầy sắc bén, đang tiến nhanh về phía nam tử áo trắng, đây rõ ràng là cuộc chiến giữa biến dị thuộc tính phong thuộc tính và mộc thuộc tính, một thuộc tính ngày càng hiếm từ viễn cổ.

Có một điều chênh lệch là số lượng người bên đội Tây Nguyên chỉ có năm, và bên đội thanh niên áo trắng là mười, nếu để ý kỹ còn thấy trên vai nam tử áo trắng có huy hiệu bông lúa vàng, cũng chính là Đội trưởng đội 1 Nam bộ, Nguyễn Bình Tinh, trên người còn có vài đạo máu tươi, rõ ràng chiến đấu với nam tử da đen Tây Nguyên cũng là rất quyết liệt, Trên tay cũng huyền hạo ra một thanh trường thương bằng phong linh lực, thân trường thương gần như trong suốt, nhưng nếu để ý kỹ sẽ vẫn thấy được luồng linh lực màu xám chuyển động rất nhanh tạo thành hình cho vũ khí này, linh lực ba động tỏa ra rất khủng khiếp, Nguyễn Bình Tinh bắt buộc phải tiến hành cận chiến, công kích từ xa không có lợi thế trước tên nhỏ con da đen kia. Nhìn sang đồng đội đang dang co với 4 người còn lại của đội Tây Nguyên cũng chỉ chiếm một chút thượng phong. Những thí sinh Tây Nguyên này dựa vào địa hình, địa vật rừng núi, thân ảnh cực kỳ nhanh nhẹn, thoát ẩn thoát hiện, rõ ràng là đã ẩn nấp tại đây và tìm hiểu địa phương này từ trước, và hơn thế nữa chiến đấu trong rừng chính là sở trường của họ. Mười người không đánh lại 5 người đồng sĩ tăng, âu cũng là một sự bẽ mặt, nhưng thực tế đang diễn ra như vậy, đến giờ Nguyễn Bình Tinh mới nhận ra lời nhủacs nhớ từ trước câu thầy hiệu phó, mặc dù đã rất cẩn thận rơi vào phục kích.

Vừa nghĩ tới đó, một mũi kiếm đâm xé gió lao tới, kéo theo một góc chéo áo choàng của hắn, vung tay phong trường thương cuộn lên gió xoáy đâm tới phía nách của tay cầm kiếm đối phương, cũng là sơ hở khi tấn công.

“Keng”

Thanh kiếm còn lại va chạm với mũi trường thương mang theo lốc xoáy, linh lực gia tăng, vòng xoáy nơi mũi thương rít gào, từng tiếng choeng choeng từ phong nhận nơi mũi thương quét vào thân mộc kiếm, bào mòn thân kiếm rồi lướt tới ngực nam tử da đen, với tốc độ cực nhanh Nam tử tây nguyên xoay người quét ngang trường kiếm đã đâm tới trước đó vào vai trái đối thủ, kéo theo một mũi huyết tinh, mặc cho mũi trường thương của xoáy xuống đùi phải của mình, mất đi một đồng da thịt, kiếm đánh hại người hại ta này đúng là phong cách chiến đấu của người Tây Nguyên, không hề kiêng kị, kiêng nể ai,

Đau đớn truyền lên dường như còn kéo theo hứng phấn trên mặt nam tử này, đưa mũi kiếm thăm máu câu đối thủ nhẹ liếm, hàm răng nhẹ cười, như một hoang linh thú đích thực, đôi mắt mang theo mọi sự ham muốn chiến đấu tột cùng. Nhìn ánh mắt này, Nguyễn Bình Tinh cũng có chút ớn lạnh, giống như tên kia dùng chiến đấu làm ý nghĩa sinh tồn như vậy giống nhau. Người như vậy hẳn Nguyễn Bình Tinh cũng là lần đầu tiên gặp phải a, nằm trong địa thế địa lợi đối phương, không chiếm được thượng phong, quyết định nhanh chóng rời đi, nhưng làm gì có dễ dàng như thế, liên tiếp là những pha ra đòn liều mạng, ta một miếng, người một miếng đến từ đối thủ làm Nguyễn Bình Tinh chật vật không thôi, tay chân có phần cuống cuồng.

Trên người vết thương càng nhiều, trên người đối thủ cũng vậy, nhưng vẫn là một grogm mặt đầy hưng phấn cứ liên tục múa lên hai mộc trường kiếm, thân pháp thoát ẩn, thoát hiện, kiếm kỹ cực kỳ tà dị, không theo một khuôn khổ nào hết cứ điểm tới những điểm yếu hại. Mặc dù mang trong mình phong ảnh thân pháp, nhưng nơi cây rừng rậm rạp thế này cũng có chút khó khăn vận dụng.

Đang lúc cấp bách, một trận băng hàn kéo tới, nhất thời làm chậm lại động tác của nam tử da đen, Mộc trường kiếm trên tay tên đó còn loáng thoáng hiện lên vết đông cứng, biết không ôn, tên này nhanh chóng lùi lại, đồng thời lách người né qua hơn 5 mũi băng tiễn phóng tới, cắm sâu vào thân cây phải sau, để phòng quét ánh mắt về phía một thân ảnh vừa lướt tới, hẳn cũng không xa lạ gì, là thí sinh được ví như “tiên cô” nơi vòng 2 trình diễn linh thuật, Băng.

.....

.....

Bảo đứng trong thổ cầu có phần kỳ dị, phía trên tóp của thổ cầu còn có 20 cột kim loại chạy từ trên 2 mét xuống đi men theo bề mặt bên ngoài thổ cầu, tiếp tục chạy xuống cho đến chạm đất, 9 người còn lại xếp thành hàng, 4 người phía sau truyền linh lực cho 5 người phía trước, 5 người này lại cách không truyền linh lực từ xa, liên tục gia cố cho thổ cầu kỳ dị bao lấy vị đội trưởng gây yếu của họ.

Trên kahns đài mọi người cũng là thắc mắc không thôi, đôi mắt dán chặt vào thân ảnh gầy yếu bên trong đang từng bước tiến lại phạm vi oanh kích của lôi điện. Trông chờ vào một hiệu quả thiết thực mà vật kỳ lạ kia mang lại, đây cũng là lần đầu người ta thấy một nhóm người dám chống lại thiên nhiên sức mạnh à nha.

Nhiều người còn trông chờ nhìn thấy cảnh tượng cái quả bóng bằng đất kia sẽ bị đánh vỡ vụn như thế nào, càng là những người đến từ Đông Hải, mong muốn cái tên lúc này còn hạ nhục thạch nhân bị sét nướng chín rồi bị quăng ra ngoài như thế nào.

Nhưng làm mọi người ngạc nhiên là khi tiến vào phạm vi nguy hiểm, vài đạo lôi điện phóng tới thổ cầu nhỏ nhoi kia, thổ cầu càng là không hề vỡ vụn, lại còn ung dung đi tiếp, điều lớn nhất xảy ra có lẽ là thổ cầu rạn ra vài đạo vết nứt, vài cột kim loại bị sức nóng khủng khiếp của lôi điện trực tiếp nung chảy. Nhưng cũng rất nhanh được đồng đội bên ngoài bổ xung linh lực nhanh chóng hồi phục lại, trở lại hình dạng ban đầu, tiếp tục bảo vệ Doom tiến vào trung tâm lôi trạch.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Đụng độ tây nguyên

Thân ảnh gầy gò kia cứ từng bước vững vàng tiến vào trung tâm lôi trạch, mặc kệ cho hàng chục tia lôi điện đánh vào bên cạnh, đánh vào trên thổ cầu,

liên tục làm thổ cầu rạn nứt, làm cho các cọc sắt nóng chảy.

Nhưng ngược lại với cái vẻ bề ngoài khổ cực đó, việc đi vào lõi trạch chẳng khác nào đi chơi nhà trẻ giống nhau, trước đây hắn còn ở hẳn vài ngày trong lõi trạch mỗi khi tu luyện sao, lần nào mà chẳng phải chịu hàng trăm, hàng ngàn tia lõi điện liên tục oanh kích trên thân thể, nhưng để diễn cho đạt thì Bảo cũng hút đi một chút linh lực của đồng đội, cũng tiện kiểm tra có đũa nào không cố gắng không, nếu có đũa nào Bảo cũng sẽ chú ý hơn đến hắn a. Cũng may, mặc dù linh lực bị rút đi nhưng không ai lên tiếng, đơn giản bởi vì người đầu sào ngọn gió, đi vào nguy hiểm là đội trưởng của họ a, nếu so với nguy hiểm mà Đội trưởng đang đối đầu thì linh lực họ bỏ ra chỉ là muối mà thôi, với cả linh lực mọi người bỏ ra cũng không mấy to lớn, vẫn trong tầm duy trì được.

Cứ như vậy Bảo dễ dàng tiến vào tới nơi âm u nhất lõi trạch, ngoài tầm nhìn của khán giả, chỉ thấy một màn âm u mây mù, hơi nước bốc lên còn lờn vờn tia điện. Nơi đây đầm lầy cũng đã cao ngang tới hông của Bảo rồi, tính ra cũng còn nhỏ hơn lõi trạch nơi ở của Lão đầu bạc khá nhiều, điều làm hắn ngạc nhiên là tại chính giữa lõi trạch này lại có một thứ tồn tại, đó là một tảng đá khá lớn, bề ngang cũng phải hơn 5 mét, chiều cao chỉ tầm 2 mét, mặt trên khá phẳng, nếu hình dung thì khá giống một tấm phẳng gỗ cực dày mà thôi, mà điều đặc biệt không phải chỉ có 3 tấm thẻ bài đội nằm trên cự thạch, mà là bên cạnh đó, có một đóa hoa màu trắng toát, một cây và chỉ một bông duy nhất, trên bông có hơn 10 cánh hoa, nhẹ lay lay động mỗi khi có tia điện đánh vào trên tảng đá, rồi như không có việc gì tảng đá những tưởng sẽ vỡ vụn lại lơ lửng còn ở đấy. Nếu là người khác có lẽ không nhận ra, nhưng một người tu luyện sự chuyển động điện tích trong không gian như Bảo thì lại khác. Bảo rõ ràng thấy được lượng lõi linh lực này chạy theo các mạch nhỏ trong cự thạch, sau đó bị bạch hoa hấp thụ sạch sẽ mà không hề ảnh hưởng gì, giặt mình nhớ ra, chẳng phải trong cuốn sách lão đầu bạc đưa cho có nhắc tới sao, hắn tiên jay lấy ra cuốn sổ bí kíp lõi lực có phần cũ nát trong người, nhanh chóng lật vài trang.

-“Vài lời, là lõi thạch hoa”

Bảo tay run run đọc nhầm mấy hàng phía mặt kế tiếp, công dụng lõi thạch hoa, nếu không quan trọng liệu lão đầu bạc có đưa vào đây không, nhất định là tác dụng cực lớn, thí dụ như tạo sấm sét như zues, hay tạo vũ khí hệ lõi, hay chuyển về lõi thực thể như bọn hệ logia bên Onepiece, Bảo mừng rỡ lật chương mới, đúng là không vào chỗ nguy hiểm sẽ không có cơ hội mà, hahahaahaha.....

-“Đéo có công dụng gì đặc biệt, đéo có lõi thạch hoa thì đéo tu luyện được tầng 3 lõi công pháp, hehehehe”

Từng chữ cái như nhảy lên cười phì vào cái bản mặt ngu đéo thể tả của Bảo lúc này, hắn đơ ra như ai hút mất xăng trong xe máy vậy, mặc cho tiếng sét ầm ầm đánh bên tai, mặc cho hơi nước mù mịt, mặc cho ánh sáng chớp tắt qua mỗi lần tia chớp, mắt hắn vẫn dán vào mấy dòng chữ trên như rằng nếu nhìn lâu sẽ lòi thêm vài cái thông tin gì thêm, hắn tin rằng nếu lão già kia ở đây bất chấp tu vi kiểu gì hắn cũng phải lột được lớp da của lão già hỏa kia mới được, mấy ngón tay bấu chặt vài cuốn sổ ngờ như xuyên qua được, cũng may vật liệu làm ra nó vẫn còn chắc chắn lắm.

“Thôi,thôi”, hơn nửa năm suy nghĩ, Bảo cũng tự nhủ dịu xuống được bản tâm đang bùng cháy, “éo việc gì phải tức, éo việc gì phải tức”

Vừa làm bầm tự nhủ, vừa nhẹ tay hái xuống lõi thạch hoa, loài hoa chỉ sống được trong môi trường lõi trạch như thế này, miệng vừa lầm bầm hạ giọng” đúng rồi, nhẹ thôi, nhẹ thôi”

Vừa ngắt xuống bông hoa, như được lệnh ân xá, à không, như được lệnh xử tử, hơn 10 tia lõi điện to bùng lập tức đánh xuống cự thạch

“ẦM” cự thạch tan thành hàng ngàn mảnh vụn, không ít mảnh còn găm lên trán, lên mặt, còn bay cả vô mũi chen chúc nhau làm tắt cả đường thở của Bảo.

Máu dồn lên não, Bảo không nhận được nữa, ngửa mặt rống to:

-“ĐKM.....”

Đồng đội và khán giả càng là hết hồn, qua lớp ù ù sấm sét, người ta chỉ nghe được Một tiếng thét chói tai ù ù cạc cạc từ bên trong lõi trạch vang ra, chẳng nhẽ.....

Hoạt trăm ngàn ánh mắt hiếu kỳ dồn sự chú ý đến bên này lõi trạch, chẳng lẽ nam tử bí ẩn kia bỏ mạng nơi lõi trạch rồi sao, thật đáng tiếc a, mà cũng đúng thôi, thiên lõi thì ai mà chịu nổi chứ.

Nhưng không để mọi người chờ lâu, thân ảnh gầy gò kia rất nhanh thì từ trong lõi trạch phạm vi tiến ra ngoài, trên người cả vết xước cũng không có, cũng lắm chỉ có vài vết bầm do đầm lầy mà thôi, còn có ít vụn đá không rõ tung tích nữa.

Mọi người thấy hắn đi ra đầu tiên là vui mừng, sau đó là khâm phục không thôi, đây cũng là lần đầu tiên trong lịch sử, có người có thể mượn sức người chống lại sức mạnh thiên nhiên tốt cùng là thiên lõi a, đúng hơn thì chưa phải thiên lõi chính thức, nhưng dù sao cường độ chắc cũng không kém bao nhiêu. Ai mà tưởng tượng được chỉ với một thổ cầu vô cùng đơn giản, lại cực kỳ kỳ quái hình dáng lại nhẹ nhàng chống đỡ lại lõi điện, mà nhìn có vẻ mọi người trog nhóm cũng chẳng hao sức là bao, giống như nhắc tay, nhắc chân đơn giản vậy thôi. Âm âm tiếng vỗ tay trên kahns đài cổ vũ cho sự thống minh, cũng như đây kỳ bí này, rất đơn giản nhưng dường như không có ai hiểu nổi nguyên lý trong này, một số vị cao thủ cũng thán nhủ mấy ngẫm nghĩ.

Đối với người ta thì ta tác, với Bảo như chuyện xoàng xĩnh, nếu muốn bất ngờ thì với kiến thức thế kỷ 22, mấy người còn ngạc nhiên dài dài.

Lõi thạch hoa đã cất kỹ, theo Bảo tìm hiểu thì dùng hộp ngọc mới có thể bảo quản được liệu tốt được, nhưng nghèo rớt mòng tơi như hắn, lấy đâu ra hộp ngọc, mà tính cho cùng,lõi thạch hoa cùng lõi thuộc tính, đơn giản cứ lâu lâu xẹt cho nó vài cái, chắc là sẽ không qua nhanh hòng a, ít nhất là đến khi hắn tu luyện đến tầng 3 lõi ảnh thân pháp a.

Cũng khẽ gật đầu với đồng đội, định tiến hành tìm kiếm địa phương tiếp theo tiến tới, một cảm giác bất an đột nhiên ập tới, không cần suy nghĩ nhiều, Bảo nhắm một hướng phóng đi với hết tốc độ của lõi ảnh thân pháp tầng một, hai tay liên tục đan quyết huyền hóa ra hai loại thuộc tính kim và hỏa, liên tục duy trì một phái ion trong không gian, mặc kệ cho tiêu hao kinh khủng. Vì Bảo không đợi được, bằng đang gặp nguy hiểm.

Lôi Bảo dường như cũng cảm thấy lòng Bảo bất ổn, nhẹ nhàng nằm im, hường mắt đề phòng xung quanh, mặc dù dưới tốc độ này, cơ bản là ánh mắt của nó linh thú cấp 0 không nhìn thấy gì.

Đồng đội của Doom thì chỉ thấy bóng đội trưởng lóe lên rồi biến mất, nhưng rất nhanh mọi người cảm nhận được một tia bất thường dị trạng trong không gian, rất rõ ràng đó là dấu vết mà Doom để lại, tất cả không cần ai nhắc, trực tiếp dduoir theo phương hướng đó.

Di chuyển với tốc độ nhanh nhất có thể hơn 10 dặm, Bảo đã thấy ba động linh lực do chiến đấu đang ầm ầm vang lên phía trước, lại một lần nữa đẩy tốc độ lên cực hạn phóng tới, lôi bảo cũng nhất thời chịu không nổi, rên khẽ vài tiếng.

..

Phía bên này, Băng cùng Bình Tinh đang phải chống chịu với 3 tên Tây Nguyên đang phối hợp tấn công, 5 tên lúc này dường như phát ra tín hiệu, 10 tên khác đã đến tiếp ứng, nhóm 10 người bên Băng chịu sức ép không nổi, 4 người đã bị vỡ truyền tống châu, bị đẩy ra ngoài, nhưng rõ ràng ai này đều trọng thương rất nặng, 6 người còn lại bao gồm cả Băng, Bình Tinh càng khó coi, vết máu loang lổ, gương mặt thanh tú đẹp đẽ kia có chút tái nhợt, miệng rỉ ra một đường tơ máu. Rõ ràng bên này không phải đối thủ của 15 đứa bên Tây Nguyên, nhưng hết lần này tới lần khác, hai người cố gắng đưa người rút lui đều không thành công. Với sức cầu hai người rời đi không phải việc khó, nhưng nếu bỏ đồng đội thì cơ hội sau này càng ít đi, và việc đó cũng không phải tính cách của họ.

Và bên phía mấy tên Tây Nguyên này dường như lấy chiến đấu làm thú vui, muốn các người bên Nam Bộ phải ra toàn lực chiến đấu rồi mới kết thúc. Chứng kiến từng người bị như thế nhưng Băng và Bình Tinh không thể làm gì khác bởi vì chăm sóc họ là 3 tên cực mạnh, tất cả đều mang đồng phục giống nhau, áo cối ngắn tay.

“Bốp”, Bình Tinh lại một lần nữa bị đánh bay ra xa, va vào một tảng đá, hộc ra liên tiếp hai búng máu. Băng vì muốn ngăn cản Bình Tinh bị hạ sát thủ, cũng liều mạng phóng 10 lười băng tiến chặn đường 1 tên đang lao tới nơi mà Bình Tinh vừa ngã xuống, nhất thời không thể chống lại nhiều, Băng bị phách một chưởng ngay lưng ngã sòng xoài trên mặt đất, 4 người đội Nam Bộ còn lại đang cố gắng dìu nhau đứng dậy,

Một tên trong 3 tên Tây Nguyên, dáng vẻ to con, linh vận lại có vẻ đậm hơn hẳn 2 tên còn lại, dường như là đại ca mắt nhìn khá nhẹ nhàng về hướng Băng, mắt hiện lên một vẻ dâm tà, nếu không phải nơi này được chiếu cho hơn trăm ngàn người xem, thì hôm nay nếu hắn không làm gì cô gái này thì hắn cũng có lỗi với bản thân quá đi. Nhưng rất tiếc, dưới sự chú ý của vô số khán giả, hắn đành giả vờ thành thật một chút. Hắn phi thân lên, tung một chưởng trực tiếp về phía ngực Băng, dù sao cũng không ai nói gì nếu hắn nói đây là một cú tấn công a, dù sao cũng lấy chút tiện nghi.

Băng còn chwua kịp hoàn hồn sau cú ngã, nay vừa xoay người lại cảm thấy một luồng linh vận kinh khủng ập tới trên ngực, không kịp phản kháng, sức lực không tuân theo sự khống chế của năng nữa, năng bị thương quá nặng rồi. Chỉ biết đưa hai tay lên chống đỡ.

Kỳ Đào, cũng là tên của tên thủ lĩnh Tây Nguyên Năm nay, cũng là tên đang tốc độ cao muốn đánh tới trên bầu ngực sữa của thiếu nữ dường như thoát lực, khoogn chút kháng cự, miệng khẽ cười mỉm, như vậy mặt mũi Nam bộ cũng là mất hết a, để xem các người còn vênh vao đệ nhất học viện nữa hay không, mắt thấy tay đã gần chạm mục tiêu. Bỗng nhiên một cảm giác nguy hiểm cực nhanh từ bên hông đập đến, với kinh nghiệm như Kỳ Đào hắn, chả nhẽ hắn không biết có người đến giúp sao, bỏ qua mục tiêu hấp dẫn trước mắt, hắn muốn xem kẻ nào to gan dám đánh lên Kỳ Đào hắn như vậy, nhưng vượt qua tường tượng của hắn, tốc độ đến cau tên kia là thực sự quá nhanh, hắn chỉ kịp lách mình tránh đi chỗ hiểm, bên hông chỉ nghe tiếng rắc, hai chiếc xương sườn trực tiếp gãy làm vài đoạn. Mà tác nhân gây ra là một thân ảnh gây gò, lưng hươt khò, gương mặt khá bình thường, lại còn chút sẹo. Nhưng một chân đang đặt ngay nơi hai chiếc xương vừa gãy của hắn, cho dù không bị thương nặng, nhưng dù sao cũng mất hết mặt mũi đại ca của hắn, Kỳ Đào gần từng chứ:

-“Mày là người đội nào, nói đi rồi tao sẽ cho cả đội mày hưởng tiệc chiêu đãi giống như mấy đứa miền Nam Bộ ở đây này.”

Nhưng hắn nào có nghe lai tiếng trả lời nào, tên gây gò kiacofn đang thờ dốc, dường như tung đòn vừa rồi làm hắn hao lực cực lớn a, thẳm cười lạnh, chỉ có một chiêu mà đã yếu nhanh như vậy, thế mà này giờ mặt công hắn đề phòng dè chừng. Nếu hắn biết được Bảo vừa chạy hơn 10 cây số, lại còn tung ra một đòn như vậy, chắc hắn sẽ không còn thái độ như bây giờ nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đại chiến Tây Nguyên (1)

Bảo cũng làm biếng nói chuyện, để dành sức đánh nhau còn hơn, tay chỉ chỉ vào huy hiệu trên vai đồng thời xoay vai bị che khuất sang cho Kỳ Đào nhìn, Bảo khẽ đánh giá sơ qua tên Tây Nguyên khá to con trước mặt này, thân cao cũng phải mét 9, cơ thể không lực lưỡng lắm, nhưng rất săn chắc, mặt chữ điền râu ria xồm xoàng, sĩ tăng đình phong, kim hệ thuộc tính, hèn gì Băng và Bình Tinh cũng khó khắc chế, nhưng điều làm Bảo chú ý là, cho dù là không chiếm thượng phong, nhưng đáng nhẽ ra 2 người cũng không thể thâm tới mức này chứ.

Bình Tinh gượng đứng dậy, nhanh chóng nhắc nhở Bảo,

–“bọn chúng 15 người, rừng núi là địa lợi của chúng, tốt nhất là rút lui bảo toàn lực lượng” mặc dù nói vậy nhưng Bình Tinh cũng là khó khăn khôn thời, nếu mà có thể rút lui thì hẳn đã dẫn người đi xa rồi, Bổng đỡ hơn nên diu Bình Tinh lùi về sau một chút, cũng may là Doom tới kịp thời, nếu không nàng cũng sẽ chỉ biết chịu tuổi nhục a, cũng thầm cảm ơn vị đội trưởng đội 2 này, nghĩ tới đây nàng không thể ngăn được cảm nghĩ về cậu chủ nàng, nàng muốn có một chút cảm giác dựa dẫm vào ai đó, nhưng nhìn kỹ lại thân ảnh phía trước, thật khác quá xa. Bây giờ chỉ còn trông chờ vào Doom xem có thể cứu vãn tình hình cả đội không.

–“Haha, lại thêm một bông hoa vàng Nam Bộ sao, để xem tau có cho tụi bây đít nở hoa luôn không, tụi bây lên “

Dứt lời 15 tên lại tiếp tục quần thảo với 6 người đội một, vì không có sự trợ giúp của Kỳ Đào nên cũng có thể cầm cự một chút, Bảo rất muốn đi dẹp đám kia, nhưng hẳn thật không dứt ra được, còn có một tên có vẻ như đại ca đang đội hẳn đây, Lòng chỉ thầm mong 9 người còn lại đội mình tới nhanh trợ giúp mọi người bị thương một tay,

Còn tên này hẳn trực tiếp xử lý là được rồi, sĩ tăng đình phong kim thuộc tính hẳn gặp nhiều lần, tên này hẳn cũng không ngại. Tay nhẹ nhắc vút lời báo sang một cây cỏ thụ gần đó, với tầng 0 linh thú bây giờ thì lời báo chắc chắn không chịu nổi kinh lực của một chiêu mắt.

Kỳ Đào cũng khẽ quan sát tên gầy gò trước mặt, mặc dù mới sĩ tăng tầng 6, nhưng rõ ràng cái thái độ kia còn ung dung quan tâm thú sủng, thì chỉ có 2 kiểu, một là điếc không sợ súng, hoặc là, hẳn không sợ, càng không để Kỳ Đào hẳn trong lòng, nghĩ tới đây lòng hẳn bỗng sôi sục, nhưng vẫn rất đề phòng, hai tay nhẹ nâng, một thanh đao cong như hính bán nguyệt, lưỡi dao là những phiến răng cưa sâu cạnh sáng choang, bề mặt đao còn nhẹ điểm khắc một số hình thù kỳ lạ, Bảo thầm liếc qua, rõ ràng là địa khí trung phẩm a, nếu trước đây có lẽ Bảo sẽ bận tâm một chút, nhưng bây giờ đối với hắn địa khí trung phẩm không còn tác dụng với hắn nữa rồi.

Tay phải nâng, một thanh trường kiếm màu vàng xuất hiện nơi tay, chân đẩy lực phóng tới Kỳ Đào, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, vẽ lên một đường bán nguyệt cực đẹp nhắm thẳng đỉnh đầu đối thủ chém xuống, ý định một chiêu phá vỡ vũ khí đối phương. Nhưng Bảo chợt nhíu mày, hai thanh binh khí va chạm chỉ để lại

“Choang” một tiếng mà không có vết nứt nào trên thanh đao bán nguyệt kia, rõ ràng tên Tây Nguyên kia điều khiển linh lực gia cố cũng rất khá, ít nhất cũng là không thua kém hẳn.

Tay liên tục chém ra kiếm kỹ, dùng thân ảnh tốc độ bao vây xung quanh đối thủ, Kỳ Đào mặc dù có thể thủ toàn, nhưng nào có thoải mái, mới đầu hẳn những tưởng kiếm kia sẽ gây khi chạm vào địa khí của hắn, nào ngờ không có việc gì, mà hết lần này tới lần khác, hẳn Kỳ Đào bị một thẳng sĩ tăng cấp 6 đánh cho chỉ biết phòng thủ. Bởi vì tốc độ tên ốm yếu này rất nhanh, ít nhất là ngang bằng với Bảo trong đội hẳn. Cũng phải mạnh như vậy thì bọn kia mới đặt hy vọng vào chứ. Lâu rồi mới có cảm giác bị chèn ép như này, mỗi động tác, mỗi cái chém ra của Kỳ Đào ngày càng thư sướng, chẳng phải chiến đấu là điều mà hắn mong muốn sao.

2 thân ảnh một cầm đao, một cầm kiếm quấn lấy nhau, lúc đồng, lúc tây, đường hai người đi qua vô số cây cối ngã rạp, Tiếng kim khí va chạm choang choang lên tục vang lên, kiếm khí được cả hai bên thi triển phóng ra vun vút, bán kính vài chục mét xung quanh hai người đều là nơi nguy hiểm, người kahcs hoàn toàn cố gắng tránh xa.

Về phía Bảo, nào còn khinh thường đối thủ, tên này làm gì giống với bọn trước đây hẳn gặp ở Đại Học Viện chứ, toàn bọn công tử bột thì có, kinh nghiệm chiến đấu tên trước mặt rõ ràng còn có phần nhiều hơn hẳn, nếu cứ tiếp tục như thế này, hẳn hẳn rất nhanh lộ sơ hở mất.

Linh lực vận, linh vận màu vàng trong cơ thể bốc lên bao trùm cơ thể, sao đó nhanh chóng tụ lại thành bộ khung giáp khai hoàn, toan chân, đầu được bao phủ bởi giáp vàng sáng choang, phía sau lưng là cột sống kim loại bề ngang hơn 10cm, dày chừng 2 cm áp chặt vào lưng, cột sống là trở nên thẳng tắp, nào còn một đũa khòm lưng chứ. Bảo muốn chiến thắng tên này, đánh tay bo là không đủ,

Thu hồi trường kiếm, đó không phải sở trường của Bảo, kiếm, đao, thương... dường như không phải món vũ khí ưa thích của hắn, Bảo vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, trước khi tìm ra được, xài tay không chính là thoải mái nhất.

Hai tay nắm lại, xuống tấn, một lần co tay phách 1 đám cách không về phía Kỳ Đào, “vút”, tiếng quyền ảnh xé gió lao tới.

Kỳ Đào càng là không ngờ được, một tên xài kiếm lại có thể xài quyền tay, đây rõ ràng là hai phương thức chiến đấu hoàn toàn khác nhau. Nhưng trước mặt hẳn, là sự thật a, một tên vừa xài kiếm, nay lại jphachsh một quyền khí về phía hắn, mà nhìn đi, quyền đầu này có phải một tay mơ mới tập là làm được đâu. Hai tay nắm chặt Đao bán nguyệt răng cưa, linh lực tụ lại làm lưỡi đao nhẹ sáng lên màu vàng nhạt, chém thẳng vào quyền khí đang lao tới.

“Ầm” kinh lực nổ ra. Cát bụi bay tung tóe, Kỳ Đào cũng kahs nhẹ nhàng hóa giải đòn này, nhưng một cảm giác bất an truyền đến từ phía trên, hẳn nhẹ khom người rút đầu xuống, chỉ kịp nghe một tiếng xé gió suột ra mái tóc dài không theo kịp thân hình. Hẳn kinh hoàng nhanh chóng lùi ra khỏi đại phương bụi mù mịt do kinh lực lúc này, nếu so với trước tốc độ tên này cũng đâu phải đột nhiên tăng lên 2 lần, mà phải ngang ngửa lúc mới đến a.

Bảo cũng thầm phục phản xạ cực nhanh của tên Kỳ Đào, không phải vô lực mà làm trường nhóm a, không cho hắn nghỉ ngơi, Bảo nhanh chóng vọt tới tung quyền liên tục, Kỳ Đào bởi vì bất ngờ, nhất thời rơi vào hạ phong, hai tay liên tục hơ đao lên liên tục đỡ đòn, tay trái khẽ phất, 20 mũi kim tiền từ hư không hiện ra phóng tới đối thủ, tạo cơ hội thoát khỏi mưa quyền, nhưng thân ảnh quý dị kia cứ như hình với bóng, nhanh chóng tránh né hết kim tiền, theo sát từng bước di chuyển của hắn. Nếu cứ như thế này thì sẽ lộ sơ hở mất, tiếp tục lùi không phải là kế sách. Tay trái lại phất, nhưng lần này linh lực được điều động là cực lớn, hơn 50 mũi kim tiền phóng ra chặn đường, kèm theo đó Kỳ Đào còn phách ra một đao dài quét ngang tầm mắt, mắt thấy thân ảnh kai dừng lại không theo sát nữa, thầm thở một hơi, nhảy một bước lùi lại hơn 20 mét,

Nhận thấy mình cũng đối thủ đều là kim thuộc tính, âm hẳn rõ ràng không phải là một loại biến dị ngũ hành, thua mình 3 cấp sĩ tăng, nhưng lại rõ ràng nhét

hành vào mồm mình, Lòng bức bối không thôi, Lần này làm gì còn giữ sức nữa, Kỳ Đào toàn thân gồng lực, linh vậy màu vàng nâu đất cuộn cuộn vờn quanh cơ thể, khí thể dâng trào, lưỡi đao được linh lực gia cố, sáng loáng lên chói mắt, toàn thân đao đã trở thành màu vàng kim sáng chói, đao khí vờn dài ra hơn 20 cm ngoài lưỡi đao, ánh lên một luồng sát khí kinh người, thân ảnh đập tới nhắm thẳng Doom mà tấn công.

Bão cũng nào đâu vờn được nữa, tay không mà bị đao kai chém zô không trầy da cũng gãy xương à nha, hai tay khê vung, hai bán nguyệt đao hình vậy các mập lại huyền xuất ra từ mu bàn tay đến cùi chỏ, linh lực cũng giá cố chắc chắn, cũng một màu vàng kim lóe lên lao đến phái trước, một cuộc chiến giữa cao thủ kim thuộc tính thực sự bắt đầu.

Lúc này đây, tốc độ Kỳ Đào đã tăng vượt bậc, không một chút hạ phong đối với Bão, kim khí va chạm nhau, ầm ầm kinh lực nổ ra quét sạch một mảng rừng cây, nào còn dựa vào địa lợi như trước, bây giờ rõ ràng là một cuộc so găng sức mạnh trực tiếp a, không một chút dựa vào ngoại lực.

Lại ầm một tiếng, hai thân ảnh dứt nhau ra sau hơn trăm chiêu giao chiến, cả hai đều thở dốc, đồng thời đều ánh lên vẻ hứng thú ccuwj độ với cuộc chiến này.

Bão khê mỉm cười, đội 2 tới rồi, nhanh chóng lao vào giúp đội 1 áp trận, khí thể nhanh chóng cân bằng, có phần vượt hơn vì lợi về số lượng

Bây giờ hẳn có thể thỏa mái đánh nhau rồi, như có như không, trong tay bao nhẹ đan quyết, một luồng khí màu đỏ nhẹ vờn nhập vào không gian quanh hẳn 20 mét, đồng thời, nơi hai lưỡi bán nguyệt đao trên tay dần xuất hiện một sự rung động nhẹ, nếu có ai soi kỹ, rõ ràng có thể thấy tia điện di chuyển với tốc độ cực nhanh trên lưỡi đao này.

Mặc dù không biết Bão cười vì gì, nhưng sau khi giao chiến, Kỳ Đào rõ ràng, tên này không mạnh lắm, chỉ là ngang ngửa sức của hẳn mà thôi, nếu cứ như vậy hẳn là người chiến thắng không sai, bởi vì hẳn còn tuyệt chiêu cuối, nhưng nếu không cần sử dụng thì cũng không nên bại lộ. hẳn cũng cười lạnh,

Nhưwgn đột nhiên bóng dáng trước mặt đột nhiên biến mất, chớp mắt sau đó một cảm giác lạnh lạnh từ bên sườn truyền tới, hẳn chỉ kịp dơ đao lên đỡ, chaong một tiếng, hẳn đỡ được đòn của đối phương rồi, nhưng có gì đó không ổn, tốc độ đối phương bỗng nhiên gia tăng đột ngột, mà trong một đao kia còn có một điều quý dị, một nguồn linh lực có tác dụng tê liệt tạm thời hành động của hẳn, giống như là lôi linh lực vậy. Chẳng lẽ nó bật hack rồi sao??? Một đũa kim thuộc tính, rồi có cả lôi linh lực, đừng hù người giữa ban ngày vậy chứ. Nhưng hẳn rất nhanh tiếp tục hoảng hốt, mỗi lần đỡ chiêu thì lôi linh lực kia như tê dại đi các bộ cơ của hẳn, một phần còn chạy thẳng vào đan điền phong bế đường truyền linh lực của hẳn, không lẽ tên này xài pháp bảo lôi linh lực sao, vừa mới nghĩ tới đó, một đao tiếp theo lại chém tới, lần này hẳn thấy rõ ràng lôi linh lực hiện rõ nơi lưỡi bán nguyệt đao trên tay đối thủ, nhưng không thể né tránh, đôi chân bị lôi điện nhiều đòn trước giắt jcho gần như mất cảm giác, di chuyển đã chậm hơn rất nhiều, linh lực toàn bộ vận động, lưỡi đao sáng rực màu vàng, hẳn muốn tiếp đón đòn này, sau đó mượn kinh lực lui lại, nhưng bỗng nhiên cảm thấy không đúng, đao ảnh của hẳn phác vào hư không đánh vút một tiếng.

Rồi sau lwugn bỗng nhiên vang lên thanh âm cười cợt

-“Xí hự”

“Hự”

Lung bắn như gãy ra khi bị đối thủ tặng cho một cước, bay xa hơn 20 mét mới cắm mặt xuống đất, cày thêm một đoạn vài mét mới dừng lại,

Tất cả mọi người bỗng dừng tay, dồn ánh mắt về phái bên này trên chiến trường, cũng bởi vì cuộc chiến của họ đang ở thế giằng co, khoogn biết trước điểm dừng, mà quyết định thành bại rất lớn phụ thuộc vào trận solo đội trưởng này, đơn giản 1 trong hai người này có thể chấp cả chục người bọn họ vậy công a.

Kỳ Đào đứng lên, cảm giác có thêm vài cái xương sườn đã gãy, miệng không nhin được, hộc ra một búng máu to, xoay người cầm đao ngăn ngừa tên kai lại tiếp tục tấn công dồn dập, Nhưng hẳn chậm rồi, từ khi chuyển hóa linh lực vào không gian, kết hợp với kim linh lực của đối thủ để tạo thành ion điện trong chiến đấu, nơi Bão thoải mái di chuyển nhất, cũng chính là xung quanh đối thủ a, đây chính là sức mạnh của tầng mặt lõi ảnh thân pháp a.

Kỳ Đào còn chưa kịp quay lại đủ 180 độ, bụng lại dính 1 cước tiếp tục văng đi, va vào một cây đại thụ đánh bốp một cái, lá khô trên cây nhẹ rung rơi lất phất, thân thể hẳn bầm dập, xương tay, xương sườn như gãy vụn, miệng liên tục hộc máu tới, thật không ngờ, kỳ Đào hẳn lại có một ngày như thế này, bị một thằng xài hack đánh cho toi bồi. mà còn không biết nó làm như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đại chiến Tây Nguyên (2)

Nghĩ tới tin tình báo bên mình quá sai lầm, rõ ràng nếu tên này không xài item gì đó do mấy lão khí sư chế tác ra, thì một sự thật đáng sợ hơn là, hẳn là tư chất kếp, kim thuộc tính và lôi thuộc tính, một combo thuộc tính hoàn hảo chỉ có trong truyền thuyết, một cặp đôi hoàn hảo trong chiến đấu, nếu như một số người trẻ tuổi có thể không biết, nhưng hẳn Kỳ Đào là trung tâm bồi dưỡng tại học viện của hẳn, lý nào lại không biết nếu 2 tu sĩ một kim một lôi có thể tạo ra những ảnh hưởng như thế nào đến cục diện trận đấu cơ chứ, gần như là không thể ngăn cản, nghe nói nếu kim hệ tu sĩ đạt đến một cấp độ nào đó có thể kết hợp với lôi hệ tu sĩ tạo thành một đợt thiên lôi trên diện rộng, trong chiến tranh quy mô lớn tác dụng là không cần bàn cãi, nay lại có hẳn

một tên có cả hai thuộc tính ngay tại đây, trong “Tứ Lục Thiên Kiêu” lần này, cần gấp rút báo cáo tình hình cho các vị tiền bối biết để còn tính toán, nếu không để tên này lớn mạnh, Tây Nguyên ắt là khó khăn trong công cuộc sắp tới.

Lòng thì thầm nghĩ gấp rút rút lui, nếu như có Kỳ Đức anh trai hấn ở đây, hai anh em có thể dễ dàng nghiền ép bọn này, tên trước mặt này mạnh, nhưng so với anh trai hấn còn kém một chút, nhưng rất tiếc anh hấn lại nằm trong nhóm 5 người còn lại đang di chuyển trong bí cảnh không biết tại đâu, nhưng rõ ràng đã phát tín hiệu đã lâu nhưng không có hồi báo.

Nhưng Kỳ Đào đâu biết được Kỳ Đức anh trai hấn đang phải lấy 5 người chống lại nhóm 10 người của Duyên Hải, mặc dù bên Duyên Hải năng lực từng người không có gì đặc biệt, nhưng dưới sự chỉ đạo của tên Phong hệ, combo là chuẩn chỉnh, gây cho hấn bao nhiêu khó khăn, muốn tiến cũng không được, muốn lui cũng không xong, đúng lúc lại nhận được thư báo của em trai cầu trợ, cũng là bốn chồn không thôi.

Quay trở lại cuộc chiến giữa Bão và Kỳ Đào, Bão cũng không muốn dây dưa, nhanh chóng phóng tới muốn tung đòn quyết định để phá vỡ truyền tông châu đười tền kia ra ngoài, đối thủ bớt đi một tên mạnh thì đội mình lợi thế càng lớn a, bán nguyệt đao hình vẩy cá gia cô lồi điện lại được tể xuất nhanh chóng nhắm vào yết hầu đối thủ.

Bỗng nhiên Bão cảm thấy có gì đó là lạ, tên kia không tránh né mà lại lấy ra một chiếc hộp kỳ lạ, đồ án hoa văn lượn lờ cả ra ngoài, rõ ràng là một kiện ít nhất là địa khí cụ cao phẩm, nhưng từ đó không phát ra sát khí, rõ ràng không phải là một kiện binh khí, chỉ là một khí cụ có tác dụng gì đó, không dám vọng động, Bão nhẹ lui lại quan sát diễn biến tiếp theo, theo hấn dự đoán, nếu như chỉ có thực lực như này giờ thì cũng chưa đáng là trụ cột Tây Nguyên, có thể đây mới là quân bài cuối của hấn. Đúng như Bão nghĩ, chiếc hộp vừa được mở, không gian như bị từ trong chiếc hộp giãn nở ra, tạo ra một áp lực cực đại, có phần khó thở cho tất cả mọi người xung quanh, nhưng điều đó chưa phải là điều nguy hiểm nhất, mà chính là cùng với không gian giãn nở kia, từ bên trong chiếc hộp nhỏ xíu đó lại vọt ra một con nhện 8 cực lớn, nếu so với nhện thường thì phải hơn cả trăm ngàn lần, ít nhất là lồi báo hấn vừa cứu lúc còn là hoang linh thú cấp 3 cũng không to bằng a, 8 chân lông lá rậm rạp khiến người khác nhìn vào nổi cả gai ốc, trên đầu là sáu con mắt màu xanh lá sáng rực đang nhìn tất cả xung quanh như nhìn thấy thức ăn giống nhau, miệng nhe ra toàn những răng nanh nhều nhảo nước bọt, nếu để ý kỹ nước bọt đó còn lẫn màu đỏ của máu huyết, các khớp chân kèn kẹt mỗi bước lặc lư di chuyển, móng chân sắc lẹm như dao cao đâm sâu vào đất đá mỗi bước đi, khí tức tà ác trên người tỏa ra nồng nặc, đây rõ ràng là một con hung thú chứ nào đâu linh thú cơ chứ.

Bão cũng thầm giật mình, theo những gì diễn ra trước mắt, con nhện bự này là một con lục nhãn nhện, một loài khá hiếm nơi Tây Nguyên, bình thường là đối tượng săn lùng của người dân, bởi vì nơi mà loài này sống không gian sẽ bị nhiễm một loại khí tức tà ác, không thể gieo trồng hay chăn nuôi được, sinh cơ sẽ dần bị hút đi, đôi khi nó còn đi săn gia súc và tấn công con người, dần dần bị các tu sĩ săn đuổi, chúng đã lẩn vào rừng sâu, đã rất lâu ít thấy đến, đặc biệt loài này có thể phát triển đến cấp 6 linh thú, sức mạnh cực kỳ cường đại, và đặc biệt, cực kỳ hung ác. Nhưng vẫn không biết tên Kỳ Đào lấy con này ra làm gì, nếu là lấy ra con cấp 4 thôi là đủ tui Bão chạy không kịp mang theo dép, mà đã này tốn công dùng cái hộp đẳng cấp cao, lại mang ra một con lv 3??, hay là có sự nhầm lẫn gì chẳng, con cấp 3 thì cũng chỉ ngang ngựa sĩ cấp đỉnh phong hoặc úy sơ kỳ mà thôi, không đáng lo lắm, với cả đã là thú cấp thấp, trí tuệ sẽ không cao.

-“Haha, người cũng khá lắm, không mấy người ép ta phải dùng tới chiêu này đâu, để xem hôm nay người còn toàn thân mà ra khỏi chỗ này không!!!”

Nói xong, một cảnh tượng cực kỳ kinh hãi diễn ra trước mắt mọi người và hàng trăm ngàn khán giả, Kỳ Đào hai tay đan một loại quyết kỳ lạ, sau đó cả người hóa thành một làn khói màu vàng, tương tự lục nhãn nhện cũng rít lên một tiếng ghê người sau đó cũng hóa thành một luồng khí màu vàng hòa lẫn vào nhau, mới đầu có vẻ có chút không hợp, nhưng sau vài giây hai luồng khí vàng như hòa chuen vào nhau, thân hình dần hóa thực, hiện ra trước mắt mọi người là một hình dạng rất kỳ dị, nửa thân dưới vẫn là thân và tám chân nhện đầy lông lá, phía trên chính là nửa thân trên của Kỳ Đào, ngực áo đã rách ra, lông nhện cũng là mọc khắp người, miệng cũng nhe ra toàn răng nanh gớm ghiếc, mắt đã chuyển thành màu xanh như lục nhãn nhện, mái tóc rối bù che đi nửa mặt, miệng liên tục khề khề những thanh âm kinh dị.

Mọi người thì âm thầm liu lười, đây cũng quá ngoại hạng sao, một người có thể dung hợp với linh thú tạo j thành dạng biến thể kỳ dị như vậy.

Đúng rồi, Bão nghĩ ra rồi, chắc chắn đây là “biến thể “ mà Bình Tinh nhắc tới lúc trước, dùng chính tư chất thuộc tính cá nhân dung hợp với linh thú cùng thuộc tính, tạo thành một dạng hợp thể gọi là Biến Thể, chính là đặc sản của người Tây Nguyên, cũng chính điều làm nên sự khác biệt với các tu sĩ khác, nếu đồng cấp chiến đấu, một người Tây Nguyên biến thể thì kết quả không cần nói cũng biết.

Mà điều tiên quyết để thực hiện điều này chính là sự dung hợp của thuộc tính của người với linh thú, như ban này chính là lục nhãn nhện có cùng Kim thuộc tính với tên Kỳ Đào nên sự hợp nhất rất thuận lợi, với cả Bão biết vì sao tên kái chỉ mang ra nhện cấp 3, đơn giản vì nếu lạm dụng dung hợp với linh thú cấp cao hơn, có thể mất đi linh trí, để hughn thú chiếm giữ mất thân thể, hậu quả rất khôn lường, vậy lựa chọn một con linh thú thực lực thua mình một chút là hợp lý nhất.

-“Haha, sợ rồi sao, cho người xem Biến thể một lần trước khi chết cũng là có khuyến đãi cho người rồi a, dám xem thường Tây Nguyên ta là không thể tha”

Nói xong, Kỳ Đào nhẹ vận linh lực vàng kim, lông trên hai chân trước hóa thành những cây trâm kim loại phóng đến Bão, hàng ngàn mũi trâm nhọn hoắt vun vút lao đến. Số lượng là quá nhiều, Bão nhất thời không có phương pháp không chế lập tức, chỉ biết vừa lui vừa nhanh chóng chém rơi các mũi trâm tiến đến gần.

Những mũi trâm này như có linh tính giao gns nhau vậy, nếu không bị Bão chém rơi, tất cả đều tiếp tục truy đuổi, đây là do linh lực không chế của Kỳ Đào đã tăng mạnh khi ở trạng thái biến thể, cùng một lúc không chế vài trăm mũi trâm là dễ dàng.

Bão thân ảnh lóe động, nhanh chóng dùng lồi điện đánh rơi một mảng lớn kim trâm, sau đó xoay thân người chạy j đi, thể loại đạn dí này trong phim Bão thấy nhiều lắm, thoát khỏi chỉ có cách đẩy mục tiêu khác cho nó. Mà ở đây có ai thích hợp hơn chính là bọn Tây Nguyên chứ, đã cho tau khôn khổ, thì người của người cũng đừng mong yên ổn, Bão nhanh chóng di chuyển về nơi mọi người đang đứng, thân ảnh đang chậm, bỗng nhiên trở nên quá nhanh, như một con gió giống vậy, một nhóm người gần 35 người không thể thấy thân ảnh kia di chuyển như thế nào, chỉ biết một vài người liên tục bị thổi bay

ra ngoài, đó không một chút nhầm lẫn chính là người của Năm Bộ, bị Bảo dùng kinh phong đẩy ra ngoài phạm vi công kích của kim châm đang phóng tới. Người Nam Bộ còn được Bảo nhanh chóng đẩy đi, nhưng mấy tên Tây Nguyên làm gì phản ứng kịp, đến khi cảm giác được gì đó không đúng thì kim châm đã bay tới, họa may chỉ vài tên phía sau cách xa là tránh kịp, mấy tên phía trước trực tiếp bị kim châm ghim thành nhím đen.

Một làn khói xanh nhẹ bốc lên mỗi nơi kim châm đâm vào, một mùi khso ngửi bay ra, da thịt mấy tên đó nhanh chóng bị thổi rửa như chạm phải axit nồng độ cao vậy,

Bảo thầm lú lười, cũng quá tà ác a, hần nào đâu biết trong kim châm có độc, nếu không cũng không muốn nhiều người chịu cảnh khổ như thế, hơn 5 tên bị trúng kim độc lăn ra rên rĩ sau đó truyền tống châu vỡ, trực tiếp bị truyền tống ra ngoài, Tây Nguyên người đã ít nay còn mất đi 6 tên, giờ chỉ còn 9, bên Nam bộ còn tới 16 người.

Kỳ Đào mặt không đổi sắc, tiếp tục tiến lên tấn công Bảo, tám chân như đúc bằng kim loại nhọn hoặc nhanh chóng tiến tên, phía trước còn phóng theo kim châm mở đường, hai tay huyền hóa thành một thanh trường thương dài, mục đích chiến đấu cùng với các chân của mình.

Giáp khái hoàn được Bảo kích hoạt trên diện rộng bằng cách giảm độ dày ở những chỗ cũ, một bộ giáp vàng được bảo tạo ra tạm để dùng chống lại những mũi đâm kia, nếu cứ trốn chạy, thua là không thể nghi ngờ, hai tay hai dao vây cá gia cố lĩnh lực vàng chóc đánh nhau với 8 chân nhện cùng với một cây trường thương, lập tức rơi xuống hạ phong, nhưng bù lại tính cơ động, tốc độ nhanh vòng quanh các chân nhện khiến Kỳ Đào phản ứng không kịp, phần nào kéo lại nhịp độ trận đấu, tiếng kim khí va chạm choang choảng, tiếng chân nhện nện vào mặt đất đá rắn chắc phàn phạp, tiếng vù vù thân ảnh Bảo di chuyển, một trận chiến mãn nhãn diễn ra, tiếng hò hét cổ vũ của khán giả ầm ầm vang dội cả sân đấu rộng lớn,

Thấy đã khoogn còn châm độc, Bảo lại chuyển giáp về khái hoàn, chỉ đầu, hai tay, hai chân được bọc giáp, bộ khung gia cố lwucj lại jhình thành đầy nhan htoocs độ di chuyển của Bảo lên, lwucj đánh mỗi cú cũng là tăng lên. Nhwuogn tám chân nhện quả là khó chịu, vừa là chân trụ cực vững chắc, lại là nhwungx thanh kiếm bén như dao cạo, có thể nhẹ nhàng cắt phẳng một thân cây lớn, không thể khinh thường.

Trường thương trên tay Kỳ Đào lại biến ảo không thường, không cách nào tiếp cận được.

Đã không tiếp cận được thì chơi cứng với mây luôn.

Bảo gia cố lõi lwucj lên hai thanh đao làm cho nó sáng rực lên, tia lõi điện còn nhảy hần ra ngoài, đánh xoèn xoèn vào các bộ phận khác trên khái hoàn, trông Bảo bây giờ như một vị thần sấm sét trong truyền thuyết hơn.

Cảnh tượng vừa ra, là một trận hít khí lạnh nơi tất cả mọi người ở đây, thì ra ngy từ đầu tên này đã giấu thực lực, hần rõ ràng là một tu sĩ tư chất kép, lại còn là kim với lõi thuộc tính, đây là bậc nào thiên đải a, cũng là quá mức khao trương đi,

Một số cao thủ nuôi 4 lâu cao các đội cũng là âm thầm nhủ mảy, từ bao giờ Nam Bộ có huyết thống kinh dị này chứ, đây chẳng pahir là uy hiếp cực điểm đối với các khu vực khác sao.

Nhwuogn hơn ai khác ở đây, Bảo biết rõ của hần không phải là lõi thuộc tính tư chất, mà là lõi lực do hần thực chế ra quan 2 tư chất gốc ngũ hành của hần. Như một chiêu tự học vậy, không hề là bẩm sinh tự nhiên, mà là qua bao nhiêu khổ luyện mà thành.

Nhẹ xuống tấn, lõi điện thwucj chất dần lên nơi lưỡi đao vây cá, chân đạp mạnh phóng tới đối thủ, nuroi Bảo phóng đi mặt đất phạm vi 2 mét như nứt ra, trực tiếp lún xuống vài chục phân.

Thân ảnh mang theo tia lõi điện phóng vút qua trông khổ khi kéo theo một dải lõi điện dư ảnh phấp phấp sau lưng cực kỳ trắng lẹ.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Kế hoạch chiến đấu

Lại liên tục tiếng loang choang kim khí va chạm phát ra, nhưng lần này tần số cùng cường độ mạnh hơn rất nhiều, Bảo gia tăng lõi điện trên mỗi đòn đánh nhằm khóa lại lĩnh lực nơi đan điền của đối thủ, nhưng gặp khá nhiều khó khăn bởi vì hiện giờ đối thủ có tới 2 đang điên nếu tính cả lực nhả nhện vào nữa, lĩnh lực tên Kỳ Đào này cường hần hơn đâu chỉ gấp đôi.

Trước mắt khán giả, một cuộc chiến chỉ có trong sử sách Việt Tinh mới có, nay lại được trình diễn thực thực chất chất trước mắt, nào có ai tưởng tượng được trong cuộc thi này lại jocs thể chứng kiến một người mang tư chất kép cực kỳ bá đạo là kim và lõi thuộc tính, đang chiến đấu với sức mạnh bí ẩn Tây Nguyên bao nhiêu năm qua, biến thể, một sức mạnh nhìn có vẻ hơi dơ một chút, hơi biến thái một chút, nhưng hiệu quả mang lại vượt xa tưởng tượng của mọi người. Tiếng hò reo ầm ỉ dưới ánh đèn sáng rực từ 4 góc khán đài, toàn bộ ánh mắt đều hướng về màn hình to lớn phía trên trung tâm sân đấu.

Bảo lại lao vào giao chiến với “người nhện” phiên bản tây du ký này, thân thể cao gấp đôi hần, chỉ tính 8 cái chân đã cao hơn hần rồi, thêm cả trường thương sắc bén dần từ thân trên, Bảo càng là khó tiếp cận, mỗi lần binh khời va chạm, lại một luồng lõi điện chạy theo chân nhện bằng kim loại chạy vào đan điền làm Kỳ Đào khó chịu khôn thôi, liên tục dùng nọc độc câu lure nhả nhện áp chế lại lõi điện nhưng khoogn cách nào triệt để được, nhưng hần

không thể không dùng chân nhện để giao chiến a, chẳng lẽ biến lại chân nhện bình thường đi đánh nhau, mà thân ảnh tên kia càng ngày càng nhanh, đến nỗi chỉ có thể dựa vào ba động linh lwucj trogn không khí để tìm được vị trí đối phương, mắt thường bây giờ chỉ lơ mơ nhìn được thân ảnh kia nhí vào dư ảnh lờ mờ sáng rực kia mà thôi

Bỗng nhiên thấy một tia lờ mờ từ xa phóng lại,nhưng lần này lại có vẻ tốc độ lẫn cường lực mạnh hơn lúc thường nhiều, Kỳ Đào nào đâu bất í, nhanh chóng cũng tăng cường kim lwucj gia cố trên trường thương trực tiếp đón đỡ thân ảnh mang theo lờ mờ cực nhanh kia đang lao tới Nhưng không có tiếng kim khí và chạm nào phát ra nữa, nhưng luồng lờ mờ kia mặc dù bị đánh tán loạn hơn 8 phần nhưng vẫn tiếp tục tiến đến cố gắng làm tê liệt linh lực trong đan điền hần Kỳ Đào,

Nhất thoir chậm lại, cũng là lúc kỳ đào bỗng nhiên cảm thấy cơ thể mất thăng bằng,rồi một cảm giác đau đớn cực độ truyền tới trí não hần, hần gào lên đau đớn, tiếng thét gào dường như mang trong đó cả tiếng gầm rít ghê rợn của lực nhện nhện, tạo ra một loại thanh âm cực kỳ chói tai, nhiều người không chịu nổi phải dùng hai tay bịt chặt lỗ tai mình lại.

Người nhện trước mắt mọi người 8 chân đã mất đi 2 chân bên trái, cực thể không phải mất đi mà bị người ta chém rơi, bên trái chỉ còn hai chân, hoàn toàn mất cân bằng, Kỳ Đào loạn choạng muốn ngã xuống, khi biến thể, cảm xúc, cảm giác của lực nhện nhện và hần là một, cơn đau thấu tim gan này lo do cơ thể của lực nhện nhện truyền đến,hần nào ngờ đâu thân ảnh bay tới kia nào đâu là chân thân, mà chỉ là một hư chiêu đánh lừa cảnh giác của hần,

Đây cũng là điều Bảo đã tính toán, dùng tốc độ nhanh và lờ mờ thân ảnh làm đối phương nhận định thân ảnh của mình cùng với lờ mờ tàn ảnh, đến mức độ dường như tên người nhện kia không theo kịp bằng mắt thường nữa, thì đúng như hần dự đoán, tên Kỳ Đào mặc dù biến thể thành nhện, một loài có tốc độ cực nhanh trong giới linh thú, cho nên Bảo phải dùng thời gian hàng trăm chiêu để mang lờ mờ nhất thời làm chậm lại động tác cũng như linh giác của lực nhện nhện, sau đó tung chiêu lờ mờ cách không tới, đánh lạc hướng tên Kỳ Đào, còn chân thân nhện cơ hội thì Bảo đương nhiên không bỏ lỡ, bán nguyệt đao hình vây cá lwucj gia cố cực hạn,dùng tốc độ lao tới như một mũi tên, trực tiếp cắt phăng 2 chiếc chân nhện đáng ghét, kết quả thành công mỹ mãn cho một kế hoạch dài hơi.

-“Người, người.”

Kỳ Đào run rẩy, ánh mắt không giấu được nỗi bàng hoàng chỉ tay về phía tên gầy ốm mà thốt lên

-“Người rốt cuộc là tên nào mà có thể.”

Đây là lần đầu tiên Kỳ Đào chiến đấu với một tên cũng sĩ tăng mà thảm hại đến mức này, ngay cả biến thể cũng bị người ta phá vỡ,

-“Haha, thì là một đứa ất ơ Nam Bộ đội mi khuyến đãi yến tiệc đây này, không ngờ món khai vị lại là chân nhện chiến nước mắm à nha”

Bảo vừa cười, cũng tiếp tục lao tới, hai thanh đao cá mập lại được gia cố linh lực sáng choang, đôi mắt quét ra một luogmf sáng lạnh người hướng đến Kỳ Đào đang bập bênh tập đứng, tay lại chém ra một lờ mờ hướng về phía thân trên người nhện,rồi tay trái làm một động tác khó hiểu

Phía kỳ Đào, hần nào đâu mất lừa lần nữa chứ, thân người vừa ổn định, thân nahr kia đã lao tới trước mặt, lần này hần trước tiếp nhắm mắt lại, không để cho thị giác bị đánh lừa một lần nữa, quả nhiên hần cảm nhận một tia ba động nhẹ lờ mờ lực quét tới về phía hai chân còn lại bên trái của hần, thật ác độc, còn muốn cắt đi hai chân cuối cùng bên này của ta sao, ánh mắt gợn lên nỗi căm mịch máu đỏ, trường thương trên tay gia cố kim lực sáng choang cả một vùng bán kính vài chục mét,bỏ đi xuống thân ảnh đang quét tới phía chân hần không một chtus khoảng chừng.

“CHIOANG”

Tiếng kim khí kinh khủng mang lên còn mang theo tiếng “rắc rắc”, kinh lực nổ tung làm khói bụi mù mịt,đất đá theo nơi va chạm làm trung tâm quét ngược ra ngoài, hất tung vài người trong bán kính 30 mét,mặt đất như rung chuyển, Kỳ Đào cười mồm, “hahaha, sĩ tăng vẫn là sĩ tăng àm thôi, không ai có thể trực tiếp kháng cự “đại thương kích” toàn lực trong trạng thái biến thể của hần được. Mà lcs đó còn nghe rõ tiếng xương gãy của đối thủ,hần biết tên gầy gò kia chết chắc rồi

Nhưng vui mừng của hần nhanh chóng bị dập tắt bởi một thanh âm xuất hiện ngay trước mặt hần nhưng nào có nhận ra bởi vì hai mắt đang nhắm chặt rồi.

-“Mày cười CC gì vậy hử????”

Phản kháng cực nhanh đưa trường thương lên ngang để chống đỡ, nhưng lần này trường thương của hần nhanh chóng bị đánh gãy, một nắm đấm cực kỳ uy mãnh mang theo một nhiệt độ kinh khủng theo dạng lốc xoáy nhẹ nhàng đánh gãy trường thương, hướng thẳng vào đầu hần, hần rõ ràng có thể cảm nhận xương sọ vỡ vụn, theo sau đó là tiếng rắc rắc, truyền tống châu của hần vỡ vụn, một luồng sáng trắng ngần cách một quyền kia không tiếp tục đánh nát đầu hần nữa,bắt đầu dịch chuyển hần ra ngoài, đến lúc này hần mới để ý lại thân ảnh bị hần chém gãy dưới đất, nào đâu tên gầy ốm, mà chính mà một trong hai chiếc chân gãy của hần, bị jahwns trực tiếp đánh thành mảnh vụn, đầu hần chỉ hiện lên được một câu hỏi:

-“HOW????”

Rồi trực tiếp ngã đi, bị truyền tống ra ngoài.

Trước mặt mọi người,khói bụi do kinh lực chậm chậm tan dần, hiện ra một thân ảnh gầy gò, mang trên mình một bộ khung vàng kim, đầu đã được bọc giáp, hai chân và hai tay vẫn được bọc trong giáp vàng sáng rực, hai thanh đao lờ mờ nơi tay cũng tiêu biến, thân nahr từ từ hiện rõ, một đôi mắt sáng ngời, sâu thẳm mà đầy trường thành còn lại jsau cuộc chiến.

ĐỐI thủ của hắn nào đâu còn, rõ ràng là đã bị đánh bại, một đòn quá nhanh khiến không ai quan sát kịp, nhất là màn khói bụi đã che khuất tầm nhìn, nhưng kết quả bây giờ đã rõ ràng, người chiến thắng là Doom.

Khán đài đang nghệt thờ xem trận chiến như vỡ òa đến từ một phía, đó là từ kahns đài của Nam Bộ, toàn bộ giáo viên đều đứng lên vỗ tay, ánh mắt hào hứng đến cực điểm, từ bao giờ Đại Học Viện có một học viên mạnh mẽ đến mức này cơ chứ, hàng ngàn học viên Đại Học Viện hô ag Doom, Doom, Doomnhư lần át cả quảng trường rộng lớn, sần đầu như rung chuyển bởi sự hào hứng, sự kích động đến từ mọi người. Đây mới là điều mọi người mong muốn khi đến đây a, một trận chiến đầy tính toán, đầy sức mạnh và không khoan nhượng.

Người kích động nhất có lẽ là một người thầy giáo trong dàn giáo viên Đại Học Viện, thầy Phong, ông nhất định rồi, người này phải là học trò của ông, nếu có thể sẽ là đệ tử đích truyền, đời này hắn chỉ cần một đệ tử như vậy là đủ rồi.

Về phía Bảo, để kết thúc cuộc chiến, Bảo đã tung ra cực lốc quyền, đối với kim hệ thuộc tính, lấy hỏa khắc chế chính là tốt nhất, nhưng hết lần này tới lần khác vì thân phận, vì khoogn có cơ hội nên không dùng được. Lúc này khi tay phải tung lói đao đến Kỳ Đào, tay trái cũng quét lên chân nhện bị đứt, truyền vào đó một ít linh lực bản thân, nhẹ nét tới phía thân dưới, còn chân thân theo ngay sau lói đao phía trên. Kết quả như hắn đoán, trong lúc cấp bách, tên kái nào đâu suy nghĩ chín chắn được, cử nghĩ Bảo hắn sẽ dùng 1 chiêu 2 lần sao, hack não tên kia là để à.

Nhân lúc khói bụi mờ mịt, trong thế bất ngờ tung thêm một đòn cực lốc quyền, dứt điểm ez tên người nhện phen bản tây du ký này.

Trên tay nắm theo 10 tấm thẻ bài đội của Tây nguyên, ném về phía Happy pola, mắt quét về các thành viên còn lại của đội Tây Nguyên, mấy tên này thấy Bảo quét mắt lại cũng là hoảng hốt không thôi, nhanh chóng xoay người rồi đi, nhưng nào đâu dễ dàng, Bình Tinh cùng Băng nhanh chóng phong tỏa đường lui, cuộc hỗn chiến lại diễn ra, nhưng nói đúng ra là chém giết một phía, với lợi thế người như gấp đôi, đội Nam Bộ nhanh chóng tiến mấy tên này theo truyền tông trận đi ra ngoài, 2 tên theo sau Kỳ Đào cũng được Bảo tiễn gọn theo đàn anh, rơi ra thêm mỗi tên mang 5 tấm thẻ bài đội, như vậy hiện tại đội hắn đã có 25 thẻ bài đội Nam bộ, 20 thẻ bài Đội Tây Nguyên, cùng với 3 tấm thẻ bài tự do, vuron lên dẫn đầu.

Dưới sự giúp đỡ của đội 2, đội một nhanh chóng được băng bó, dựng trĩa để nghỉ ngơi, ngày thứ 2 nhưng đã tốn lực như vậy rồi, đội 1 chỉ còn 6 người, mà ai cũng thương tích đầy mình, nhưng tính ra vẫn còn lợi hơi đội Tây Nguyên chán, mất đi hần ¾ là 15 người, trong đó có cả tên biến thể, vậy 5 tên còn lại là phế vật rồi, mọi người cũng là vui mừng không thôi.

Mọi người nhanh chóng tiến về nghỉ ngơi, Bảo tự dựng cho mình một căn lều tạm, hắn ở một mình quen rồi, không muốn ở cùng phòng với người khác.

Đêm đó đang ngồi tĩnh dưỡng, thì ngh tiếng đông bên ngoài, nghe tiếng chân chắc là Bình Tinh, ngay sau đó nghe tiếng Bình Tinh gọi, theo lời mời của Bảo hắn đi vào trong lều nhỏ.

-“haha, không ngờ người anh em mạnh mẽ đến vậy, thật đúng là thầy hiệu phó không nhìn lầm người mà, à mà không phải, phải là ta không đánh giá đúng người a, hôm nay đánh thắng biến thể, còn đoạt thêm 20 thẻ bài, đội chúng ta thắng nhất chắc rồi”

Bảo cũng khá vui nhưng cũng không chủ quan.

-“Cũng không có gì, chỉ là may mắn thôi, nhưng anh em cũng phải cẩn thận, chắc lúc chiều người cũng thấy, lúc ta đấu với Kỳ Đào hắn có gửi đi một phi tiêu truyền tin chứ???”

Bình Tinh cũng giật mình nhớ lại, đúng là lúc chiều hắn có thấy việc này, nhưng cũng không để ý lắm, nay Bảo nhắc hắn mới nhớ, chẳng lẽ

-“Vậy theo người nói, bên Tây Nguyên còn có người mạnh hơn tên Kỳ Đào sao???”

Bảo cũng thảm thán phục Bình Tinh, chuyện này hắn cũng suy tính cả buổi mới nói ra, mà tên này nghe cái hiểu ngay, không hổ danh là đội trưởng a.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Bạn thân

-“Đúng, nếu như tên người nhện kia tự nhận mạnh nhất đội Tây Nguyên thì hắn hẳn không phát đi phi tiêu truyền tin, rất có thể là phi tiêu yêu cầu cứu viện, nếu đúng như vậy tên kia ít nhất là mạnh ngang ngửa hoặc mạnh hơn tên Kỳ Đào, mà chúng ta vừa mới tôn thất đội hình, thương thế chưa bình phục, trong đó chúng ta vừa chiếm được 20 thẻ bài bên Tây Nguyên, đương nhiên không chỉ lôi kéo sự chú ý của riêng những người còn lại của đội Tây Nguyên, mà đương nhiên các đội khác cũng được thông tin rồi, cho nên chúng ta phải nhất định cẩn thận”

Bình Tinh cũng không còn vẻ mặt cười cợt nữa, thay vào đó là một nét bình tĩnh, điềm đạm vốn có. Nhẹ gật đầu với Bảo, điều này thì hắn đã tính tới trước rồi, cho nên đêm nay mới tới gặp Doom để bàn việc này:

-“Việc này ta cũng có tính tới, về vấn đề nhiều đội khác sẽ chú ý đến chúng ta, sau đêm nay tôi sẽ dẫn mọi người di chuyển sớm sau khi tạm thời bình phục, “

Bảo gật đầu,

-“Thế còn việc tên còn lại của Tây Nguyên??”

Bình Tinh đang đi đi lại lại, bỗng đứng lại như đã suy tính xong, xoay người hướng Doom nói chuyện:

-“Điều này phải làm khó người rồi, tạm thời ta đem 20 thẻ bài đội Tây Nguyên tới đây đưa cho người giữ, dù sao đội Tây Nguyên có thể cảm nhận được khí tức này, mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng tạm thời để nơi người vậy”

-“Được rồi, dù sao thì cũng không thể để bọn này tìm đến mọi người đang bị thương được, tạm thời ta giữ trước, nhưng như vậy người đã tính tới bước tiếp chưa, như vậy tạm thời ta phải rời đội, liệu người và Băng có thể đảm bảo cho những người còn lại sao”

Bình Tinh vẫn trầm ngâm, nhưng vẫn nhẹ trả lời,

-“Có thể, chỉ cần chúng ta đi tìm thẻ bài cẩn thận một chút nơi ít người tới, chủ yếu là tìm thẻ bài đội, hạn chế tranh đoạt thẻ bài tự do chắc sẽ đối phó được, theo ta dự tính, các đội khác cũng tiến hành tranh đoạt, lực lượng chắc chắn cũng không trong lúc mạnh nhất”

Suy tính một chút, Bảo đồng ý với Bình Tinh, rồi trở về nghỉ ngơi.

Tờ mờ sáng, chờ mọi người chuẩn bị rời đi, Bảo tiến vào trong rừng gần đó vài cây số, lấy ra 20 thẻ bài đội Tây Nguyên, hắn quyết định không bỏ rơi đội được, nhưng cũng không thể để mọi người quá dựa dẫm vào hắn, hắn làm toàn bộ việc này cũng chỉ là theo lời hứa với lão đầu bạc, không cần phải quá nghiêm túc, như giao kèo trước chỉ cần thứ hạng không quá thấp là được, với số thẻ bài hiện tại, không cần tranh đấu nữa, chỉ cần tiếp tục tìm đủ thẻ bài đội thì đội hắn gần như nắm chắc xuất nhì hoặc cao hơn là nhất chugn cuộc rồi, điều Bảo không yên tâm nhất chính là Băng với Diễm a, trận chiến chiều qua Diễm bị đánh ngất đi đến giờ mới tỉnh. Còn Băng thì bị thương nghiêm trọng, nhất định không để hai nàng chịu jthieetj thêm chút nào nữa, cho nên Bảo mới trốn ra đây,

Bảo chia thẻ bài thành 2 phần, 1 phần 15 chiếc và một phần 5 chiếc, phần nhiều được Bảo gói lại, đánh lên cấm chế cùi bắp của hắn. Theo Bảo nghĩ, sĩ tăng tu vi thần niệm sẽ không quá mạnh mẽ, cao nhất cũng chỉ hơn hắn một chút, đây là hắn đã đề cao lắm rồi bởi vì hắn đầu chỉ có riêng thần niệm, mà còn có thần niệm riêng biệt là giác quan thứ 6 nữa. Cho nên đối với sĩ tăng, cấm chế cùi của hắn cũng là rất tự tin a, cũng thầm cảm ơn lão đầu bạc, không biết cố ý hay vô tình, hắn cũng là học được từ lão a.

Tay liên tục đang quyết, từng tầng cấm chế cùi bắp đè lên nhau, Bảo dừng lại khi thấp thóp đủ gần 50 tầng, gói 1 lớp khoogn được thì ta gói 50 chục lớp a, sợ dẻo.

Về phần 5 chiếc còn lại, không thể cứ để im vậy được, nếu như không sợ bọn Tây Nguyên nghi ngờ thì hắn còn muốn để lại 1 thẻ bài thôi, nhưng ít quá sẽ gây nghi ngờ, không đủ thời gian cho đội rời đi, nhưng nếu để 5 tấm không không ra vậy, càng là nghi ngờ hơn, cho nên cũng tiện tay đánh lên 1 cái cấm chế đẩy lên 5 tấm này, kiểu hồ hững vậy gọi, giống mấy em kín đáo lại hấp dẫn hơn mấy em sexy quá đã a.

Xong việc Bảo nhanh chóng theo sau đội của mình một được, khoảng cách được giữ vững 2 km, với thực lực của Bình Tinh thì khoảng cách này đủ để hắn không phát hiện ra hành tung của mình rồi. Sau đó cứ thế tiến theo đội của mình.

Một số người cũng có ý kiến, nhất là những người đội 2, kiểu như “tại sao Doom khoogn đi với đội”, trong đó đội một cũng không ít người cùng chung thắc mắc bởi vì thấy sức mạnh của Doom ngày hôm qua, có thêm hắn rõ ràng là sức mạnh vượt trội của toàn đội a, nhưng cũng không nói ra vì ngại đội trưởng bên mình,

Bình Tinh cũng không phản bác gì, cũng không gan tị, bởi rõ ràng thấy hiệu phó cho hắn làm đội trowngr toàn đội cũng bởi đức tính bình tĩnh, cẩn mật của mình, Bình Tinh cũng đáp nhẹ:

-“Các người yên tâm, Doom đi lo việc của hắn, còn việc của chúng ta là nhanh chóng tìm được những lá thẻ bài còn lại mới là cấp bách”

Nói xong, thân hình tăng tốc đi trước tiến vào rừng sâu, mọi người cũng không ý kiến nữa, vọt theo ngay sau.

Không như Bảo dự tính, khi hắn rời đi, không có một ai đến đã động đến 5 thẻ bài đội Tây Nguyên kia cả, nhưng thay vào đó, một đôi mắt từ trên cao đang theo dõi động thái của hắn và cả đội Nam Bộ, nếu đề ý kỹ trên cao sẽ là một con đại bàng lông nâu có đốm đen không có vẻ gì đặc biệt ngoại trừ đôi mắt cực kỳ tinh sắc xảo thu hết mọi cảnh vật vào trong đôi mắt đó.

Ngày thứ 3 nhanh chóng qua đi, không gặp trở ngại gì lớn, chỉ là gặp vài con linh thú, tìm được thêm 5 tấm thẻ bài đội, thẻ bài ngày càng khó kiếm mà khó khăn dường như tăng lên nhiều.

Băng và Diễm tiếp tục chữa thương cho mọi người, nói đúng ra phần việc chính là của Diễm, Mộc thuộc tính, chính là thuộc tính thích hợp nhất làm nghề đan sư, tức là người luyện đan, bởi vì mộc thuộc tính sẽ có những cảm ngộ rất đặc biệt với thảo dược, linh thảo. Sự nhận biết, mẫn cảm với chúng cũng là cao hơn với người khác rất nhiều. Và nhiều hơn hết là sự chính xác trong quá trình luyện đan.

Lúc này đây mới phát huy tài năng thiên phú của mình, nằng như say mê với coogn việc, ân cần chăm sóc mọi người, đáng về ngày ngộ đã thu liễm ít nhiều, chỉ còn vẻ dầm dề của cô gái mới lớn, thương thế mọi người khang phục nhanh cũng làm cho nàng vui nhiều lắm, nặng nhất chắc là Bình Tinh, nhưng tu chất hắn có chút đặc biệt, tốc độ hồi phục cũng nhanh hơn người thường một chút nên đã ổn, về phần Băng mới làm nàng lo nghĩ nhất, cô bạn thân từ cuộc chiến hôm qua cứ âm ỉ suốt, hỏi thì không trả lời thỏa đáng, cứ qua loa cho xong chuyện, nhìn đáng về này Diễm xót xa lắm, cả đời có mỗi Băng là bạn thân, nào đâu nàng không hiểu cơ chứ, trên đời này còn chuyện gì làm Băng buồn phiền ngoại trừ Bảo chứ, nhưng rõ ràng, đã từ lâu

người đó đâu còn xuất hiện, đâu còn nói cười, chọc ghẹo 2 nàng nữa chứ, thậm chí một chút rồi cũng bỏ qua, nàng muốn tới thăm Băng một chút.

Đi qua lều của Băng, nói là lều của Băng chứ thực chất là Băng dựng lên cho 2 nàng ở chung, như thói quen vậy, không cần nhắc nhở, nhưng cả ngày Diễm lo chăm sóc mọi người, chưa có thời gian về kịp phụ Băng.

-“Cậu lại buồn à”

-“Buồn gì chứ, chỉ tại mấy ngày nay căng thẳng quá, cậu có vẻ hăng hái hôm nay quá nhỉ”

Băng nhẹ lái câu chuyện, Diễm thì lại không muốn đụng vào niềm sâu kín của Băng nên cũng theo đà:

-“Ừa, mấy hôm học bên đan sư sơ cấp đại cương giờ mới thấy có tác dụng nè, có khi mình về Đại Học Viện lần này có thể thi đậu địa đan sư cấp 1 không chừng nè”

-“Thật á, địa đan sư sao???, cậu đã tiến bộ tới mức đó rồi à”

Băng như sức tĩnh, reo lên mừng giùm Diễm.

-“Thật mà, lúc trước mình học lý thuyết nhiều lắm, nhưng hôm nay mới thực hành thực tế, hiểu ra nhiều điều lắm, cho nên lần này về quyết tâm thi đậu, cho bằng bạn bằng bè chứ”

Nói xong Diễm là cười cười đáng yêu, Băng cũng phì cười với thái độ con nít của Diễm, ngoài kia nghiêm túc bao nhiêu, về với người quen là iz như rằng. ...

-“Hừ có mà bỏ xa bạn bè thì có, cậu còn lên địa đan sư thì tố tính là gì hả?? hả hả???”

Vừa nói Băng vừa đuổi theo cù lét Diễm trong lều, tiếng cười khúc khích của con gái át đi cái hiu quạnh nơi rừng núi rất nhiều, ngọn lửa bên ngoài vẫn cháy phập phồng. Bảo nhẹ mỉm cười cách nói đó không xa rồi đi ra phạm vi xa trở lại.

Về phần Băng đang nằm ngủ, nàng vẫn thức mắt nhắm, nhưng có như không, lúc ban chiều nàng cảm thấy một chút khí tức quen thuộc, một sự ba động linh lực hòa thuộc tính đặc biệt, mà trước giờ nàng chỉ biết một người có, đó là cậu chủ câu cô mà thôi. Chẳng lẽ cậu chủ ở gần đây sao.???

-“Nhưng tại sao cậu chủ lại đến đây???”

-“Tại sao cậu chủ không gặp mình chứ???”

-“Tại sao cậu chủ không cho mình một dấu hiệu nào chứ....”

...

...

Hàng loạt câu hỏi Băng như tự hỏi, như gửi gắm vào đầu đó màn đêm, mỗi câu hỏi cất lên như mỗi tiếng lòng của nàng, gần không được hai hàng lệ nhẹ lăn trên đôi gò má mịn màng, mặc dù nàng muốn khóc nức lên, nhưng cũng ngại Diễm nên nàng cố kìm lại, nàng biết, Diễm cũng không cứng rắn, ngây ngô như vẻ bề ngoài, hình như nàng ấy cũng lo lắng cho người nào đó lắm, cũng là con gái, điều đó quá dễ nhận ra. Nếu đã vậy, thà rằng hai người vui vẻ chờ đợi, việc gì phải làm nhau nhớ về những lúc không vui, nghĩ xong Băng như được thâu thái hẳn, nàng nhẹ bước sang chỗ của Diễm, khẽ chui vào mền, ôm lấy thân hình mỹ miều kia mà thiếp ngủ đi, cũng hơn 1 năm rồi, 2 nàng không còn ngủ chung như xưa nữa.

Không thoải mái ôm ấp nhau như vậy, ngay trong đêm, một trận chiến lại diễn ra vô cùng ác liệt, màn hình lại tiếp tục trực tiếp phát ra trên kahns đài, mọi người lại tiếp tục điên cuồng gào thét, lại có lúc nín thở chờ đợi.

Một thân ảnh tay liên tục chém ra phong nhận với tốc độ cao, tiếng phong nhận xé rách không khí lao đi vun vút, chặt đứt hàng tá cây cỏ vừa và nhỏ trên đường đi.

Đối đầu với hắn là một tên hỏa thuộc tính, liên tục dùng hỏa cầu tấn công và háo giải phong nhận, nhiệt độ nơi giao chiến là cực cao, luồng linh vận hảo lực làm sáng rực cả một vùng.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đại chiến trong đêm

Người Phong hệ ở đây không phải ai xa lạ, là tên đã trình diễn vòng một trên sân đấu, trên vai đeo một huy hiệu hình một chiếc thuyền gỗ, là biểu tượng

của Duyên Hải, mấy ngày trước còn hâm mộ Băng tới chảy cả nước miếng ra ngoài, trên tay đang không ngừng vẩy ra từng hàng phong nhận sắc bén quét tới thanh niên đang dùng hỏa cầu công kích, trên vai có một chiếc huy hiệu Hình một con cá voi, biểu tượng của Đông Hải, người này là Trần Minh, một tu sĩ hòa hệ, là một trong hai trụ cột của Đông Hải năm nay, đang đấu với nhau, gần đó còn có một con dã tượng to lớn nằm đó, nhưng nhìn hiện trạng thì có lẽ đã chết rồi, nếu mọi người chú ý, còn có 6 thẻ bài tự do bay lơ lửng phía trên xác con dã tượng to lớn.

Trần Minh lên tiếng âm trầm nói:

-“Người Duyên Hải đều không nói lý lẽ sao, rõ ràng chúng ta hạ dã tượng, các người đến sau, dựa lúc chúng ta hao tổn ức lực lại muốn cướp bóc??”

-“Haha, việc người giết dã tượng liên quan gì đến ta???, theo luật churoi rõ ràng các đội có thể tiến hành tranh đấu, cũng đâu có nói không được tranh đấu lúc này hay lúc kia à nha, chúng ta tới đây cướp đoạt, à không là tranh đoạt thì vẫn là hợp lệ, không phải sao??”

Lê Kiều Mào trả lời với giọng châm chọc, tay còn không ngừng ngoáy mũi kiểu như không quan tâm, thiếu điều ăn luôn cục shit mũi là thành một thẳng cà rồn không sai biệt.

Trần Minh càng là tức giận, đội hấn mất 1 ngày để tập trung chữa thương cho Phạm Văn Long, người thạch nhân, may mắn trên đường tìm thấy được 6 tấm thẻ bài tự do, nhưng lại ở chỗ của một con dã tượng to lớn cực kỳ, đoán chừng đã vượt qua úy tầng sơ cấp, bước một chân và úy tầng trung kỳ thực lực, đội Đông Hải hấn dùng sức người đông vây công hơn mấy tiếng đồng hồ mới hạ sát được dã tượng, mọi người càng là kiệt sức, chưa tính còn có vài người bị thương, dã tượng úy tầng thực lực lẽ nào tầm thường, đoán chắc rằng tên bỉ ổi Duyên Hải kia có thể đã biết trước, đợi ngư ông đắc lợi, ngồi xem kịch vui rồi mới ra tay thôi cướp đoạt, cú đắng nyaf quả thật khó nuốt, 6 tấm thẻ bài tự do không phải muốn tìm được là được đâu, tổng cộng cũng chỉ có 40 tấm thẻ bài tự do mà thôi, đây là yếu tố phân biệt thắng thua vòng này của cả đội a.

Đêm tối mịt mù vẫn được hỏa cầu của Trần Minh tung ra thấp sáng một vùng, người của Đông Hải qua nhiều đợt chiến đấu với đội khác và hoang linh thú, số người còn lại chỉ 10 người, mà phía Duyên Hải nhiều hơn rõ ràng, hẳn một nhóm 15 người, mà người nào người nấy sức lực đều gần như không bị hao hụt, rất dễ biết đã đợi ở đây từ trước.

Nào đây còn ai nói lý nữa, Trần Minh chwua kịp hô xông lên thì Văn Long tỉnh tỉnh nóng nảy, thân thể to cao đã vọt lên trước xông vào đội Duyên Hải, cầm trên tay là thanh cự đao bằng đá gia cổ linh lực lấp lánh trong đêm tối, đôi chân nện từng tiếng bùm bùm vào mặt đất, mặt đất như thụt xuống mỗi bước hấn bước qua, cả đội mặc dù có vẻ kiệt sức nhưng không cần nhắc theo ngay phía sau tiến lên, trong đó 3 người tu hệ pháp sư, 1 thủy 2 hỏa bay lên không trung tầm thấp, liên tục múa quạt, linh lực trong không khí ba động mạnh mẽ, thủy phi tiêu cùng hỏa cầu liên tiếp phóng ra hướng về hàng chục người bên kái đang lao tới, nhưng nhanh chóng bị tới 5 pháp sư bên Duyên Hải bay tới chặn lại đòn đánh, trong đó đặc biệt có một pháp sư kim hệ, khá ít người kim hệ theo đường tu sĩ, người này theo sau 4 người trước, tay đan một quyết rất phức tạp, 4 pháp sư trước mặt nhẹ nhàng được phủ một lớp gia cổ kim loại bóng bẩy trên bộ đồ sẵn có, lấp lánh ánh sáng qua ánh lửa trên tay. Toàn bộ 4 người kia đều là hòa hệ tu sĩ, hỏa cầu liên tục phóng ra như đạn pháo, nổ ầm ầm oang oang và chạm với nhau, 4 người càng là thoải mái tấn công, bỏ qua phòng thủ, Kim hệ tu sĩ phái sau liên tục đan quyết gia cổ phòng thủ cho 4 người phía trước. Khis thể đương nhiên hơn hẳn 3 pháp sư bên Đông Hải, nhưng bù lại Đông hải có một pháp sư thủy hệ, nhất thời chống đỡ được lại với hỏa linh lực cực mạnh bên kia, cũng rất may mắn hảo hệ của hai người còn lại cũng phần nào không sợ kim giáp kia, trận đấu nhất thời giằng co.

Chiến tuyến được chia rẽ thành 2 tầng, một trên không trung vài chục mét, dưới là nơi 7 người Đông Hải đấu với 10 người Duyên Hải, trận đấu cực kỳ ác liệt, tiếng kim khí va chạm vang lên dày đặc, máu huyết cũng là tuôn trào, thân ảnh to lớn của Văn Phong như càn quét qua đối thủ, bên kia cũng chỉ biết chống đỡ, trực tiếp bỏ qua tên này, đối phó với những người khác, đây cũng là lệnh của Lê Kiều Mào, mấy thẳng trâu bò mà chậm thì xử lý sau, chính vì như thế áp lực đè lên người Trần Minh càng nhiều, hấn bị 3 người vây công, thờ còn không thờ nổi, trên tay đã tể xuất binh khí của hấn là một thanh trường kiếm, linh vận nhân nhạ, có thể đoán đã là một trung phẩm địa khí, có thể nói là một lợi thể đặc lực, nhưng nơi đây 3 người vây công hấn, khó khăn càng là chồng chất, trên người xuất hiện vài đạo vết máu. Hấn nhanh chóng ra quyết định, phải tung combo đã tập luyện khs nhiều lúc ở trường, nghiêng răng chịu một đao, múa ra một đường kiếm kỹ nhanh chóng vọt ra khỏi vòng vây tiến nhanh về phía Văn Long đang đánh gần đó, hết to

-“Long, mau mau chiến tác 1”

Long cũng nhanh chóng gạt đầu, thanh cự đao giờ cao, bỗng nhiên từ giữa thân mở ra một đường dọc theo lưỡi đao, to dần đến bề ngang hơn 10 cm mới ngừng lại, linh lực gia cổ được rút lại, Trần Minh hét to lên một tiếng, cũng rút lại linh lực trên bảo kiếm, dùng lực phóng mạnh bảo kiếm bao đến phía Văn Long, kiếm bay về ra một đường thẳng tắp mang theo dư ảnh là một đường hỏa diễm sáng rực màn đêm vút bay.

Khi mọi người còn chưa biết chuyện gì xảy ra, Văn Long hướng này cầm đại đao quét ngang một đường, nhưng không phải dùng lưỡi kiếm, mà là dùng mặt của lưỡi kiếm quét đi ngang, tiếng không khí bị quét đi vì một cái,

“Boong”, bảo kiếm hòa hệ kia vừa khít đập vào rãnh đã có sẵn trên thạch cự đao, cự đao bằng đá chịu lực quá lớn cũng nứt ra vài đường chân chim, nhưng được Văn Long hét lên “aaaaaaaaaaaa”, linh lực nhanh chóng điều động lên, miệng rãnh trên đại đao nhanh chóng khép lại bao phủ lấy bảo kiếm, tiếp theo thạch linh lực nhanh chóng được Long tể xuất ra lại bao lên thân cự kiếm, thân kiếm lại một lần sáng lấp lánh sắc bén trong đêm tối, lúc này thân ảnh Trần Minh đứng từ xa cũng đan một loại quyết không ai nhìn rõ, thì phía bên này, cự đao của Long bỗng có biến hóa,

“Phùng phùng”

Thạch cự đao bốc cháy, không khí bị linh lực từ thanh kiếm tỏa ra kêu lên rắc rắc, ngọn lửa như ngọn đuốc sáng rực trong đêm tối, cây cỏ nơi Văn Long đứng nhanh chóng khô héo rồi bốc cháy theo cho dù đang xanh tươi trên mặt đất.

Đây là một chiêu combo dựa trên cộng hưởng từ bảo vật và tư chất tu sĩ, mà thạch tư chất đương nhiên rất thích hợp, khán đài bên ngoài mọi người càng là trầm trồ tán thưởng, ngày hôm nay họ như được mở mang tầm mắt a, thạch nhân đâu chỉ dùng cho đại chiến lớn mới dùng được, đâu chỉ dùng cho chiến thuật, mà chiến đấu trực tiếp cũng là khủng khiếp không thôi, nhìn đi, trên màn hình, sau cú được thanh cự đao có cốt là bảo kiếm, gia cổ thạch và

hào linh lực, Văn Long như một con to lớn lao vào đối thủ, tốc độ nào đâu còn chậm chạp, tốc độ đã được đẩy lên cao nhất như lúc đánh với Doom của Đại Học Viện, Nhanh chóng chém rơi hai thành viên đội Duyên Hải, không phải tốc độ hẳn quá nhanh, mà là độ bao phủ của cự đao bốc cháy kia quá ơ kinh dị, chỉ cách một mét cũng bị đã thương. 2 người bị truyền tống thẳng ra ngoài, một pha lật kèo đầy ngoạn mục,

Lê Kiều Mảo cũng cảm thấy không ổn,ra lệnh mọi người tránh xa Văn Long, dùng linh thuật từ xa khống chế lại tốc độ của tên này, nhanh chóng thủ tiêu tên Trần Minh trước, rõ ràng để có được sức mạnh kia,cũng phải đánh đổi a, tên Trần Minh này nào còn bảo kiếm, linh lực vì gia cố cho cự đao mà tổn thất, phải nhanh chóng tiêu diệt trước, nếu không bên mình tổn thất sẽ tiếp tục tăng.

5 người trực tiếp vây công Trần Minh, hẳn Lê Kiều Mảo tiến tới không chế Văn Long, chân thủ thế thật lúi lắt lấy đà,nhệ ra lệnh cho 2 tu sĩ hảo hệ pháp sư đang bay gần đó, 2 người nhanh chóng nhận lệnh, bay xuống đứng hai bên của Kiều Mảo, rất thành thực, như được jtaatj dot hàng ngàn lần trước đó vậy, 3 người cùng đan quyết, nhiều động tác còn phối hợp tay của 3 người với nhau,rõ ràng đây là một chiêu mà cần sự chính xác từ ba người, nếu không tập luyện từ trước sẽ không thể làm được.

Kiều Mảo linh lwucj tụ lại, hai tay tụ lại thành 2 vòng xoáy, tiếng rít gào vang lên, từng đợt gió mạnh như tạo thanh phong nhận thực chất quét cả ra ngoài, hét lên một tiếng

–“Hỏa Phong pháp”

Rồi hai tay đẩy mạnh 2 linh lực lốc xoáy đến phía trước tạo thanh một luồng khí xoắn như một con lốc nằm ngang, 2 tu sĩ hỏa hệ cũng là hét lên đồng thourì tung chường giống như Kiều Mảo đã làm trước đó giống vậy,

“réttttttt”

2 luồng hỏa điểm bị lốc xoáy này cuốn đi, như một cơn cuồng phong kinh hoàng trong đêm, cây cối xung quanh ngã rạp, cát bụi bị cuốn lên mù mịt, tiếng gió rít gào trong không khí,linh lực ba động kiệt liệt làm mọi người xung quanh có chút khó thở, một cơn xoáy lửa cuốn đến Văn Long đầu này.

Văn Long khi phát hiện ra luồng linh lực kinh khủng lốc xoáy lửa này bay thẳng đến hẳn như một vòi rồng nằm ngang, biết không thể tránh né, hẳn cũng không sợ, hai chân đạp 2 cái trực tiếp lún sâu vào mặt đất cứng rắn tới đầu gối, linh lực tụ lại từ hai vai tràn ra nơi cánh tay, đến người ngoài cũng có thể thấy được, cự đang càng là to lên, to nữa, bây giờ nào còn hình dáng chỉ một cánh cửa nửa, giờ đã to như một tấm phản, lớn gấp 4 lần cơ thể hẳn rồi, gia cố linh lực cực hạn.

–“Tôi đây, Hay aaaaaaaaaaaaaa”

Bỏ mạnh vào luồng xoáy kinh hoàng kia, một lốc xoáy lửa xoáy tít rít gào va chạm vào một thanh cự đao cháy rực,

“Ầm Ầm Ầm.”

Mặt đất nơi va chạm trực tiếp bị cuốn hết không trung, cây cối xung quanh ngã rạp,mặc dù va chạm chưa kết thúc, vẫn ở thế giằng co nhưng linh lực như từng đợt sóng quét ra, người đứng trong bán kính 50 mét đều bị cuốn bay, từng đợt như vóng vổ ra lấy trung tâm là nơi va chạm, uỳnh uỳnh uỳnh., mặt đất liên tục rung chuyển như mún sụp đổ xuống vậy.

Những gốc cây ngã rạp cũng bị búng gốc bay lên, nếu không may bị phong nhận quét trúng thì cũng tan tành, đất đá tảng lớn cũng bị ép thành mảnh vụn,

Bốn người, một lần giao chiến kinh thiên động địa,

Văn Long liên tục bị phoogn nhận quét qua trên cơ thể, vết máu đã xuất hiện vài đạo, hét to lên lại giờ lên cự đao một lần nữa bỏ xuống,

Lại một tiếng “UỶNH”, Văn Long bị bắn ra xa hơn 30 mét mới dừng lại, miệng học ra búng máu, cự đao bị nê đi một đoạn, lốc xoáy kia tan biến

Bên Này cũng không khá gì hơn, 3 người Kiều Mảo mặt trắng bệch, hai tu sĩ hỏa hệ trực tiếp phun ra một đạo máu tươi, rồi té ngã, bị truyền tống ra ngoài.

Trên mặt đất xuất hiện một đường rãnh lớn như một con mương kéo dài từ Kiều Mảo đến vị trí Văn Long trước đó, sâu cũng hơn 2 mét, tại nơi va chạm một chiếc hố phạm vi hơn 10 mét, mặt đất nứt ra từng đường rộng hơn nửa mét, đầu đó còn truyền đến mùi cháy khét trong không khí,

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Đại chiến trong Đêm (2)

Văn Long mặc dù mặt trắng bệch, miệng học ra búng máu, nhưng trên môi vẫn nở nụ cười,cự đao cốt bảo kiếm vẫn không phụ lòng hẳn a, bao nhiêu lần tập dot, cũng chưa lần nào hẳn làm chủ hoàn toàn được sức mạnh kinh khủng này, may nhờ có dot thi này, thực chiến đem lại giấc ngộ cho hẳn rất nhiều, nhất là qua trận thua vừa rồi, cũng nhờ lúc sống chết cận kề, đem lại thu hoạch to lớn, một cảm nhận về cách sử dụng linh lực chuẩn xác hơn, hợp lý hơn,

tên ồm yếu kia đã dạy cho hắn không chỉ hơn một trận chiến. Nhờ vậy, lần giao đấu này cho dù không chiếm thượng phong, hắn vẫn là chống đỡ được, còn làm cho 2 tên bên kia bị truyền tống ra ngoài, thành công ngoài mong đợi, lúc này đây hắn muốn ngay lập tức gấp lại tên ồm yếu Nam Bộ kia đánh một trận nữa, hắn muốn phục thù, hay trong đó mong manh một mong muốn sẽ tiến thêm nếu đấu với một nhân vật như vậy.

Nhẹ đứng dậy, liếc mắt về Lê Kiều Mãn:

–“Sao thế kìa, 3 đánh một không chột cũng què mà???, hai đứa kia đói bụng đi ăn cơm khuya rồi hả, hahahaha, để xem hôm nay ngươi lấy đi đồ của người khác thế nào, để ta cho người biết người ĐÔNG HẢI là như thế nào”

Nói xong Văn Long trước mặt mọi người lại vác lên cự đao đã nhỏ lại như cũ xông lên phía Lê Kiều Mãn đang thất thế đứng dậy, hai tay đang vận lên hai luồng xoáy nhỏ, mặt trắng nhợt vì hao linh lực phản phệ, các thính sinh bên hai đội đang dừng lại cuộc chiến của bản thân quan sát nơi 2 người mạnh nhất 2 đội đánh nhau.

Văn Long đang lao đến, bỗng nhiên một cảm giác khá quen bỗng xuất hiện gần nơi hắn đứng, mà chính xác là phía trên xác con dã tượng to lóe màu xám trắng kia, cái thân ảnh kia như đã in sâu vào tâm trí hắn rồi, cũng là kẻ hôm trước đánh hắn bầm dập, Doom của đội Nam bộ, hắn làm gì ở đây chứ??, vừa mới đặt câu hỏi, Văn Long vừa tự đặt ra câu hỏi cũng thấy mình ngu, còn mục đích gì nữa, không lẽ tới thăm hắn??, đương nhiên là vì 6 thẻ bài tự do lơ lửng bên cạnh hắn đứng rồi. Cũng như Văn Long, mọi người cũng đã nhận ra có một người không mời mà tới, lại còn thuận tay chộp luôn 6 tấm thẻ bài tự do đang bay lơ lửng, da mặt cũng rất dày a, mấy chục người ở đây đấu tranh đến sống chết để tranh dành, hắn ở đâu không nói không rằng tới ầm đi đồ tốt vậy chứ,

Không cần nhắc, 6 tên pháp sư của hai đội đang đấu trên tầng không vài chục mét khoảng cách là gần Doom nhất, và cũng vì là hệ pháp sư, nên tấn công cũng thoải mái nhất xông về phía tên gây yếu, trên tay vẫn cầm 6 thẻ bài, Văn Long đứng gần không nhìn được hết lên:

–“3 người các người lùi lại mau, hắn là Doom đó, mau mau lùi lại”

3 người pháp sư đội Đông Hải giật mình, không ngờ là cái tên hôm trước đánh cho thạch nhân te tua, nào đâu dám lên trước, chậm lại động tác để cho 3 tên 2 hào 1 kim pháp bên Duyên Hải xông lên.

3 Pháp sư đội Duyên Hải càng là cười thầm, đồ ăn tới trước mặt còn sợ sao, nếu ddaotj được từ tay tên kia, đội hắn sẽ nhanh chóng rút đi, còn chuyện 1 tên kia có thể tiêu diệt 2 người bên hắn được gia cố kim giá a???, đừng chọc cười người khác quá chứ, mà tên kia nhìn còn chưa tới sĩ tăng đình phong, lấy cái gì ra đánh nhau??,

Kim pháp sư hai tay vận linh lực, kim giáp trên người 2 hóa pháp sư sáng rực, có hậu thuẫn vững chắc, hai pháp sư tự tin, hỏa cầu tung ra liên tục phóng ra, đánh ầm ầm lên xác con dã tượng, cả mặt đất bên cạnh, về phần có lỡ đánh nát thẻ bài thì họ càng là yên tâm, sức của họ chưa làm được điều đó, Khói bụi mù mịt bốc lên, đất đá văng tung tóe, một bóng người lao vút lên từ khoảng khói bụi, nhẹ nhàng lướt qua các khoảng trống giữa các hỏa cầu, vút một tiếng, vượt qua 2 hỏa pháp sư xuất hiện trước mặt kim pháp sư phía sau, bốp một tiếng, pháp sư này được truyền tống ra ngoài, ngay lập tức mất đi kim giáp, 2 hỏa pháp sư mới biết được đối thủ của mình lợi hại như thế nào, hai người cùng nhìn nhau, mỗi người tay cùng đan quyết, miệng đồng thối phun ra 2 đoàn hỏa diễm bao trùm lấy thân ảnh kia, nhưng vượt qua sự tưởng tượng, tên gây yếu phóng xuyên qua luồng hỏa diễm kinh người, trên người còn có thêm một bộ giáp có chút hờ hang màu vàng kim, hai tay, hai chân và đầu được bọc lại bởi giáp, trên lưng có một đường giáp bề ngang chỉ có 10 cm là những lân phiên xếp lên nhau kéo dài từ gáy cho tới đùi (^_^)

Hai tay bốp chặt miệng hai người lại, trực tiếp ngăn cản chiêu thức phun hỏa diễm, hai người hai tay cố gắng gỡ bàn tay như thế người đang nắm chặt mặt mình, sợ rằng nếu như vậy đầu mình sẽ vỡ nát mất,

Bão cũng không làm ác quá, hai tay cầm đầu hai tên đập bốp vào nhau, như thường lệ sẽ là vỡ óc ra mà chết, nhưng đây là môi trường thi cử đặc biệt a, ngay khi vừa chạm đầu vào nhau, hai người này biến mất, đương nhiên được truyền tống ra ngoài.

Mấy người bên đội Duyên hải cũng là hoảng hốt không thôi, khâm phục hơn đến từ 3 pháp sư từ Đông Hải kịp thời lùi lại, 3 tên kia tại hắn đánh quào không dứt ra được, nay cái tên Doom này đơn giản dơ tay, múa chân mấy cái là xử lý nhanh gọn rồi, không thể nghi ngờ nếu tại hắn lúc này vẫn xông lên thì kết quả tương tự cũng sẽ xảy ra à nha.

Lê Kiều Mãn thấy người bên mình bị loại thì tức giận không thôi:

–“Ngươi là ai lại dám đến đây nhân lúc hỗn chiến cướp đoạt đồ của bọn ta chứ??”

Bão liếc nhìn, trả lời rất thành thật:

–“Đệch, tại ta thấy nó ở đây có ai lấy đâu, tưởng mấy người đang tập luyện gì đó chứ ai biết gì đâu”

Vừa nói vừa cầm 6 thẻ bài tự do nhét vào túi, dường như có ý rời đi. Lê Kiều Mãn định tung chuông về phía tên gây gở, nhưng một thanh âm ngăn cản hắn lại, đó là Trần Minh:

–“Haha, người Lê Kiều Mãn cũng không biết ngượng a, hahaha, người ta nói, giao gó gặp bão là đúng mà, mới gần đây chẳng phải có người nói tranh đoạt là hợp lý sao?, tranh đấu đâu có quy định thời điểm sao?, nói cũng không biết ngượng mồm a!”

–“Ngươi.....”

Lê Kiều Mãn cảm hòng, không thể rặn ra thêm chữ nào, gương mặt tái nhợt giận sôi lên tím ngắt, không phải trời tối che lại chắc so sánh với trái cà

cũng không khác biệt mấy, theo hán đánh giá, với sự biểu hiện lúc này, thì cũng không mạnh hơn hán bao nhiêu, đến sau cướp đoạt khí hán và bọn Đông Hải tranh giành, thì sẽ vấp phải sự kháng cự từ hán và cả Đông Hải, đương nhiên có thể dễ dàng áp chế. Nhưng theo lời nói của trần Minh thì có lẽ như Đông Hải không phối hợp rồi.

Chưa kịp để hán suy tính bước kế tiếp, đằng kia Văn Long đã xông lên, cự đao có cốt bảo kiếm lại phùng phùng bốc cháy, to như cánh cửa xông lên về phía Doom, dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đây là dấu hiệu tốt, Lê Kiều Mảo kế tiếp xông lên theo sau Văn Long, lên tiếng

– “Tiêu diệt tên kia trước, thề bài chúng ta chia đôi”

Đáp lại hán là sự im lặng đến từ thân ảnh cực kỳ đồ con phía trước, tâm trí Văn Long giờ đã ở trong trận chiến này, điều hán chờ đợi tới thật nhanh, với tiến bộ lúc này, hán muốn thử sức ngay với người đã đánh bại hán hôm trước, nào đâu chú ý tới mấy cái thề bài vãn vơ kia chứ, thực lực, tiến bộ mới là quan trọng, dẹp bỏ đi tính kiêu ngạo của mình, với trần đầy tự tin hán lao đến, một đao chém đôi màn đêm bỏ xuống đỉnh đầu Doom.

Lê Kiều Mảo cũng theo kịp, tay phải tạo thế kiếm quyết (giờ ngón trỏ và ngón giữa), linh lực tụ lên ngón tay sáng choang, quét ngang một đường phóng ra một lưỡi phong nhận to tới 2 mét bề dài sắc bén, tiếng không khí bị xé rách ra xoẹt xoẹt, lao vút chặn được lui câu tên gãy gò mà được Văn Long gọi là Doom kia,

Bảo cũng nhanh chóng thủ thế, 2 tên cùng tới này thực lực rất mạnh, mà tên thạch nhân kia hôm nay dường như mạnh lên trông thấy, linh lực ổn định hợp lý vô cùng, cả thanh cự đao này khí thế cũng lớn hơn rất nhiều hôm nọ. trực tiếp chống đỡ thì Bảo chỉ đỡ được một đòn mà thôi, tốt nhất là bỏ mạnh đỡ nhẹ rồi, thân hình nhanh chóng né ra phạm vi cự thạch đao cháy rực, lướt người ra sau hơn 5 mét, hai đao vẩy cá mập té xuất, lôi điện gia cố lên, tiếng xoèn xoèn hàng loạt tia lôi điện tụ lại nơi lưỡi đao, hai tay đan chéo, chém ra 2 lưỡi lôi đao nghênh tiếp phong nhận đang tới.

“Cheng” hai lưỡi khí lực va chạm vang lên một tiếng thanh túy rồi vỡ ra.

Chưa kịp nghỉ hơi thì một lưỡi phong nhận lại tiếp tục quét tới, Bảo tiếp tục chém ra lôi đao, sau đó dùng phản chấn phóng mình sang trái né một đao của Văn Long bỏ xuống, một hố sâu xuất hiện nơi Bảo vừa đứng. Bảo cũng là lú lười a, trùng người chắc tòi quá, chân phải đạp lên mạng sườn Văn Long khiến hán cúi tới trước vài bước, Bảo nhanh chóng lấy đao vẩy cá mập 2 cẳng tay quét tới phía tên mang huy hiệu thuyền gỗ của Duyên Hải kia,

Trận chiến 3 người ngày càng gay gắt, thân ảnh như múa lượn, không một động tác thừa, cứ một đao, lại một phong nhận, đón tiếp là lôi đao cùng thân ảnh quỷ dị, nhiều người quan sát cũng theo không kịp tốc độ, một cảnh tượng rất đẹp giữa màn đêm đang trình chiếu trước mặt khán giả, trong đêm tối mịt mù, 1 thanh cự đao cháy rực liên tục vẽ lên những đường cong chết người, mỗi lần vung lên là một linh ba động linh lực rung động, xem kễ trong đó là ánh sáng nhỏ hơn nhưng lấp lánh tia điện từ 2 thanh đao cá mập, nhờ ánh sáng chập chùng từ 2 kiện binh khí này phát ra, người ta mới thấy lò mò được trong trận chiến còn có một luồng xoáy sắc bén, cũng rất mạnh mẽ đánh về một thân ảnh gãy gò.

Trần Minh ngoài này đã không bị mấy người bên duyên Hải vây công nữa, tất cả đang tập trung vào cuộc chiến trên, mặc dù muốn tham chiến, nhưng hiện tại hán tiêu hao linh lực quá nhanh, bởi vì hóa điểm trên cự đao là chính hán cách không duy trì, mặc dù đứng đây, nhưng linh lực hán vẫn đang bị bào mòn rất nhanh, Văn Long cứ như này chắc hán chịu không nổi vài trăm chiêu nữa quá. Mặc dù thấy một mình Long đấu với Doom, nhưng thật ra đó là hai người hợp sức rồi. Đến giờ hán mới biết tên gãy ốm kia mạnh mẽ như thế nào, cũng không phải ngoa khi hôm trước có thể đánh bại Văn Long thạch nhân Đông hải như thế a.

Chân khẽ đạp, kim lwucj trogn người tỏa ra xung quanh, hiện tại đã có hóa linh lwucj sẵn của Văn Long, dễ dàng vô cùng Bảo kích hoạt lôi ảnh thân pháp tầng 1, tốc độ đột nhiên gia tăng, vọt một cái đến sau lưng Lê Kiều Mảo, một cước tung ra đá hán bay tới ụp mặt vào móng to lớn của Văn Long,

Văn Long tức giận quay lại lại một đao quét ngang về phía Doom, Bảo rất nhanh nhờ lôi ảnh thân pháp, chân khẽ điểm trên mặt kiếm, lấy đà hướng tới, tung 1 đấm vào mặt thạch nhân đánh “bốp” một tiếng chua chát làm Văn Long tối sầm mặt mũi ôm mặt lùi lại, tiện thể đạp lên đầu Lê Kiều Mảo một cái nhẹ lùi lại.

Bị khinh thường như thế, Lê Kiều Mảo nghiêng rằng, hai tay đan quyết, một thanh phong kiếm được tế xuất, thanh kiếm được cấu trúc nên từ hàng ngàn vòng xoáy cực nhỏ, chân tụ linh lực, tạo ra 2 vòng xoáy nơi lòng bàn chân, thúc đẩy tốc độ cực hạn của phong tư chất đuổi theo Doom

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đại chiến trong đêm (3)

Lê Kiều Mảo xưa nay rất tự tin với tốc độ của mình, với phong tư chất, hán chả ngăn bắt cứ thẳng nào đồng tráng lửa hết, thậm chí tốc độ hán còn vượt qua cả úy tầng sơ kỳ, tiệm cận với úy tầng trung kỳ, nhưng bây giờ đuổi theo tên gãy ốm trước mặt, hán rõ ràng bị bỏ lại phía sau, chỉ vài bước nhảy, tên kai đã ra khỏi tầm đánh của hán. Chẳng lẽ tên đó người ốm nên không khí lực cản giảm xuống sao, mới nghĩ xong cũng thấy mình ngu, mình có mập hơn tên kia nhiều đâu, cái này rõ ràng là khác biệt về chất, mà chất ở đây chính là cái cốt lõi làm nên tốc độ này, phương pháp tu luyện, chính bản thân có được phong thân pháp tuyệt kỹ của Duyên Hải, học cũng đã có chút thành tựu, không lẽ tên này còn có phuwojn pháp tu luyện tốt hơn nữa sao, đáng nhẽ ra phải không tồn tại a.

Mãi suy nghĩ đuổi theo Doom, bỗng nhiên thân hình kia đột ngột đứng lại làm hán mất đà ăn ngay một cước đạp lui của tên đó, năm lần bảy lượt bị đánh

lên đầu, càng là tức giận, phong kiếm trên tay liên tục múa ra kiếm kỹ, tiếng vun vút xe gió nhắm vào địch thủ, nhanh như cắt, Văn Long cũng bay vào trợ chiến, khiến Bảo liên tục phải né tránh và đỡ đòn, thân hình liên tục lượn lách giữ muốn vãn kiếm ảnh và đao ảnh.

Hai tay cũng liên tục chém ra Đao vây cá, tia điện nơi lưỡi đao nay đã sáng rực, khai hoàn giáp cũng đã sức mẻ khá nhiều, linh lực vận chuyển, khai hoàn nhanh chóng tự chữa lành để tiếp tục cuộc chiến, vài trăm chiêu được 3 người tung ra, khoogn chỉ những người trong cuộc, mà hơn trăm ngàn người ngoài kia cũng là hồi hộp không thôi, không ai ngờ 2 đội Đông Hải và Duyên Hải lại abwts tay cùng tấn công Doom như vậy, nhưng điều ngạc nhiên hơn chính là Doom vẫn đang đấu ngang ngửa với 2 người có lẽ là mạnh nhất hai đội này. Mặc dù đôi khi lâm vào thế bí nguy hiểm nhưng cũng uyển chuyển hóa giải được, mà ngược lại, người người kia linh lực có vẻ đang cạn dần đi, tốc độ chiêu thức đã có phần chậm lại, bởi vì trước khi đánh với Doom, họ cũng đã có một cuộc chiến rất ác liệt trước đó rồi.

Choeng, một pha va chạm đẩy lùi Bảo và hai tên kia ra cách xa nhau hơn 10 mét, khế lau khôe máu trên miệng, khí huyết càng là dâng trào, lâu rồi Bảo mới có cảm giác đấu sướng mức này, trên mặt Văn Long cũng là một cảm xúc tuwogn tự, được đấu với người mạnh như vậy, hẳn rất nhanh có thể tiến bộ, nhưng đối lập với đó là gương mặt của Lê Kiều Mảo, hẳn đã có chút lo lắng về phán đoán của mình, mới đầu còn tưởng 2 người sẽ rất nhanh chóng áp chế được tên gầy ốm này, ai ngờ qua sức tưởng tượng, chiêu thức gần như tung ra hết, nhưng hẳn vẫn không xi nhê gì, lại còn cười cợt sung sướng. Lòng âm thầm tính toán.”nhất định phải hạ gục tên này, nhưng bên kai còn tên to con Đông Hải, nếu có sức quá sẽ rơi vào hạ phong sau đó, cho nên không thể là người chiếm chỗ tốt được, phải dụ hai tên này tung ra hết sức mới là thỏa đáng”

-“Hai,ta nói, mấy người các ngươì đánh nhau như con nít vậy, thằng mập dí thằng ốm, thằng ốm thì sợ chết cứ chạy như chuột, không bằng người đứng lại solo với ta đi, thằng to con nhích ra một bên, đã không đánh lại thì để người khác, thật là xấu hổ Đôn Hải mà!”

Bảo thâm nhú mày, tên này có ý đồ gì đây, rõ ràng thực lực thua xa mình, nhưng vẫn cố khiêu chiến, nhất định có chỗ cở quái, hoặc là có chiêu cuối, phải nhất định cẩn thận, trước đây tên này còn rõ ràng bày ra kế hoạch bầy Đông Hải đánh chết đã tượng mới nhảy vào cướp, chính bản thân nhờ cuộc chiến với đã tượng gây ra động tĩnh quá lớn, hẳn từ xa mới có thể cảm nhận được mà chạy tới đây, bắt gặp 6 tám thể bài tự do, đương nhiên không ngần ngại mà lấy luôn,

Bảo đang suy nghĩ về điều ẩn chứa sau câu nói, thì Văn Long đã lên tiếng cắt ngang,

-“ Lê Kiều Mảo cứ thói ngươì nói cái gì, từ đầu ta đã không cần ngươì trợ giúp, ta còn chưa tính sổ riêng với ngươì về việc linh cầu ăn chực, ở đó mà sủa lung tung, cứ cái mồm chó ngươì ra, cuộc chiến này là của ta”

Ai cũng thấy rõ ràng, Lê Kiều Mảo tức giận đến mặt đanh lại, đến mức giọng run lẩy bẩy:

-“Ngươi, ngươi...” Vừa chỉ tay về Văn Long cả lăm. Cuối cùng lui lại một chút, lên giọng bị phẫn

-“Coi như ngươi giỏi, ngươi giỏi”

Trong bóng đêm, Lê Kiều Mảo lùi lại mặt đanh lại, không ai thấy rõ một nụ cười lạnh nhẹ thoáng qua trên môi hẳn rồi biến mất.

Haha, cuosi cùng cũng loài mặt chuột, thì đâu phải anh hùng gì, có ai đòi hùng hùng hổ hổ lên đánh nhau, có người khác giành phát nhường ngay, kích động tên thạch nhân rồi đứng ngoài ngư ông đắc lợi, thauwf nước đục thả câu sao, đã thế lại diễn sâu vcl, bày đặt uất ức lui lại các kiểu, nếu tên này tới trái đất chắc sẽ ẵm giải oscar danh giá cho diễn viên xuất sắc nhất mất. dễ dàng qua mặt mọi người,Nhưng điều này đâu có qua mặt được Bảo, nhưng hẳn không rạch mặt tên này, bởi vì hẳn cũng muốn điều này xảy ra, một đánh hai này giờ cực khổ qua chừng, giờ giảm bớt một nửa áp lực, rất nhanh thôi thì hẳn sẽ dạy tên Kiều Mảo một bài học nhớ đời vì dám gài bẫy hẳn, mặc dù là hẳn tự nguyện,

-“Ok, thằng mập, dùng hết sức đi, này giờ gãi ngứa chưa có đã gì hết”

Văn Long mặt tím ngắt, bị đánh cho tròa máu mồm còn ẩng được câu nghe anh dừng không, muốn toàn lực thì toàn lực, này giờ ngươì cũng te tua rồi, còn ở đó mà khoát lác được

Linh lwucj vận lên, toàn b ộ sức mạnh lai đượ giải phóng, Cự thạch đao cháy rực phóng to lên như một tấm phản lớn, lửa cháy phừng phừng bên ngoài ánh thạch linh lực lấp lánh trên bề mặt đao,bên trong bảo kiếm cũng khê “oong “ lên một tiếng nhẹ, Trần Minh đứng xa cũng cảm nhận được linh lực mình đang bị rút đi mạnh mẽ, cũng cảm nhận được Văn Long đã tung ra hết sức mình, hẳn cũng khoogn ngần ngại gia cố toàn bộ linh lực lên thân cự đao, ngọn lửa cháy rực lên cao tới 2 mét,mặt tái nhợt hẳn xuống,

Bảo cũng khê giệt mình, cái sức lực này rõ ràng hơn hôm trước đâu chỉ gấp đôi, có khi còn gấp 3, gấp 4. Đến nước này chỉ còn 1 ngày là ra khỏi bí cảnh, cũng nhẹ tính nếu lấy được 6 thẻ bài này, cơ hội đứng thứ nhất cũng rất cao, có thể hoàn thành ước hẹn với lão đầu bạc rồi. không chân chừ nữa, Bảo cũng phải xem thực lực của hẳn đến đâu rồi.

Trước trăm ngàn khán giả, một cảnh tượng ngẫu lòi như siu nhân biến hình bắt đầu diễn ra, chỉ thiếu điều có nhạc và đít nổ tung là sẽ thành siêu nhân gao chính hiệu.

Bảo khê hô,

“Hãy a”, Bảo lại bắt chước Songoku cho nó ngẫu, lần này chắc chắn khoogn thể thả boom như hai năm trước được.

Khai hoàn giáp đang từ màu vàng bắt đầu biến đổi, từng lần phiển màu vàng kim óng ánh bắt đầu đục dần, đục dần, chuyển sau tông màu tối, rồi màu xám, rồi màu nâu, cuối cùng trở thành màu đen, từ bề mặt nổi lên từng mảng kim loại đen như mặt ruộng nứt nẻ trời hạn, bên trong các khe hở là một dịch đen kỳ lạ rất uyển chuyển lượn quanh, tia lòi điện trên hai thanh đao cá mập đã tiêu biến cùng với hai thanh đao này, thay vào đó là hai cánh tay đen

to. Một ngọn hỏa diễm màu máu bắt đầu len lỏi qua các khe hở, nung nóng lên dòng dịch đen kia, Đến bây giờ mọi người mới nhận ra đó là một dòng chảy kim loại, dòng kim loại bắt đầu đỏ rực lên, không khí bắt đầu bị đốt nóng đến vận vẹo, cây cỏ phía dưới hai chân nam thạch trực tiếp bốc cháy cho dù đang xanh tươi, mặt đất cũng bị nung đen một vùng nhỏ.

Doom như một tên ác quỷ từ đại ngục đội mồ sống dậy vậy, nào đâu cái đáng gờm, khònm lưng kia, như một atula rực cháy giữa bóng đêm, đỏ rực màu máu khác hẳn với màu lưavàng của cự đao trên tay Văn Long.

Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, mọi người như cầm lặng, hàng trăm ngàn khán giả cùng nhau đứng lên, ánh mắt như dán chặt vào màn hình trước mắt, “đây là cái sức mạnh gì, là cái thể loại biến hình gì, hay là một chiêu thức gì, ...cho dù là sử sách cũng chưa từng ghi lại,”

Trong đó một số vị trưởng đoàn trong 3 đội còn lại cũng bấu chặt tay vào ghế, từ bao giờ xuất hiện một con người quá kỳ lạ đến vậy, kim và lõi thuộc tính đã là quá thể, nay lại có hẳn tiếp hỏa diễm, chứng tỏ là hỏa tư chất, sao có thể tồn tại trong một cơ thể gầy yếu như vậy chứ, đó là còn chưa nói đến xugn khác hệ mà nói, không gì có thể dugh hảo được, đó như một quy luật bất biến của tự nhiên giống vậy, mà đã là tạo hảo tự nhiên thì con người chỉ có nước tuân theo không thể phản kháng, nhưng một điều trái ngược đang diễn ra trước mắt, thuộc tính xugn kalhwcs vẫn có thể trong cơ thể 1 con người, đó như một cái tát vào lòng tin với tất cả mọi người vậy.

Bảo nhẹ nhìn xuống hai bàn tay, khẽ bóp chặt, đã bao lâu rồi hẳn chưa dùng lại IRONSUIT, cũng là chiêu thức đầu tiên hẳn có,nhẹ cảm nhận sức mạnh chạy trong IRONSUIT, linh lực quán thông đến từng bộ phận, bộ giáp giống khai hoàn này mặc dù mất đi ưu thế tốc độ, nhưng bù lại sức lực là mạnh chất Bảo có thể thi triển ra, thăm gặt đầu tự tán thưởng sự hoàn thiện của IRONSUIT,

-“Lên đi chứ, sợ rồi à”

Bảo đưa ra ngón trỏ bọc giáp đen thui đang bốc một ít hỏa diễm ngoắc ngoắc về phía Văn Long ra hiệu với giọng trêu chọc.

Văn Long đang vận lực vừa xong, thấy một màn kinh dị trước mắt, hẳn càng là hoảng hốt không thôi, cứ mỗi lần hẳn mạnh lên, thì hẳn càng thấy tên trước mặt như vượt lên trước từ lâu rồi, một cảm giác khó chịu truyền tới, nhất định hẳn không thể cứ chịu thua một người mãi như thế được.

Linh lực cực đại, đôi chân đạp xuống nền đất “ầm” một tiếng, mặt đất chỗ đó như nứt ra lún xuống một chút,Văn Long phóng lên cao hơn 20 mét bay về phía Doom, tay tay bỏ xuống cự đao to như tấm phản, linh lực ba động kinh khủng đẩy dạt các mảnh vụn gỗ, cây cối, đất bụi quan hthaan Doom bay xa, người chưa tới nhưng khí thế đã tới rồi, một thanh đao to lớn vô cùng bỏ xuống đầu Doom.

Cũng như lần trước, Bảo không né tránh, hẳn muốn kiểm tra sức mạnh của bản thân, linh lwucj vận chuyển siêu tốc, hắc kim cũng theo đó tăng lên tốc độ kinh hoàng, từng tiếng rít rít do kim loại lỏng nóng chảy ma sát với không khí phát ra, khoogn gian xung quanh bị đốt lên nóng rực, người đứng xa 30 mét không tự nhủ được lùi lại. Hai tay được gia cố thêm kim linh lực đan chéo huyền hóa tạo ra một tấm nam thạch khiên dày tới 20 cm nghiêng tiếp một đao kia sắp đến rồi, một chân rút về sau thủ thế sẵn sàng và chạm.

Nói thì lâu, nhưng diễn ra lại rất nhanh, Văn Long đã tới phía trên

“Vút” cự đao được bỏ xuống, kiểm quan dài ra hơn nửa mét chiều dài cũng theo đó bỏ xuống,

-“Uỳnh” một tiếng, như tiếng boom nổ giữa màn đêm yên tĩnh, cách xa đó hàng cây số, linh thú cũng hoảng hốt rời xa phía phát ra xung lực kinh khủng đó.

Kinh lực nổ ra từ một cuộc va chạm trực tiếp kinh khủng quét ra bán kính 100 mét không còn một bóng cây nào, đất đá bị hất văng lên cao, sau đó mới rơi bộp bộp xuống đất.khối bụi bốc lên cũng nhanh chogns bị thổi bay ra ngoài.

Người ngoài có thể rõ ràng thấy, Doom nửa cơ thể là chìm xuống mặt đất, tấm khiên nam thạch cũng bị bỏ ra một vết nứt sâu hoắm, thiếu chút nữa bị chẻ đôi,mặt đất xugn quanh phạm vi gần trực tiếp nứt ra các đường nứt rộng tới nửa mét.

Không gian như tĩnh lặng, một âm thanh rất thanh tú nhỏ nhẹ vang lên, rất rõ ràng.

“Rắc “

Thanh cự đao xuất hiện một vết nứt ngay điểm va chạm với tấm khiên, vết nứt tiếp tục lan ra trên toàn thân kiếm, sau đó phần trên như mất điểm tựa rắc rắc vài cái, rơi hẳn ra ngoài, cự đao bị gãy làm hai.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Gặp lại

Văn Long học ra một búng máu, loạng choạng lùi lại, kinh lwucj làm linh lực phản phệ như thiết chùy gõ vào lồng ngực, mặc dù xương cốt không vỡ vụn, nhưng ngũ tạng chấn thương cực độ, có chút vết rách,mặt tái nhợt lão đảo khuy xuống, cahcs đó vài chục mét, Trần Minh cũng ở trong hoàn cảnh tương

tự, tay ôm ngực, máu từ khoe miệng tuông ra, nhưng vẫn cầm cự được không gục ngã. Nhưng kinh mạch lại nứt ra vài đạo, nếu không tỉnh dưỡng thời gian dài chắc sẽ không bình phục tốt được, bảo kiếm đã gãy, bảo khí như một phần của tu sĩ, người tu sĩ luôn luôn đặt một phần linh lực cũng như một góc linh hồn để luôn luôn giữ liên lạc và quyền khống chế tuyệt đối với pháp bảo của mình, pháp bảo bị phá vỡ chẳng khác nào tay chân bị chặt đi một đoạn giống nhau.

Về phía Bảo, tám khiên nham thạch lục giác trên hai tay đan chéo nứt ra rồi rơi xuống, xương tay răng rắc xuất hiện vài đạo vết nứt, miệng học ra một búng máu, hắc kim mai chóng chạy tới các vết nứt trên xương cốt tốc độ khôi phục, hai giáp IRONSUIT trên tay cũng dần mọc ra các điểm gồ ghề như ban đầu. Còn chưa kịp nghỉ hơi, chân còn chưa rút lên khỏi nửa mét mặt đất, đã thấy một đạo linh lực phong hệ phóng tới, không cần nhìn cũng biết là ai ra tay, chắc chắn là cái tên cơ hội kia rồi.

Mặc kệ thương thế, tay phải khê thu lại, một luồng khí xoáy phạm vi 30 mét bắt đầu nhanh chóng cuốn lên, đất đá, lá cây, mảnh gỗ đều bị cuốn vào xoay tít, vòng xoáy xoay quanh cánh tay phải màu đen kìa, dần dần tăng tốc, tốc độ quá cao sinh ra từng tiếng rít rít, ken két như tiếng rít gào của quỷ dữ, luồng xoáy to lớn thu hẹp lại, bị nén ở phạm vi rất nhỏ quanh tay phải, cánh tay chịu không nổi lực cũng run bần bần cả lên. Phùng một tiếng, hỏa diễm màu máu tuôn ra được cuốn và cực tốc quyền, một con lốc xoáy lửa thấp sáng rực bầu trời đêm. Linh lực tu lại với mật độ dày khủng khiếp, đất đá nửa mét đất đang chôn nửa thân người Bảo cũng nứt toát ra rồi vỡ vụn, giải phóng toàn bộ tư thế cho hắn.

-“Cực tốc quyền”.

Bảo hét vang như xả cơn tức trong lòng, cái tên này hắn khó chịu lâu rồi.

Lê Kiều Mào đã đợi đúng thười cơ thuanj lợi nhất để ra đoàn, nhân lúc hai tên vừa giao phong xong, là lúc mất cảnh giác và xuống sức lực nhất. Đây cũng nằm trogn kế hoạch ngư ông đắc lợi trước. Không ngờ tên Văn Long kia mạnh mẽ đến vậy, đánh cho tên gày ốm đến học máu, thời cơ là đây chứ đâu. Nào có chần chừ, linh lực đã tụ sẵn, hai tay đã quyết, là tuyệt học của hắn “Phong vũ”.

Thanh phong kiếm trên tay được tung lên không trung hóa thành Hàng trăm lưỡi phong kiếm giống hệt. Cũng bắt đầu xoáy lên, tạo tạo một luồng động lực không khí cực mạnh, đây là chiêu mua kiếm do hắn được truyền thừa từ gia tộc, là điểm mà hắn tự hào nhất. Mỗi đầu kiếm phong đều sáng lên ngay chớp mắt, linh lực đã tích tụ, một chiêu dồn toàn lực của mình. Lê Kiều Mào không tin một người què quặt như tên kia lại có thể chống đỡ nổi, cuồng phong do hàng trăm thanh kiếm như mũi khoan rít gào nơi giao chiến, chỉ loại trừ một nơi, đó là con lốc xoáy nhỏ nơi tay Doom, nó xoáy với chiều ngược lại và cháy lên nhờ một luồng hỏa diễm kỳ lạ.

—“Phong vũ”

Miêng hô to, Hai tay đẩy tới trước, hàng trăm lưỡi phong kiếm không chuôi đang xoay tròn theo mệnh lệnh, theo quỹ đạo hình cung quạt dồn vào một điểm, mục tiêu chính là tên ốm yếu miệng còn rỉ máu ở dưới kia.

Vút vút vút vút, tiếng hàng trăm thanh kiếm xoáy tròn lao đi trong đêm tối, khuấy động nên một trận cuồng phong dữ dội. Rất nhanh thì đã tới mục tiêu.

Bảo cũng miễn cưỡng tung ra cực tốc quyền, khoogn đủ thười gian tụ lực thêm nữa rồi.

“Booong” hai luồng cuồng phong va chạm nhau vang lên một tiếng chua chát.

Hai luồng xoáy ngược chiều nhau va chạm, không khí bị xé rách uốn éo, một luồng xoáy nhỏ với ánh lửa đỏ như màu máu đầu với một luồng xoáy siêu lớn được jtao jra từ hàng trăm mũi kiếm phong nhỏ.

Như một kỳ tích, luồng xoáy nhỏ như có một sức mạnh thần kỳ, xuyên qua từng tầng kiếm phong, mỗi nơi đi qua đều đánh vỡ vụn từng lưỡi kiếm, đi tới đâu luồng xoáy nhỏ đều xoáy ngược làm triệt tiêu đi luồng xoáy lớn đó. Như một vòi rồng bắt đầu từ cánh tay Doom bắn thẳng xuyên qua màn đêm như pháo hóa đỏ rực hỏa diễm, đánh âm vào lồng ngực Lê Kiều Mào. Lê Kiều Mào quả bất ngờ, không thể né tránh, không ngờ toàn lực của mình không thể đánh bại một tên mới vừa đuổi sức xong sao. Không thể tin được, thật không thể tin được.

Chỉ còn cảm thấy luồng xoáy nhỏ nhưng cực kỳ mạnh mẽ kia đánh vào ngực, một sự bỏng rát truyền đến, như từng lưỡi hỏa kiếm cắt vào da thịt, máu tươi phọt ra, xương ngực vỡ răng rắc, một đoàn ánh sáng trắng truyền đến giải thoát hắn, truyền tống châu đã vỡ.

Một sự ngỡ ngàng đến từ khán đài, không phải từ ĐÔNG hải, cũng không phải từ Duyên Hải, càng khoogn phải Tây Nguyên, mà là từ các học viên của Đại Học Viện, chiêu thwucs nyaf, biến hóa này, không còn nghi ngờ gì nữa, tên này đâu phải là Doom điếc gì đâu, mà là tên “tư chất mét sáu” a, là tên tư chất kếp duy nhất của khóa hai năm trước Đại Học Viện, nghe nói bị đuổi giết sau đó quay lại trả thù, giết một lượt 20 tên Lam Hoàng hội, rồi biến mất tiêu, không ai biết tung tích, Nay lại xuất hiện ở đây, còn đại diện cho trường đi thi “Tứ Lục Thiên Kiêu”, mà rõ ràng còn làm rất tốt, cực kỳ tốt, 1 thân chấp 2 thắng ĐÔNG hải và Duyên Hải liên thủ vẫn chiến thắng. Đáng vẻ oai phong lẫm liệt, nào đâu có pahir như kẻ bị giết hụt, gần chết, trọng thương gì đâu.

Các thầy cơ trong ban giám hiệu ngạc nhiên không thôi, có lẽ chỉ ngoại trừ thầy hiệu phó, dường như có vẻ biết từ trước rồi, trong đó thầy Phong có lẽ là kích động nhất, không những học trò cưng của ông có lỗi lực, còn có cả kim loại, rồi còn có cả hỏa lực, tam tư chất trong truyền thuyết đây sao, nhất định, nhất định phải bảo vệ nó khỏi bàn tay nhà họ Lãnh, nói đến phải nói là may mắn, Bảo bị nhà họ Lãnh săn đuổi 2 năm nay vẫn may mắn sống được, đến nay mới phát hiện được jmoajt người có lỗi thuộc tính, nếu không chắc chuyện này hắn cơ bản không bao giờ biết được,

Bỗng một người quá khích đứng dậy hét to

-“Hay lắm Doom ơ”

Sau đó hình như thấy mình sai sai, đành sửa lại

-“Hay lắm Bão ơi”

Nhưng hán vẫn thấy sai sai,, mọi người còn đang trong bất ngờ,

-“Hay lắm mét sáu ơi”

Đến câu này, mới có vài người nhwos lại chuyện cũ bật cười, rồi đồng loạt hô vang:

-“mét sáu, mét sáu, mét sáu.....”

3 khán đài còn lại không biết cái từ mét sáu là về ý gì, nhưng cũng suy ra được chắc chắn có liên quan tới cái tên như ác ma địa ngục trên màn ảnh kia, không ngờ tên đó còn giấu thân phận đối với chính trường của mình a. Mà cũng đúng thôi, một tên 3 tư chất rõ ràng phải được jgiaaus kín bưng, nhưng Đại Học Viện lại để tên khai xuất hiện như này. Chẳng lẽ bên trong còn rất nhiều tên như vậy sao,hay địa phương này có cách tạo nên tư chất thêm cho con người, tất cả mọi người không ai biết được, các thế lực thăm đánh giá lại thực lực của Nam Bộ, thật trọng hơn nhiều

Bão thờ phò một hơi, may quá “cực lốc quền” lốc xoáy lai xoáy ngược lại với luồng xoáy lớn của tên Kiều Mão kia, triệt tiêu hết cái mũi phong kiếm, và tên kia lại tập trung tấn công vào một điểm, Bão mới có cơ hội mà đổi đầu trực tiếp, lại không có đạn lạc ra gây tổn thương, nếu mà tên kia chơi kiểu tứ phương toàn kiếm thì Bão có mà khóc rộng, vì Bão chả có chiêu gì diện rộng để mà đối kháng cả, chỉ có thể chịu đấm ăn xôi thôi.

Leo lên khỏi hồ đất hai lần bị tấn công đã sâu hơn 3 mét rồi, vừa bước lên, chwua kịp nhìn xung quanh, một thân ảnh mềm mại đã lao vút vào lòng hán cho dù mặc cho IRONSUIT vẫn đang rực lửa, Bão hết hồn mau chóng thu hồi ngay IRONSUIT, cho dù vậy vẫn có ít mùi khen khét từ mái tóc kia truyền tới làm Bão xót xa không thôi, đơn giản, cái khí tức này, cái mùi hương này, một người con gái dmas không kiêng dè nhảy vào lòng hán chỉ có nàng mà thôi, Bão nhẹ ôm Băng vào lòng đỡ dành đi những tiếng thút thít, tay khẽ vuốt lên những đốt tóc cháy, cảm nhận hơi ấm tinh tằm từ nàng truyền tới, cơ thể mát lạnh đó như tảng băng xoa dịu đi cơn nóng như lửa đốt khi chiến đấu của Bão, bỏ qua mọi ánh mắt bên ngoài, Bão chỉ muốn thời gian dừng lại thôi, người con gái hán yếu thương, hằng lo lắng, từng vì hán mà tiều tụy, từng vì hán mà đau khổ, hán muốn bảo vệ nàng đến tận cùng, cho dù có sức mạnh nào ngăn cản, hán thà chết chứ không để nàng chịu thêm đắng cay nào nữa.

Nhẹ vuốt soogns lưng để dịu đi tiếng khóc của băng, một cảm giác ôn nhu truyền tới, cho dù là trong hoàn cảnh này Bão cũng có chút tư tưởng không tốt a, mau chóng ổn định lại tinh thần nhìn xung quanh, hán thấy đội cầu hán tới rồi, mặt tên Bình Tĩnh còn cười cười chọc quê hán nữa chứ, đáng ghét, kiểu gì hán cũng phải đá đít tên này, liếc nhìn thêm vài gương mặt thân quen, Diễm đang thụt thò đứng phía xa nhìn hán, biết không thể dấu diễm nữa, hán nhẹ gỡ ra mặt nạ mà lão đầu bạc giao cho.Gương mặt quen thuộc hiện ra, một thanh niên với làn da ngăm đen, đôi mắt sâu tahwnr đầy từng trải và diễm tĩnh, hàm răng trắng sáng nở nụ cười như chào Diễm

-“Hé lô bé đẹp, lâu rồi không gặp”

Không biết vì sao Diễm lại cảm thấy trong lòng có chút thất thoát, mặc dù Bão còn sống trở về như này, nàng vui mừng lắm, vui vì bạn trở về, vui vì Băng sẽ không còn buồn bã nữa, nhưng không biết có gì đó làm nàng có chút buồn phiền, giọng nói có chút ngập ngừng:

-“À...ờ, hé lô”, vừa vẫy tay vừa nói nhưng đôi chân như dính chặt vào mặt đất, không thể tiến lên tay bắt mặt mừng như những người bạn thân.

Về phía Băng, nàng đang ngập tràn hạnh phúc, lúc trước nàng rõ ràng cảm nhận được một chút hòa khí tức không biết từ đâu tới, nhưng rất gần, nhưng hết lần này đến lần kahcs, nó không một lần xuất hiện lại, rồi trong đêm di chuyển tìm thể bài với đội, từ phía xa truyền lại linh lực ba động, sát khí ngút cao, rõ ràng là có chiến đấu lớn, đến bây giờ chri còn một ngày, mọi trận chiến đều là ác liệt, cũng chính là cơ duyên cầu mỗi đội, không chần chừ nàng và Bình Tĩnh quyết định dẫn đội đi tới xem xét, không biết vì sao càng tới gần nàng càng cảm thấy thấp thòem lo âu, lại có một cảm giác hồi hộp, lôi kéo nàng phải tới giống vậy.

Khi đến gần, cái cảm giác quen thuộc kia, cái lốc xoáy nhỏ mà chắc chắn kia, cái lốc xoáy cuốn theo luồng hỏa diễm màu máu đó, không thể nhầm lẫn được nữa, chính là cậu chủ, tốc độ của nàng lúc đó có thể nói còn vượt qua phong thần pháp của Bình Tĩnh, đôi mắt không biết đã ướt đầm từ lúc nào, nướ mắt tràn đầy làm mờ cả cảnh vật phía trước, nhưng đôi chân vẫn không dừng lại, nàng biết cái gì đang lôi kéo nàng tới đây, hồi thúc nàng tiến tới nơi này, hạnh phúc dâng tràn.

Cậu chủ luôn luôn theo sau bảo vệ mình, luôn luôn dõi theo mình, chưa từng quên mình mình, nàng chỉ thật giận bản thân không biết điều này sớm hơn, vừa tới nơi, nàng lao ngay vào thân ảnh mang IRONSUIT kia, cái biểu tượng không ai thay thế được, chỉ có một ngừi duy nhất có được, nàng muốn nằm trong vòng tay người mà nàng yêu thương, đã hơn 1 năm rồi, trong bao nhiêu thất vọng, trong bao nhiêu tuyệt vọng, sau bao lần vấp ngã rồi đứng dậy, cuối cùng ngày này đã tới, tình cảm của một người con gái như bùng nổ, tuôn trào như dòng suối cạn lâu ngày, không một câu nói để thốt ra, mọi câu nói chỉ là vô nghĩa lúc này. Nàng được gặp lại cậu chủ rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Cuối cùng cũng đã tới

CUộc chiến nơi núi rừng âm u ban đêm đã trở thành một thước phim tình cảm ướt át, sền súa, 2 con người ôm nhau như ở phòng riêng của mình giống nhau vậy, cứ như vậy Bảo thấy hơi kỳ, cũng có một cảm giác khá quen từ xa tiến tới, quen không phải là người quen, mà là cách mà linh lực vận hành kia, rõ ràng hắn đã gặp trước đây, cùng một loại với tên người nhện bị hắn chặt giò lúc trước. Vậy tên tới đây hẳn là đồng bọn được tên Kỳ Đào cầu viện, hôm qua không tới, ngay lúc này dầu sôi lửa bỏng, đang ôm gái thì lại tới phá đám chứ.

Tay nhẹ gỡ Băng như con bạch tuột ra, ghé tai nói nhỏ như đổ dành,

-“Em lui ra sau lưng anh một chút nhé, a có người tới hỏi thăm”

Băng gương mặt đang giấu trong ngực Bảo, bị kéo ra mới để ý hàng trăm con mắt đang đổ dồn về phía mình, một tầng mây hồng dâng lên, đầu cúi gằm như tìm một cái lỗ dưới đất để chui xuống vậy, hai tay cầu cầu giấu áo đến nhăn nhúm, đôi chân ngọc lập bập lùi lại phía sau, miêng như lăm bằm nói với Bảo, mà dường như nói với chính bản thân nàng vậy

-“Dạ, cậu chủ.....

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Cố gắng cuối cùng

Thắc mắc vô cùng, như thế nào mà hắn cảm thấy được lời điện truyền tới nhỉ, rõ ràng chỉ là 5 thanh kim kiếm, mặc dù không có giết chết hắn nhưng cũng làm hắn giật mình ngã rơi khỏi vị trí a, nhanh chóng ổn định lại thân mình, Kỳ Đức chỉ cách mặt đất hơn 10 mét, biết không ổn nhanh chóng bay lên lại, nhưng rất nhanh thân ảnh giáp vàng kia vọt tới trước mặt, 2 đao vẩy cá chém ra, trên lưỡi đao còn gia cố lời điện xoèn xoẹt sáng choang, Kỳ Đức biết tên Doom này có lời lực, nhưng lúc này vẫn không hiểu như thế nào từ mặt đất mà có thể phóng lời điện lên cao đến như vậy, nhưng trước hết phải thoát khỏi phạm vi công kích tên kia trước đã, phải duy trì lợi thế trên cao.

Đôi chân sí bây giờ đã là một đôi chân chim to lớn, móng vuốt sắc bén cứng như thép đập tới hướng vào ngực đối thủ mà cầu xé.

“Bang“, song đao chạm với đôi chân chim gia cố kim lực cực kỳ rắn chắc bắn ra cả tia lửa, đôi vuốt sắc cực kỳ nhanh nhẹn tung đòn nguy hiểm về phía yếu hại đối thủ, đầu, cổ, ngực.... Bảo lại dùng tốc độ nhanh để áp sát tên người chim này. Hóa linh khi cuốn ra, kết hợp với kim linh lực của đối thủ, ion điện được tạo ra, lời ảnh thân pháp kích hoạt, thân ảnh Bảo như mờ đi trước mắt Kỳ Đức, tốc độ ngày càng nhanh, chỉ còn lại vết lời điện theo sau hình dáng đó.

Bảo biết hắn chỉ có vài hơi thở thườn gian bật lên độ cao 10 mét để tấn công, tên kia rất nhanh sẽ bay lên lại, không biết lần sau có may mắn lời cổ xuống được để đánh tiếp hay không. May mắn vì sao?, bởi vì Bảo phóng lên 5 thanh kim kiếm bao vây Kỳ Đức trên không, trong 5 thanh đó, 4 thanh được Bảo dùng linh lực gắn lên đó những ion điện âm, thanh thứ 5 được Bảo nối một sợi chỉ mảnh do kim thuộc tính huyền hóa ra, đương nhiên hoàn toàn biến mất trong màn đêm tối mù, cát bụi mịt mù như thế này. Đến khi đạt độ cao, Bảo chỉ việc truyền lời điện dương tính vào sợi dây đi lên thanh trường kiếm mà nó được gắn vào, lời điện sẽ phóng ra các ion âm trên các thanh kiekeems kahcs, không khác gì một cách phóng điện cách không. Nhưng thực tế chỉ là một chút tiểu xảo, lần sau tên người tên chắc chắn sẽ đề phòng hơn, sẽ cố gắng đánh rơi hết mất thanh kiếm đó, hoặc chỉ đơn giản nếu hắn may mắn đánh rơi đúng ngay thanh kiếm có gắn kim chỉ thì bẽ bề kế hoạch rồi.

Nghĩ tới đây, Bảo sực nhớ ra, hôm trước mấy tên Tây Nguyên bị đội hắn xử hết, đâu có ai kể về cuộc chiến giữa hắn với tên người nhện cho tên Kỳ Đức biết đâu, không chừng chiêu dương đồng kích tây lại có hiệu nghiệm a, he he.

Nhưng chưa kịp thực hiện, Kỳ Đức hai trường kiếm đan chéo chém ra một cặp kiếm khí quét tới, đôi cánh vậy mạnh một cái thêm hơn 10 chiếc phi kiếm dài khoảng 20cm hình dáng như lông vũ vút tới, đang lúc mất lợi thế vì không có điểm tựa trên không, Bảo chỉ biết dụa vào lời ảnh thân pháp né tránh phi tiêu, song đao đưa trước ngực đỡ kiếm khí đánh “Keng” một tiếng, phản lực hất Bảo văng xuống đất lưng đập vào đất đau điếng.

Giờ Bảo mới để ý, hắn còn không né hết phi tiêu, một cái cắm hẳn xuống chân a. Thầm nghĩ, “phải chi mình cũng có cánh thì thằng kia đít nở hoa rồi”, Giờ tên kia bay lại trên không, khó khăn rồi đây.

Hắc Kim nhanh chóng tràn lên chữa lành vết thương ở chân, trực tiếp hào tan luôn phần cảm sâu trong da thịt, phần ngoài mắt gốc rút keng xuống đất.

Kỳ Đức sau khi bay lên lại, một biến hóa tiếp tục trên cơ thể hắn, phần đầu người cũng dần dần mọc ra lông lá, mũi miệng bắt đầu nhô ra, háo thành lớp sừng cứng cáp dần huyền hóa thành một cái mỏ chim, chiếc đầu người đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cái đầu sí bằng. Chiếc mỏ mở to ra, một tiếng rống cất lên như những chiếc kim nhỏ cắm vào mang nhĩ mọi người,

“rétttttttttttt”

Tiếng kêu như một làn sóng cao tầng đánh vào tinh trí mọi người, rất nhiều người không chịu nổi đến tai bật máu chảy cả ra, cho dù có bịt tai thì cũng không tránh khỏi. Bảo chỉ cảm thấy một trận Oong Oong trong đầu, một cảm giác chóng mặt truyền đến làm hắn suýt té xỉu, hẳn là trực diện nghênh tiếp đòn này nên ảnh hưởng cũng là lớn nhất.

Đúng là hậu duệ của cổ thú, sức mạnh chỉ qua tiếng hú đã mạnh mẽ đến như vậy rồi, mặc dù chỉ đang ở linh thú cấp 3, cũng là quá kinh khủng.

Bảo không chần chừ nữa, nhanh chóng hai tay phát lên, 10 lưỡi kiếm không biết từ đâu xuất hiện sau lưng phóng lên bao vây Kỳ Đức, để đề phòng Bảo tạo hẳn 10 thanh kiếm, để xem tên kia có đánh rơi hết kịp khi lôi điện truyền lên không.

Nhưng điệu cười của Bảo tắt lịm, đôi cánh sí bằng to lớn vùng ra đánh rơi ngay thanh kiếm có gắn dây truyền điện câu hắn, mặt hắn ngu ra, không biết tên kia biết kế của hắn rồi, hay là bị may mắn rơi xuống đê vào đầu nữa.

“Hừ, ta không tin ngươi may mắn đến vậy, để xem bây giờ ngươi tính thế nào”

Vẫn là 10 thanh kim kiếm huyền hóa sau lưng, tay Bảo khẽ vẫy, lần này hắn nói tới 3 sợi dây mỏng kim loại, ít nhất cũng có một sợi còn lại a.

“Vút, Vút...”

10 thanh kim kiếm lại bay lên khóa chặt đường lui của sí bằng nhân, mắt thấy Kỳ Đức lại quạt cánh, đá chân, đứng ngay 3 thanh kiếm có nối dây của hắn, Bảo hơi bất ngờ, rõ ràng tên này nhận ra kế hoạch của hắn rồi.

Về phía Kỳ Đức, hắn đương nhiên nhìn ra mưu kế câu tên kia rồi, ngay lúc hắn rơi xuống lần đầu, đôi cánh của hắn va phải thứ gì đó rất mỏng, rất nhỏ nhưng lại có linh lực vận chuyển trong đó, nếu như hắn bình thường, rất có thể không thể nhận ra được, nhưng hắn đang trong biến thể, giác quan của linh thú là tinh tường không bàn cãi nên mới nhận ra được, định dùng 2 lần cùng 1 chiêu lên hắn sao?, đâu có dễ.

Đôi cánh lại mở rộng, linh lực gia cố làm đôi cánh sáng rực lên, Kỳ Đức xoay người vài vòng trên không, dùng lực xoắn đánh ra 2 lưỡi đao quang to lớn từ đôi cánh quét xuống mặt đất, tốc độ kèm theo độ cao làm 2 lưỡi đao mang mang khi thể kính người, tốc độ cũng là rất nhanh.

Bảo do hao tổn gần hết sức lực, vừa rồi lại tạo ra hơn 20 lưỡi kim kiếm, lại dùng linh lực phóng lên cao, cùng điều khiển lôi điện, hắn đã khá là đuối sức rồi, khí thế đao mang kia tới quá nhanh, còn đang thờ hồn hồn, Bảo giờ song đao lên trước ngực đỡ đòn.

Bình

Bảo bị đánh văng đi, khoe miệng rỉ máu, hai gót chân cày một đường đất hơn 5 mét mới dừng lại được. Chưa kịp thở, lại một tiếng kêu chói tai từ cái mỏ chim lại vang tới đánh bình bình vào màng nhĩ khiến Bảo không nhìn được, một búng máu phun ra, đôi chân khụy xuống, mắt như mờ đi.

-“Haha, hôm nọ người đánh em ta ra sao, hôm nay hãy nhận lấy gấp 10 đi, không phải anh hùng lắm sao, không phải mạnh mẽ lắm sao, đứng dậy mà chiến đấu tiếp đi chứ.”

Kỳ Đào buông lời trêu chọc, hắn còn muốn hành hạ tên này nhiều hơn nữa, không phải dễ dàng bỏ qua được, với tính cách tên Doom này, nhất định sẽ không chịu nhục mà sẽ đấu tiếp, rất đúng ý đồ của hắn a.

Mọi người cũng phần uất không thôi, Kỳ Đức rõ ràng đến sau, dựa vào sung sức mà ăn hiếp người, nay còn lên tiếng, càng chứng tỏ ra con người vô sỉ, nhưng cũng không ai phản bác, biết đâu chừng mình là tên thứ 2 bị hắn đánh. Nếu có chẳng chỉ là tiếng la ó, tiếng chửi bới đến từ các học viên Đại Học Viện bên ngoài khán đài, nhiều người tay nắm chặt vì lo lắng.

Bảo loạng choạng lui lại, được Bình Tĩnh và Băng đỡ lấy, Băng nào còn gương mặt xấu hổ nữa, một cổ lo lắng đang lên trong lòng từ bao giờ, rõ ràng lúc này chọc cười nàng chỉ là làm bộ, lúc này nào có giả vờ loạng choạng té, mà là quá sức thật a, lòng nàng thấy chua xót, mắt đã nhắm lệ chỉ trực chờ chảy ra, nhưng nàng không muốn làm cậu chủ lo lắng, cũng như bị cậu chủ coi là gánh nặng. Chưa kịp nói gì, nàng bỗng thấy gương mặt Bảo áp vào má nàng, tầng mây hồng lại một lần nữa dâng lên, mọi người cũng là bất ngờ không thôi, tên Doom này cũng quá ngoại hạng a, cũng quá biến thái đi, đánh nhau học cả máu mồm, máu mũi, đứng còn không nổi, thế mà còn bày đặt lợi dụng hôn gái, wtf?!, really??Fuck u

Bình tĩnh cũng không ngờ bạo dạng như vậy, cũng quay mặt chỗ khác vì không muốn làm Băng thêm xấu hổ,

Kỳ Đức nhìn thấy cảnh tượng đó cũng khoogn nhìn được cười:

-“Hahaha, thật là như vậy luôn, Nam Bộ ai cũng lầy như vậy sao, mấy giờ rồi còn hôn gái, chết đến nơi còn không lo, để xem người càn rỡ tới được bao giờ”

Đôi cánh to lạnh quấy lên cuồng phong, cát bụi bay mù mịt, mặc dù Kỳ Đào không rõ cảnh tượng phía dưới nhưng mọi người trên khán đài lại thấy rõ Doom giáp vàng trong nháy mắt chuyển thành lại Iron Suit, một tay đâm xuống đất làm đất đá văng lên theo cuồng phong tạo thành một màn bụi mỏng.

Kỳ Đào bắt chợt phát hiện ra một thân ảnh từ trong màn cát bụi cao vài chục mét đó liên tục phóng lên chỗ hắn, cũng là vị trí cao gần tới 50 mét,

-“làm sao có thể chứ, làm sao có thể chứ, chẳng lẽ hắn ta mọc cánh, nhưng quỷ tích di chuyển rất kỳ lạ, nào giống người có cánh đâu, mà theo một hình zig zag tiến lên chỗ hắn ha.

Rất nhanh guwogn mặt của Bảo xuất hiện cùng với một nắm đầm lốc xoáy lửa với luồng linh lực mạnh khủng khiếp ập tới, luồng xoáy bị nén lại với mức độ cực cao, cánh tay màu đen với dòng kim loại đỏ tỏa ra nhiệt độ làm không khí như muốn gãy ra,

Kỳ Đào quá bất ngờ, chỉ kịp gấp hai cánh tới trước mặt chống đỡ, đôi cánh to như 2 cánh cửa tạo thành một tấm khiên vững chắc che chắn phía trước. Nhưng Không như kỳ vọng, nắm đầm xoáy lửa kia xuyên qua lồng vũ được gia cố kim lực, đâm vào trên ngực hắn, một cảm giác rất buốt, nóng

đến cực độ thấm vào từng cm da thịt, xương sườn rắc rắc tiêngs vỡ vụn. Một âm thanh thanh túy vỡ vụn khác vang lên, hắn bị truyền tống ra ngoài trong tình trạng hôn mê bất tỉnh.

Cơ thể Bảo thoát lực, hắn đã mệt đến tận độ, để cố gắng tung ra đòn cuối này, hắn rõ ràng là không đủ, nhưng không biết từ đâu, một luồng khí đen tiến tới không dư không thiếu vừa đủ đã bù đắp lượng thiếu hụt kia cho Bảo tung ra một đòn kết thúc trận đấu. Cơ thể vô lực rơi xuống từ tầng không 50 mét, Iron Suit tự động thu hồi vì không đủ linh lực duy trì, hắc kính cũng chậm rãi chữa thương, trên cơ thể vết thương chỉ chút, nhiều vết còn hở ra đến tận xương trắng. Rồi cảm nhận một luồng gió cuốn đi, Bảo được Bình Tĩnh đỡ rơi nhẹ nhàng trên mặt đất.

Mặc cho xấu hổ, Băng vẫn lao về phía Bảo, đôi mắt đã ướt nhoe từ bao giờ, lúc này nào như mọi người tưởng tượng, nào đâu có cảnh hôn hít biến thái mà Bảo đã ghé vào tai nằng kế hoạch của hắn. Chính là lợi dụng lúc khói bụi tạo ra một đường đi lên phía trên kia. Rất dễ dàng, nằng huyền háo tại mỗi bước chân đi của Bảo, nơi đó đất đá đều bị nằng tạm thời đóng băng, tạo chỗ đứng cho Bảo dù chỉ trong tích tắc. Vậy là đủ rồi.

Ánh mắt nhìn về phía sau, Diễm cũng đã nhanh chóng vọt tới chữa thương cho Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Từ chối thầy Phong

Trận chiến cuối cùng đã kết thúc, Bảo cũng đã kiệt sức ngất đi, khán giả bên ngoài cực kỳ nhiệt liệt, hiện tại không còn tiếng reo hò cổ vũ nữa, chỉ là từng trận từng trận vỗ tay hoan nghênh, từng trận vỗ tay chúc mừng, nhiều trong đó là sự tán thưởng, sự thán phục tinh thần chiến đấu quả cảm của một thanh niên thoát khỏi mọi thứ đều thua xa người khác, cấp độ tu vi chỉ ở sơ tầng trung kỳ, tư chất mặc dù là tam tư chất nhưng linh vận mỗi thứ đều vô cùng mờ nhạt dường như không thấy, chứng tỏ phẩm chất của mỗi tư chất là cực kỳ thấp, càng trong đó là một cặp tư chất tương khắc, kim hỏa, dường như theo lẽ thường không thể song song cùng tồn tại, nhưng trước mắt mọi người đây là một ngoại lệ, không cần nghĩ cũng biết được sự gian nan khổ cực trong tu luyện là lớn đến dường nào, chỉ dựa vào cố gắng và nghị lực, người thanh niên ấy đã đứng lên trước những anh tài của các khu vực khác, giành lấy ngôi đầu bảng cho Đại Học Viện, nếu không có gì thay đổi, các đối thủ mạnh cạnh tranh cũng đã bị truyền tống ra ngoài, trận đấu này cũng là kết cục của cuộc thi năm nay, một lượt chơi mới, và quan trọng hơn, một sự trải nghiệm mới cho khán giả.

Vẫn như thường lệ, cuộc thi “Tứ Lục Thiên Kiêu” mỗi kỳ sẽ là một cuộc đánh giá lại sức mạnh của mỗi vùng, năm nay thế cân bằng có chút thay đổi, Đại Học Viện yên tĩnh mọi năm dường như có chút nổi sóng khiến các đối thủ dè chừng, một tên thiên tài rất khác biệt với các thiên tài trước đây, chỉ hơn 17 tuổi đã nổi đình đám trong đám anh chị đi trước, có một màn trình diễn quá ư hoàn hảo, các thế lực cũng có vài nơi có ý hợp tác, lôi kéo trong lòng nhưng cũng khá e dè Đại Học Viện. Bề tối vẫn sôi động rất nhiều không chỉ bề sáng lộ ra bên ngoài.

Nửa ngày sau, thời gian 1 tuần đã kết thúc, nam tử to con lại cùng 4 người khác tiến ra, linh lực lại cuộn lên, mất hơn 5 phút đan quyết phức tạp, một cánh cổng to lớn 7 sắc mở ra, đợi chờ các tuyển thủ của các đội trở về.

Bên trong bí cảnh hoang tàn, truyền tống của của mọi người đồng loạt vỡ vụn, tất cả mọi người như biết trước điều này rồi, đều nhắm mắt chuẩn bị cho quá trình truyền tống. Phía sâu trong bí cảnh, Bình Tĩnh cầm trên tay 5 chiếc thẻ bài tự do, miệng nở nụ cười, “không ngờ tên này cũng có đầu óc”, thầm khen Bảo một câu, lúc này một tiếng rắc, truyền tống châu trong lồng ngực nứt ra, hắn biết thời điểm kết thúc cuộc thi rồi, mắt nhắm hờ để cơ thể bị một luồng ánh sáng 7 màu cuốn đi.

Cánh cổng truyền tống trước mặt trăm ngàn khán giả rực sáng, vài chục luồng ánh sáng trắng bên trong phóng ra đáp xuống 4 vùng đã xác định trước, tại đó đã có vài người đứng sẵn, rất rõ ràng là những người đã bị loại trước đó,, tất cả khán giả đứng dậy vỗ tay tán thưởng cho một cuộc thi dài hơi rất tuyệt vời năm nay, cho dù là đội thua cuộc hay thắng cuộc đều đáng được tán dương, nhưng dù sao điểm chú ý vẫn là nam tử có một cuộc thi quá thành công năm nay.

Sau bao chờ đợi, khán giả thấy Bảo đang chậm chạp bước ra, hắn đang được Băng đỡ một bên, bên kia lại món bóng hồng khác, Diễm có chút đỏ mặt vì quá nhiều người nhìn đến vậy, về Băng mặc dù cũng có chút xấu hổ, nhưng phần lo lắng cho Bảo nhiều hơn nhiều, nằng vẫn rất ân cần chăm sóc cho hắn.

Mọi người những tưởng đáng nhẽ ra bước ra phải là một thân ảnh oai phong, cao ngời lẫm liệt, lấp lánh ánh sáng, tay trái tay phải giơ ra như superman, hay đại loại hét to vang lừng hay gì đó. Nhưng nếu nghĩ lại thì chiến đấu như vậy, kiệt sức và bị thương là việc đương nhiên, được đồng đội đỡ ra cũng là việc đương nhiên nốt. Nhưng mà bây giờ có chút hơi kỳ kỳ rồi, mỗi lần cứ tưởng hắn sẽ cool ngầu bước ra như boy lạnh lùng, I như rằng sẽ như này. hai tay hai em, lại là hai bóng hồng của giải đấu này, đương nhiên là hai hoa khôi của đội Đại Học Viện năm nay rồi, gần một nửa khán đài đổi ngay ánh mắt, hâm mộ hắn thành ánh mắt ghen ghét, rõ ràng là các nam nhân rồi, có ai mà không chứng kiến qua vẻ đẹp của hai nàng chứ, ai mà không có chút mơ tưởng, cuối cùng bị thẳng ắt ơ này nó hốt sạch, chắc chắn là lợi dụng bệnh tật để gần mỹ nhân đây mà.

Nhưng ngược lại với 3 phần tư khán đài, tất cả học viên Đại Học Viện đều biết chuyện của ba người Bảo Băng Diễm rồi, như chỉ chờ giây phút Bảo bước ra, tất cả mọi người như sóng dậy, đồng loạt đứng dậy hô to

“Mét sáu, mét sáu...”

Niềm tự hào hiện rõ trên gương mặt mọi người, tiếng vỗ tay như sấm, một số người không gấy nổi niềm vui, nước mắt nhẹ tuông trên đôi môi vẫn nở nụ

cười.

Vài người bị loại trước của Đại Học Viện cũng lao vào ôm chầm lấy đồng đội mà chúc mừng, mọi người đều đi qua chào hỏi Bảo, nào đâu còn vẻ khinh thường trước đây, khinh thường về khả năng làm đội trưởng khi thi đấu, sâu xa hơn là sự khinh thường trước đây về một tên tư chất siêu tặc, lại còn đánh boom cả khi tụ linh, một luồng hỏa diễm mạnh mẽ cũng không thể tạo ra được, mọi người vui mừng thiếu điều bế sốc Bảo lên mà tung hô, nhưng thấy cảnh tượng hân thụ thương như vậy nên cũng không làm quá.

Trên người quần băng như xác ướp ai cập, mặt cứ cúi gầm có vẻ rất đau đớn, hai tay quàng qua hai chiếc cổ trắng ngần của hai nữ tử, đôi chân bước đi chậm chạp. tóc có phần rũ xuống che đi một phần khuôn mặt.

Nào mấy ai biết được, thương thế của Bảo khang phục gần như hoàn toàn, hân chỉ đang giả bộ để được gần hai đóa hồng này mà thôi, giống như ai đó nói lúc này, chính xác là dùng bệnh tật mà gần mỹ nhân a. Hai luồng hương thơm con gái nhẹ nhàng sộc vào mũi, làn da mềm mại cạ vào hai tay, hai tay quờ quàng vô tình như cổ va vào những khối thịt ôn nhu không địa chỉ, thiếu điều làm hân xị máu mũi, hơi thở có chút gấp gáp, nếu giờ có ai tới giờ gương mặt hân lên, sẽ hiện ra một cái mặt mâm hai má đỏ hồng, đôi mắt lim dim tận hưởng, một vẻ mặt phờ phảnh ngu người. Có tất vài cái chắc cũng không tỉnh dậy đâu.

Nhưng thời gian tận hưởng cũng không mấy lâu, mọi người phải đứng tại nơi tập trung để làm lễ bế mạc và trao thưởng, về phần này Bảo không quan tâm lắm, nghe qua loa cho xong, thế bài đội hân đương nhiên nhiều nhất, mấy tấm thẻ bài tự do nơi đã tượng Bảo cũng ném trả cho Đông Hải, hai tên Văn Long, Trần Minh tính tình cũng không đến nỗi nào, chiến đấu cũng rất anh dũng không chút sợ sệt, không chút tính toán, cũng có khí khái nam tử, không như mấy thằng Lê Kiều Mảo với anh em Kỳ đà, kỳ nhông, Đông Hải giành được giải nhì năm nay, Tây Nguyên bị cướp hơn phần nửa thẻ bài đương nhiên xếp cuối cùng, mặc kệ cho Bảo đang giả chết nhưng hàng chục ánh mắt hình viên đạn nhắm vào hân đến từ Tây Nguyên và Duyên hải, dù sao kết quả khác biệt đến vậy cũng đến từ hân, cũng may Bảo bây giờ bị quần băng chặt kín người, nếu không hân cũng sẽ bị nhột mà chết. Và giải ba dành cho Duyên hải. Phần thưởng cũng theo thứ tự đó mà chia.

Kết thúc buổi trao giải, mọi người tập trung tại 4 lầu cao của đội mình gặp lại ban giám hiệu nhà trường, đang bập bễ đi từng bậc thang, Bảo không biết được một người đang rất nóng lòng muốn gặp hân, thế sống thế chết yêu thương hân.

Vừa đặt chân vào phòng là một không khí cực vui vẻ, các thầy cô tươi cười chào đón các học trò cưng của mình, về phần Băng và Diễm cũng có cô Thảo tới đón chào, Bảo như biết số phận của mình, cố gắng lết “cái thân tàn” của hân về một cái ghế gần đó, đứng cả buổi ngoài kia cũng làm hân ể oải lắm, nhưng hân chỉ mới bước một bước, một thân ảnh xoẹt tới chặn trước đường hân đi, nhanh hơn cả tốc độ quan sát của Bảo, hoảng hồn Bảo thối lui vài bước đưa tay đang băng bó lên thủ thế, mặc dù hân biết nếu người kia muốn tấn công hân, cơ bản là hân né không được, đỡ đòn càng không xong, nhưng nhìn nụ cười của người đàn ông đó Bảo biết ông ta không có ý xấu a, với cả kẻ xấu làm sao dễ dàng vào được phòng này chứ, nhưng nhìn ánh mắt có phần muốn ăn tươi nuốt sống hân, Bảo cũng không khỏi rung mình đưa tay lên che ngực giống như con gái nhà lành bị mấy tên lưu manh sàm sỡ vậy. Dù sao Bảo cũng là trai thẳng a, không phải 3d đâu mà có ý.

Dường như thấy mình không phải, thầy phong ho khan một tiếng lấy lại vẻ tự nhiên.

“Xin tự giới thiệu ta là Phong, có lẽ em chưa học qua ta nhưng ta cũng giống như em, ta là một tu sĩ lỗi hệ, chắc chắn trong trường này không ai xứng đáng làm thầy của em hơn ta, thế nào?? được chứ?”

Mọi người trong phòng cũng chuyển hướng chú ý đến cặp thầy trò bên này, ai cũng biết thầy Phong muốn nhận Bảo làm học trò riêng, thậm chí là đệ tử nhiều đến mức nào, mấy trăm năm qua có thấy học viên lỗi hệ nào trong Đại Học Viện đâu, như không phụ sự kỳ vọng của mọi người, câu trả lời rất nhanh chóng được Bảo nói ra:

“Không”

Chung hững, là tâm trạng mọi người lúc này, cũng quá bất ngờ a, nếu như không thích thì có thể lựa lời mà nói, dù sao cũng không nên từ chối ý tốt của người khác phũ phàng vậy chứ, chưa nói tới thầy Phong cũng là một người tu sĩ mạnh mẽ hàng đầu của Đại Học Viện, hơn hết thầy chính là ít ỏi một người tu sĩ lỗi hệ của Nam Bộ, rất thích hợp với Bảo, một người cũng mang lỗi lực

Nhưng Bảo khi nghe tới thầy là một lỗi hệ tu sĩ thì cũng không ngạc nhiên lắm, trước đây chẳng phải lão đầu hói cũng là một người lỗi hệ tu sĩ đó sao, mạnh mẽ hơn người trước mặt đâu chỉ đếm được đơn giản vậy, nhưng lý do lớn nhất hân từ chối, bởi vì tư chất của hân không hề có lỗi linh lực, mà chỉ là lỗi điện tự hân tạo ra, về bản chất là hoàn toàn khác nhau với lỗi linh lực trong tư chất, theo thầy Phong học chắc chắn không có tiến xa được, với cả hân tự tin lỗi ảnh thân pháp bí kíp mà lão đầu bạc tóc kết qua hàng ngàn năm chắc hân sẽ hơn nhiều so với kinh nghiệm của thầy Phong đối với lỗi lực, cho nên Bảo không chút do dự mà chối từ đề nghị có lẽ vô văn hấp dẫn này.

Thầy Phong cũng ngệt ra nhưng cũng bình tĩnh rất nhanh, thầy cũng biết một người như Bảo sẽ có sự ngạo nghễ riêng của bản thân, đột nhiên có người tới đòi làm thầy tất nhiên là không đồng ý rồi. Vẫn rất hài lòng với câu trả lời này

“Được rồi, ta cũng không ép em, nhưng khi về trước ta sẽ yêu cầu an toàn tuyệt đối cho em nên em cứ yên tâm, với cả bất cứ điều gì khuất mắt trong tu luyện, kể cả có cần tài liệu tu luyện về lỗi lực ta cũng sẽ có cho em, kể cả lỗi thạch hoa ta cũng có 2 cánh ở đây, em tu luyện lỗi lực chắc có tìm hiểu về nó rồi đúng không?”

Thầy giáo Phong vừa vỗ vai vừa cười haha bước đi, miệng cười rất đắc ý, càng lúc ông càng hài lòng về thanh niên này, một tu sĩ muốn thành công phải có sự kiêu ngạo riêng của mình như thế, điều này làm ông nhớ về một thời thanh niên trai trẻ của mình, cũng từng là một nam nhân đầy hoài bão, đầy tính ương ngạnh đó sao.

Không còn vẻ hừng hực như muốn ăn tươi nuốt sống Bảo nữa, ông lùi lại nhường chỗ cho các giáo viên khác tiến lên thăm hỏi thương thế của Bảo, lúc

này đây hấn vẫn đang trong tình trạng quần băng đầy người, vết thương tề le.

Cô Thảo cũng đi cùng 2 nàng học trò cùng đến chăm sóc Bảo, dù sao cũng thuộc lớp cô dạy nên cô khá là quan tâm, trước đây cô cũng đặt niềm tin vào Bảo từ khi mới tập tành học các bài đầu tiên, nàng thấy được sự cố gắng, sự cố chấp trong tu luyện của Bảo, và bây giờ đúng như nàng nghĩ, Bảo đã rất tiến bộ rồi. 2 cô nàng chăm sóc Bảo đã khiến hấn rất phê rồi, bây giờ là hấn 3 đóa hồng, mỗi người một nét riêng. Diễm một nét đẹp ngây thơ trong sáng, pha chút hồn nhiên xinh xắn, Băng đẹp một cách tinh khiết, thanh tú và cực kỳ dễ xấu hổ một cách rất dễ thương, cô Thảo Bảo vẫn chưa tiếp xúc nhiều, nhưng cái nét đẹp một cái khiêu gợi và thanh thực đó khiến bao chàng trai đều muốn chinh phục.

Thầy hiệu phó vừa đi tới vừa cười cười, hai tay chấp sau lưng một cách rất thoải mái, nào đâu có vẻ lo lắng thương thế cho tên học trò thảm thương này, đương nhiên ông biết được tốc độ hồi phục của Bảo là khủng khiếp tới mức nào, mặc dù thấy hấn giả vờ tia gái nhưng ông cũng không bóc phốt làm gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu hướng tới 3 cô gái, 3 nàng hiểu ý nhẹ lùi ra nhường chỗ lại cho 2 người nói chuyện.

Bảo cũng khá tiếc nuối, nhưng biết thầy hiệu phó có điều quan trọng cần nói nên cũng thần trọng lắng nghe.

–“Đây rồi, coi như cậu hoàn thành lời hứa, hôm nay ta có đem quà từ người đó gửi cho cậu đây,”

Vừa nói thầy vừa đưa ra 1 nửa cây hoa màu trắng xám, rất tầm thường nhưng cũng rất đặc biệt, không thể nhầm lẫn ở đâu được đang để trong một hộp ngọc, không thể nhầm lẫn, Bảo đã thấy trước đó rồi, một nửa đóa lời thạch hoa, không ngờ lão bạc đầu cũng quá chu đáo a, lo cả đường tu luyện lời lực của hấn sau này.

Bảo cũng không ngu gì mà không lấy, bị lão hại quá nhiều, cũng phải lấy chút lợi tức chứ, dù sao cũng hoàn thành lời hứa rồi, về phần cái mặt nạ đương nhiên không trả rồi, có mà mơ.

Đúng như Bảo nghĩ, thầy hiệu phó sau đó có hỏi về chiếc mặt nạ, nhưng được Bảo nháy mắt, thầy cũng chỉ cười qua loa rồi xoay người đi để lại câu nói

–“thật không may, không may, mặt nạ lúc chiến đấu bị rơi mất rồi, thật không may”

Biết thầy giúp mình, Bảo cũng cười tươi bắt đầu trở về phòng dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị về Đại Học Viện. Bảo cảm nhận có một luồng khí nào đó rất lạ trong cơ thể, hấn cần thời gian để khảo nghiệm lại, nếu là độc tố phải nhanh chóng thanh tẩy ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Về thăm nhà

Lại ngồi thêm cả tuần lễ để phi thuyền đưa cả đội về đại học viện, như một nhóm nhạc ngôi sao Hàn Quốc tới Việt Nam, như mẩu đường nhỏ giữa bầy kiến, mọi người trong đội tuyến được mọi người ở Đại Học Viện chào đón một cách nồng nhiệt nhất, toàn bộ tình hình cuộc thi đều được truyền hình về tận Đại Học Viện, sự quả cảm, sự kiên cường, tình hình những phút giây căng thẳng tim, hay những phút tỏa sáng của Bảo, rồi những phút chiến thắng đầy xứng đáng của toàn đội đem lại niềm tự hào cho toàn trường, mỗi người đều dường như cảm thấy chính bản thân mình trong cuộc chiến đó, mỗi người đều cảm thấy thư sướng đơn giản bởi vì mình học cùng nơi với các người này, dù sao cũng có cái để ngẩng cao đầu a.

Bảo cũng muốn ở lại chia sẻ những khoảnh khắc này với mọi người, nhưng suy nghĩ kỹ lại, toàn những người trước đây không khinh thường thì cũng ghê lạnh mình, nên hấn dự định sẽ trốn về phòng cũ của mình để tìm hiểu luồng khí lạ trong người, nhưng bỗng nhiên hấn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, cũng là người bạn duy nhất của hấn ở Đại Học Viện, Bảo lại lòi ra cái mặt nạ lão đầu bạc đưa cho, linh lực khẽ vận tạo ra một gương mặt khác rất tầm thường, trà trộn vào trong đám người đi quan chiến để ra khỏi phi thuyền, len lỏi qua đám người kéo Tiến đi, Tiến quá bất ngờ khi bị người khác lòi đi như thế, nhưng với sức lực thể phàm đỉnh phong lại không thể có chút kháng cự, bị kéo ra xa khỏi đám người, hấn mới nghe được một giọng nói quen thuộc.

–“ Ê tiến, tau thèm thịt gà quá, không mấy lại qua nhà mầy làm nót con gà kia đi, cơ mà mầy còn nuôi gà hông?”

–“A ù, mầy hà Bảo, bị đánh quá bạn bè nhận không ra luôn mầy”

Tiến vừa khám xét khuôn mặt của Bảo vừa nói, hấn cũng biết việc Bảo bị ám sát, sau đó 1 năm lại trở về trong đêm tối, xoi tái một lượt 20 thẳng, nhưng trong đêm mịt mù không thể nhìn rõ mặt, bây giờ mới có cơ hội, thật tội nghiệp thằng bạn của mình, bị đánh đến ba mẹ nhận không ra, giờ xấu trai vãi linh hồn, gái nào mà thèm yêu nữa, với ánh mắt cực kỳ đồng cảm Tiến gật đầu khoát vai Bảo đi về phía Khu học sinh nghèo vượt khó bên kia ngọn núi, vừa đi từng ký ức xưa tràn về, khi mới chập chững tập tành linh thuật, từng ngày tới trường, hay mỗi lần đi thăm Băng và Diễm hấn đều đi qua con đường này, mặc dù không lát đá xanh trắng lè như khu chính Đại Học Viện, nhưng cũng được lát đá hoa cương nhìn khá cầu kỳ, xen giữa những mặt đá là cỏ xanh mọc lên được cắt ngắn rất gọn gàng, hai bên được trồng hai hàng cây cao trong gió xào xạc nhẹ dong đưa, con đường bình thường rất rộng cũng đầy ắp người, nhưng hôm nay mọi người đã tập trung ở quảng trường chào đón đội thi đấu về rồi, đường lớn chỉ hai thằng bạn thân đi, mặc dù heo người nhưng vẫn âm ập, hoàn cảnh hai đứa gần như nhau, từ dân tình lên chịu bao nhiêu áp lực chèn ép, không hèn mà thân, rất nhanh thì Bảo và Tiến về tới khu mình ở, Bảo ngờ ý muốn về thăm nhà một chút, dù sao cũng có ít đồ đạc còn ở đó, hơn hết là cái cảm giác một ngôi nhà cho dù nhỏ nhưng nó cũng gần bó với Bảo lâu rồi, Tiến đương nhiên biết điều này, vẫn gương mặt đầy thương hại nhìn thẳng bạn vỗ vỗ vai cho nó về thăm nhà, còn bản thân về làm thịt gà trước.

Vẫn căn nhà đó, vẫn tán cây to lớn cao tới 30 mét trước sân nhà, thân cây phải tới cả chục người ôm mới hết, tán cây xum xuê luôn luôn xanh rờn cho dù thười tiết có thế nào, cho dù có là mùa nào, như biết Bảo trở lại như vậy, tán cây không gió vẫn rung lên xào xạc, nếu như người kahcs không biết thì Bảo cảm nhận được rõ ràng, cái cảm giác quen thuộc này không đến từ căn phòng nhỏ kia mà đến từ cỏ thụ này, nó dường như có gì đó đồng chất đồng ương với linh lực trong cơ thể Bảo vậy, mỗi lần đến gần hẳn luôn cảm thấy thư thái, mọi mệt mỏi rất nhanh bay mất đi.

Tiến vào nhà, Bảo khá bất ngờ, cảnh tượng trong phòng đều không đổi, ngay cả đến những chi tiết nhỏ nhất đều nguyên vẹn, quần áo đều được là phẳng và gấp gọn gàng trong tủ đồ, chiếu gối đều sạch sẽ, hạt bụi cũng không có, mạng nhện trên tường cũng không nốt, nếu như có điều gì đó khác, đó chính là có thêm vài bộ quần áo nữ nhân cùng mùi hương dịu nhẹ trong phòng, mà cái mùi này hẳn quen, là Băng, cái mùi hương nhẹ thoảng này hẳn đã có cơ hội cảm nhận rất nhiều lần rồi, mà lần nào cũng làm hẳn thương thức không thôi, muốn đi kiểm tra phòng tắm một chút, nhưng rất nhanh khi tới cửa Bảo phải quay mặt ra lại, trong đó có vài món đồ nhạy cảm của nữ nhi a, chắc chắn băng đã tới đây ở khi hẳn mất tích, nghĩ tới đây một cổ ảm áp dâng lên trong lòng, không ngờ Băng cũng quá tình cảm như vậy, lại yêu thương hẳn nhiều đến thế, thậm thán may mắn, một người không có gì đặc biệt, mặt xấu, khoai thì không to lại quen được người như nàng, phải biết quý trọng a, vừa ngần ngại vài giây vì cảnh tượng trong phòng tắm, Bảo quay lại bước ra thì hoảng hồn.

-“Cậucậu chủ.....”

Băng mặt đỏ bừng lao tới hắt văng Bảo qua một bên trên đường chạy như một chiếc xe ủi công suất lớn, lao vào phòng tắm như một cơn gió dọn sạch sẽ những gì của nàng ở trong đó, những thứ có lẽ đã phơi bày trước mặt người con trai nàng thích rồi, nàng chỉ thiếu điều tìm một cái lỗ chui xuống để trốn, nếu được chắc nàng sẽ tiêu diệt Bảo để bịt đầu mối luôn, nhưng hẳn là người nàng yêu mà, mắng còn không nỡ, lấy gì là mà đòi tiêu diệt, tai vì Bảo mất tích quá lâu, nàng đã ở đây cả năm trời, đây như nhà của nàng vậy, cố gắng giữ lại những gì của Bảo để chờ hẳn về, nhưng nàng nào có ngờ chỉ 1 tuần đi thi “Tứ Lục Thiên Kiêu” Bảo lại trở về trong lúc này chứ, lại còn theo nàng đi thi nữa, bất ngờ còn chưa hết, vừa về tới nàng vì mãi chia vui với bạn bè, mãi lúc sau nàng mới không thấy Bảo nữa, bỗng nghĩ tới Bảo sẽ về thăm phòng vì Bảo là người có tính hướng nội, khá ít giao lưu chỗ đông người, chỉ nghĩ tới đó mặt nàng đã đỏ ửng lên, với tốc độ ánh sáng nàng lao đi nhưng mọi việc vẫn không kịp rồi, mấy thứ xấu hổ bị cậu chủ thấy hết tron rồi

Cảnh tượng như mấy năm trước ở Daklak lúc còn nhỏ lại quay trở lại, nàng lại run lấy bầy, hai má đỏ ửng nép sát góc tường nhìn Bảo với ánh mắt khá sợ sệt, vì lúc Bảo quay ra mặt hẳn cũng có chút vẻ phê phê, không đáng sợ sao được, nàng đâu biết Bảo lúc đó đang vì cảm kích nàng biểu hiện ra như vậy.

Nhìn Băng như vậy Bảo cũng phì cười, nhưng cái gương mặt cute đó khiến Bảo kích thích vô cùng, kiểu ngại ngùng này càng khiến con thú trong lòng hẳn trời dậy a,Bảo bày ra cái vẻ mặt đê tiện, liếm mép như một con hổ đói từng bước tiến gần đến phía Băng, nàng đã đứng sát góc tường, hai tay vì giấu vật gì đó mà đã đưa ra sau lưng, gương mặt quá xấu hổ mặt đỏ lên cố gắng nhìn sang hướng khác, nếu có thể nàng sẽ bỏ đi, nhưng nàng sợ bỏ đi lại không có cơ hội gặp Bảo nữa, dù sao cũng mới được mấy ngày, nếu hẳn lại bỏ đi vài năm thì nàng ân hận cũng không kịp.Chi biết đứng trân chịu trận, tiếng bước chân của Bảo như tiếng trống đánh vào lồng ngực nàng, tim đập càng ngày càng nhanh, hơi thở có phần dồn dập.

Băng chỉ biết run giọng

-“Cậu chủkhông được được tới đây,không được...”

Bảo từ từ tiến tới,mặc cho giọng nói đe dọa kia cất lên, gương mặt kia ở gần lắm rồi, cơ thể khiêu gợi kia ở gần lắm rồi, cảm nhận hơi thở của Băng Bảo cũng thấy rạo rức không thôi, gió lùa cửa sổ làm mái tóc đen nhẹ bay, tà áo nhẹ đung đưa, không khí mát mẻ nhưng lòng người nóng như lửa đốt, mặt gần mặt, ngực gần ngực, tay phải Bảo nhẹ nâng chiếc cằm trắng nõn nà kia lên, đôi mắt như giọt sương kia vẫn nhắm chặt có vẻ chịu đựng lắm, hai tay nhất quyết vẫn giấu sau lưng, từ từ sát lại, hai hơi thở như hòa quyện, hai con tim như chung nhịp đập, khẽ nhìn đôi môi đỏ thắm mọng nước đầy khiêu khích kia ở phạm vi gần như thế này, cho dù người cứng rắn đến đâu cũng phải tan chảy, nhẹ cúi đầu Bảo làm cái việc mà người ta nói là nụ hôn đầu đời của mình với người con gái hẳn yêu thương, với người con gái sẵn sàng hy sinh tất cả vì mình, bỏ ra hằng năm trời phai nhạt nhang sắc, sức khỏe để đi kiếm tìm hẳn, một bóng hình yếu mềm nhưng lại kiên cường không thôi, một bóng hình mạnh mẽ đó nhưng lại ý lại vào hẳn vô bờ bến, còn có gì có thể ngăn cản tình cảm của hai con người, của hai trái tim cùng thôn thức như lúc này, đặt môi mình vào đôi môi đỏ mọng căng mọng kia, cảm nhận cái mềm mại từ bờ môi ấy, cảm nhận từng con run rẩy từng cm trên cơ thể Băng, cảm nhận cái hơi thở dường như nín lại, lại dường như hôn hên hẳn lên, Bảo biết đây là lần đầu của cả hai đứa, một cái cảm giác khó tả dâng lên trong lòng, lâng lâng không dứt, thời gian như ngừng đọng lại, chỉ có con gió nhẹ vẫn nhẹ thổi qua khung cửa sổ, xào xạc xào xạc. Một tay Băng không biết từ bao giờ đã đưa tới trước mà nắm chặt vai áo của Bảo, lần đầu tiên của nàng, không ai khác, nàng muốn dành cho người con trai trước mặt này, nụ hôn đầu đời một người con gái lại đến quá bất ngờ, nếu không giữ chặt Bảo, có lẽ nàng đã đứng không vững nữa, điều này vượt quá sự chịu đựng của nàng rồi.

-“À hù, băng ơi, sao chạy nhanh quá vậy, shop mua đồ giảm giá 90% hả?”

Xa xa tiếng Diễm vọng lại đánh thức hai con người đang làm chuyện mờ ám, không ai nhắc ai, như 2 tên tội đồ lật đặt lù lại, đúng là có tật giật mình a, Bảo phóng một mạch ra ngoài chạy về phía nhà Tiến, trước khi đi còn không quên nhắc Băng tới nay đến nhà thằng Tiến ăn gà, mặc dù không biết mình đã phạm tội gì, nhưng Bảo như ma đuổi vậy, ngay cả lời ảnh thân pháp cũng được triển khai triệt để, nhanh đến nỗi băng còn chưa kịp đồng ý, cơ thể vẫn còn run lấy bầy ngồi sụp xuống trên giường, hai tay bầu chặt gấu áo đến trắng bệch cả ra, hơi thở mới bắt đầu dịu xuống.

-“À không, tại ta để quên đồ sợ Bảo tới thấy được nên ta chạy về đây cất đi”

-“Ồ, thế có kịp không?”

Diễm nhẹ hỏi, sau đó nghe Băng trả lời rất nhanh, nhưng lại khá ngắt quãng:

-“À...Ừ...à...kịp chứ, kịp mà”

Nhưng suy nghĩ kỹ lại Diễm cũng không nghi ngờ gì, chắc chạy nhanh quá nên Băng bị mệt thôi, chả phải trên người còn lấm tẩm mồ hôi,hơi thở khá hỗn

hên đó sao, với cả đồ đặc muốn cất cũng đang cầm trên tay đó rồi, chứng tỏ Bảo chưa tới đây.

Như để tự giải vây, Băng lên tiếng sau khi cố định thần lại

-“À Diễm, tý qua nhà Tiến ăn thịt gà nhé, nãy Tiến qua mời”

Diễm cũng biết Tiến lâu rồi, là bạn khá thân của Bảo, cho nên cũng không do dự đồng ý, nói gì chứ thịt gà không ai chê được à, nướng lên là tuyệt vời, nghĩ tới thôi cũng làm chảy nước miếng. Lập tức kéo tay Băng đi tới phía nhà Tiến luôn, không nghĩ ngợi.

Bảo sau khi tới nhà Tiến, thấy Tiến vừa làm xong gà, hân đang vui trong lòng, quyết định trở tài nấu ăn, dù sao trước đây sinh viên hân cũng phải tự lập, tự túc hằng ngày, nếu ăn là chuyện nhỏ, các món nhậu, các món ngon càng khỏi bàn.

Nhân tiện có gà thì món đơn giản mà ngon nhất cho 4 người ăn là món lẩu gà rồi, vậy thì nấu lẩu gà ớt hiểm đi, chuẩn không cần chỉnh.

Tay nhẹ nâng, huyền hóa ra một cái nồi kim loại, cùng thêm cái lò mới tinh, đúng là có linh lực hệ kim cũng tiện quá ha, chặt gà, ướp hành tỏi, để có vị cay ngon thì tiêu đương nhiên phải có, nhưng ở thế giới này lại không có tiêu, theo sách hân đọc được ở thư viện thì có vài loại lá có mùi vị gần giống nên dễ dàng thay thế, lẩu ớt thì không thể thiếu ớt rồi, một nắm ớt hiểm được Bảo thả vào, chỉ mới bắt nổi lên thôi thì mùi thơm đã nứt mũi cuốn đi xa, xa tới trên đường đi của hai cô nàng Diễm và Băng.

Nước miếng chảy thành dòng, Diễm liên tục kéo tay Băng đi nhanh hơn, Băng cũng phải bật cười khi thấy cái việc thèm ăn tới mức độ này của cô bạn thân, đôi chân cũng cuốn lên mặc dù không biết sẽ đối mặt với cậu chủ như thế nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Phù Đồng Côn

Sau bao nhiêu trận chiến, bao nhiêu tranh đấu, bao nhiêu bon chen hôm nay mới có được ngày yên lành, 4 đứa không chút bận rộn ngồi sum vầy bên nồi lẩu, đã lâu lắm rồi Bảo không có được cái cảm giác này, cái cảm giác ấm áp, vui vẻ đến từ những người bạn cùng lứa, làm hân nhớ lại lúc còn sinh viên, mấy thằng bạn mặc dù rất can rờ nhưng cũng rất vui vẻ, thân thiết, tình cảm. Hơn hết đây còn có cô gái mà hân yêu thương, cảm giác ấm áp không thể tả được, cái gì mà hân ước muốn, cái gì mà hân mong mỏi, một cuộc sống bình yên, tự do tự tại đây ắp tiếng cười như thế này đây, rất đơn giản nhưng cũng quá khó khăn để có được, cả trong hai kiếp người, khát khao chỉ có một, nếu kiếp trước đã làm không được bởi vì vụt khỏi tầm tay hân, nhưng lần này hân có thể làm chủ, sẽ không ai nắm lấy cuộc đời mình, hân sẽ tự xây dựng một gia đình riêng của hân, nhưng ở thế giới này hân cần hơn là một gia đình, lớn hơn phải là một thế lực, như thế mới có thể kẻ cao gối mà ngủ yên được.

Tiếng Diễm kéo Bảo ra khỏi suy nghĩ:

-“Bảo đâu biết ra món hay quá vậy, bữa nào chỉ Diễm nấu với hen, mà thôi, bây giờ Bảo ở lại đây luôn rồi nhì, thế thì hai đứa Diễm chỉ việc tới ăn thôi, nhé, nhé”

Vừa nói Diễm vừa huých vai Băng để lôi kéo sự đồng tình, Băng cũng bót xấu hổ vì suy nghĩ lại không ai biết việc lúc đó cả, tui cười gật đầu. Bảo cũng rất vui vẻ

-“Xời, món này đã là gì, còn nhiều món ngon hơn cơ, Bảo chưa ra tay thôi”

-“Thật hả, hả, hả,”

Mắt Diễm bây giờ còn to hơn cái chén chóp chóp đôi mắt long lanh hứng khởi, đôi tay nắm chặt như vớ được thứ gì đó tuyệt vời lắm.

Ăn nhậu no say, Bảo trở về phòng mình, mặc dù mùi hương con gái vẫn còn đây nhưng quần áo đồ đạc đã được dọn dẹp sạch sẽ, nghĩ lại việc lúc chiều Bảo cũng thấy lâng lâng, cảm giác phê vẫn còn đọng trên môi, làn môi mềm đỏ, mùi hương đó, cái sự run rẩy đầy khoái lạc đó, hân quyết định tối nay không tắm, không đánh răng để lưu lại cảm giác này.

Lại như lúc xưa, Bảo xách ghế ra ngồi dưới gốc cây để tu luyện, cái cảm giác quen thuộc lại tràn về, bàn tay sờ nhẹ lên thân cây cho hân một cái cảm giác gắn kết kỳ lạ, mặc dù không biết vì sao nhưng rất gần gũi, một phần ôn nhu lại có một phần lịch sử tang thương, cho dù như thế nào Bảo vẫn chưa thể lý giải được, nhưng bây giờ hân cần làm nhất chính là kiểm tra lại cơ thể mình.

Ngồi xếp bằng lại, tay để thiền, linh lực nhẹ vận hành cùng với hắc kim một vòng thân thể, kiểm tra từng ngõ ngách kinh mạch, hân phát hiện ra luồng khí đen kìa rất mỏng manh, nhưng lại cứng rắn vô cùng, rất đều đặn xoắn lấy 3 luồng khí trong người hân là vàng kim, đỏ và lôi điện, không chút đối kháng nào với nhau, tạo thành một đường xoáy linh lực rất bắt mắt chạy theo kinh mạch lan tỏa ra từng cơ thể, nhưng Bảo muốn biết luồng khí đen này đến từ đâu, lần theo luồng khí này rất khó, bởi vì nó rất mỏng, lại dường như hông có điểm đầu và điểm cuối, cứ như vòng tuần hoàn lặp lại giống nhau vậy, nhưng không thể không biết nó từ đâu được, nếu như chất độc không phát tác ngay, mà ỉm lâu ngày mới bùng nổ thì chả khác gì boom nổ chậm, Bảo tự dặn lòng chỉ cần phát hiện một chút nghi ngờ nào hân sẽ trực xuất luồng khí này ngay lập tức.

Hơn 2 tiếng đồng hồ dò tìm theo luồng khí đen cuối cùng Bảo tình thấy một nhánh rất nhỏ dường như không thấy chạy ra khỏi vòng lặp, rất chậm sợ mất dấu Bảo lần theo, nó đi vòng rất ngắn rồi tiến ra sau lưng, đến đây Bảo mới hoảng hồn, nó dần thẳng tới tới hình rùa con trên lưng hắn, nhưng điều làm hắn không khỏi lè lưỡi là cái con rùa nó lớn lên rồi, bây giờ đã to như quả trứng ngỗng, nào đâu như quả trứng gà như lúc ban đầu, hình ảnh càng là rõ nét, lân phiến trên người cũng nhìn rõ mờ thấy được rồi. Vậy là luồng khí đen này do rùa con tạo ra, vậy thì hắn yên tâm rồi, dù sao trước giờ nó cũng không làm gì có hại đến hắn, mà còn giúp hắn chữa thương nữa, với cả nhiều lần hắn thử tách hình xăm ra ngoài cơ thể nhưng không hề có tí nhúc nhích gì, hắn bây giờ đơn giản là cam chịu, phúc thì không phải là họa, họa thì không thể tránh.

Cơ thể bây giờ rất ổn, tu sĩ đang chừng lại ở sĩ tầng tầng 6, hắn cần nhanh chóng tăng lên thực lực, Bảo cảm nhận được bên trong cơ thể hắn như một cái thùng rỗng vậy, sẵn sàng hấp thụ điên cuồng luồng linh khí nhiều nhất có thể. Nhưng ở đây linh khí rất loãng, nếu như người khác có thể bỏ qua ý nghĩ tu luyện lúc này, nhưng đối với Bảo thì chuyện rất dễ giải quyết, với lực hấp thụ của hắn, kéo linh khí từ nơi khác đến không thành vấn đề, tốc độ vận khí tăng nhanh, từ khi tu luyện lối công pháp tốc độ vận khí của hắn rất nhanh, tốc độ linh khí tràn vào cơ thể rồi chạy đi trong kinh mạch có thể dùng tai nghe được bình thường, trận đấu xuất hiện một vòng xoáy nhỏ, linh khí các nơi dần dần tràn về chảy hết vào nhân trung Bảo, linh lực trong cơ thể ào ào dâng lên, tầng 7 tu sĩ cọ cọ đã cảm thấy, đến nửa đêm, bức tường tầng 7 sĩ tầng bị Bảo xô ngã, đúng là muốn tiến cấp nhanh chỉ có chiến đấu thực chiến mới ngộ ra nhiều điều, nhưng không dừng ở đó, linh lực vẫn hấp thụ điên cuồng bù cho khoảng trống ở tầng 7, tu vi tăng thẳng lên tầng 8, rồi mới dừng lại, Bảo rõ ràng cảm nhận được quá trình tiến lên sĩ tầng tầng 8, nhưng hắn cũng rất rõ ràng hắn không hề cố gắng làm việc này, mà do luồng khí đen kia. Nó hút hết linh khí nơi 3 luồng khí kia vừa hấp thụ được, thay vì hút trực tiếp từ không gian bên ngoài, vì vậy 3 luồng khí lại tiếp tục hấp thu linh khí, tạo điều kiện cho hắn tăng lên thêm 1 tầng tu vi nữa, có lẽ là tầng tu vi dễ dàng nhất của hắn từ lúc tu luyện đến nay, vậy chẳng phải từ nay tu vi hắn sẽ tăng gấp đôi mỗi lượt sao, cũng là quá biến thái a. Vừa lên tầng 8, cơ thể cảm thấy vô cùng thư khoái, dễ chịu, Bảo tiến vào trong phòng, đi ngủ để chuẩn bị ngày mới, vừa chìm vào giấc ngủ.

Như chỉ đợi điều này, Cây đại thụ trước nhà lại xuất hiện luồng khí 5 màu bay vào phòng, một lần lại một lần quét vòng quanh cơ thể Bảo, rồi một điều bất ngờ xảy ra, luồng khí đó huyền hóa thành một thân ảnh thân mang bảo trắng, gương mặt là một nam tử trẻ tuổi chỉ tầm 25 tuổi, tay cầm quạt trắng mang khí chất xuất phẩm, phiêu giạt bay lơ lửng khoảng không trước mặt Bảo, đôi mắt có thần rất nhẹ nhàng nhìn vào Bảo đang ngủ phía dưới có vẻ rất hài lòng, tay quạt khẽ vẩy một đạo đạo vận từ khoảng không xác nhập vào ni tâm Bảo rồi mất hút, đôi môi nam tử đó mấp máy vài chữ rồi cả thân ảnh lơ mờ đó nhẹ nhàng biến mất thành hàng vạn lưu tinh tan vào không khí.

Đêm đó, một lần nữa giấc mơ kỳ lạ lại trở lại với Bảo, cũng là một thân ảnh nam tử cười ngửa cao lớn, cả người cả ngửa là lửa đỏ, nếu nhìn kỹ có lẽ khá giống cấu tạo của IRON SUIT, nhưng lần này Bảo có thể nhìn thấy rõ ràng đan quyết của nam tử đó, mọi lần hắn chỉ thấy mơ hồ, nhưng lần này rất rõ ràng, trong vô thức hắn đôi tay khẽ đan quyết theo nam tử nọ dù cho hắn vẫn đang trong giấc ngủ.

Một cảnh tượng nếu không có người khác đứng đây chứng kiến, rất khó để nói cho họ tin được. Cây cổ thụ to lớn trước nhà như nhẹ bẫng, tự động rung lắc nổi lên khỏi mặt đất nhưng không hề để lại tiếng động nào, cả rung chuyển mặt đất cũng không, từ thân hình khổng lồ cao tới 30 mét, rộng cả chục người ôm nhanh chóng xoay vòng trên không, mỗi một vòng thân cây lại nhỏ lại một đoạn, thân hình nổi lên xù xì, màu xám của thân cây dần chuyển thành màu đen, những thứ nổi lên xù xì nhanh chóng rơi rụng ra ngoài, như những cặn bã được bài tiết ra ngoài vậy, nhanh chóng trở thành một thân trường côn từ bên ngoài bay vào nằm trong tay của Bảo.

Về phần Bảo, trong giấc mơ hắn cũng cảm giác được cái gì đó nặng nề đặt ở tay, chẳng lẽ giấc mơ chân thật đến vậy sao, thậm chí tự hỏi nếu được mình gia cố hỏa linh lực thì có giống được vị nam tử kia không, linh lực khẽ vận, hỏa diễm màu máu bốc lên, chưa thấy có giống vị nam tử trong mơ hay không, chỉ ngửi thấy một mùi khét, mùi khét này thật lắm, Bảo chợt choàng tỉnh dậy thấy chân mình đang cháy theo đường thẳng, mà trung tâm là thân một cây côn màu đen tuyền có phản óng ánh, cho dù vài chiếu cháy khét cũng không hề vẩy bắn lên nó chút nào, hỏa diễm của Bảo lợi hại vậy cũng không cách nào nung nóng được thân trường côn này.

Bảo quá hoảng hốt, chẳng phải đây là, đây là??

Đây rõ ràng là mình thấy nam tử cầm trên tay nè, cảm giác giống lắm, ràng mình một cái vì quá sợ hãi, Bảo chưa từng chứng kiến chuyện nào như vậy cả, trường côn khẽ rơi lên giường đánh cộp một cái, thân giường gãy làm đôi, hỏa diễm do Bảo tạo ra cũng vụt tắt, chỉ còn một thân côn đen nhánh nằm trên mặt đất bên cạnh các bộ phận của chiếc giường bị gãy đôi và một phần bị cháy xém.

Nhưng chiếc giường vẫn cháy, Bảo sợ cháy lan đến đồ, mau chóng tiến tới vứt chiếc giường hỏng ra ngoài, nhưng đến khi định cầm côn đen vứt đi thì lại nhúc nhúc nói, cho dù nhúc nhích một chút cũng không.

Thầm nghĩ một chút, nếu như cây gãy này trong mơ mà ra, thì chắc chắn chuyện trong mơ là có thật, nếu vậy chỉ cần làm theo đạo vận kia là có thể điều khiển được nó rồi, nghĩ tới là làm ngay, linh lực nhẹ vận chuyển tạo thành đạo vận như trong mơ hắn nhìn thấy nam tử kia làm quét ra nơi côn đen đang nằm, thật bất ngờ, trường côn màu đen khẽ rung rồi nhúc nhích bay đến nằm trong tay hắn, nhẹ nhàng mát lạnh, làm gì còn cảm giác nặng nề tựa ngàn cân như trước nữa.

Vậy tính ra, nam tử kia cho hắn thanh vũ khí của người đó sao, nhưng tại sao lại là mình, và lại đưa theo cái cách không giống ai thế này, không lẽ đợi hắn ngủ rồi đến cho, nhưng điều đó không hề hợp lý, vì nếu như vậy thì sẽ không có giấc mơ kỳ quái cứ lặp đi lặp lại như vậy được, mà nếu đến từ giấc mơ thì trường côn theo cái đường nào mà ra được, không lẽ chui đường lỗ mũi ra sao, cũng đừng đùa nhau chứ.

Dù sao thì đây cũng là điều tốt, tính ra đó giờ Bảo không hề có một kiện binh khí nào ra hồn, chứ đừng nói đến địa khí trung phẩm, cao phẩm hay thượng phẩm cái gì, nay lại được cho free một cái mà nhìn có vẻ ngẫu đó, mặc dù chẳng cảm nhận được là khí phẩm bậc nào nhưng trong mơ chẳng phải ngẫu lắm sao, hình như còn dài ngắn được hay sao á.

-“A ừ, chẳng lẽ như gãy như ý tôn ngộ không sao, a ừ”

Nghĩ tới phải làm thử ngay, Bảo vận khí theo đạo vận như cũ, hắn cố dùng ý nghĩ điều khiển côn ý dài ra, hay to ra, nhưng hắn làm bất cứ gì thì côn đen

vẫn như cũ không có biến hóa nào về hình dáng kích thước cả, nghĩ mình chắc quá ảo tưởng Tây du ký, nên Bảo không cố gắng nữa, Bảo hình như nhớ ra là còn này hình như có tên, tên gì nhỉ?, rõ ràng trong mơ nghe rất rõ, nhưng bây giờ lại không nhớ nè, cái tên nhớ quen lắm.

Chống cằm suy nghĩ một lúc, Bảo cũng nhớ ra rồi, cực kỳ quen thuộc trong lịch sử Việt Nam, mới đầu Bảo không nghĩ tới bởi vì đó là tên của một vị anh hùng trong chống giặc ngoại xâm, không nghĩ tới tại thế giới này nó còn là tên của của món binh khí này.

“Phù Đồng Côn”

Và đương nhiên Bảo đoán ra ai là người sử dụng rồi, là Thánh Gióng trong cổ tích, không ngờ ở một thế giới như thế này, nghe lại cái tên quen thuộc từ thuở bé như thế này, mà đồ của Thánh Gióng nào là đồ dỏm được sao, hahaah....

Bảo ngửa mặt cười như điên, hôm nay ngon núi may mắn rơi trúng đầu hần rồi, haha, Phù Đồng Côn còn có cả Rùa con to thêm một chút, trong người có tới 4 luồng khí vận chuyển, cơ thể năng lượng tràn đầy, chạy ra ngoài định thử vài đòn của Phù Đồng Côn, nhưng vừa chạy ra khỏi cửa, một cảnh tượng làm hần như muốn ngất xỉu.

Sân nhà trống không, mặt đất bằng phẳng không tỳ vết, không chút vết tích như rằng nó đã như vậy từ bao năm rồi,

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Yêu cô giáo

Bảo chạy ra khoảng trống trước sân, cố gắng nhìn quanh xem cái cây có bị dòi đi đâu không, hay là trong đêm ngủ nhà hần bị người ta khiêng đi mà đến hần cũng không hề hay biết, nhưng làm hần thất vọng rồi, mọi thứ đều như cũ, chỉ riêng cây cổ thụ biến mất vô tung vô ảnh, mặt đất không hề có chút vết tích đào xới, rất cứng rắn, không hề giả tạo khi Bảo tung 1 chiêu kiểm tra. Bảo có chút hụt hẫng, bao lâu này cái cây như người bạn mỗi đêm vắng vậy, đem lại cái cảm giác gần gũi, thân thiết lắm, lần này lại biến mất kỳ lạ như vậy, nhưng lạ một điều không có chút dấu vết nào, có muốn tìm kiếm cũng không được, nếu có duyên ắt gặp lại, từ lâu Bảo đã có cảm giác nó có linh tính riêng, có cảm nhận riêng, bây giờ chắc chắn có cơ duyên gì đó nên mới như vậy.

Thực ra Bảo đâu biết được rằng cổ thụ đó là do Phù Đồng Côn năm xưa rơi xuống huyền hóa thành, mà linh tính trong Phù Đồng Côn do bao nhiêu năm tháng tồn tại mà sinh ra, được tu bổ qua hàng vạn năm tháng mới thành hình, hơn nữa trong đó còn một tia tàn hồn của Thánh Gióng, chính là hình bóng đêm qua bay lơ mơ, truyền cho hần đạo vận của Phù Đồng Côn, coi như người thừa kế đời thứ 2 của Phù Đồng Côn, qua bao nhiêu thử thách mới được thành quả như vậy, Thánh Gióng xưa có tư chất kép là thạch tư chất và hỏa tư chất, hình ảnh người và ngựa nham thạch trong mơ cũng chính là hình ảnh của Thánh Gióng năm đó vì Việt Tinh là bay lên vá trời, sau đó mất tích, chỉ lưu lại một tàn hồn trong Phù Đồng Côn để tìm người xứng đáng cho vận kiếp đợt kế tiếp, về vận kiếp là gì sau này sẽ được giải thích rõ.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại Bảo mới thấy đây chưa chắc đã là điều tốt hoàn toàn đến với hần, nếu như nghe được Phù Đồng Côn tái xuất, thì sẽ có bao nhiêu người, bao nhiêu cường giả tới đây mà tranh đoạt, lúc đó với sức của hần chẳng khác nào cái vỏ bọc giấy thả sức cho người ta xâu xé chứ.

Thăm nghĩ tới may mắn, Phù Đồng Côn dường như linh vận tỏa ra cũng không có, cũng không tỏ ra gì đặc biệt, chỉ đơn giản là một trường cơn bằng kim loại lạnh ngắt, sát khí tỏa ra có hơi chút đậm. Nhưng cũng rất bình thường với các loại trung phẩm địa khí, nhưng cũng không chắc chắn được rằng không có người phát hiện ra, kẻ sống vài ngàn năm trên thế giời này không phải không có a, chỉ ít là lão bạc đầu đó a, sống vài ngàn năm, đến việc đếm tuổi cũng làm biếng. Cho dù sự tích Thánh Gióng ở Việt Tinh đã có cách đây vài vạn năm, nhưng không gì chắc chắn được là không có người biết.

Nhưng nếu cất lại ở đây cũng không được, đồ ngon vậy phải mang theo người, hạn chế sử dụng là cách tốt nhất, nhưng không thể để lộ ra, mà giấu thì giấu như thế nào, không lẽ cứ vác đi ngoài đường, có mấy loại túi trữ vật nhưng theo như hần biết, chỉ có chứa được các loại thảo dược, lương thực thiết yếu mà thôi, còn các loại vũ khí là không cho vào được.

Nhưng suy nghĩ một lúc cũng không có cách nào, Bảo cũng là thất vọng không thôi, nhưng có còn hơn không, đặt trường cơn xuống, hai tay liên tục đan quyết ném ra từng tầng một cảm chế, dù sao phải che đây được bao nhiêu thì cứ che, còn hơn cứ để nó “trần trụi” như vậy.

Nhưng chỉ mới ném ra được 2 tầng cảm chế, dường như đọc được ước muốn của Bảo, một biến hóa làm Bảo sững sốt, rùa con sau lưng khẽ di chuyển, một luồng khí đen từ hình xăm to như trứng ngỗng sau lưng phát ra cuốn lấy Phù Đồng Côn, xoay tròn trường cơn nhẹ nhàng, điều Bảo cố gắng làm mãi cũng không được là thu nhỏ trường cơn, nay lại dễ dàng thu nhỏ trong luồng khí đen, rồi chạy theo luồng khí đen bay trở về với rùa con, chỉ thấy rùa con nhẹ hẫ miệng nuốt đi Phù Đồng Côn không một chút khó khăn, khi bóng dáng trường cơn biến mất cả khí tức cũng mất luôn, không hề cảm nhận được.

-“A dù, khoan khoan, trả lại tao, trả lại tao, ai chơi cướp giật bao giờ”

Bảo hoàn hồn thì việc đã rồi, vừa vớ được đồ ngon lại bị cướp mất, gào to đòi trả lại, nhưng mặt Bảo chợt ngu ra, ý nghĩ chỉ vừa xuất, trường cơn lại xuất hiện ở trong tay, cảm giác mát lạnh truyền đến cho hần biết đây không phải là giả. Vậy rùa con này cũng quá bá đạo a, cho hần sức mạnh, rồi có thể gửi đồ được nữa, vậy cũng quá tiện a.

Tay nhẹ xoa hình xăm con rùa, Bảo hài lòng lắm, hôm nay may mắn vẫn chưa hết a, haha, đang ngồi cười bỗng Bảo nhớ tới một chuyện, rùa mà ngâm

được vũ khí này trong lịch sử Việt Nam cũng có a, đó là cụ rùa trong truyền thuyết ngâm grom ở Hồ Hoàn Kiếm, dường như lịch sử 2 kiếp người của hắn có quan hệ mật thiết với nhau, các nhân vật, các điển tích lịch sử rất giống nhau, nếu đúng như vậy, thì việc rùa con ngâm được trường côn mới hợp lý, kiếm còn không sợ đứt mềm thì cây côn đã là gì, hahaha, không ngờ cụ rùa xưa trong truyền thuyết lại ngẫu đến như vậy a, cũng đúng, nhờ vào một thanh kiếm mà cụ rùa tặng cho, mà Lê Lợi có thể đại thắng đánh đuổi giặc Minh ra khỏi bờ cõi đất nước, thì thực lực của Rùa con này là cao cường tới mức nào a.

Lại bảo rùa con cất Phù Đồng Côn vào trong, vậy là yên tâm rồi, không bị ai phát hiện nữa, bây giờ nếu không gặp đối thủ quá cao cường thì cũng không cần dùng đến, mặc dù Bảo cũng chưa biết sức mạnh thực sự của Phù Đồng Côn tới dường nào.

Sửa soạn cơ thể một chút, Bảo muốn lên trường lấy lại cảm giác đi học, cũng lâu rồi Bảo chưa được đến trường từ lúc bị ám sát đến giờ, đi trên con đường cũ làm cảm giác xưa cứ ủa về. Chỉ hơn 15 phút đi bộ, Bảo đã tới lớp, mặc dù hắn bỏ học 2 năm, đáng nhẽ ra giờ phải học với mấy đứa năm nhất, nhưng thầy hiệu phó cho hắn đặc cách có thể vào học bất cứ lớp nào hắn muốn, như một phần thưởng cho thành tích ở “Tứ Lục Thiên Kiêu” vừa rồi, cũng không muốn gặp người lạ, Bảo chọn lớp học cũ của hắn hồi năm nhất, có nghĩa bây giờ đã là năm 3, không chỉ học mấy cái “tự boom” vớ vẩn được nữa,

Bảo có thể có thực chiến, anh hơn người khác, nhưng đó là do hắn trải qua chiến đấu sinh tử quá nhiều, còn về lý thuyết, hoặc những điều quan trọng tinh túy trong bài học hắn như một thằng mù vậy, Bảo muốn cũng có lại chút để biết đâu có thể ứng dụng mới vào chiến đấu thì sao.

Thấy vài bóng người quen đi vào một lớp học, Bảo cũng lò dò bước theo, lúc trước mới 15 tuổi, nhìn giống mấy đứa chơi cấp 3, nhưng chỉ mới thêm 2 năm, mọi người dường như trưởng thành ra rất nhiều, cũng bớt vẻ ngây ngô bên ngoài, bước chân đều hồi hã hơn rất nhiều, hắn mặc dù là ngôi sao trong “Tứ Lục Thiên Kiêu”, nhưng lúc đó hắn nhem nhuốc, lại trọng thương đầy mình, suốt ngày ở trong IRON SUIT, với cả cái lưng khòm, nên cũng ít người nhận ra hắn lúc này, Bảo tiến vào lớp học, chọn một chiếc ghế trống dãy cuối lớp đặt đít ngồi xuống, tính hắn không muốn ở chỗ đông người, nên chỗ này có lẽ là hợp lý nhất

Đội gần 20 phút, cũng bởi hắn rảnh rồi quá nên đến sớm, lớp cũng dần đông, tới 7 giờ như thường lệ, tiếng chuông vang lên, tất cả các học viên ngay ngắn chỗ ngồi, một thân ảnh khá quen thuộc trong cảm giác của Bảo tiến vào, nhưng chỉ là quen thuộc cảm giác dừng lại ở đó, khuôn mặt rất lạ, dù Bảo cố nhớ cũng không thể nhớ ra ai được, thân hình cô nếu so với cô Thảo còn kém chút, nhưng lại trội hơn về vẻ quý phái, trang trọng, khi cô cất giọng nói lên thì lại càng giống cô Thảo, một giọng nói ngọt ngào như thấm vào tim gan học viên vậy, Bảo để ý xung quanh, hình như có rất nhiều học viên nam dán chặt ánh mắt vào cô giáo, có lẽ đây là động lực cho mấy nam tử này đi học đều đặn đến vậy, có phần đến sớm hơn cả Bảo, đương nhiên không cần nói cũng biết để lựa chọn chỗ ngồi có tầm mắt tốt nhất rồi, có một tên ngồi phía trên Bảo dường như để ý Bảo từ đầu bởi vì khá lạ mặt, hơi ngửa người lại cất giọng đủ cho hai người nghe:

“Sao, học sinh mới, cậu bây giờ mới thấy cô Nguyệt lần đầu hã, chẳng trách mê mẩn đến chảy nước miếng kia pa”

Bảo cũng giật mình, đưa tay lên lau lau miệng, phát hiện ra miệng vẫn khô ráo thì mới biết bị tên trước mặt dụ khị rồi, đúng là vì gái mà mạng nhục mà, cũng đành cười cười

“Hề hề, thì tại cô đẹp mà, mà cô Nguyệt này dạy môn gì vậy?”

Tên trước mặt bây giờ quay hẳn lại với vẻ mặt ngạc nhiên cực độ, như rằng thấy người ngoài hành tinh giống vậy:

“Trời ơi, thật vậy luôn, cả cô Nguyệt cũng không biết, 5 người trong đội dự thi “Tứ Lục Thiên Kiêu” vừa rồi là học trò do chính tay cô bồi dưỡng đó cha nội, hình như ngay cả Doom nổi danh cũng do cô Nguyệt chỉ dạy đó”

Bảo cũng lú lười a, có dụ này nữa hã, từ bao giờ Bảo thành học trò cưng của bà thím này vậy, cho dù không phải cô Nguyệt nói ra, nhưng cũng phải dính chính cho hắn chó, vừa nghĩ tới đây còn chưa kịp tự thân phần uất xong, tên trước lại bồi thêm một câu:

“Chắc người cũng xem “Tứ Lục Thiên Kiêu” hôm bữa nì, thấy ngon hóa điểm màu đỏ máu của Doom hông, nghe nói đó do hắn dùng tình cảm của mình năn nỉ cô giáo chỉ bí pháp cho hắn đó, không biết hắn dụ dỗ kiểu gì mà được cô ưu ái vậy chứ”

Hắn đang say sưa nói chuyện, khi để ý lại mới thấy tên ngồi sau đang tự lấy tay đâm vào ngực có vẻ như ai lấy mắt kẹo của hắn vậy, oan ức, ủy khuất lắm, đến thở cũng muốn tắc lại rất thống khổ, thật tội nghiệp, mới gặp cô Nguyệt mà đã đem lòng yêu cô ể rồi nghe xong chuyện lại ghen tức đến mức như thế này đây, nhẹ lắc đầu rồi quay lên không làm phiền một tên si tình nữa.

Cô Nguyệt khẽ liếc mắt một vòng quanh lớp, khẽ chậm lại một chút nơi Bảo rồi đi qua rất nhanh, cũng theo tên ở trên luyện thuyền mà Bảo biết được cô Nguyệt dạy chuyên về linh thuật tầm xa, chủ yếu là các pháp sư theo học lớp này, mà trong đội hắn rõ ràng gần một nửa là pháp sư rồi, về môn này đúng là môn Bảo yếu nhất rồi, cũng vì trước đây, rõ ràng hắn theo lối đánh cận chiến, dùng cơ bắp tay chân là chính, cũng chính vì thế điểm yếu của hắn rất dễ biết, đó là không chiến, hắn không thể theo dõi thủ được, cứ bay trên cao thì hắn sao có thể đánh được, mặc dù tu sĩ tầm này bay cũng chỉ được vài mươi mét, cũng phải đáp xuống sau một khoảng thời gian ngắn vài phút, nhưng mà nếu đánh cứ bay nhảy trên thân cây, vách núi thì hắn bó tay rồi.

Bài cô giảng cũng khá dễ hiểu, chủ yếu nói về cách vận hành linh lực một cách hợp lý, để duy trì việc bay ổn định cùng ra đòn chính xác, và cách tăng cường thời gian bay lâu nhất có thể.

Mỗi lần giảng xong một ý cô đều hỏi các học viên có thắc mắc gì không, về phần trong lớp đương nhiên không có ý kiến gì, nhưng Bảo thì có a, một thằng theo hệ cận chiến, hắn muốn bay cao bay xa hơn nữa, không nhịn được Bảo cất tiếng hỏi giữa không khí khá yên ắng:

“Cô cho em hỏi, thế một tu sĩ theo lối đánh cận chiến, thì liệu có thể tiến hành khinh công bay lên như pháp sư được không a, “

Mọi người cũng khá ngạc nhiên với câu hỏi có phần ngây ngô của Bảo, nếu nói nặng hơn thì câu hỏi có phần ngu học của hắn, một chiến binh cận chiến có thể bay như pháp sư, vậy thì pháp sư còn đánh đấm gì nữa, có mỗi cái lợi thế hơn người, mà cũng đem ra so sánh, nhưng trái lại với thái độ mọi người, Cô Nguyệt lại không hề khó chịu mà hỏi lại:

–“Vậy em nghĩ hệ chiến binh có thể bay được không?”

Không ngần ngại Bảo trả lời ngay:

–“Đương nhiên được, “

–“Vì sao??” cô Nguyệt lại hỏi tiếp

–“Đơn giản vì cho dù là hệ pháp sư hay chiến binh thì đều sử dụng chung là linh lực, vậy vì sao pháp sư lại bay được trong khi chiến binh lại không??. chẳng qua là chưa có phương thức đúng cách thôi”

Cô Nguyệt gật gù

–“Rất giỏi, em nói rất đúng, nhưng cũng chưa đúng, linh lực mặc dù đều được các tu sĩ thu thập, tu luyện có được và sử dụng, nhưng phương pháp tu luyện cũng làm phân ra bản chất khác nhau về việc sử dụng nó như thế nào, cho nên sẽ có sự khác biệt giữa các hệ với nhau, nhưng nói hệ chiến binh không bay được thì không chính xác, ta nghe nói rất nhiều chiến binh có thể ở không trung chiến đấu với các pháp sư trong trận chiến xa xưa, nhưng các chiến binh đó đều đạt tới một cấp độ không tưởng, họ có thể dễ dàng điều khiển các nguyên tố trong không khí để làm đòn bẩy cho việc bay của họ, cho nên hãy nói với các bạn lớp chiến binh của em cố gắng lên nhé, nói không chừng một người nào đó lại sáng tạo ra một cách mới thì sao”

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Thiết kế mới

Bảo trở về nhà suy nghĩ rất nhiều về lời cô giáo nói, đầu tiên là một tu sĩ chiến binh cận chiến vẫn có thể khinh công bay lên chiến đấu trên không, nhưng phải tiếp đến một đẳng cấp đạt tới cấp độ của các chiến binh trong trận chiến thời cổ xưa, nhưng thế nào biết được cấp độ ấy là bao nhiêu, nhưng có lẽ là cao không tưởng được, mình chứng là hiện tại Bảo chưa biết ai hệ chiến binh cận chiến mà bay được cả, nếu có người tu vi cao thâm khó lường thì chỉ có lão bạc đầu là có thể thôi, nhưng trước giờ Bảo đâu bao giờ hỏi thử vấn đề này với lão đâu, mà cũng chưa biết lão thuộc hệ pháp sư hay chiến binh cận chiến nữa, haiz, “đi hỏi già” đúng là câu nói không sai a, để sau này có cơ hội sẽ hỏi sau, nhưng Bảo biết với cấp độ của hắn còn lâu mới tới được cảnh giới có thể không chiến bằng linh lực bản thân.

Thứ hai đó là về sau của cô Nguyệt nói, biết đâu được sẽ có một cách khác có thể giúp mình bớt bị động trong chiến đấu hơn,” suy nghĩ xem nào, suy nghĩ xem nào”, vừa lầm nhảm vừa đi đi lại lại suy nghĩ, người thời này có thể không nghĩ ra, nhưng hắn đến từ thế kỷ 22 ở địa cầu, Bảo không tin là không có cách.

Bay trên không hả, đơn giản làm cái máy bay sao?, làm thêm vài quả tên lửa thì ngon, bắn tung mồm bọn này lên, nghĩ tới đó đã thấy sướng rồi, cơ mà hắn đứng kiểu ngu hóa học, làm gì biết chế tạo thuốc súng cái gì mà lưu huỳnh, nitrat kali gì đó, học quá lâu rồi, sao mà nhớ nổi, vậy thì chuyển qua chế tạo phản lực gắn sau lưng, bay như ironman chính hiệu luôn, nghĩ tới đã thấy sướng rồi, vậy phải tạo phản lực, phản lực thôi.

Để nghĩ lại coi, phản lực cấu tạo như nào, hỏi xưa hắn mê nhất là vật lý, bất cứ phần tìm hiểu thêm nào trong sách giáo khoa mỗi lớp Bảo đều đọc hết, hắn còn lên mạng đọc thêm rất nhiều về vật lý, cả về lượng tử, phi vật chất.... Về phần cấu tạo động cơ lực đẩy này chỉ là một kiến thức rất cơ bản trong vật lý mà thôi, đã đến được đây thì phải đem khoa học kỹ thuật vào mà kẻ bọn ở thế giới này chứ, dù sao đây cũng là lợi thế duy nhất mà hắn có được từ khi cuộc đời Bảo xảy ra biến cố.

Cấu tạo động cơ phản lực nó rất đơn giản gồm 4 phần gắn trên một trục thẳng, đầu tiên sẽ là vài lớp cánh quạt có tác dụng hút không khí vào buồng khí nén, kế tiếp là buồng khí nén để nén không khí lại, có tác dụng tăng áp suất và nhiệt độ cho không khí đã được hút vào, thứ 3 là buồng đốt, tại đây không khí trộn cùng nhiên liệu sẽ cháy tạo ra lực đẩy và thổi ra phần thứ 4 chính ống thoát khí kèm theo 1 hoặc 2 cánh quạt có chiều thổi khí đi ra, với tác dụng tiết kiệm động lực bù đắp ngược cho bộ phận hút khí đầu tiên, về phần kim loại và chế tác các bộ phận, Bảo tự tin hẳn làm được, dùng linh lực huyền hóa ra các bộ phận như vậy khá dễ dàng, điều khó khăn nhất chính là nhiên liệu, mà nhiên liệu ở thế giới này là gì, đó chính là linh khí, vậy linh khí phải được nén lại để tiện lợi bỏ vào trong động cơ, thậm chí cách nén linh khí lại, Bảo lại tiếp tục đi đi lại lại để suy nghĩ, nhưng không thể nghĩ ra cách gì khác, nếu dùng linh lực bản thân chắc sẽ ổn, nhưng sẽ hao tổn rất nhanh, điều đó quá ảnh hưởng đến chiến đấu, cứ bay qua bay lại vài vòng rồi đuối sức xong bị ăn hành thì còn gì vui, với sức của mình chắc sẽ ổn trong thời gian ngắn, nhưng chiến đấu trước giờ toàn cả tiếng đồng hồ, Bảo sợ cảm cực không nổi.

Suy tính tới nửa ngày Bảo còn chưa suy nghĩ ra được cách gì, bứt tóc vò đầu cả đêm đó cũng không cách nào nghĩ ra, tiếp tục nghĩ tới sáng, mặt hắn có chút phờ phạc, biết có ép sức mình ngay lúc này cũng không có cách gì, thà rằng đi thư giãn một chút không biết chừng sẽ nghĩ ra trong một lúc nào đó, sửa soạn cơ thể một chút, Bảo muốn đi vào Đại Thành gần Đại Học Viện để dạo một chút, tìm thêm thông tin về các khí cụ có thể nén lại linh khí, hay không khí đại loại thế, dù sao trên người cũng không còn nghèo chỉ có 10 ngàn đồng nữa, góp phần lớn trong chiến thắng “Tứ Lục Thiên Kiêu”, Bảo được thầy hiệu phó cho khá nhiều tiền, tới 500k, phải nói hắn có thể tiêu xài khá thoải mái rồi, trên đường hôm nay khá đông người, nhớ lần trước đi qua

đây cũng bị đi bán sống bán chết, cho nên hôm nay mang theo mặt nặt, giả trang thành một người khác, đề phòng vẫn là hơn à nha. Con đường dài chừng 50 km, với người tu sĩ như Bảo cũng làm biếng đi bộ, thôi thì thuê chung 1 chiếc xe tê ngu vậy, vừa tiết kiệm tiền mà vừa đỡ mỏi chân.

Ngồi xe thời nay khá xóc, vì bánh xe bằng gỗ mặc dù đường đi khá bằng phẳng, khi bàn tọa đã gần như mất đi cảm giác do liên tục bị dằn, tiếng bác tài vọng vào

-“Tới rồi bà con ơi, cẩn thận cướp giật nhá, “

Ok, đã tới Đại Thành, Bảo xuống xe tiến vào trong, một thành trì to lớn, trên tường thành cắm đầy cờ bông lúa vàng, biểu tượng của Nam Bộ, lính gác đi tuần khá đông, người người đi lại tấp nập, tiếng reo hàng, tiếng mời gọi ngập tràn rộn ràng, hai bên đường xập bán đồ bày ra la liệt, nào đèn lồng, quần áo, quán ăn, hoa quả,

Đi dạo một chút cho khuấy khỏa, tìm một quán nhỏ vào ăn cho no cái bụng từ hôm qua chưa ăn gì, kêu một vò rượu ngồi trong góc phòng. Thời gian trôi rất nhanh, chưa gì đã đến trưa, Bảo định đứng dậy đề đi tìm hiểu thêm về mục tiêu mà hắn đến đây, khí cụ có tác dụng nén không khí, hoặc linh khí, hoặc bất cứ cái gì đồng dạng như vậy, mua về nghiên cứu chủ yếu tìm thấy nguyên lý trong đó.

Nhưng vừa đứng dậy, Bảo nhìn thấy 2 người trung niên bước vào quán, có vẻ rất thân nhau, miệng nói chuyện liên tục, nhưng Bảo nghe loáng thoáng qua được có vẻ hai người này là khí sư, trên người còn có dấu tích cháy xem, chắc khói bụi do rèn khí gây ra, hai người vào tủ quần lấy đồ gì đó rồi rất nhanh rời khỏi, Bảo cũng tính tiền rồi theo sau 2 người này, nhìn như vậy khá giống những người có kinh nghiệm, đi theo ắt sẽ tới được mấy nơi như xưởng hay tiệm khí cụ, đại loại thế, đi theo hai người này một đoạn khá lâu khoảng 20 phút đi bộ rồi, hai người vẫn đi bộ hời hợt, miệng nói chuyện với nhau luyên thuyên, nắm chắc không bị phát hiện, Bảo vẫn cẩn thận bám gót.

Đi theo tầm chỉ hơn 5 phút nữa, hai người phía trước tiến vào một ngôi nhà nhỏ cuối hẻm, phía trước có phần hơi xập xệ cũ kỹ cùng với một bảng nhỏ treo phía trên, “nông cụ quán.”

Bảo có phần hơi thất vọng, đi theo mãi cả chân, cuối cùng đi vào một cái chỗ bán nông cụ, vậy chỉ có bán cuốc, xẻng thôi à. Nhưng đã tới rồi, Bảo cũng ghé vào một chút, đi vào trong, nhìn bên ngoài có vẻ căn nhà hơi nhỏ, vào tới đây mới thấy còn nhỏ hơn a. nhỏ hơn ở đây chính là chỗ đứng, khắp nơi bày la liệt mấy thứ làm đồng như cuốc, rựa, xẻng, ..., đường đi cho khách chỉ có một chút rất hẹp, chỉ cần đá chân thoải mái một cái là vang lên tiếng loảng xoảng ngay. Bên phải còn có một chiếc kệ cao bày lên một số vật tinh xảo khác bám đầy bụi bẩn, mạng nhện, có lẽ không có gì đặc biệt trong này, bên trái phía sau bàn tiếp khách là một người đàn ông râu ria đang ngủ gật khò khò trên chiếc ghế tựa, tiếng ngáy rất đều đặn với việc lác lác của chiếc ghế, thoáng nhìn qua dường như không có mấy người tới đây mua hàng, có vẻ rất ế ẩm, nhưng cái thái độ tiếp khách như vậy đúng là có một không hai.

Giả vờ đá vào vài cái cuốc làm vang lên âm thanh khá to để báo cho chủ quán sự hiện diện của mình, sau khi thấy lão râu râu kia tỉnh lại, chưa kịp hỏi gì thì lão cất ra giọng ồm ồm:

-“lấy cái nào thì lấy đi, mấy cái cuốc bên kia giá 30 đồng, mấy cái xẻng bên kia 25 đồng thôi, còn dao rựa đồng giá 20 đồng”

Rồi sau đó giống như làm biếng nói thêm lời nào, lão lại cất tiếng ngáy đều đều, không biết là ngủ thật hay giả.

Bảo cũng không bỏ đi vội, nếu đã tới đây coi như là có duyên rồi, đi về phía kệ trưng bày bên phải, lấy tay lau đi bụi bẩn nơi mặt kính, Bảo nhìn vào từng ô hàng một, vài thứ cũng khá thú vị, khá tinh xảo được làm bằng kim loại, còn có vài bức tượng các thần thú, hay linh thú cấp cao gì đó nữa, nhìn thêm lên trên, Bảo thấy có một ô kính trưng bày một con dao nhìn rất xấu, Bảo cũng hơi thắc mắc, làm đồ chơi để đây nếu so sánh thì con dao này cũng quá tầm thường đi, với tay lên con dao này ra xem, không có gì khác biệt, con dao này nhìn có vẻ nặng hơn khi nhìn thấy, cầm trên tay sẫm soi một chút, có vẻ rất sắc bén, còn lại chả có gì, nhìn lại vào bảng giá, Bảo có chút không biết nói gì, hẳn là 20000 đồng, ok đắt gấp mấy con dao khác 2 ngàn lần. hahaha, lại giỡn nhau rồi

Bảo cũng nhếch miệng cười khan vài tiếng, không khỏi buông lời trêu chọc,

“dao như thế này mà đòi lấy người ta 2 mươi ngàn đồng, kiếm tiền cũng dễ quá sao.”

Ngay lập tức phía sau vang lên một tiếng nói làm Bảo giật cả mình, là tiếng của lão bản:

-“Không biết thì dựa cột mà nghe, mặc dù con dao đó có phần xấu xí, là tại vì nó đã trải qua hơn 10 ngàn năm tuổi rồi đấy, lai lịch của nó có thể tầm thường như người ngời, chỉ là một con dao dất lưng tiện thể mang theo bên người mà thôi, nhưng cách chế tác của nó đã bị thất truyền, không ai có thể phỏng chế theo được, người nhìn kỹ đi, có thấy 2 đường vân kim loại chạy trên lưỡi dao không, đến giờ vẫn không ai biết đặc điểm này mang lại điều gì, nhưng bằng chứng là không có con dao nào cứng hơn chiếc này được”

Bây giờ Bảo mới để ý, nhẹ thổi đi lớp bụi nơi mặt dao, vài đường vân kim loại tối màu chạy chìm trong lưỡi dao, cái này Bảo biết a, cũng không phải bí mật quốc gia gì. Mà nay lại thành lý do để tên này chêm chém khách mua hàng. Bảo mà không vạch mặt tên lừa đảo này, còn gì là hắn nữa:

-“haha, lại nói điều rồi, nếu vì mấy đường vân này mà lấy người khác 20 ngàn đồng, vậy giờ ta thành đại gia rồi”

Lão bản liếc ánh mắt khinh bỉ tới tên khách hàng này, đã tốn công giải thích lại còn bị đùa cợt

-“Vậy ý người là người có thể làm ra dao giống vậy?”

Bảo không chậm chạp chút nào khẳng định,

-“Đương nhiên làm được, mà còn nhiều vân kim loại hơn thế này nữa, có một hai đường thế này mà đòi khè à!”

Đến bước này người lão bản đầu có nhìn được nữa, mặc dù quán hấn ể ảm, nhưng cũng là làm ăn trung thực, không dối gian điều gì, nay lại có tên càn rỡ tới phá đám, không biết vì lý do gì, nhưng phải đập cho một trận mới hả dạ. Hai tay vung lên linh vận màu nâu đất hiện ra thành một vòng sáng mờ xung quanh hai tay, rất rõ ràng là một tu sĩ thổ hệ, chân đạp mạnh xông tới phía Bảo tung chưởng.

Bảo nhìn ra rồi, lão này chắc lâu ngày mới đánh nhau lại, động tác có hơi chậm chạp, tu vi cũng tới sĩ tăng sơ kỳ rồi, rất khá so với một người chỉ bán nông cụ a.

Nhưng đòn đánh còn chưa tới, một người từ phía sau nhà tiến ra quát:

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Hoang đảo

-“Dừng tay ngay cho ta”

Lão bản nghe được câu đó như giật mình, nhanh chóng thu quyền lui lại. Giải thích

-“Chỉ vì tên này hôm nay càn rỡ, không biết sống chết tới phá chuyện làm ăn của chúng ta, cho nên ta. . .”

Chưa nói hết câu thì bắt gặp ánh mắt của người kia, lập tức im bặt. Bảo nhận ra người này là một trong hai người trung niên lúc trưa mà hấn đi theo để đến được đây, có lẽ là ông chủ của các gian hàng tòi tàn này,

-“xin lỗi vị tiểu huynh đệ đây, lỗi là do lão bản bên ta không biết điều, vậy thật sự cậu biết làm như thế nào để rèn ra những con dao, hay thậm chí là những thanh kiếm mang những vân kim loại như thế sao?”

-“Đương nhiên biết”

Bảo cũng không giấu diếm, biết thì nói là biết, đây cũng không phải bí mật gì quá kinh khủng, càng không nói ở thế kỷ 22 thì còn rất phổ biến nữa.

Người đàn ông này không ngần ngại hai tay chấp quyền hướng phía Bảo cúi đầu, giọng rất thành khẩn.

-“Nếu cậu có thể chế tạo ra như cậu nói, ta xin nhường cả tiệm rèn này lại cho cậu, cả hai anh em ta sẽ bái người làm sư phụ, còn nếu hôm nay cậu chỉ đến để trêu chọc quán của ta, thì cũng đừng trách ta không khách khí”

Nói xong câu đó, Bảo thấy trong mắt ông ta thoáng lên một chút sát khí, có vẻ như là lời nói thật lòng, nhưng Bảo cây ngay chẳng sợ chết đứng, đã có sát khí với ta, ta cho hai anh em nhà người mất luôn cái tiệm

-“Dẫn đường đến lò rèn”- Bảo lên giọng như đã là sư phụ người ta đến nơi rồi vậy.

Cách đó hơn trăm ngàn km về phía đông, trên một hòn đảo nhỏ

Một thân hình nam tử đang cời trần, mồ hôi đang lăn dài trên cơ bắp cuộn cuộn, hơi thở phì phò theo hơi từng trận phập phồng của hai bờ ngực nam to lớn, bụng tám múi rõ ràng, rắn chắc, làn da rám nắng càng toát lên vẻ mạnh mẽ săn chắc của người đó. Tóc được buộc lên cao gọn gàng, thân trên cời trần, phía dưới mặc một chiếc quần võ sĩ màu trắng thắt lại ở hai cổ chân, màu trắng đã hơi xỉn màu chao lòng, có vẻ đã lâu rồi chưa giặt.

Trên đảo cũng chỉ có hai người, nếu Bảo gặp họ bây giờ hẳn sẽ nhận ra, hai con át chủ bài sĩ tăng tu sĩ của Đông Hải trong cuộc thi vừa rồi, Văn Long và Trần Minh

Bên cạnh Văn Long còn đang cầm thanh cự đao to lớn như cánh cửa xuống đất, cũng gần đó xác một con cua biển to lớn, đôi càng còn to hơn cả người của Văn Long có vài vết nứt vỡ lớp vỏ, phía xa kia là Trần Minh đang dùng hỏa lực nhóm lên một bếp lửa lớn, cất giọng:

-“Lại suy nghĩ về cuộc thi vừa rồi sao, dù sao cũng qua rồi, rút kinh nghiệm lần sau phục thù”

Văn Long giờ đây nào còn gương mặt kênh kiệu lúc xưa nữa, bây giờ mới thấm câu mà cha hấn luôn thường dạy, “núi này cao còn có núi khác, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”, ở Đông Hải hẳn không hề có đối thủ, nhưng vừa ra ngoài có thằng đánh hấn không ra cơm cháo gì, thế mà trước nay hấn cứ kênh kiệu, ngạo mạn, hấn thậm chí đoán rằng, không chỉ bên ngoài, mà ngay trong Đông Hải, sĩ tăng tu sĩ mạnh hơn hấn có mà đầy, nhưng không phải là oang oang lộ mặt như hấn, từ khi nhận ra điều đó, hấn dường như trở thành một con người trưởng thành hơn hấn, điềm tĩnh hơn nhiều. Hôm nay cùng Trần Minh ra đảo hoang tập luyện, đánh vài con cua linh thú, đã không còn khó khăn như lúc đầu, hấn muốn nhanh chóng mạnh lên, ít nhất là phải đuổi kịp tên mặt sẹo kia, Bảo không biết từ bao giờ đã trở thành tám gương cho hấn noi theo rồi.

Nở nụ cười vừa nói”

-“Anh yên tâm đi, em đâu còn thù hằn gì chuyện hôm đó, chẳng qua mùi của nướng làm bụng đói nên mặt đơ thế thôi, nhắc tới lần đó anh mới là người phải buồn a, có cây trung phẩm địa khi cũng bị ta đánh gãy, xin lỗi lần thứ một ngàn nhé, kaka”

Trần Minh cũng cười haha trả lời rất vui vẻ:

-“Thôi đi cha nội, anh em với nhau nói chuyện này làm gì, dù sao chuyện cũng qua rồi, mà đây là chuyện tốt, người thay đổi thế này người làm anh như ta cũng yên lòng, đã là anh em sống chết có nhau, có tý đồ đạc ai lại đi kể lại chứ, kiếm đó 800 ngàn đồng, từ từ mà trả “

-“A đủ, về lò anh em” mặt Long như ngu ra, miếng thịt của trên tay đánh bộp rơi xuống đất, 800 ngàn là bao nhiêu tiền a, làm bao giờ mới đủ tiền đền, sợ bán mấy trăm quả thận cũng không đủ nữa.

Cố gắng nuốt hết con cua to như cái nhà kia mặc dù đau khổ vì khoảng tiền lớn phải trả, không trả không được, anh em với nhau bao năm rồi. Chỉ khổ mấy con cua đêm đó bị Văn Long trút con.

Vừa nằm xuống ngủ được một chút, hòn đảo âm âm rung chuyển, Văn Long và Trần Minh bừng tỉnh, chỉ nghe thấy một con kinh lực vù vù quét ngang mặt đảo, cự đảo được Văn Long nhanh chóng huyền hóa ra, gia cố linh lực cực độ bóng loáng mặt đảo to lớn, Trần Minh cũng nhanh chóng gia cố hòa linh lực vào cự đảo của Văn Long, combo rất nhuần nhuyễn vì thực hiện rất nhiều lần, sau đó lùi lại hai tay đặt lên lưng Văn Long tạo điểm tựa trợ lực.

Kinh lực kia rất nhanh quét tới, nhìn kỹ là vòi bạch tuột to lớn với các giác hút to như cái nắm đánh tới, mặt đảo nhỏ có vài cây dừa cùng vài tảng đá cao bị quét bay đi mất, Văn Long hô lên một tiếng

-“Tới đây” sau đó giơ đảo lên bỏ xuống ngăn lại chiếc vòi khổng lồ kia,

Âm âm âm, mặt đảo rung chuyển, tưởng chừng như sẽ bị chặt đứt ra, nhưng không, chiếc vòi này cứng như thép nguội, va chạm với cự đảo là tiếng kim khí vang lên, Choang, kinh lực nổ ra như một vụ nổ boom, một nửa hòn đảo trực tiếp bị đánh thành mảnh vụn. tại nơi giao chiến tạo thành một bờ vực, một bên là một nửa hòn đảo còn lại với toàn những vết nứt sâu hoắm, có lẽ không chịu được lâu nữa, nửa còn lại đã hòa mình cùng với biển xanh trong đêm.

Văn Long sau khi đỡ được thì miệng nở nụ cười, có vẻ rất hứng thú, được đánh nhau là điều hắn mong muốn lúc này. Tay phải khẽ đan quyết, đá từ đáy biển nổi lên lấp lại chỗ vừa bị đập nát, đồng thời bọc lên nửa hòn đảo còn lại một lớp chắc chắn, thấy chiêu của mình không hiệu quả, một chiếc đầu bạch tuột to lớn bóng loáng trong đêm trăng trời lên trên mặt nước, 2 con mắt to như chiếc bánh xe lạnh lùng nhìn xuống hai con người nhỏ con phía đảo hoang.

Miệng bạch tuột phun ra một luồng nước biển cực mạnh, như vòi rồng xuống hòn đảo, mặt đảo bằng đá cứng rắn cũng có chút bị bật lên vì sức nước. Văn Long nhanh chóng tạo một tường đá che chở cho 2 người, thấy bạch tuột đã hết phun nước, cả hai nhanh chóng chạy ra khỏi bức tường đá, âm một tiếng, ngay vừa kịp né khỏi vòi bạch tuột đập nát bức tường đó.

Trần Minh hét lớn,

-“Chia ra, anh bên này, giúp anh”

Văn Long không trả lời, tay phải vung lên, một cầu thang đá từ dưới đất mọc lên bên cạnh Trần Minh dẫn đường tiến lên bên trái, Văn Long bên này cũng tương tự, vừa né tránh các cú quật vòi kinh khủng từ bạch tuột linh thú, có lẽ đã đạt tới sức ỳ tận sở kỳ rồi, nhưng trí tuệ vẫn chưa sinh ra, cho nên vẫn đề đối phó

Hai anh em nhanh như sóc nhảy từng bước ziczac trên thang đá tiến dần lên cao, khi tiếp cận gần được đầu bạch tuột, cũng cảm thấy nguy hiểm, bạch tuột dùng tới mỗi bên hai vòi để quạt lia lịa vào vị trí của hai người, Văn Long tay phát mạnh, hơn 10 mũi thạch tiễn to như cột nhà phóng lên, mặc dù không thể xuyên qua thân thể con bạch tuột này, nhưng cũng đủ đẩy ra những cú quật chí mạng từ những chiếc vòi cứng như thép nguội kia. Trần Minh hai tay liên tục ném ra hỏa cầu, như những quả lựu đạn, đều phát nổ mỗi khi chạy vào da thịt đối thủ, đôi chân cực kỳ nhanh nhẹn, hơn hẳn em của hắn, hướng các vụ nổ dần về phía đầu bạch tuột, nhằm che mắt nó bằng khói lửa, tạo điều kiện cho Văn Long tiếp cận.

Chính vì thế đẩy nhanh tốc độ lên để tiến lên, khiến bạch tuột đề phòng, dồn sự chú ý vào hắn, hai tay đan quyết đưa trước miệng, linh lực to lại nơi miệng phun ra một đoàn hỏa diễm to lớn phả vào mặt bạch tuột, ý định nướng thịt ăn đêm,

Bạch tuột thấy hỏa diễm đỏ rực ngang trời, nào còn chú ý tới Văn Long nữa, hầu như tất cả vòi đều quật tới Trần Minh, từng tiếng vù vù như những chiếc vòi to như cột đình quạt qua trong không khí.

Trần Minh cố gắng thiêu đốt linh lực duy trì ngọn lửa đang phun, đồng thời tránh đòn, nhưng quá nhiều vòi đánh tới, sau khi cố gắng né được 2 cú, cú tiếp theo bị một chiếc vòi quất trúng, thân hình như quả bóng bị đánh đập xuống mặt biển đánh “ùm” một tiếng xuyên xuống mấy chục mét dưới mặt nước, miệng khẽ ho ra một búng máu, nhưng trên miệng vẫn nở một nụ cười trong dòng nước biển lạnh ngắt, hắn cười vì thấy Văn Long đã tới nơi rồi.

Bạch tuột sau khi đánh văng đi một tên, ý định quay lại diệt nốt tên còn lại, nhưng chưa kịp làm gì, đã thấy thân ảnh đó vác cự đảo cháy rực đang ở trên đầu,

-“Đỡ đi con”

Văn Long hét lên, một đao bổ xuống nhắm ngay mắt trái của con bạch tuột, máu tươi phun ra, bạch tuột quàng quai đau đớn, vùng vẫy cố gắng trốn đi, trong lúc cuống cuống bỏ chạy, quên mất gia cố linh lực, đã bị Văn Long thêm một đao chặt đứt 1 chiếc vòi. Sau đó lặn xuống mặt biển biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Khí Thiên quán

-“Bây giờ làm theo lời ta nhé, nếu thành công theo lời ta nói thì 2 người các người thành đệ tử của ta đúng không?”

Bảo cất giọng hỏi khi chắc hẳn có thể làm ra những lưỡi đao đã miêu tả khi nhìn thấy lò rèn trong ngôi nhà này, cũng khá là đầy đủ đó chứ, máy móc các thứ vẫn đủ cả.

Về phía 2 người trung niên này, một người tên là Cam Tai, người em tên là Cam Tiên, hai anh em yêu thích nghề khí từ nhỏ, cũng do được ảnh hưởng từ những đời đi trước, từ ông cố, ông nội đến cha đều theo nghề khí sư, gia đình cũng có chút gọi là thâm niên trong nghề 200 năm, rất tự tin về kinh nghiệm cũng như kiến thức về luyện khí, cũng như bao năm dong duổi tích góp, 2 người rất tự tin về việc làm của mình, Con dao kia từ đời ông cố truyền lại, qua bao đời vẫn chưa tìm được cách phỏng chế theo, đừng nói là bọn họ, cả những luyện khí sư giỏi nhất Đại thành cũng không ai làm được, chứ đừng nói tới cái tên nhóc con vắt mũi chưa sạch này đòi lên mặt đại đòi, mặc dù thâm tâm rất chán ghét người thanh niên này, nhưng đầu đó trong lòng 2 người có một chút chờ mong, dù sao trước đây đến giờ chưa ai đứng ra nói thẳng có thể làm được như vậy hết.

Cam Tai lên giọng:

-“Quân tử nhất ngôn, nhưng nếu người làm không được thì sao, đâu ra có quà thơm từ trên trời rơi xuống cho người thử sức được?”

-“Đương nhiên rồi, ta cũng đâu định chiếm lợi ích trên đầu mấy người đâu, như vậy đi, ta có 500k đồng ở đây, nếu thua ta đưa cho hai người coi như tiền sửa chữa quán xá, được chứ?”

Hai người anh em họ Cam hít một hơi, chỉ cá cược một chút chơi thôi mà chơi lớn hẳn 500k đồng, quá ư là nhiều đi, bán bao nhiêu cái cuốc mới đủ hả trời ơi, không nghĩ ngợi gì thêm lập tức đồng ý, thua thì cũng không lỗ mấy, nếu một người giỏi như vậy bá làm thầy cũng quá ư xứng đáng đi, còn nếu mình thắng, 500k cũng là quá nhiều a.

-“Ok con dê, người lập tức làm đi”

-“Haha, làm việc này nếu dễ dàng như vậy thì các người cũng không phải mất nhiều năm như vậy vẫn không tìm ra cách chứ, bây giờ các người đòi một mình ta làm sao?”

Hai anh em họ Cam cũng thấy mình nói sai, cho nên tần hắng một tiếng

-“Thế, người cần chúng ta giúp gì cứ nói”

Bảo cũng không bắt bẻ thêm, việc này hẳn chỉ mới xem trên mạng, đọc thêm trong sách, bây giờ cũng là lúc thực hành đầu tiên, cũng vì phương thức đơn giản lắm, nên Bảo mới tự tin như vậy:

-“Bây giờ hai người chuẩn bị cho ta một phần thép mềm, sau đó đập thành một hình trụ vuông cho ta”

Hai người anh em mặt dù rất thắc mắc nhưng cũng làm theo, tại sao lại dùng thép mềm, lại còn đập ra thành hình trụ vuông nữa, phải hình dẹp chứ.

“Boong, boong, boong..”

Tiếng búa đập vang lên, hai người cũng phải cời áo ra mà đập, cho dù trung niên nhưng thân hình vẫn vạm vỡ, săn chắc lắm, vừa đập vừa rửa thầm, cho dù là thép mềm, nhưng tên thanh niên này bắt mình đập từ một tảng to, chứ nào đâu từ một miếng nhỏ như thường ngày đâu, tảng thép dần thành hình trụ vuông, mặc dù vẫn to như bắp chân nhưng Bảo đã kêu dừng lại, rồi lên tiếng

-“Đây, bây giờ là bước quan trọng, các người chỉ cần làm theo ắt sẽ được, bây giờ dùng máy xoay trục của hai người đâu, xếp đối xứng 2 trục với nhau và xoay ngược chiều nhau”

Mặc dù tiếp tục khó hiểu, nhưng vẫn làm theo, đánh đổi một chút lấy 500k đồng vẫn xứng đáng a, hai máy được khiêng ra, đặt nằm ngang đối xứng với nhau, sau đó hai người thấy Bảo đi đến, gắn thanh thép mềm vào 2 đầu của 2 máy trục xoay, sau đó bấm nút, dùng tốc độ chậm nhất, trước ánh mắt khó hiểu của 3 người kia, hai máy chạy từ từ ngược chiều nhau, nhẹ xoắn lại thanh thép mềm, rất nhanh thì Bảo dùng máy lại, mọi người chưng hửng, chỉ vậy là xong rồi sao??, mới vẫn chỉ là một thanh thép mềm thôi, có gì đặc biệt đâu.

-“Chưa cần hỏi, bây giờ tiếp tục đập thanh thép nhỏ lại nữa, sau đó lại dùng máy xoắn lại nửa vòng tròn, nhớ đó chỉ nửa vòng tròn thôi, tiếp đến gấp

đôi,xong lại đập, sau bao nhiêu lần lặp lại chu trình này tùy các người, nếu thấy đủ rồi thì bắt đầu tạo hình ra dao, kiếm như hai người vẫn thường làm như vậy giống nhau”

Sau đó hấn làm động tác như ở bên lò lửa lâu chóng mặt, loạng choạng bước ra ngoài sẵn ngồi trên chiếc ghế tựa mà nghỉ ngơi, hai anh em nhà họ Cam cũng không đuổi theo, với trình độ sĩ tằng trung kỳ của tên kia muốn trốn cũng không được, cho nên lại tiếp tục công việc.

Bảo sau khi ngồi trên ghế tựa, yên lặng nghe từng tiếng búa chát chúa vang lên trong lò rèn,

-“Đong Đong đong ...”

Rất nhanh chỉ năm phút sau, tiếng đập búa đã dừng lại, đoán trước được việc này, Bảo vẫn ngồi im nhắm mắt dưỡng thần, hấn biết chắc, hai tên kia sẽ không đi ra đâu.

Đúng như Bảo dự tính, tiếng búa đập dừng lại chỉ hình như mười phút, sau đó tiếng đập vào sắt thép lại vang lên, lần này lâu hơn rất nhiều, phải hơn 2 tiếng đồng hồ sau thì mới dừng lại, nhưng hai người vẫn chưa đi, kế tiếp Bảo lại ngủ một giấc hơn nửa ngày mới nghe thấy tiếng đập búa dừng lại, tiếng cửa mở ra.

Đi ra là 3 người họ, mặt mũi tèm nhem, mồ hôi nhễ nhại nhỏ giọt trên mặt, trên cằm, trông có vẻ rất mệt mỏi, nhưng trên mặt nào có chút nào thất thần, đôi mắt sáng rực hừng khói, đôi chân thoăn thoắt đi ra, trên tay Cam Tai là một thanh trường kiếm chỉ có lưỡi của một thanh trường kiếm, còn trên tay Cam Tiên là một đoản đao, và trên tay lão bản là một lưỡi dao nhỏ,

Bảo đợi mấy người tới gần mới để ý, con dao trên tay lão bản có một ít vân kim loại chạy rất đẹp, có lẽ là mẻ đầu tiên, đoản đao trên tay Cam Tiên có nhiều hơn chắc là đạo lại 2 tiếng đồng hồ đó, còn lưỡi trường kiếm kia chắc chắn là mẻ cuối cùng rồi, vừa dài mà vân kim loại chạy trên đó còn rất nhiều, rất đẹp, Bảo biết hấn đã thành công rồi.

Hai anh em Cam Tai, Cam Tiên vừa bước tới đã quỳ xuống dâng hai tay lên hai lưỡi kiếm và đoản đao lên trước mặt, hướng Bảo cuối đầu:

-“Cam Tai, Cam Tiên bái kiến sư phụ”

Bảo cũng giật mình, lần đầu tiên nhận đệ tử, mà nhận ngay hai người đệ tử đáng tuổi bác của mình, nhin không được đứng dậy đỡ hai người dậy, miệng tươi cười

-“Haha, đứng dậy đi, đứng dậy đi, ta cũng không cần hai người làm đệ tử, bây giờ ta chỉ muốn hợp tác làm ăn thôi, các người có đồng ý không, ta định sẽ bán ra các loại kiếm như thế này, đương nhiên giá cả phải khá cao rồi, các người nghĩ thế nào?”

Hai người suy nghĩ một chút rồi Cam Tiên lên tiếng:

-“Nhất quyết không được thừa sư phụ, đồ đặc đáng giá như thế này, tiền bạc đơn giản là không mua được, đây như là bí kíp trong nghề không thể truyền ra ngoài được”

Bảo hiểu được ý tứ này,

-“Ta hiểu, ý ta ở đây đâu phải là bán các loại dao, kiếm chế tác đơn giản thôi, và số tiền bán ra đương nhiên không thể rẻ, chỉ ít cũng 200k một chiếc, thời buổi này không có tiền làm gì cũng khó a”

Mặc cho hai người kia vẫn đang nhăn nhó, nhưng Bảo cũng ra quyết định rồi, phải kiếm ít tiền, thời buổi nào cũng có một triết lý rất sâu sắc, đó là có tiền mua tiên cũng được, kiếm thêm tiền không bao giờ là đủ. mà hơn hết bọn họ thua cuộc, thua mất cái tiệm này cho Bảo rồi, nên hấn có toàn quyền quyết định.

-“Không bàn cãi nữa,coi như hai người người là người đích truyền của ta, toàn bộ bí kíp luyện thép này coi như bây giờ là của chung, chúng ta coi như một nhà, cùng lợi cùng hưởng, sau này việc chế tạo và buôn bán đều nhờ vào 3 người các người đó”

Sau đó Bảo dẫn dò cát lại gian hàng cho nó đường hoàng,chuẩn bị cho chuyên mục kinh doanh sau này, cuộc xằng đều bỏ hết, bây giờ quán đổi tên, phải tìm ra một cái tên thật kêu.

Bảo suy nghĩ mãi không ra, việc này hấn khá tệ, ngay lúc đó một người có kinh nghiệm hơn là lão bản đã lên tiếng,

-“Nếu cậu chủ không chê ngu kiến, vậy tiệm chúng ta hãy lấy tên là Khí Thiên quán thì sao?Vừa nhẹ nhàng lại vừa cao sang, lại vừa khí thế”

-“Hay, tốt lắm, vậy từ nay chúng ta đổi tên thành Khí thiên quán, hay, Khí thiên quán..haha”

Bảo không nhin được tự mình đọc lại cái tên đó vài lần, lần đầu tiên hấn có một con đường làm ăn, khá là ngon lành a.

Sau đó Bảo hỏi thăm một chút về khí cụ nén linh khí, hai người anh em họ Cam cũng chung hừng khi Bảo hỏi như vậy, hai người cùng thốt ra như cùng một lần:

-“Cái sư phụ nói chẳng phải thiên nhiên có đầy đó sao??, là linh thạch đó, tính ra các loại thường đâu có đất bao nhiêu đâu, vài đồng là mua được một viên rồi, bù lại tạp chất trong đó có hơi nhiều một chút”

Chương 69: Tín thư

Mặt Bảo cũng ngu ra, ủa đơn giản vậy thôi sao?, mà rõ ràng là đúng nè, linh khí mà dồn lại trong một thể tích nhỏ thì chỉ có linh thạch thôi a, chuẩn như cơm nếp nấu.

-“Vậy hai người biết loại linh thạch nào chứa linh khí nhiều nhất không, ta không cần tinh khiết, chỉ cần linh khí nhiều là được”

Về chuyện này có lẽ Cam Tai có kinh nghiệm hơn, nhẹ vuốt cằm suy nghĩ, một lúc sau mới mở mắt giải thích:

-“Tại Việt tinh, linh thạch chia thành rất nhiều đẳng cấp, từ tầm phàm đến cao cấp. chia làm các loại như sau sơ đẳng linh thạch, hạ phẩm linh thạch, trung phẩm linh thạch, cao phẩm linh thạch và thượng phẩm linh thạch, đây là những linh thạch có thể bắt gặp nhang nhàng trên đường, ngoài ra còn một số loại linh thạch có tính chất đặc biệt hơn, đó là các linh thạch mang theo nguyên tố ngũ hành linh khí bên trong, giá cả cao hơn khá nhiều, vì những loại này thường dùng để tu luyện, hấp thụ rất nhanh và không gây tác dụng phụ, ngoài ra ta còn nghe nói tới có một loại linh thạch có mật độ chứa linh khí cực kỳ nhiều...”

Nghe tới đây Bảo cũng không nhịn được mà hỏi dồn,

-“Loại nào, loại nào, mau kể ta nghe, mau mau”

Cam Tai cũng thấy vẻ trông chờ của sư phụ, nhưng hần vẫn lắc đầu ngao ngán:

-“Nó chính là hắc linh thạch, Cái này hiếm thì có hiếm thật, nhưng nếu có xuất hiện trên thị trường cũng là bình thường, bởi vì nó chứa các loại linh khí tạp chất, cả linh khí ngũ hành, như một hỗn hợp bên trong cuốn lấy nhau, không phù hợp tý nào với tu luyện, họa chăng nếu có xuất hiện cũng ném vào mấy cỗ máy để làm nhiên liệu thôi.”

Bảo gật gù, mới đầu hần tưởng nếu như với tính chất vậy phải là đắt đến mức nào, nhưng giờ đã hiểu ra rồi, chỉ có loại hắc linh thạch này mới phù hợp, nhất định phải tìm được, nhưng nghe tới đoạn hiếm thì cũng hơi nhủ này”

-“Vậy giờ ta có thể tìm thấy ở đâu loại hắc linh thạch này?”

Cam Tai trả lời:

-“Nghe nói cũng không khó mấy, chỉ cần đi theo mấy con nhím trắng trong dãy núi Trường Sơn là có thể tìm được, vì loại nhím này dùng hắc linh thạch làm thức ăn, về phần Núi trường Sơn, chỉ cần Đại Thành hướng bắc đi thẳng hơn nửa tháng là tới, nhưng trong đó khá nguy hiểm vì linh thú cấp cao rất nhiều, cũng chính bởi lý do này không ai thêm đi tìm mấy cái hắc linh thạch này làm gì”

Bảo quyết định rồi, phải có loại này mới đủ cho động cơ của hần được, phải làm một chuyến đi đến núi Trường Sơn, biết đâu gặp đoàn xe không kính trong truyền thuyết thì sao, haha.

Bảo lấy ra giấy vẽ, vẽ lại bản thiết kế động cơ, rất chi tiết từng bộ phận, hần cố đảo lại thứ tự chi tiết, dù sao hần cũng chưa tin tưởng hai tên họ Cam có chung phe chưa, nhưng trình độ luyện khí của hai người này thì không thể bàn cãi, hơn hần là cái chắc, cho nên giao lại việc chế tạo động cơ cho 2 người này, sau đó rời đi an bài một số chuyện để chuẩn bị lên đường tới núi Trường Sơn, hai người anh em họ Cam nhận lấy bản thiết kế bao gồm la liệt chi tiết, đều được yêu cầu luyện khí kim loại loại bền và chịu nhiệt tốt nhất, mỗi chi tiết đều yêu cầu chính xác tới từng milimet, có nhìn bao lần cũng không đoán được là bộ phận của máy móc gì. Cũng may cái này là Bảo chỉ phóng chế ra theo nguyên lý hoạt động mà thôi, nếu có sơ đồ bản vẽ chi tiết ở đây chắc hai người kia chóng mặt mà chết mất,

Đi ra ngoài của tiệm lụp xụp cũ kỹ, việc hôm nay đã có thu hoạch, bây giờ tiến về Đại Học Viện an bài tiểu miếu, nói với Băng vài câu, cùng chuẩn bị đồ đạc, dù sau đi ra ngoài chỉ tính đường đi cũng mất cả tháng cả đi lẫn về rồi.

Vừa thoát ra khỏi con hẻm, Bảo bỗng nhiên giật mình khi thấy một bóng dáng lướt qua phía trước trà trộn vào dòng người đông đúc, đầu đội nón nan tre, phủ xuống một tấm vải đen che đi khuôn mặt, trên thân chỉ có một bộ đồ vải xám cũ kỹ, chân đi giày vải đã bạc màu, nhưng tất cả đều không quan trọng bằng cái tướng đi đó, rất quen thuộc, cực kỳ quen thuộc trong ký ức của Bảo, một người thân đã biến mất rất lâu rồi, vì bảo vệ Bảo và Băng mà ở lại cản đường truy sát, đến giờ vẫn không biết tung tích ở đâu, là cha hần, Kỳ Nam, cái bóng lưng gầy gò đó, không thể lẫn đi đâu được, không biết sao nhưng từ bên trong lòng hần ánh lên một cảm giác chua xót, kèm theo đau đớn, một chút hạnh phúc, mau chóng rượt theo vào dòng người, cho dù chen qua va chạm bao nhiêu người, mặc kệ tiếng chửi bới, đôi mắt chỉ dính vào vào tấm lưng kia mà đi tới, người đi trước hết vòng hướng này lại hẻm khác, nhưng rõ ràng không có ý bỏ rơi Bảo, Bảo cho dù đôi khi bị chững lại nhưng khoảng cách vẫn được giữ nguyên, Bảo cũng cảm nhận được điều này, bởi vì theo đường đi này giờ dòng người cũng thưa dần, dần đến nơi heo hút hơn,

Lòng nóng như lửa đốt, có không tạo ra động tĩnh quá lớn khiến người khác chú ý, Bảo muốn gặp lại cha hần, kiếp trước gia đình đầy đủ nhưng không

hè hạnh phúc, nhưng tại đây cho dù chỉ có cha hắn, người cha thứ 2, nhưng Bảo rõ ràng cảm thấy tình yêu của một gia đình, nó ám áp lắm, mệnh mông lắm.

Như cảm nhận được khao khát của Bảo, bầu trời đang âm u cũng như buồn xuống hắn, từng tiếng tí tách vang lên, từng giọt mưa nặng hạt làm làn người thưa dần, thưa dần, các cửa tiệm ven đường cũng thu điểm lại, mặt đất mưa xuống trắng xóa bọt nước, mọi nhịp điệu đông đúc của Đại Thành đều chậm lại, nhưng chỉ có hai bóng người, một trước một đuổi theo sau vẫn không hề quan tâm mọi thứ xung quanh đi về hướng xa

Vừa quẹo sang một con hẻm vắng người, bóng lưng ấy dừng lại nơi cuối đường, mưa vẫn rơi lộp bộp xuống mặt đất, rơi lên vành mũ rộng của người đàn ông phía trước, người đó đứng im dưới màn mưa như chờ đợi điều gì đó, không hề vội vàng.

Bảo đôi chân nhẹ đi tới, mỗi bước đi đều có vẻ rất nặng nề, bởi vì Bảo sợ nếu người trước không phải cha hắn thì sao, như vậy đến cả tia hy vọng mong manh cũng mất đi, nhưng sự thôi thúc trong lòng hắn lại đẩy bước chân tiến tới, đôi mắt dường như không hề chớp, Bảo chỉ sợ, chỉ cần chớp mắt một cái cũng đủ để người đàn ông kia biến mất cùng như những bọt nước dưới chân vậy, không biết hắn có khóc hay không, nước mưa cuốn trôi đi tất cả, đôi mắt hắn đã cay xè đỏ cả lên, hắn tới gần lắm rồi, đôi tay run run đưa tới trước, chỉ chút nữa thôi hắn sẽ chạm tới người cha tưởng như đã mất của mình, giọng run rẩy sùt:

–“Cha...”

Đôi tay vẫn đưa tới chậm rãi, bỗng nhiên xuyên qua cả hình bóng ấy, bóng dáng người cha trong màn mưa nhạt nhòa dần theo màn mưa, biến mất. Bảo như chết lặng, đôi chân như mất đi niềm tin khụy xuống quỳ trên mặt đất đầy nước mưa trắng xóa, đôi mắt nhắm chặt vì cay đắng, chẳng lẽ tất cả chỉ là ảo giác của hắn thôi sao, tất cả chỉ là hư ảo thôi sao, thà rằng đừng đưa hy vọng cho hắn, cứ sao lại đùa giỡn hắn như vậy.

Đôi tay nắm chặt như muốn bật máu, nếu như ông trời muốn đùa giỡn với hắn như vậy, thì hắn sẽ đánh cả trời, nếu như đất muốn vui đập hắn, hắn sẽ đập cả đất, hắn sẽ vì bản thân hắn, hắn sẽ vì những người mà hắn yêu thương, tư tưởng anh hùng chó má gì đều không là gì cả, cho ta là ích kỷ thì sao, cho ta là độc đoán thì sao, Bảo không quan tâm, hắn ngược mặt lên trời rống to một tiếng cho voi đi tâm ý:

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Bỗng một sự ba động linh lực rất quen thuộc xuất hiện phía trước mặt, Bảo lại bình tĩnh, đây chẳng phải khí tức của cha sao, như vậy, chuyện lúc nãy đâu phải chuyện đùa, mà rõ ràng là cha cố ý dẫn hắn tới đây, Bảo thấy xuất hiện trước mặt là một cái cảm chế rất mờ, rất rất mờ nếu như không tới gần không thể cảm nhận được, và có vẻ đã được bố trí lâu rồi, vậy là cha hắn đã tính toán trước, cố ý dắt hắn tới đây.

Rất nhanh Bảo tìm ra điểm chốt của tầng cảm chế này, như một linh cảm, hay như một sự sắp đặt trước vậy, không một sự chỉ dẫn nào nhưng rất nhanh rất chính xác, một bức thư hoàn toàn bằng linh lực viết ra bay lơ lửng trước mặt

–“Con trai ta

Khi con được bức thư này chắc ta cũng rời đi nơi này lâu lắm rồi, sau bao ngày dõi theo con ở Đại Học Viện, ta đã khá yên tâm về việc con đã có thể tự chăm sóc bản thân, sĩ tăng tăng 4 a, rất khá, rất khá. À con nhớ để ý tới Băng một chút, việc chính ta muốn nói với con là hiện tại ta không sao, nhưng vẫn vấp phải sự truy đuổi, cho nên con phải nhất quyết không để lộ thân phận của mình, chú tâm tu luyện, một ngày mạnh mẽ hãy tìm tới gia đình bên mẹ con, con sẽ tự biết được nơi đó là ở đâu, sớm thôi. Nhất định tránh xa cái tổ chức gọi là từ kim đường, nơi đó chưa phải là nơi mà con có thể trêu vào, nhớ lấy”

Vừa đọc xong bức thư, linh lực cũng tan dần hòa vào hư không, không để lại một chút dấu vết nào, bức thư quá ư để lại nghi hoặc cho Bảo, chỉ có một điều mà Bảo biết được là cha hắn vẫn còn sống, nhưng có lẽ không được ổn lắm, linh lực ba động lúc nãy khá hỗn loạn, rõ ràng là đang bị thương, chắc chắn là bị khi chạy trốn, thế mà còn tỏ ra vẻ bình ổn trong mỗi câu nói, đúng là làm lòng người khác xót xa mà. Nếu mà Bảo làm cho mỗi người trong nhà một cái động cơ để bay thì còn sợ gì truy đuổi nữa chứ, coi như là có thêm tám bùa hộ mạng rồi.

Nghĩ thế Bảo đứng lên thuê xe trở về Đại Học Viện, trên đường đi về tiện thể đón tiểu lõi báo trên một cánh rừng lúc đi tới đây lõi báo muốn đi chơi một chút.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tiểu lõi báo nhận chủ

Mau chóng trở về Đại Học Viện làm tiểu lõi báo có phần khá hụt hẫng, từ hôm từ bí cảnh được thoát ra ngoài, nó dành toàn thời gian trong những cánh rừng ngoài này, có vẻ nhiều điều thú vị lắm, không giống cái bí cảnh hoang tàn trong kia, toàn là tranh dành, chiến đấu vì thức ăn có hạn, ngoài này nó được tự do chạy nhảy vui chơi, không khí thì trong lành, linh khí thì nhiều, tha hồ mà rong chơi, nay mới ra ngoài được tý lại bị kêu về, nó có vẻ hậm hực ra mặt,

Bảo không quan tâm lắm, kẹp nách tiểu lõi báo mang lên xe đi về phía Đại Học Viện, hơn 2 giờ đồng hồ sau, qua một con ê mông thì cũng đến đại học viện, trước hết trở về nhà dọn dẹp ít đồ đạc cá nhân, lương khô chuẩn bị đi đến Trường Sơn để tìm kiếm hắc linh thạch.

Xong xuôi việc nhà, Bão lại xách nách tiểu lõi báo tiến đến khu bờ hồ, nơi học sinh tư chất cao phẩm ở, cũng là chỗ ở của Băng và Diễm, băng qua khu học trò nghèo vượt khó, sau đó băng qua khu của bọn trung phẩm tư chất, qua một con sông nhỏ mới tới được cái vùng bờ hồ ngày nào, vẫn cảnh tượng bình yên đó, mặt hồ tĩnh lặng, điểm lên mặt hồ xanh biếc là những đóa sen tím nhạt giữa làn khói mỏng do linh khí dày đặc tạo ra lượn lờ trên mặt hồ, nhìn xuống có thể thấy rõ ràng đàn cá bơi lội, lác đác vài chú hạc đang đi săn mồi, giống như chốn bồng lai tiên cảnh trên tiên giới vậy, chỉ ngồi đây hít thở và ngắm cảnh thôi cũng cảm thấy khoan khoái dễ chịu vô cùng.

Ngay ngờ một lúc, Bão nhớ lại phép tắc nơi này, cố gắng giữ chặt tiểu lõi báo muốn rời tay hấn chạy đi chơi, cúi đầu chào nhẹ về phía mặt hồ, một người đàn ông trung niên như từ hư không bước ra, người này không ai xa lạ, cũng là người đã từng ở đây 2 năm trước, cũng là người đã chấm điểm tư chất trong cuộc thi đại hội tranh đấu của Đại Học Viện, hôm nay người đàn ông này xuất hiện khi nhìn thấy Bão cũng không mang theo bộ mặt lạnh nhạt như xưa nữa, rõ ràng là ông ta đã biết Bão rất khá trong “Tứ Lục Thiên Kiều” kỳ vừa qua.

-“Lại đến tìm cô bé tên Băng à?”

Chưa đợi Bão cất lời, người đàn ông này đã lên tiếng hỏi trước, đôi mắt liếc qua lõi báo một chút rồi gật gù

-“Biến dị lõi báo “bạch lõi báo” sao, cũng có chút giá trị, có chút giá trị”

Bão giờ mới để ý lại tiểu lõi báo đang vùng vẫy phía dưới, nó có bộ lông trắng toát, nào có chút nào giống mấy con báo trên ti vi đâu, không có vằn thì cũng phải có chút đốm chứ, không ngờ nó hẳn là biến dị lõi báo sao, hèn gì bị đánh gần chết như vậy lại có thể trùng sinh tái hợp lại thân thể như thế chứ,

-“Dạ vâng, không biết tiền bối có thể chuyển lời giúp ta được không?”

Nghe thấy câu này bỗng nhiên ông ta cười nhẹ một cái rồi hất đầu ra hiệu cho Bão nhìn về phía sau lưng, Bão quay lại nhìn đã thấy Băng và Diễm đang đi hái sen gần đó, quay trở lại phía trước định cảm ơn người đàn ông kia, nhưng khi quay lại ông ta đã đi rồi, không chút vết tích. Cũng không để ý làm, Bão vẫn gọi

-“Hề lô hai người đẹp, phía này, phía này nè”

Vì Bão đang ở ngay gần một tiểu điểm nhỏ, nên hấn đợi hai nàng tới, trong lúc đó chuẩn bị một chút linh trà.

Băng vừa đến, Bão còn chưa kịp nói gì thì tiểu lõi báo trên tay đã phốc ra khỏi đôi tay của Bão, vút một cái phi lên nằm gọn trong lòng Băng rồi, không ngờ nó còn biết trước ý định của Bão nữa a, chưa kịp gửi gắm thì nó đã tự nhận chủ mới rồi, Băng khi thấy tiểu lõi báo như một chú mèo nhỏ trắng toát nhào đến thì bất ngờ không thôi, có cô gái nào mà không yêu thích mấy tiểu thú sủng như vậy chứ, ôm lấy mà cưng mà chiều, áp bờ má hồng hào vào cái mặt như cục bông gòn của tiểu lõi báo, Tiểu lõi báo không biết là có mẹ gái hay không hết từ người Băng lại chuyển sang Diễm mà đùa giỡn, hai cô nàng có vẻ cực kỳ thích thú với tiểu lõi báo,

Bão như người thừa vậy, chỉ biết ngoác mồm ra nhìn, mới đầu thấy mấy nàng thích, Bão cũng vui lây, cơ mà mọi chuyện có hơi vượt tầm kiểm soát, hấn trực tiếp biến thành không khí, hay bùn đất giống nhau, chẳng ai thèm quan tâm gì hấn, không những thế Bão càng ngày càng nhận ra một điều không đúng, cái tên tiểu lõi báo này hình như không trong sáng như Bão nghĩ, mới đầu chỉ ôm tay ôm chân, rồi sau bạo hơn nhảy lên cả hai bộ ngực sữa kia và nghịch ngợm, cái chỗ mà Bão có nằm mơ cũng muốn a, không những thế, cái mặt nó mỗi lần rúc đầu vào có vẽ sưng lắm, cái bản mặt pha phê của nó lúc đó khiến Bão muốn một ngụm nhai chết nó, mỗi lần như thế nó còn liếc qua Bão với cái ánh mắt đầy thách thức như nói “thế nào, thấy anh mày pro chưa??”

-“Cái đcm”

Bão không nhịn được xông vào định tóm lấy tiểu lõi báo dần cho một trận, có thả vô rừng lại cũng nhất quyết không cho cái tên này chiếm lợi nghi của mình được, à nhưng mà chưa phải của mình, ít ra thì sau này hấn sẽ cố gắng a.

Vừa bay đến, đôi tay chỉ một chút nữa là tóm cổ được tiểu lõi báo, viễn cảnh bầm dập của cái tên cà churon này này trước mắt làm Bão không nhịn được nở nụ cười tàn độc, “khà khà”, nhưng Bão bỗng chợt thấy đau ở mặt, trước mặt tối sầm lại, mặt hấn đã dán chặt vào hai đùi gầy của Băng và Diễm, có cựa cựa cũng không tiến lên nữa bước, đôi tay đã chạm được bộ lông xù ra của lõi báo, chỉ thiếu chút nữa là tóm được rồi, bỗng nhiên tiểu lõi báo trên đôi mắt hiện ra vẽ điệu ngoa, sau đó giờ hai chân trước với những chiếc móng sắc nhọn cào vào tay của Bão đến trầy xước mấy đường dài.

-“aaaa”

Bão hét hồn cùng bức tức lui lại, trên mặt in hấn hai dấu đầy, trên tay bị rạch mấy đường đến rướm máu, mặt tức tối như tím lại nhưng không dám phát tát,

-“Con này là con mèo hoang ta lỡ mang về, nó còn bầu ta nè, không an toàn đâu, mà đưa ta thả nó về rừng”

Vừa nói có vẻ như giải thích cho hai nàng hiểu, nhưng đôi mắt thì hình viên đạn bắn thẳng vô đôi mắt ngây ngô vô số tội của cái tên tiểu lõi báo kia như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Nào có chút nào để ý Băng và Diễm chứ.

Băng lên tiếng:

-“Không, nếu anh đã nói là mèo hoang thì bây giờ tụi em nhận nuôi, có sao đâu, không cần anh đi thả đâu mất công”

Diễm cũng đệm thêm

-“Đúng rồi Bão, nó dễ thương thế này chắc sẽ không làm hại người tốt đâu, cho nên cho tụi mình nuôi nhé, nhé nhé nhé”

Bão vừa định phát tát, rõ ràng tiểu lõi báo mới bầu mình xong, đầu vết con đây mà Diễm còn bình nó được chứ, miệng vừa há lên lại thấy gương mặt với cái miệng chu chu của Diễm, cái miệng mấp máy nhìn rõ có thể thấy đang nói hai chữ” người tốt”.

Bão như cầm nín, mặt tím tuột thẳng xuống, thế vào đó là mặt trắng bạch, đầu đầy hắc tuyến, phải là người tốt a, người tốt mới không bị cắn, người tốt mới được an toàn, vậy hần là cái gì, đương nhiên là kẻ xấu rồi, đầu Bão to như cái đầu, có muốn phát tác cũng không được nữa, ý Diễm như vậy rõ ràng khẳng định 2 nàng là người tốt, nếu nói lại chẳng phải nói 2 nàng không tốt sao, còn con người hần xấu xa xưa giờ có cái cũng không được.

-“Nhưng mà, nhưng.”

Bão định nói thêm vài câu nhưng bắt gặp những ánh mắt to tròn đầy hào hứng kia làm Bão như nhũn ra, không thể nói gì thêm, nhưng ghét cái là cái tên tiểu lõi báo kia cũng đứng dưới đất, hai chân trước chấp lại cũng nhìn hần với đôi mắt mong nước như sắp khóc, chớp chớp nhìn hần, nếu không có hai tiểu mỹ nhân ở đây, chắc hần đã làm một đĩa thịt mèo rồi, bỏ ghét.

-“Rồi rồi, hai nàng nuôi nhớ cẩn thận, nó không phải mèo đâu, là tiểu lõi báo biến dị đó, cho nó tu luyện một chút cũng không sao đâu, à còn nữa, ta lần này có chuyện phải rời đi một thời gian, cũng vài tháng nếu lâu, hai nàng ở Đại Học Viện cẩn thận một chút nhé”

Diễm đang mãi chơi với Tiểu Lôi Báo, Băng nghe thấy Bão nói vậy bỗng nhiên về hớn hờ trên mặt bay mất tiêu, gương mặt đầy lo lắng chạy tới ôm lấy tay Bão mà sụt sùi, như giữ Bão lại không cho đi:

-“Cậu chủ, cậu chủ định đi đâu. ..., không đi có được không, thiếu gì để em tìm cho”

-“À chuyện này cũng không nguy hiểm gì đâu, ta có nghiên cứu một chút chuyện, mà thiếu tài nguyên, cần đi một chuyến để thu thập, chỉ tốn thời gian một chút, ta sẽ về nhanh thôi, khi về sẽ có quà cho em, được chứ “

Băng vẫn nũng nịu, sụt sùi, ôm chặt cánh tay của Bão vào lòng, không biết cố ý hay vô tình mà mà cánh tay của Bão như biến mất luôn, Bão mặt hơi đỏ lên, cố gắng vừa giải thích vừa quay mặt đi chỗ khác, mặc cho cánh tay có va vào những nơi không được cho phép,

-“Vây..., vậy cho em đi với được không”

Bão như chết lặng vì sung sướng từ cơ thể kia đem tới, nào có chú ý tới câu hỏi của Băng chứ,

-“Cậu chủ ơi, cậu chủ, có nghe em nói không vậy, cậu chủ cho em đi với nha..!!”

-“Ồ, Ồ, có chứ, có sướng mà, à, à không, không được, chuyến đi này xa mà lại cực khổ lắm, không phù hợp với thân nữ nhi chút nào, hơn nữa nếu nàng ngoan ở nhà, ta sẽ có quà cho nàng, cùng với cho nàng nuôi tiểu lõi báo được chứ”

Mặc dù đã cho nuôi tiểu lõi báo rồi, nhưng cũng lấy ra làm điều kiện trao đổi, có hơi mặt dày nhưng không sao. Chỉ cần thuyết phục được Băng là được rồi, vừa dỗ vừa xoa, Bão kể mấy câu chuyện ma kinh dị ở trên đường đi có thể gặp, lựa toàn chuyện kinh khủng mà kể, chỉ mới vài phút Băng đã la làng khi nghe tới con ma lưỡi đỏ, mắt trắng, không có chân, miệng hét lên như át đi tiếng nói của Bão để không phải nghe thêm một chữ nào nữa

-“Thôi thôi thôi được rồi, cậu chủ đi đi, em sẽ ở nhà chăm sóc cho tiểu lõi báo. Nhưng mà phải giữ an toàn mà về đây với em nha, với cả có quà đừng có quên phần Diễm ghen cậu chủ?”

Vì sợ mà Băng lại áp sát lại Bão hơn nữa, Bão tay kia phải đưa lên mũi chặn lại dòng máu mũi đang chảy ra, vượt qua sức chịu đựng của hần rồi, liếc nhìn Diễm đang đuổi theo tiểu lõi báo đùa giỡn bên bờ hồ gần đó, Bão đánh liều nhẹ cuối xuống đặt lên đôi môi mong đang run rẩy sụt sùi kia một nụ hôn, Băng cũng bất ngờ không hề phản kháng, nhẹ dàng bờ môi lên mà tiếp đón, bao nhiêu lo lắng như cuốn trôi đi hết, chỉ là một cái hôn nhẹ cũng đủ làm người ra có thêm bao nhiêu niềm tin, bao nhiêu sức mạnh để vượt qua khó khăn,

Chỉ một chiêu đã làm cho Băng im lặng, cái chiêu này áp dụng với người yêu đúng là có tác dụng lớn hơn bình thường nữa a, Bão thầm cười trong lòng, một tay vẫn lau máu mũi.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Ta hận

3 ngày sau, Bão đã chuẩn bị ổn định mọi thứ để lên đường, vì đi mua một số thứ vật dụng thiết yếu nên cũng mất kha khá thời gian, cộng với Bão cũng đợi cho hai lão đệ từ làm cho xong mấy bộ phận của động cơ phản lực. Bước ra khỏi cửa phòng, khép lại mà không cần khóa, nhà cũng chả có gì để trộm, cũng đỡ mua ổ khóa a, hít một hơi thật sâu, một cảm giác khoan khoái dâng tràn, Bão đã sẵn sàng cho một chuyến phiêu lưu mới, mỗi lần có cái

cảm giác này hẳn cảm thấy hưng phấn lắm, đôi chân như nhẹ bẫng bước đi.

“Lộc cốc, lộc cốc....”

Tiếng vỗ té ngu ru chạy đều đều vang lên, dứt lại được ẽ ầm một trận nữa, mới vài ngày mà phải ngồi xe 2 chuyển đúng là cực hình mà, 2 tiếng sau, Bảo đã đứng trước cái cửa tiệm cũ kỹ hôm nọ, vẫn chưa được sửa sang gì khác, có lẽ hai anh em Cam Tai, Cam Tiên còn bận bịu làm mấy thứ mà Bảo giao cho, bước vào trong tiệm, qua con hẻm chật chội vòng ra lò rèn phía sau, tiếng đing đong vẫn đều đều vang lên, rõ ràng là bên trong vẫn có người làm, Bảo cũng cảm thấy có chút tội lỗi, không ngờ việc mình giao có vẻ khó khăn đến vậy, mất thời gian lâu như vậy vẫn chưa xong.

Bảo vừa bước vào trong, mùi mồ hôi sộc vào mũi, hai thân ảnh một đan quyết, một vung búa đập, linh lực xoáy cuồng, cực kỳ thuần thực, rõ ràng là 2 người quá có kinh nghiệm trong việc này. Từng dòng kim loại đỏ, từng miếng vụn thép nhẹ nhàng văng ra, nhuần nhuyễn không chút sai sót, vừa liếc qua bên cạnh xem thử những chi tiết mình giao đã làm xong chưa thì thâm giật mình, trên chiếc bàn gỗ bên kia để gọn gàng các chi tiết Bảo giao, cực kỳ sạch sẽ, tinh xảo, không những thế còn được làm bằng chính công thức làm dao hôm bữa, không ngờ hai người này có thể thanh thực công thức chế tạo đồ nhanh như vậy, không làm phiền hai người trong mẻ rèn, vì Bảo biết không như rèn ở thứ giời cũ, mà rèn ở đây còn dùng cả linh lực, cả thủ quyết, cho nên chỉ một chút gián đoạn cũng có thể làm hư cả mẻ rèn.

Bước đến chiếc bàn gỗ nhỏ, các chi tiết Bảo giao làm cũng không to lắm, Bảo chỉ tính toán dùng đủ cho 2 động cơ, to chỉ cỡ 2 quả dừa thôi, dù sao cũng mang trên người, to quá thì không ổn, nhỏ quá thì sợ bản thân không đủ kỹ thuật để làm, tay nhẹ sờ lên bề mặt mấy thứ này làm Bảo sùng sốt, không chỉ đơn giản là kim loại a, không chỉ là cái công thức chế tạo ba ngày trước, mà trên bề mặt còn có trận văn lượn lờ, đây là gì a,

-“Cam Tai, Cam Tiên báii kiến sư phụ, người không biết thứ đó cũng bình thường thôi, đây cũng là tại vì sau khi sư phụ về, chúng ta đêm hôm đêm trắng nghiên cứu bên trong trong cấu trúc thép mới này, mới nhận ra các vân kim loại này không hề tầm thường, nó có tính chất giống như kinh mạch trên cơ thể người vậy, thậm chí nói nó là kinh mạch của vũ khí vậy, mà khi gia cố thêm trận văn linh lực, sức bền của vật liệu tăng lên rất nhiều, thậm chí ta dự đoán nếu có đủ trình độ về trận đạo, trận văn thậm chí có thể tạo nên một sức mạnh riêng cho vũ khí nữa, tất cả đều do sư phụ trao cho chúng ta công thức chế tạo mới này, chúng ta vô cùng cảm tạ”

Nói xong hai anh em lại ôm quyền cúi đầu trước Bảo với hết lòng tôn kính, về phần Bảo, hẳn càng là bất ngờ không thôi, tùy tiện nói ra một chút kiến thức thế kỷ 21 lại có tác dụng lớn như vậy, đúng là chó ngáp phải ruồi mà, thế này Bảo lại càng sâu sắc tác dụng của khoa học kỹ thuật to lớn tới mức nào, và đương nhiên là thể mạnh duy nhất của hắn khi đến thế giới này rồi.

Chưa hết, Bảo nhìn ra phía sau còn thấy vài thứ vũ khí có vân kim loại, có lẽ là loại được hai người này làm ra để buôn bán, vì mật độ các đường vân rất thưa, cả với không hề có gia cố đạo văn chút nào, dùng để buôn bán rất thích hợp rồi, không ngờ hai người này lại có thể làm nhanh như thế, vừa làm xong cho mình, đã lại làm ra một số vũ khí này, cũng là quá nhanh a.

-“Vậy cảm ơn hai người nhé, chuyện ở nhà mở tiệm giao cho 2 người cùng lão bản, ta phải đi Trường Sơn một chuyến tìm hắc linh thạch, mong ngày ta trở về cái tiệm này ngày càng khang trang”

Cam Tiên lên tiếng:

-“Sư phụ yên tâm, chúng ta sẽ không không làm người thất vọng, về hắc linh thạch nó có hình dáng giống các loại thường, nhưng màu sắc không phải màu đen như tên gọi đó đâu, màu nó như màu đất đá vậy, khá là khó phân biệt, nó có tên hắc linh thạch bởi vì linh khí bên trong đậm đặc cùng rất nhiều loại trộn lại nên có màu đen, độ đậm đặc không chỉ gấp vài chục lần loại thường, mà trọng lượng cũng nặng lắm, “

Bảo gật đầu hiểu, thắc mắc:

--“Rồi, cái này ta hiểu, vậy còn mấy chi tiết máy này, nếu ta cần lắp lại với nhau thì ta chỉ cần dùng kim linh lực huyền hóa ra là được sao??”

-Đương nhiên là không ổn, cho dù kim thuộc tính cao phẩm thì cũng khó để lắp các chi tiết lại với nhau, nhưng vấn đề hôm nay lại rất đơn giản, thép mới chúng ta làm ra có các đường vân, các đường vân này đã được chúng ta gia cố đạo văn, cho nên người chỉ cần dùng cùng loại đạo văn là lắp lại cực kỳ chắc chắn rồi”

Cam Tai lên tiếng giải thích, sau đó tiến đến chỉ cho Bảo cách tạo đạo văn kết nối các bộ phận của động cơ phản lực lại.

Đã hiểu, Bảo nhận lấy các chi tiết máy rồi lên đường, lại bắt một chiếc tê ngu ru đi về hướng bắc, hơn 10 ngày đường thì xe bỗng dừng lại, bác tài gọi ới vào

-“Cháu ơi, đường đi Trường Sơn tới đây phải đi bộ rồi,, ta có muốn đi tiếp cũng không được”

Bảo gửi tiền sau đó bắt đầu chuyển qua đi bộ, đường đi còn khá dài, nhưng từ xa đã thấy bìa rừng rồi, theo bản đồ thì đây đã là khu người ít lui tới, chủ yếu là các loài linh thú cấp thấp sinh sống, còn có vài loại linh dược cấp thấp.

Vừa tiến vào bìa rừng, linh khí tràn ngập đã ập tới, mùi cây cỏ non mơn mơn thoang thoảng trong không khí, mùi thơm từ những chiếc hoa dại, màu xanh trải xa ngút ngàn mát mắt nhìn, tiếng chim hót đầu đó vang vọng, đúng là một cái khung cảnh yên bình, tách biệt với cái Đại thành náo nhiệt ồn ào mà, Bảo hai kiếp người đều là người từ DakLak, là đứa con của núi rừng, cho nên cái giá trị của môi trường này Bảo rõ hơn ai hết, truyền cho hắn cái cảm giác quen thuộc, như được trở về nhà vậy.

Bảo cất bước tiếp tục di chuyển, nhưng khá chậm, chủ yếu ngắm cảnh, đôi khi xuất hiện vài loài thú rất lạ mà hắn không biết, khác xa các loài vật trên trái đất, đôi khi lại có chút tương đồng, trên cây bay nhảy vài chú sóc lớn ngang cả một con mèo, trên đuôi xù còn lích chích tia điện, rõ ràng là một loài

sóc hệ lõi, nhưng con Bão thấy cao nhất cũng chỉ là cấp một, không có nguy hiểm gì mấy, lâu lâu lại thấy một con nhím kim hệ, hừ nó một chút đã xù bộ lông đen lên, vài con trưởng thành còn biết giả cổ kim linh lực thành các mũi gai màu vàng. Trên tầng cao lại thấy vài chú chim mỏ dài, thân 7 sắc chuyển cảnh kêu hắc hắc.

Đôi khi lại thấy vào con lõi báo đuổi theo con mồi đôi lúc là chú thỏ trắng, đôi lúc lại là vài con hươu, con hoẵng.

Đi như vậy hơn 5 ngày đường nữa, đêm xuống lại dựng trại nghỉ ngơi, sáng sớm lại tiếp tục, thêm 1 tuần chơi đùa với muôn thú, chơi với cây cỏ cũng làm Bão có hơi chút chán, hẳn thèm nghe một tiếng con người, chửi nhau cũng được, giờ mới biết mấy người sống trong rừng là bậc nào cô đơn a.

Đã qua 22 ngày kể từ khi xuất phát, loài nhím trắng như miêu tả vẫn chưa có thấy, mà lương khô cũng vui đi nửa, đôi chân bước đi có phần chút chán nản, cảnh vật cho dù nên thơ cũng đã quá quen mắt, bỗng nhiên Bão nghe thấy tiếng róc rách nước chảy phía trước, chắc hẳn là có sông suối gì ở đây rồi, cũng đã mấy ngày chưa tắm rửa, cơ thể đã đóng vài lớp cáu bẩn, hẳn cũng muốn gột rửa một phát cho đã, tiến tới phía trước thêm gần 1 cây số nữa, nhìn qua khe hở bụi rậm đã thấy bọt nước trắng xóa rồi, thêm một chút nữa, vén tay vạch ra khe lá, trước mặt Bão không phải là một con sông hay suối đơn giản, mà là một cái hồ rất rộng, phía bên kia là một vách đá cao tạo thành một dòng thác nhẹ nhàng chảy xuống văng bọt nước trắng xóa, có lẽ ngọn nguồn con sông là từ trên kia, ven bờ hồ là hoa dại mọc tươi tốt, vài con thú rừng còn đứng đây uống nước, thành thói quen như không hề sợ hãi điều gì, tiếng chim hót véo vọn trên các ngọn cây ven hồ, không những thế tại đây linh khí rất thuần khiết, như những màn khói mỏng lượn lờ, đúng là chốn bồng lai tiên cảnh mà, nếu có cơ hội, Bão sẽ cất một căn nhà ở đây sống với người thân, ngày ngày yên bình vui vẻ, thế là thỏa mãn rồi.

“Hãy a”

Chùm

Bão như một mũi tên phóng từ trên vách đá xuống mặt hồ, cái trò này hẳn lúc trước với đám bạn chơi không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng cùng nhau so tài, nào san tồ, nào nổ nước., thời đó vui biết bao nhiêu, bây giờ nếu mấy thằng ở đây, không biết sẽ vui bao nhiêu a, cảnh thì còn, mà người nào đâu có. Tiếng động do Bão gây ra làm mấy con thú ở đây chạy tán loạn, có bao giờ tại đây có một tên nào lạ hoặc tới nhảy ùm ùm mấy chục phát zậy đâu, mà cái tên này đúng là ở dơ thật mà, đứng giữa hồ kỳ kỳ cọ cọ muốn hỏi cả nguồn nước, có vài con thú còn nhìn hẩn với ánh mắt khinh bỉ rồi cất bước xoay đi. Hết bơi ngửa rồi bơi sải, hết bơi chó rồi bơi ếch, Bão không cho mặt nước một phút yên tĩnh, nhưng chơi mình mình mãi cũng buồn, Bão định đi lên bờ, khi bước gần tới bờ hồ thì bỗng nhiên một con đầu truyền tới, con thốn làm Bão cũng phải hét lên:

–“dm thẳng nào bầy bố”

Vừa kéo chân lên, bàn chân phải đang chảy ra dòng máu đỏ, mà nguyên nhân là một quả cầu gai màu trắng, nhìn kỹ là mỗi cái gai đều có gia cố linh lực rất chắc chắn, có phần còn mạnh hơn linh lực gia cố của hẩn, Bão cũng thâm tặc lưỡi, cái cục nhỏ nhỏ này còn mạnh hơn hẩn sao, miệng xuyết xoa, tay nhẹ gỡ quả cầu trắng ra khỏi gang bàn chân, kéo theo tiếng la đau rất như vang vọng núi rừng của Bão là dòng máu đỏ phụt ra, đỏ cả một khoảng mặt nước,

–“AAAA, đau chết ta rồi”, tiện tay quăng cái quả bóng toàn gai này lên mặt đất, Bão tiến về phía tư trang của mình, tìm băng vải băng lại cái chân của mình, mặc dù hẩn lành lại vết thương rất nhanh, nhưng Bão cũng không muốn có đất cát nằm trong người sau khi vết thương lành lại a.

Khi đang băng vết thương, Bão cảm thấy sự di chuyển phía sau lưng, cảm giác nguy hiểm, trên huyền hóa ra một thanh trường kiếm vàng óng ánh, linh lực gia cố cực hạn xoay người đứng lên nghênh tiếp, nhưng làm cho hẩn bất ngờ là không có ai cả, mà cái thứ đang chuyển động là quả cầu toàn gai trắng kia, nếu để ý kỹ thì nó đang di chuyển bằng 4 chân, á à, thì ra là một con nhím trắng a, còn đâm ông nội mày chảy cả máu chân, đau chết đi sống lại, tôi nay nếu không có món thịt nhím thì ta không mang họ Võ rồi.

Ồ nhưng mà nhím trắng sao, là nhím trắng đó, là cái loài mà Cam Tai nhắc đến đó ư, hahaha, bao nhiêu ngày tìm kiếm không ra, thì ra loại các người sống dưới nước, bố khi làm bố mày tìm học hơi, có ai tưởng tượng được một con nhím sống dưới nước a, Bão cố ý không gây ra tiến động, sát khí cũng thu liễm đi, lặng lẽ như trời trong, Bão để im coi nhím trắng sẽ đi về đâu, để có thể tìm được nơi tồn tại hắc linh thạch chứ, điều làm Bão buồn bực không thôi là cái con nhím này không biết có phải bị Bão hù dọa đến sợ quá mà bị tê liệt hay không, nó đi còn chậm mấy con rùa nữa, gần nửa ngày trời nó mới đi được 500 mét đường rừng, vậy bao giờ nó mới tới cái tổ của nó, hay là tới nơi để lấy hắc linh thạch chứ, mà nó không chừng nửa ngày vừa rồi là nó kiếm chỗ đi WC thì có mà chọc chết Bão a, liệu việc như thần, vừa mới nghĩ xong, nhím trắng dừng lại, chống đít ị một bãi thật to xong thông thả quay lại 180 độ đi ngược lại về phía mặt hồ lúc trưa,

–“Cái đêch, aaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Hét lên như một con thú hoang trong rừng, như một con heo bị thối, hai tay vò đầu bứt tai, mặt tím lại vì tức giận, ngay cả một con nhím vậy cũng đem hẩn mà trêu đùa được sao. Nếu mà hẩn tìm xong hắc linh thạch, tau sẽ nhờ hết gai nhà mày, dm.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hắc Linh thạch

–“Gruz gruz gruz...”

Vừa thở dốc vì tức Bão lại đi theo con nhím trắng này, nó đi chậm là do nó như vậy bẩm sinh hay là do nó nhỏ con quá, chưa trưởng thành nhỉ, cơ thể có một chút chỉ như nắm đấm, 4 chân bé xíu có vẻ cũng rất nhiệt tình đó chứ, cơ mà đi vậy bao giờ mới tới nơi cần tới, với cả ai biết nó có đi vệ sinh tiếp hay không, đường đi có vẻ ngắn mà lại xa vời quá, vài trăm mét tới lại hồ nước, không làm gì quá đáng thêm, có vẻ cũng biết giữ gìn vệ sinh chung a, mà tính ra nó đâu có sợ Bão tí nào đâu, như không có việc gì ung dung đi ỉ, xong lại về như không có chuyện gì đây nè.

Tới gần bờ hồ, nó lại chui xuống nước, nước trong hồ sạch sẽ gần như trong suốt, Bão có thể theo dõi nhím trắng đang đi dưới đáy hồ, nó tiến về phía dưới của thác nước đổ xuống, Bão cũng lội nước theo sau, thác nước đổ xuống có vẻ như rất mạnh, rất nguy hiểm, nhưng nhím trắng nhỏ xíu vẫn từ từ bước qua, lại rất thuần thục như đã làm rất nhiều lần, rõ ràng đây là một thói quen thường ngày, Bão cũng lội nước bơi theo sau, đây nước đã cao quá đầu người rồi, với sức Bão thì vượt qua dòng nước chảy xuống mạnh này cũng không khó khăn gì mấy, thì ra bên trong không phải là một vách đá đơn giản, mà là một hang động to lớn, rất to lớn luôn, dù là hang động ẩn sâu trong vách đá, nhưng không hề lại âm thấp, cũng như tối tăm, ngược lại trong này rất khô ráo lại sáng sủa vô cùng, linh khí nồng nặc, nhiều mắt nhìn kỹ phía xa xa phía trong, là một cái tổ được kết bằng cây khô, bên trong trống rỗng, vậy có lẽ là tổ của con nhím trắng này rồi, không hiểu sao một con nhím trắng nhỏ xíu này lại chom được cái chỗ ngon lành như vậy chứ, mà quan trọng hơn là không bị ai giành mới là hay chứ.

Đi về cuối hang động, Bão mới nhận ra vì sao nhím trắng không bị loài nào khác chiếm mất chỗ này, bởi vì hẳn nhìn thấy cái tổ này đâu có nhỏ như lúc nhìn vào từ cửa động chứ, mà nó rộng cũng phải như một hình tròn đường kính hơn 10 mét a, phải nói là quá to, quá to so với một con nhím trắng này, vậy rõ ràng rồi, cái con nhỏ này chỉ là ấu thú, con mẹ hẳn phải là rất to, rất rất to a, vừa mới nghĩ tới đây, thì Bão cảm thấy có gì đó không ổn rồi, phải nhanh chóng rời đi nơi này, có gì thì tính sau.

Chưa kịp quay đi, ánh sáng từ ngoài động bỗng nhiên như bị thứ gì đó to lớn che mất, mặt Bão như ngu ra, chuyện gì tệ nhất cũng đến rồi, đầu từ từ quay lại, xuất hiện trong mắt hẳn là một con nhím cự đại, cao hơn 3 mét, bề ngang cũng phải 4-5 mét, bộ lông nhon hoắt dài cả mét, ánh lên linh lực gia cổ kính người, phải biết gia cổ linh lực của nhím con đã hơn Bão rồi, đừng nói chỉ là cái con nhím to đùng đoàng này, nó màu trắng toát, rõ ràng là con mẹ rồi,

-“Chết mẹ rồi”

Bão vừa tự chửi một câu, khái hoàn giáp trực tiếp bị té xuất, nhìn con mắt không mấy thiện cảm của con nhím mẹ là Bão biết hôm nay không ổn rồi,

Bão biết điểm mạnh của nhím chim là bộ lông sắc nhọn như dao cạo của mình, linh lực gia cổ cũng là một điểm mạnh, vừa là công cụ phòng thủ cũng như tấn công cực kỳ hiệu quả, khái hoàn giáp màu vàng che đi tay chân và đầu, một khung xương trước ngực và một lớp lân phiến xếp chồng trên cột sống chịu trách nhiệm trợ lực cũng như bảo vệ cột sống, trên tay huyền hóa ra một tấm khiên kim loại vàng kim, vừa lúc đó 1 cộng lông của nhím mẹ phóng vút tới, nói là cộng lông nhưng bây giờ cả khá gì một ngọn giáo cả, tốc độ bay càng là rất nhanh, chỉ nghe phập một tiếng, cộng lông xuyên qua tấm khiên màu vàng kim, cũng may không qua sâu lắm, mũi nhọn cộng lông vừa chạm tới ngực Bão thì dừng lại, Bão thăm than may mắn, may chuẩn bị khiên ra trước nếu không là ăn trái đắng rồi, linh lực gia cổ của loài nhím này thực sự quá kinh khủng, thực lực của hẳn cứ như gỗ mục trước sự sắc bén của mấy cộng lông kia, biết được sự lợi hại, Bão nào đâu dám làm ra mấy tấm khiên cùi bắp này nữa, mặc dù đã là toàn lực của hẳn, nhưng quá yếu so với đối thủ, vậy phải tìm cách khác, bây giờ bản thân ở trong hang, không có đường chạy, trước hết phải đảm bảo bản thân trước đã.

Nếu đỡ không được thì phải làm sao chịu ít tổn hại nhất, vậy cách tốt nhất là làm lệch hướng đi của các mũi lao này, tưởng gì chứ mấy cái này đơn giản mà, tấm khiên mới được tạo ra, không theo bề mặt cong như cũ nữa, mà giờ được làm theo hình nón, như vậy nếu có va chạm thì không thể xuyên qua được,

Nhím trắng mẹ thấy một đòn của mình không hiệu quả dường như chú ý hơn đến với đối tượng này, trước nay đâu ai ở khu này chọc giận nó như thế này chứ, ở phần rìa trường sơn này làm gì có linh thú cấp cao đâu, cong lưng phóng thêm 3 chiếc lông nhọn về phía tên con người bé nhỏ kia chắc hẳn đây sẽ thành công đem tên kia ghim vào vách đá, nhưng làm cho nó bất ngờ là các cộng lông như mũi thương chỉ chạm vào tấm khiên hình nón kia rồi đổi hướng cắm vào vùng vách đá hai bên, trên bề mặt chiếc khiên chỉ để lại vài vết trầy bột phấn, chiêu này có lẽ chưa bao giờ làm nó thất vọng, nhưng hôm nay khác rồi, nào còn coi thường đối thủ được nữa, nó cuộn tròn lại như một quả cầu cao tới 3 mét, toàn thân lông nhon ánh lên màu kim loại sắc bén. Như một quả banh lăn đến muốn đè lên xuyên những gai nhọn qua cơ thể đối thủ,

Bão giờ hai tay, nhanh chóng tạo ra 2 khối kim loại hình tam giác vuông nằm song song với nhau, cũng chính là trên đường thẳng mà con nhím trắng to lớn này sẽ lăn tới, đường ra bị che mất, thì chỉ có cách này mới tránh khỏi đợt tấn công này, mấy trò tấn công kiểu này sao làm khó hẳn được, chỉ cần áp dụng một chút kiến thức là háo giải dễ dàng rồi, như một quả banh, con nhím lăn qua cạnh nghiêng của hai tam giác rồi theo đà bay lên khỏi mặt đất hơn 1 mét, cũng đủ để Bão dùng tốc độ trượt qua chính giữa của 2 hình tam giác để thoát ra phía cửa hang động, thoát khỏi cách thế không có đường lui, không dừng lại, quả cầu lông nhím to lớn kia trở lại đuổi theo Bão về phía cửa động, Bão như con sóc phóng ra khỏi thác nước, tốc độ quá nhanh như có thể lướt trên mặt nước, phía dưới nước, quả cầu lông nhím vẫn lăn theo với tốc độ cao, cày xới đục ngầu 1 đường dưới đáy hồ trong veo, có lẽ do sống dưới nước quá quen thuộc, nên tốc độ của nó cũng rất nhanh, Bão vừa vọt lên bờ thì dưới nước con nhím cũng đã theo sau, không ngừng nghỉ phóng ngay ra hơn 10 cộng lông, Bão biết không thể lui nữa, nếu lui coi như mất mối duy nhất cũng mất luôn, bao ngày theo dõi mới may mắn có được, hai tay té xuất hai đao vây cá mập, vung tay liên tục đánh bay 10 mũi giáo kia, đồng thời lướt tới, lời ảnh hân phát cũng được té xuất ra, mấy con nhím này hệ kim, cho nên lời pháp thân ảnh cũng đạt được tốc độ tối đa, rất nhanh lướt qua khoảng cách 30 mét, rồi lại di chuyển quanh thân hình to lớn cao tới 3 mét của, với cái bộ lông dày đặc đó thì tấn công Bão vẫn chưa nghĩ ra cách, nhưng đứng xa thì sẽ không nghĩ ra cách được, tới gần mới có cơ hội để nhận ra sơ hở của đối phương được, mà tấn công tầm gần chắc chắn là không ổn, vì bộ lông kia được gia cổ linh lực quá ư chắc chắn, với cái gia cổ linh lực cùi bắp của Bão chẳng khác nào châu chấu đá xe, đã vậy thì chơi tới thôi.

Thân ảnh chậm lại, khái hoàn giáp vàng kim bắt đầu lồi lục cục, sần sùi hẳn lên, màu vàng chuyển thành màu đen nhánh, hai cánh tay với hai thanh đao vây cá cũng nhanh chóng chuyển về IRON SUIT chắc chắn, giáp đầu cũng giảm dần diện tích, từ chỉ hở đôi mắt ở khái hoàn giáp thành một chiếc mũ đen chừa ra khuôn mặt của Bão, chân tay và giáp đầu nhanh chóng được hỏa điểm nung lên đỏ rực, không khí bắt đầu bị nung nóng vẩn vơ, mặt đất gần bờ hồ ẩm ướt cũng bị đốt nóng lên xèo xèo, tay phải tự lại linh lực, không khí xung quanh phạm vi 20 mét cuộn lại thành một vòng xoáy quanh cánh tay nung đỏ kia, rồi bị nén lại với áp suất cực cao, hỏa điểm bị cuốn ra kêu lên rít rít rợn tóc gáy, “cực lốc quyền” toàn lực đâm ra, một lốc xoáy lửa sáng

rực giữa ban ngày nằm ngang xoắn tới con nhím đang lảng tới

-“Àm” một tiếng, kinh lực bắn ra, Bảo bị bắn lùi ra hơn 10 mét mới dừng lại được, quả cầu nhím cũng khựng lại chỉ một chút rồi lại lần tiếp, Bảo há hốc mồm, con nhím này sao khỏe quá vậy, ăn một “cực lốc quyền” chỉ khựng lại giây lát rồi lại lần tiếp, tốc độ lại càng nhanh hơn, mỗi nơi đi qua đều để lại một hàng toàn những lỗ do những lông nhím nhọn hoắt cắm xuyên xuống, “cực lốc quyền” lại được Bảo thi triển,

“âm”

Quả cầu nhím lại khựng lại một chút rồi lần tiếp, kinh lực gia cố của nhím trắng này quá lợi hại, nhưng cũng không phải là quá bá đạo a, giao chiến vài lần, Bảo cảm nhận được thực lực con nhím trắng này cũng không phải ủa mạnh, đầu đó ủa tăng trung kỳ, nhưng bá đạo ở chỗ nó phòng thủ quá cẩn mật, không thể xuyên thủng được.. Nhưng vừa qua hai phát cực lốc quyền, Bảo cố ý đánh vào cùng một chỗ, thấy nơi đó ửng lên màu đỏ, có lẽ da thịt con nhím bị nung lên bóng rớt, vậy nếu tập trung một chỗ có thể có tác dụng.

Sau đó Bảo liên tục tung cực lốc quyền vào cùng một điểm, mặc cho kinh lực liên tục tiêu hao, vừa dùng thân ảnh lỏ phấp, vừa liên tục tung “cực lốc quyền”, mặt hần càng ngày càng tái nhợt, nhưng có chút hy vọng thì vẫn phải cố,

“Àm, âm, âm...”

“cực lốc quyền” liên tục đánh lên bộ nơi trên quả cầu nhím, nơi đó đã có màu cháy xém, vài cọng lông tại nơi đó đã bị Bảo đánh gãy,

Đến lúc rồi, trên tay hai IRON SUIT chấp lại, một mũi khoan bằng kim loại hình nón, bị nung đỏ rực, giống như sắt thép vừa lấy trong lò lửa ra vậy, hừng hực nóng bỏng, hai chân xuống tấn cắm sâu vòng mặt đất, chờ đợi nhím trắng lao đến, chính ngay điểm vừa gãy ra vài cọng lông, lòi ra phần da bị nung đỏ lên, hai tay vận lực, cơ bắp nổi lên, đâm thẳng vào chính nơi đó.

“Kịch”

Một tiếng chua chát vang lên, không giống như những lần trước, quả cầu nhím không còn tiến tới trước nữa, tại nơi giao chiến, mũi khoan đỏ rực màu kim loại nung nóng bị nứt ra rồi vỡ toác ra, cũng tại nơi mũi nhọn kia vỡ ra, một dòng máu đỏ chảy ra từ trên bề mặt da của quả cầu gai kia, con nhím cũng từ từ mở ra thân hình, miệng thở hồng hộc, mắt trắng đã nằm ra mà hồn hển, có vẻ như đuối sức lắm rồi, với cả vết thương trên lưng dường như cũng khá nặng a,

Bảo cũng không hơn gì mấy, đánh nhau nửa ngày, kinh lực tiêu hao gần như không còn, sức lực cạn kiệt, ngã ngửa thở gấp. Cuộc chiến coi như hòa, nhưng Bảo biết như vậy sẽ không có thu hoạch gì, vừa nghĩ cách gì đó tìm ra chỗ hắc linh thạch thì liếc mắt sang ngay bên cạnh, bất ngờ thay, cái con nhím con nó lại ngồi cầm cái cục gì như cục đất mà gặm ăn rất ngon lành nè, đôi mắt chớp chớp nhìn Bảo như chẳng có chuyện gì xảy ra, không những vậy, nó còn leo hần lên ngực Bảo mà ngồi ăn, hình như đối với nó không có gì là nguy hiểm đến từ thể giời bên ngoài cả, cho dù đất đá bên cạnh bị xới lên rồi bời, cây cối cũng ngã rạp một khoảng rừng, đầu còn chhut nào mảnh rừng yên bình ban sáng nữa chứ,

Nhưng điều làm Bảo tập trung nhất chính là cái thứ mà con nhím nhỏ nằm cầm trên tay kia, chẳng phải là một thứ nhìn như đất đá bình thường giống nhau vậy, nó chính là Hắc linh thạch, là hắc linh thạch, linh thạch được mệnh danh là thứ chứa đựng được nhiều linh khí nhất nè, mặc cho tạp chất nhiều như thế nào, nhưng nhiều là vẫn nhiều, Bảo chỉ dùng để đốt, cần đánh gi mà thuần khiết chứ.

Nhưng đây chỉ là một mảnh nhỏ, giờ làm cách nào tìm được chỗ để lấy mới là điều quan trọng, nhanh tay nắm lên nhím nhỏ, tay trái rút ra một thanh trường kiếm mà hai anh em họ Cam đã rèn, cố gắng vét chút kinh lực gia cố lên thân kiếm, cố gắng gượng dậy chơi trò “bắt cóc tổng tiền”

Kẻ kiếm vào cổ nhím con, ánh mắt tà ác nhìn về phía nhím mẹ đang nằm, như được tiếp thêm sức mạnh, nhím mẹ trực tiếp bật dậy, cho dù vết thương vẫn đang rỉ máu, bốn chân còn đang run rẩy, ánh mắt về cầu xin hướng phía Bảo mà nhìn, dường như hiểu ý mà cầu xin.

Bảo đương nhiên không làm quá, đối với linh thú, đôi khi còn thật thà hơn con người nhiều, chỉ cần không làm quá, không tàn sát thì linh thú vẫn hiền lành lắm, tay vẫn dử dử kiếm nơi cổ nhím con, nhìn con dao đạo vẫn lượn lờ, linh khí ẩn hiện ánh lên về nguy hiểm của thanh kiếm kỳ lạ này, kiếm thì nhím mẹ thấy không thiếu, nhưng cái ba động linh lực trên thanh kiếm này đem tới một sự nguy hiểm, rồi rít kêu lên cầu xin Bảo tha cho con mình.

Bảo cũng biết đạt được mục đích rồi, biết nhím hiểu ý mình, ta phải chỉ chỉ vào mảnh đất đá mà nhím con đang ăn, ra hiệu cho nhím mẹ là mình cần thứ này, thật không làm Bảo thất vọng, nhím mẹ gật gật đầu sau đó chỉ về một hướng bên kia hồ nước, Bảo cũng gật đầu đem nhím con tới trả cho nhím mẹ, nhìn cái vết thương trên lưng vẫn đang rỉ máu, lại nhớ tới tình cảm mẫu tử của mẹ nhím, Bảo cũng cảm thấy ó lổ lổ, với các thể loại bị thương khác thì Bảo cũng đành chịu, nhưng mấy con linh thú hệ kim này Bảo làm được chút chút, tay nhẹ đặt lên miệng vết thương, hắc kim trong cơ thể nhẹ chạy ra và lại miệng vết thương, cầm máu lại.

Sau đó nhím mẹ chậm chậm di chuyển theo cái hướng mà nó đã chỉ lúc trước, nhím con trên lưng mẹ vẫn ngòm ngòm ăn hắc linh thạch, đúng là quá sức vô tư không lo ưu phiền mà, hay là điếc không sợ súng chứ.

Đi hơn 1 giờ đồng hồ đường rừng, vượt qua một đường mòn vòng vèo nhỏ, có lẽ là đường mà mẹ con nhím hằng ngày vẫn đi lấy thức ăn, thêm một đoạn ngắn nữa, trước mặt Bảo là một ngọn núi cao vách đá cheo leo, đứng đi coi như không còn, ai mà leo được vách đá cheo leo này nữa, không để Bảo đợi lâu, nhím con tham ăn mừng rỡ vọt xuống từ lưng mẹ, chạy nhanh tới chân núi đá, nào còn cái vẻ chậm chạp lúc sáng, như một con sóc cạp ngay một mảnh vớ rơi gần đó mà ngòm ngòm.

Bảo biết rồi, đây là hắc linh thạch, toàn bộ là hắc linh thạch a, cả một ngọn núi hắc linh thạch, vậy còn sợ gì thiếu thốn nữa chứ, cứ việc tha hồ mà nghiên cứu, nếu có thể hần sẽ tạo ra mấy thứ hiện đại hơn, đem tên hết mấy thứ ở thế kỷ 21 về đây mà xài.

Trước sự ngỡ ngàng của 2 mẹ con nhũn nhĩm, Bảo ngửa mặt cười vang giữa chốn rừng xanh,

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Động cơ phản lực

Tất cả mọi thứ đã đủ, bây giờ phải đem động cơ ra thử nghiệm thôi, nhưng để chắc ăn Bảo phải thử nhiều lần mới áp dụng cho cái chính được, bây giờ hắn sẽ huyền hóa ra vài cái động cơ bằng chính kim thuộc tính của bản thân, mặc dù còn lâu mới so được với cái mà hai anh em họ Cam đã chế tạo, nhưng cũng vì chắc chắn không muốn làm hỏng cái duy nhất lúc này hắn có, cái dư thừa lúc này chẳng gì khác là thời gian, kim linh lực cùng với hắc linh thạch sao, bây giờ điều quan trọng là hắn không phải là người đã từng lắp ráp mấy thứ này, mà là chỉ trên lý thuyết, cho nên bây giờ phải thử nghiệm thật nhiều lần để điều chỉnh mọi thứ cho thật hợp lý.

Để hàng mẫu qua một bên, hai tay đan quyết, kim linh lực cuộn ta huyền hóa thành các bộ phận của động cơ, cánh quạt, khung nén, buồng đốt rồi ống phun ra sau, dần dần được Bảo làm ra rồi lắp ghép lại, linh lực tạo ra kiểu này nếu để ngoài không khí thì phút chốc sẽ biến mất thôi, nếu muốn giữ lâu thì phải liên tục duy trì truyền linh lực vào, xài lâu dài đương nhiên không ổn, nhưng thử nghiệm kiểu này quá ư là hợp lý rồi.

1 chiếc động cơ gồm 2 ống phản lực to bằng 2 trái dừa nằm sau lưng, được gắn cực kỳ chắc chắn vào khải hoàn giáp, hắc linh thạch được cho vào buồng đốt, tại đây sẽ được hóa điểm của Bảo đốt cháy cùng với không khí bị nén, làm thể tích không khí tăng mạnh đẩy ra phía sau làm lực phóng.

Linh lực truyền vào, 3 tầng cánh quạt nằm trên xoay tít, cuốn không khí bên trên vào, nén lại rất mạnh, nhưng Bảo không dám hút quá nhiều, sợ rằng linh lực gia cố của mình chịu không nổi sức ép lớn.

Gần đạt tới mức tối đa, Bảo ngừng lại công đoạn đầu, Bảo muốn làm từng bước chậm để còn biết mình sai ở đoạn nào tiếp theo là đốt hắc linh thạch với không khí nén ở phần 2, hòa điểm linh lực cuộn ra truyền vào bộ phận buồng đốt, Bảo chỉ nghe phùng một tiếng linh lực bốc cháy, cùng với khí nén rất cao bên trong, rồi:

“Bùm”

Như một quả boom, động cơ nổ bùm một cái như một quả lựu đạn trên lưng Bảo, hắn bị bắn ra xa đập đầu vào một gốc cây gần đó một cái bốp, lá khô nhẹ rơi xuống xào xạc, áo trên lưng cũng bị lũng một mảng lớn, da thịt thì rách toạc ra, đau đớn đến há hốc mồm, miệng rớt ra một tia máu.

Lần này là vì lý do gì chứ, chắc áp suất không khí quá cao sao, vậy lần sau giảm lại một chút, trong lúc huyền hóa ra thêm một cái động cơ mới thì hắc kim nhanh chóng chảy đến làm lành vết thương trên lưng, muốn thử nghiệm tiếp thì phải lành lặn mới chơi được.

Phải mất hơn nửa tiếng để vết thương liền lại, sau đó Bảo mới tiếp tục thử nghiệm, nhưng 3 lần sau đó đều cùng một kết quả, bùm bùm bùm, thân thể tả tơi, quần áo gần như rách nát, tấm lưng cũng đen nhem một màu do các vụ nổ.

Vẫn không thể biết vì sao nó lại nổ, rõ ràng mỗi lần Bảo đều giảm đi lượng linh khí cùng với áp suất không khí bên trong rồi cơ mà, nhưng hết lần này tới lần khác đều như pháo hoa nổ tung tóe, nếu có nổ vậy thì sao mà truyền lực đẩy ra sau được nữa, vừa nghĩ tới đây Bảo chợt cảm thấy bản thân thật ngu ngốc, chẳng phải là phải truyền ra đằng sau sao, haizz, hắn đã quá cẩn thận từng bước mà quên mất chúng là một tập hợp, không có phần sau thì phần trước cũng không hoạt động được, vậy mà hắn lại đi không mở bộ phận phun khí ra, bị nó lại thì nó nổ đúng rồi,

Lại lồm cồm bò dậy, phát hiện ra cái ngu lại làm hắn phần chần chừ hơn, thêm một cái động cơ 2 ống xả được hắn làm ra, gắn lên khải hoàn giáp, chu trình lại được Bảo làm lại, 3 tầng cánh quạt quay nhanh hút không khí vào và nén lại ở buồng nén, sau đó được đẩy nhanh qua buồng đốt để tiếp oxi cho việc đốt cháy linh khí, cuối cùng ra bị đẩy ra ống xả.

Lần này thì có tiến triển rồi, khí xả ra rất mạnh phai sau, có chút hơi mạnh quá thì phải, Bảo bị lực đẩy quá mạnh đẩy bay lên hơn 10 mét rồi xoay tròn cho chóng chóng, khi Bảo ngất hảo điểm thì mới dừng lại được rơi xuống đánh bịch, ê ầm, nhưng chí ít cũng bay lên được chút cho dù động cơ sau đó cũng bị nứt ra rồi vỡ vụn, có lẽ độ bền không đủ.

Nhưng mà độ chuẩn khi bay vẫn chưa đạt được, chỉ động cơ phai sau là không ổn rồi, Bảo tạo thêm một cái động cơ nhỏ hơn để đeo lên trước ngực, theo hắn sẽ có tác dụng điều chỉnh lại thăng bằng khi bay,

Không trọng thương, lần này rất nhanh Bảo tạo ra một động cơ phía sau và một cái động cơ mini phía trước, áp suất cùng linh lực đều được điều chỉnh nhẹ xuống, chỉ bằng 1 phần mười lúc trước, lần này thì lại hơi yếu, người chỉ bay lơ lửng lên được 2 mét rồi không thể lên được nữa, vì chịu ít áp lực nên hai động cơ cũng không bị vỡ ra.

Nhưng có vẻ như thăng bằng ổn định rồi, chỉ cần điều chỉnh lại một chút áp suất cùng linh lực là sẽ ổn, để ổn định hơn chút nữa, Bảo làm 2 bộ phận lực mini ở phía trước cho hai bên mạn sườn, sau bao lần thử thách, cuối cùng động cơ của hắn đã thực sự cho kết quả rồi, nhưng độ bền bởi kim linh lực của hắn còn quá ngắn, chỉ bay được vài chục mét là bị nứt ra vỡ vụn rồi, Bảo biết đã đến lúc xài tới hàng thật rồi, lấy ra các bộ phận động cơ được làm từ thép tốt nhờ công của hai anh em họ Cam, lại cái cảm giác mát lạnh từ đạo văn truyền đến có vẻ rất chắc chắn, theo hướng dẫn trước đó của Cam Tiên mà làm theo, rất vừa vặn các chi tiết khớp lại với nhau chẳng khác nào làm ra từ một khối, các mối ghép không hề nhận ra được, đúng là một phát

minh quá lớn a.

Về phần 2 cái động cơ mini phía trước người Bảo sẽ tạm thời dùng cái được làm từ kim linh lực của hắc vậy, sau này nhờ anh em Cam Tai, Cam Tiến làm sau vậy, mọi thứ đã sẵn sàng, hắc linh thạch đã được nạp, không khí được nén lại và liên tục tiếp diễn quá trình, không như bao lần trước rung lắc, lần này hai phần lực phía sau làm việc cực kỳ êm ái, chắc chắn là do sự ổn định của chất liệu thép mới kia, từ từ bay lên khỏi mặt đất, cát bụi xung quanh nơi hắc đứng cuốn lên vì bị luồng hơi nóng phá xuống,

“Vù vù... “ tiếng động cơ quay tít, kêu lên rì rì rất đã tai, đã bao lâu rồi Bảo mới nghe lại cái tiếng động cơ máy móc này chứ, cái âm thanh của thế giới hiện đại, của một nền văn minh tiên tiến, trước ánh mắt long lanh hứng khởi của hai mẹ con nhà nhím, Bảo vẫn điều chỉnh để bay ở mức thấp là 3 mét, bay qua mặt hồ làm gon lên từng đợt sóng li tâm từ nơi Bảo bay qua đánh vào bờ, cũng rất nhanh Bảo đã làm quen với động cơ phản lực của bản thân mình rồi, cái mơ ước được bay đã được hoàn thành qua bao ngày vất vả, từ cơ duyên có được thép tốt, từ bao ngày một thân len lỏi giữa núi rừng Trường Sơn, qua cuộc chiến mệt đứt hơi với nhím mẹ, qua bao cuộc thử nghiệm đau đớn cùng chán nản, cuối cùng hắc đã thành công rồi, bây giờ hắc có thể đi chuyển thảo thích, không còn cái hiện tượng ngồi xe tê ngưi tê cả đít nữa, hahaha, bây giờ Bảo mới biết được cái cảm giác IronMan trong phim là như thế nào, thật là cực kỳ sung sướng, niềm tự hào như xông qua mũi bay thẳng lên trời vậy,

-“Zà Húuuuuuuuuuuuuuuuuuu”

Hết vang giữa bầu trời đêm trường sơn, tiếng hét của Bảo từ trên không trong vài trăm mét so với mặt đất vang vọng khắp núi rừng Trường Sơn, được làm chủ bầu trời thật là một trải nghiệm quá tuyệt vời, hắc đã một bước làm chủ được cuộc đời hắc, bay được là có thêm bao nhiêu sức mạnh a, chưa kể với lượng linh khí từ hắc linh thạch rất nhiều, tha hồ mà đốt, chỉ vài viên nhỏ hắc đã bay cả đêm mới hết, một đêm trắng Bảo không làm gì khác ngoài việc bay trên trời đi hù mấy con vịt trời, vài con thật sự bị giật mình lao đảo ngã xuống, đồng thời cũng nhờ đó mà thành thạo cách bay hơn, bây giờ Bảo tự tin có thể tác chiến khi bay rồi, mấy tên pháp sư bay được có vài chục giây thì làm gì nhắm nhỏ với hắc chứ, hahaha.

Bây giờ việc hắc muốn làm nhất chính là trở về ngay, hoàn thiện bộ động cơ này thật chắc chắn, rồi cả hắc có một lời hứa với Băng nữa. Không nghĩ ngợi lâu nữa thu hoạch một chút hắc linh thạch, đánh dấu lại vị trí trên bản đồ rồi nhanh chóng vẫy tay tạm biệt hai mẹ con nhím mà bay về hướng Nam, hướng về Đại Thành, có lẽ trí tuệ nhím con phát triển rất khác thường, nó như hiểu ý của Bảo mà vẫy tay chào hắc, tay còn lại vẫn không quên nắm một mẫu hắc linh thạch mà ngấu nguyền.

Cánh rừng Trường Sơn bạt ngàn hàng ngàn cây số mà Bảo mất bao nhiêu ngày tháng mới đi qua được nay bên dưới trôi qua rất nhanh trôi về phía sau, từng ngọn núi, từng con sông Dồn lúi về phía sau,, nhưng chỗ cho những nơi rừng núi đã thưa thớt hơn thế chỗ, tiếng gió vù vù ngang tai cho dù đã được khai hoàn giáp trùm lấy đầu nhưng cũng có chút không nhìn kịp, tốc độ được Bảo đẩy lên tối đa, nhiều lúc động cơ mini phía trước quảng đường hơn 20 ngày Bảo đi, bây giờ chỉ mất gần 10 ngày trời đã bay tới nơi, bìa rừng ngày đó bác tài cho hắc xuống đã ở trước mặt, có chút không tin vào mắt mình, thật sự vậy cũng quá nhanh đi, từ đây về Đại Học Viện cũng không mấy xa, Bảo nạp lại chút hắc linh thạch sắp hết bên trong động cơ, ăn uống qua loa một bữa rồi lại nhanh chóng lên đường, đoạn đường này ngắn hơn nên cũng nhanh qua đi, chỉ gần nửa ngày sau Bảo đã đứng trên tầng không Đại Học Viện, hắc viết một lá thư gửi cho Băng, kể lể suốt mướt về cuộc hành trình bốn ba trong rừng, nơi rừng thiêng răn độc, nào mũi cần, nào linh thú hoang, nào cọp beo, nào ma quỷ các kiểu đã kiểu, lại còn câu cú nhớ thương nàng da diết, cảm tình tới chảy nước, còn cố ý vò lại cho có vẻ cũ kỹ, mặt hiện lên vẻ lừa đảo cười híp mắt, Bảo bay đến phía trên bờ hồ, chắc hẳn không ai phát hiện ra, mặc cho có người canh giữ ở đây, Bảo vẫn tự tin không ai chú ý phái trên không cao như thế này được, dùng linh lực gấp chiếc máy bay từ lá thư ban nãy rồi phóng đi, lá thư như mang bao tình cảm đọng đầy lượn lờ trong không trung theo dạng xoắn ốc hướng xuống dưới, đêm trăng sáng vàng vạc, các ánh sao nhấp nháy trên cao như điểm thêm vẻ lãng mạn đêm nay, đúng là một đêm dành cho các đôi lứa mà, chỉ thiếu điều lá thư kia bay đi để lại các trái tim lấp lánh đằng sau có lẽ đã thành phim hàn quốc rồi.

Bảo tiếp tục ở lại tầng không chờ đợi

Ai đó đang ngồi nghĩ vẩn vơ, về một thứ gì đó xa xăm, đôi mắt có chút sâu thẳm buồn man mác, làn tóc đen nhẹ bay bay bên cạnh khung cửa sổ gỗ lim, hai tay chống cằm làm đôi gò má bị ép lại như đang nung nịu người nhìn vào giống vậy, bỗng đâu một cánh máy bay giấy có phần nhàu nát từ ngoài lướt vào khung cửa, rất vừa vặn đáp xuống mặt bàn trước mặt cô gái đó, Băng liếc nhìn ra cửa sổ xem ai nửa đêm nửa hôm mà có thể tránh qua vòng bảo vệ nghiêm ngặt ngoài kia mà ném chiếc máy bay này tới cho nàng, nhưng trả lời nàng chỉ là tiếng gió thổi nhẹ nhàng vòng qua đôi tai trắng hồng dưới kẻ tóc.

Kiểu như này lúc đi học nàng gặp nhiều lắm, cũng không mấy hứng thú, cảm lên định ném vào sọt rác thì một chữ đập vào mắt nàng làm nàng sững sốt không thôi, người gửi là cậu chủ, cái nét chữ câu thả này òn là ai được nữa chứ, không kịp đọc nội dung, nàng như con thỏ trắng lướt ra khỏi phòng nhìn quanh mà tìm kiếm, mọi hướng đều được nàng tìm kiếm thật kỹ càng, nhưng làm nàng thất vọng rồi, không một ai ở đây cả, đây chỉ là bức thư được linh lực mang từ nơi xa về mà thôi, mở lá thư ra, như nuốt từng chữ không sót tí nào, đôi mắt Băng chậm rãi lướt trên những dòng chữ ngoằn ngoèo như giun bò, nhưng đối với nàng đây có lẽ là những nét chữ đẹp nhất trong tim nàng rồi,

Bảo phía trên xa nhìn Băng thì buồn cười không thôi, rồi lại jeansr thấy Băng thật dễ thương đến nhường nào, không biết đọc đến đoạn nào mà đưa tay bụm miệng cười, rồi đến đoạn nào rung rung nước mắt, rồi đến đoạn bỗng nhiên run rẩy nhìn xung quanh chắc là đến đoạn ma quỷ gì rồi,

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Trêu gái

Nhìn Bảng ngó nghiêng ngó dọc vì sợ hãi, đứng xa cũng có thể thấy được nàng đang run rẩy cho dù chẳng vì lạnh, nên nhớ nàng là băng hệ biến dị ngũ hành thuộc tính a, bỏ qua chuyện lạnh giữa cái thời tiết này đi, nhưng không hiểu sao nàng vẫn cảm thấy lạnh lạnh sau gáy, đúng là cậu chủ cần rờ mà, bao câu tình cảm thắm đượm đầu thư thì bị đuổi bay hết trơn bởi mấy cái hình ảnh ma quỷ đầy đáng sợ này chứ, mặc dù nàng bây giờ là sĩ tăng tầng 7 thực lực nhưng mấy cái thứ này là một thứ gì đó vượt ngoài tầm lý giải của nàng, không thể bỏ cái ý nghĩ sợ hãi đó đi được, mắt vẫn đọc tiếp, dù chỉ lướt qua qua mấy dòng đó thôi nhưng cũng làm da gà da vịt nổi cộm hết cả lên, tinh thần vẫn cảnh giác xung quanh mọi động tĩnh, cho dù biết nơi đây được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, đọc bức thư vừa hết, định xoay người vào nhà thì một cảm giác rợn tóc gáy truyền đến, trên vai nàng rất rõ ràng cảm giác được một bàn tay lạnh ngắt đặt lên, tim nàng như trụ xuống, phổi nàng như ngừng thở, hai tay chỉ kịp nắm chặt lại, miệng nạt lên một cái rồi ngắt xiu.

–“Sao, mọi người thấy thế nào,?”

Người cát giọng hỏi là thầy hiệu phó, đang ngồi bên cạnh là 3 người mặc đồ trường bào, 2 nam một nữ, một người trong đó là thầy Phong lôi thuộc tính, câu hỏi của thầy làm mọi người trầm ngâm suy nghĩ, chỉ có ánh mắt thầy Phong có chút hứng khởi ra mặt.

Vị nữ tử nhẹ nhàng lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng:

–“Thật có tương lai, thật có tương lai, không ngờ lại có thể sáng tạo ra một thứ hay như vậy, ngay cả mấy vị khí sư bao năm của Việt Tinh cũng không làm nổi, mọi người cũng nhìn rõ rồi đấy, một tu sĩ sĩ tăng hệ chiến binh cận chiến có thể bay lượn thỏa thích trên không như vậy, có phải cái thời pháp sư đã hết rồi không?”

Như một câu hỏi, cũng như một câu tự thán lòng mình, vị giáo sư trẻ tuổi kia không ai khác là Bùi Thu Sương, chính là vị đã chấm điểm tu vi của Bảo năm đó tại đại hội tranh đấu, đã một lần nhìn qua sự kỳ lạ trong người thanh niên kia, hôm nay lại thêm một lần bất ngờ, một người thực sự có tiềm chất, nếu nói là thiên tài thì chưa hẳn đúng bởi vì tư chất của hắn thật sự rất tệ, nhưng nếu hắn không phải thiên tài thì ai mà tin được, ngay ở sĩ tăng trung kỳ tầng 7, đánh bại cả những đối thủ thậm chí đạt tới úy tăng, rồi sáng tạo ra một loạt chiêu thức mới, không hề giống một người giáo viên nào trong Đại Học Viện, nghĩ tới đây cũng có chút xấu hổ, bởi đơn giản các chiêu thức của mình cũng là truyền thừa qua các đời học tập, chỉ đơn giản là học vẹt, không có mấy cái riêng, mà vị thanh niên kia có thể một thân tu luyện đặc sắc đến vậy.

Vị nam tử ngồi cạnh cũng đặt tách trà xuống mà gật gù, chính là vị trung niên hay canh chừng bảo vệ khu bờ hồ này, hôm nay lại ngồi đây cùng quan sát một vị trẻ tuổi thú vị đến vậy

–“Không những thế đâu, có thể mọi người không để ý, Nguyễn Liêm tôi đã là cao phẩm địa cấp khí sư mấy chục năm nay, còn chưa bao giờ thấy qua loại nguyên liệu mà người thanh niên này dùng để chế tạo cái vật kỳ lạ trên lưng kia đâu, tôi dám khẳng định đó là vật liệu tốt nhất Nam Bộ chúng ta lúc này, nếu được trang bị cho binh đội, sẽ dễ chiếm thượng phong cho trận chiến sau này”

Thầy hiệu phó có chút giật mình, đây cũng là việc quá sức hệ trọng,

–“Ý thầy là sao tôi không rõ, mặc dù tôi thấy có chút khác biệt, nhưng cũng không phải cách biệt xa đến như vậy chứ”

2 người còn lại cũng nhìn về phía thầy Liêm đợi sự giải thích:

Thầy Liêm hít một hơi sâu, rồi mới bình tĩnh cất lời, không phải giải thích ngay mà đặt ra một câu hỏi:

–“Vậy, cho tôi hỏi mọi người một câu, theo mọi người thế nào là một kiện vũ khí tốt”

3 người trầm ngâm chỉ một chút, rồi Thầy Phong nhanh chóng trả lời:

–“Đương nhiên một kiện binh khí tốt là một kiện binh khí chắc chắn, sắc bén, trăm trận vẫn bền rồi, còn nếu muốn nói thêm nữa thì người sử dụng phải gia cố linh lực một cách mạnh mẽ thì đó mới là một thanh binh khí tốt”

Thầy hiệu phó và giáo sư Thu Sương cũng gật gù đồng ý, chẳng phải mấy thanh binh khí tầm cỡ cao phẩm địa khí đều như vậy sao, cái nào mà chả là cả một gia tài, cái nào mà không nổi danh bên chắc, sắc bén, kinh chiến qua bao cuộc đẫm máu mà thành chứ, và đương nhiên các kiện binh khí đó nổi danh không chỉ nhờ bản thân chúng, mà còn nhờ vào người sử dụng đã viết nên một trang sử riêng về họ,

Thầy Liêm mỉm cười có vẻ chút tự giễu bản thân, ánh mắt nhìn mọi người với vẻ thất vọng, thất vọng không phải vì câu trả lời của mọi người là sai trái, mà là đó cũng chính là cái lý tưởng của hắn, nhưng bây giờ rõ ràng đã bị sai rồi, không hẳn là sai mà đã lỗi thời rồi.

–“Mọi người nói không sai, thế nhưng theo ta nhìn thấy, vật liệu kia không những có cấu trúc có chút cổ quái, hơn nữa bên trong cấu trúc đó còn được gia cố đạo văn, không những thế còn có cả một hệ thống như kinh mạch của con người, nhưng không phải gia cố bên ngoài, mà là như chính bản thân của kiện binh khí đó vậy, không cần bàn cãi về độ chắc chắn của nó, mọi người nghĩ sao nếu một kiện binh khí có thể có tự chủ bản thân?, mặc dù việc đó có thể mất rất nhiều năm tháng để hình thành linh trí, nhưng một kiện binh khí như vậy xuất hiện sẽ là chuyện kinh hoàng đến bậc nào sao?”

Ba người ngồi nghe đồng thời hít một hơi khí lạnh, binh khí có kinh mạch, có đạo văn gia cố từ bên trong mà không cần người dùng mỗi lần đều thao tác, thậm chí có thể xuất hiện linh khí, cái khái niệm này trước giờ chưa hề nghe nói tới, trước giờ chỉ có người điều khiển binh khí, nào có việc binh khí có thể tự tác chiến, tung hoành, mọi người như cảm thấy mình như người lỗi thời, một thời đại mới dường như lóe cốc được mở ra sau mấy vạn năm yên bình.

“Vù Vù Vù...”

Tiếng gió vù vù thổi qua tai mát lạnh làm băng bùng tĩnh, chưa kịp mở mắt thì nàng đã cảm nhận được không khí dường như trôi rất nhanh, không, phải nói là nàng đang di chuyển rất nhanh, còn chưa kịp nhớ ra việc gì thì nàng mơ hồ nhận ra cơ thể của nàng đang nằm gọn trong vòng tay của ai đó, một cổ

mùi hương nam tính truyền tới mũi nàng, cái mùi hương này rất quen thuộc, mắt nàng lập tức mờ ra, đón nhận ánh nhìn của nàng là một đôi mắt sâu thẳm mà tình cảm, một đôi mắt mà nàng đã lạc trong đó không biết bao lần, cảm giác hơi thở của cậu chủ nhẹ nhàng, vòng tay cơ bắp ôm chặt thân hình nóng bỏng, mùi hương nam tính làm nàng có chút bối rối, mấy điều này làm cho nàng vẫn chưa nhận ra vị trí của mình, khi nhận ra thì nàng đã hét lên một tiếng nhỏ “aaaa”, nàng đang ở trên rất rất cao so với mặt đất, cậu chủ đang bế nàng trên tay bay trên không trung, thật sự là đang bay trên không trung, trước đây nàng theo hệ pháp sư bên bay đương nhiên có thể, nhưng chỉ vài chục mét mà thôi, đầu tưởng tượng được có ngày ở trên cao như vậy, quá sức sợ hãi, nàng đưa hai tay ôm chặt lấy cổ Bảo như phản xạ, cố gắng ghì chặt lại vì sợ rớt mặc cho bao xấu hổ. Bây giờ nàng mới nhớ ra, mình đang đọc thư của cậu chủ gửi từ xa về, còn hù dọa các kiểu làm làm sợ hết hồn, rồi sau đó ngất xỉu, tỉnh dậy đã thấy đang ở trong vòng tay ấm áp này rồi.

Không một câu trách móc, không một câu hỏi han, nàng chỉ cúi đầu vào lồng ngực săn chắc kia mà cảm nhận hơi ấm người thương.

-“Haha, ta là ma đây, ta đang bắt cóc nàng đem về hang động để ăn thịt đây, không sợ à”

Bảo cười vang thích chí buông lời trêu chọc, kế hoạch thành công quá mức, làm Băng xỉu luôn, mới đầu chỉ tính hù Băng một chút mà thôi, ai dè lại yếu tim đến vậy chứ,

Băng không nói gì chỉ nhẹ đập hai tay vào ngực Bảo mà nũng nịu, nàng bây giờ không biết nói gì cả, đôi khi câu chữ không thể diễn tả hết tâm trạng, cậu chủ nói đi vài tháng mới về, nay chỉ gần 1 tháng đã ở đây với nàng, nghe bảo nghiên cứu gì đó, chắc hẳn là thành công rồi, nghĩ bằng đầu gối cũng biết được là cái vụ bay nhảy này đây, đúng là mấy cái ý tưởng điên rồ của cậu chủ mà.

-“Sao im lặng thế hử, thế có thích món quà này không, sau này em được bay như anh vậy nè, chịu hông, “

Băng có chút bất ngờ, không ngờ mấy thứ quý hiếm bậc này mà cậu chủ nói cho là cho, mình quan trọng với cậu chủ đến thế sao, mặc dù đã biết cậu chủ cũng có ý với mình, nhưng nghĩ tới đây không khỏi đỏ mặt, nhẹ gật đầu

-“Dạ”

-“À, ta có trò này vui lắm, nàng muốn chơi không??”

Bảo cúi xuống mỉm cười với Băng đang ngoan ngoãn nằm trong vòng tay hắn như một con mèo con. Băng bất giác không biết Bảo đang nói trò gì, nhưng cũng trả lời rất thật lòng:

-“Có chứ”

-“Thật không”

-“Thật.....”

Còn chưa nói hết chữ thật, nàng đã cảm thấy cảm giác chói với, tay nàng trong lúc không chú ý đã tuột khỏi cổ cậu chủ, cả thân hình cũng bị đôi tay cơ bắp kia buông ra, tim nàng như rớt ra ngoài rồi, cậu chủ thật sự buông tay cho nàng rơi xuống từ độ cao này sao

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Tiếng thét của Băng vang vọng khắp bầu trời đêm, như viên đạn rơi xuống với tốc độ kinh hoàng, nàng lăn lộn trong tầng không, như một chiếc lá hết lộn hướng này lại đến hướng kia, cảm tưởng như sắp chết đến nơi rồi, chỉ vài trăm mét nữa nàng sẽ tan xác mất, thì một lần nữa cái cảm giác nằm gọn trong đôi tay cứng rắn kia lại tới rồi, cậu chủ lại ôm nàng trong tay, trên miệng vẫn cái nụ cười đáng ghét đó

-“hahaha, thấy vui không, haha,, aaaaaaaa....”

Bảo la thất thanh vì cảm giác đau đón truyền tới, nhìn xuống đã thấy Băng ngoạm chặt vào bầu ngực của mình, cảm giác như da thịt sẽ bị cắn rời ra mất, Bảo lại thả Băng ra tiếp, ý định hù dọa nàng thêm phen nữa, nhưng vừa thả ra Bảo biết mình ngu rồi.

Thân thể Băng vẫn rơi xuống, nhưng hàm răng vẫn cắn chặt vào ngực hắn, làm cho ngực hắn sắp rách ra rồi, nước mắt hắn đã chảy ra, miêng liên tục la làng, hai tay chói với cổ kéo Băng bế lên lại, đúng là chơi ngu mà.

Về phần Băng thì thỏa chí không thôi, chọc nàng một lần thì được, đầu ra lần hai chứ, đôi khi hiền quá cũng bị ăn hiếp quá đáng mà.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Kỳ Cùng

Một đêm rong chơi bay lượn khắp bầu trời Nam Bộ, đây có lẽ là món quà ý nghĩa và quá sức mới lạ đối với Băng, đã Bảo giờ nàng tưởng tượng được có thể phi hành trên không trung như thế này chứ, một cảm giác quá khó tả, nhất là được đi với người mình yêu thương, chỉ dù bay ở độ cao vài ngàn

mét cũng không thấy lạnh tý nào, mỗi giây phút trôi qua nàng đều coi trọng, đều được nàng xem như vàng bạc, nàng đã ao ước những phút giây này từ lâu rồi, chỉ hai người, con tim cùng nhịp đập, cho dù người đó vai vế vẫn là cậu chủ của nàng, nhưng nàng vẫn không thể ngăn cản lại được tình cảm của mình, Bãng muốn thời khắc này là mãi mãi, không gian này là vĩnh cửu, chỉ như thế này thôi.

Bão thấy rong chơi đã đủ, bây giờ phải quay về hoàn thiện ngay 3 bộ động cơ phản lực, hấn, Bãng, và Diễm mỗi người một bộ, có cái này như có được thêm một tấm bảo hộ thân, người thân của hấn giờ chỉ có hai người này, phải cẩn trọng cho họ là tốt nhất, đưa Bãng về lại Đại Học Viện, vẫn không có lấy một sự ngăn cản của người giữ cửa nào, Bão có hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không mấy quan tâm, nhanh chóng tiến về phía Đại Thành, đến ngoại vi Đại Thành Bão hạ thấp độ cao rồi đi bộ, hấn không muốn gây động tĩnh quá lớn nếu không muốn chết sớm, thử nghĩ xem có bao nhiêu tu sĩ muốn bay được giống hấn, chưa nói đến các chiến binh cận chiến mà ngay cả đến mấy tên pháp sư cũng muốn nữa là, bay như chim mấy tiếng trên không, đây còn hơn cả một chiếc phi thuyền về mặt tiện lợi.

Một lúc sau, Bão đã đứng trước một gian hàng quá lạ lẫm, chỉ duy nhất bảng hiệu Khí Thiên quán là hấn còn nhận ra, cái tên này ở Đại Thành là độc nhất vô nhị rồi, cũng tại con hẻm nhỏ đó, nhưng diện tích đã được mở rộng ra rất nhiều, đã mọc thêm 1 tầng lầu mới, nhìn có vẻ vừa sửa sang xong, khách vào nôm nốp, chắc chắn sinh ý rất khá, thật không ngờ chỉ mới một tháng mà 3 người kia có thể xây dựng nên cơ ngơi thế này rồi, không những thế khách còn phải xếp một hàng dài để được vào mua hàng, mà người từ bên trong đi ra có vẻ rất sung sướng, có lẽ đã chọn được binh khí rất vừa ý a, Bão nhẹ chặn một người tu sĩ mặc trường Bão màu xanh lam hỏi:

-“Xin nhờ vị huynh đài một chút, cho hỏi tại sao lại xếp hàng động như vậy, chẳng phải chỉ là vài món binh khí thôi sao?”

Người nam tử kia vẻ mặt tươi cười có lẽ đang rất vui, nhẹ vỗ vai Bão rất thân thiết trả lời,

-“Huynh đệ à, chắc lâu rồi không tới Đại Thành đúng không, 1 tháng trở lại đây tại đây Khí Thiên quán, một khí sư tiền tu lâu năm đã xuất quan, chế tạo ra hàng loạt binh khí, chỉ ít đều là địa khí hạ phẩm, mà lại bán với giá rất hời nữa, người xem, ta chỉ với 200 ngàn đồng đã có thể mua được 1 thanh rồi này, trước đây mấy ai có thể bỏ ra cả một gia tài để sắm một chiếc a, nay chỉ có 200 ngàn, quá rẻ, quá rẻ, từ nay người Đại Thành ta đi ra ngoài không sợ bị ai ăn hiếp nữa rồi, người ở đây xếp hàng đông vì số lượng làm ra rất có hạn, thường phải đợi vài ngày đến một tuần mới có hàng, mà là phải đặt trước, nếu huynh đệ có duyên, cũng vào sắm cho mình một lợi khí đi.”

Bão mặt méo xệch đi, cái thanh trường kiếm có đúng 2 cái vân kim loại chạy ngoằn ngoèo kia lại là địa khí hạ phẩm sao??, vậy tính ra mấy cái gọi là binh khí quý hiếm, nào địa khí hạ, trung phẩm cũng quá tệ sao. Vậy hấn tiện tay cũng có thể làm ra rồi, mà thanh trường kiếm kia hấn là 200 ngàn đồng, là 200 ngàn đó, trước đây Bão nói bán là bán 200 ngàn đối với cái cây kiếm tốt nhất mà Cam Tai làm lúc bấy giờ kia, ai dè với cái giá cắt cổ này mà lại có hàng dài người xếp hàng để đợi được chém giá thế này thì....., Bão có chút nói không nên lời.

Bão tiến lên trước định tiến vào Khí Thiên quán, thì bỗng nhiên một bàn tay nắm cổ áo hấn lôi lại, Bão máu sùng lên, định quay lại thua đủ, nhưng vừa quay lại, không chỉ một người, mà một rừng con mắt đang nhìn hấn với ánh mắt hình viên đạn, người đang nắm cổ hấn gần giọng.

-“Người này, ngươi không biết chúng ta đã xếp hàng ở đây từ lâu rồi sao, cho dù là con Chủ quán sai gòn tới đây cũng phải đợi, luật của Khí Thiên quán trước giờ đã vậy, ngươi cũng không nên can rờ.”

Bão cũng chưa kịp nói gì, thì một thanh âm ồm ồm khác quen thuộc tự sau lưng vang lên,

-“Các ngươi làm mất trật tự xếp hàng thì sẽ không được mua bảo khí nữa, tự biết điều một chút đi”

Đi cùng tiếng nói là một thân hình béo ú, bộ râu xuề xòa, mặc một bộ đồ rất sang trọng, có vẻ như một trưởng giả vậy, không ai khác chính là lão bản của nông cụ quán lúc trước, mắt nhắm mắt mở nhẹ nhàng đi đi lại lại kiểm tra, có vẻ lúc này ông ta không cần phải ngồi bán hàng nữa, mà rất ra dáng ông chủ a, nhắc nhở qua loa một câu định xoay người rồi đi thì một giọng nói làm hấn giật mình

-“Lão bản ngươi có vẻ ăn diện ra nhiều nhĩ, không phải là người lấy trộm tiền bán bảo khí mà tiêu xài cho bản thân đấy chứ?”

Mọi người đứng gần càng là há hốc miệng, một tên át ơ từ đầu tới, luật của Khí Thiên quán còn không biết, nay lại còn dám buông lời xúc phạm với lão bản ở đây, có không muốn mua hàng thì cũng không nên phá chuyện người khác, đúng là muốn chết, người xếp hàng ở đây nếu tìm kỹ ra rất nhiều người sĩ tằng, úy tằng cũng là vài chục tên, thậm chí có thể có tá tằng thực lực đầu đó mà chúng ta không để ý kỹ được, với cái con kiến hôi sĩ tằng tằng 7 này chỉ nhỏ nước bọt thôi cũng chết, nhưng thấy lão bản quay lại, không ai tiến ra nói gì, chuyện này để Khí Thiên quán xử lý là được rồi.

Nhưng ngược lại với suy đoán của mọi người là cái tên này sẽ bị tấn một trận ra trò, thì một chuyện làm mọi người như rút tròng mắt ra ngoài, vị lão bản kênh kiệu kia không những không nổi giận, mà còn tỏ ra vẻ mặt như cún con gặp chủ, cười cười, hai tay xoa xoa vào nhau, người hơi cúi thấp thể hiện vẻ tôn trọng tới phái nam tử trẻ tuổi kia, rất nhẹ nhàng giải thích:

-“Ta nào đâu giám, cái này chỉ vì chút xứng đáng với mặt quán nên có chút khoa trương, xin mời cậu chủ vào trong nghỉ ngơi, việc náo nôi ngoài này đã có bọn hạ nhân lo lắng chu toàn rồi, 2 khí sư đang đợi cậu chủ bên trong”

Cầm mọi người đứng đây như rút hấn xuống đất, mồm người nào người nấy dài cả 2 mét chạm tới đất, cái này là cái lý gì chứ, ai ở Đại Thành một tháng nay mà không biết tới việc chủ của Khí Thiên quán là một vị khí sư đại tài tiền tu lâu năm, nay xuất quan chế tạo ra hàng loạt bảo khí giá rẻ, hai vị khí sư Cam Tai, Cam Tiến nổi danh Đại Thành cũng là đệ tử đích truyền của vị lão khí sư kia, trong lòng mọi người ở đây ai chẳng coi vị lão khí sư chủ của Khí Thiên đường như bậc trưởng lão đi trước, khơi sáng con đường mới giúp bảo khí phổ cập cho tu sĩ hạ tầng thường như họ chứ. Nào ngờ đầu cái vị lão sư phải là tóc bạc trắng, thân chân lấm lem, khí chất trưởng lão nghiêm túc thì giờ đây cái hình tượng đó đã bị cuốn đi xa mất tiêu, thay vào đó là một người thanh niên 20 tuổi còn chưa tới, lại là khí sư đại tài, còn là sư phụ của vị khí sư họ Cam, quá ư nghịch lý. Người nam tử đang nắm gáy áo cậu Bão cũng không biết bao giờ đã buông tay, miệng lắp bắp định xin lỗi, với hấn coi như hôm nay cơ hội mua hàng đã không còn, thậm chí cả đời này cũng không mua được bảo khí ở đây, cơ hội tốt cho tu sĩ tầm thường không mấy khi xuất hiện như vậy, nay lại lỡ đại chộc đúng ngay ở ông vô vàn rồi,

Bão gạt gù tò về trường lão gạt đầu với lão bản, dù sao với quy mô hiện nay, ăn mặt như vậy mới phù hợp, ban này chỉ là muốn gọi lão bản quay lại, nhưng muốn cho cool ngầu mười lăm như vậy thôi, còn về thanh niên nắm cổ áo hắn, Bão càng là không hề tức giận, tôn trọng Khí Thiên quán luật lệ như vậy thì cũng nên làm tấm gương, thuận tiện cho buôn bán sau này,

-“Được rồi, chuyện này ta không quản nữa, người tạm thời lấy ra một thanh binh khí tốt một chút cho người này, về phần tiền đó cứ coi như ta mua”

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh, nếu trong lời nói của vị khí sư đại tài kia, tốt tốt một chút là đẳng cấp nào, vậy mà còn cho không, chỉ là thuận tay ra nắm cổ áo rồi nói ba xăm một chút lại có lợi như vậy, thế thì ban đầu mình cũng sẵn sàng nắm cổ áo tên kia mấy chục lần, hay là đánh bầm dập luôn cũng được, cơ mà người đó lại là chủ tiệm, đều là việc ngoài tầm tay, coi như số không may mắn như người ta thôi. Nam tử sau khi được giao cho một thanh cự đao có tới 4 vân kim loại chạy vòng vèo trên thân đao, mắt hắn như rung rung, thậm chí còn chưa hiểu vì sao núi tiền từ trên trời rơi xuống đập vào đầu, phải nhớ mấy hôm đứng xếp hàng chưa thấy ai cầm một thanh nào vượt quá 4 vân kim loại đi ra à nha, tay run rẩy cầm thanh đao mà ngẫm nghĩ, sau đó như sức nhớ ra điều gì, vọt cái biến mất trong đám người, ai cũng hiểu rõ, với đồ như thế rất có thể có người để ý tới a.

Bên trong cửa hàng được bày biện lại rất rộng, căn tiệm nhỏ đã được nói rộng ra rất nhiều, khắp nơi trên tường đều treo những vũ khí có vân kim loại, Bão cảm tưởng như bản thân trở thành một tài phiệt thứ thiệt, đứng chất làm chủ một mặt hàng, giống bọn điện lực kiếp trước nè, tha hồ bán, tha hồ hét giá nè, phía trong không thấy hai anh em họ Cam, chắc có lẽ đang bận luyện khí, Bão cũng đi ra xuống rèn thăm một chút, chỗ đó vẫn như cũ, nhưng bên trong chỉ có một người là Cam Tiến, một mình hươu tay múa chân, có vẻ khá thoải mái, nhưng các thanh bảo khí từng lượt từng lượt được luyện ra rất nhanh chóng, có vẻ như đã rất thành thục, thấy Bão tới thì dừng lại mà quay ra tươi cười.

-“Sur phụ thấy thế nào, cơ ngơi hôm nay không làm người thất vọng chứ?”

Bão cười muốn híp mắt, thất vọng sao?., tự hào còn không hết, bây giờ hắn thành tỷ phú rồi, giấc mơ giàu sang, có tiền mua tiền cũng được,

-“haha, đương nhiên là không rồi, không những thế còn vượt ngoài mong đợi, nhưng có một điều ta nên nhắc, lượng tiền kiếm được phải tính toán thật cẩn thận, sau này còn có chuyện dùng tới”

-“Vâng sur phụ”

Bão tiếp tục

-“Vậy bây giờ người và anh người làm cho ta 3 bộ chi tiết máy như hôm rồi, nhưng với các chỉnh sửa của ta,”

Sau đó Bão đưa cho Cam Tiến một tờ thiết kế mới và các chỉnh sửa, đây là những điều Bão nghiệm ra được trong thời gian bay trước đây, cần một chút ổn định, cần thêm một chút tốc độ nữa, với cả phải thật dễ điều khiển để Băng và Diêm cùng sử dụng được, vừa nói tới đây Bão lại cảm thấy một sự biến hóa trong cơ thể, hình xăm sau lưng hắn lại lớn lên rồi, nhưng lần này Bão cảm thấy có một sự khác biệt, hkoong biết là chuyện gì nhưng Bão cảm thấy hơi lo lắng bất an, nhanh chóng bàn giao công việc rồi rời đi Đại Thành trở về Đại Học Viện, ít nhất Đại Học Viện là nơi mà hắn hiện tại có thể được an toàn.

Nhưng vì thời gian đi ra khỏi Đại Thành phải đi bộ nên khá lâu, cũng vì giữ bí mật về động cơ, cho nên phải bắt đầu đi như vậy, vừa ra khỏi ngoại vi Đại Thành lập tức huyền hóa ra động cơ bay vút lên không trung, đoạn đường từ đại thành về Đại Học Viện cũng không quá xa, chỉ gần 60km, tính ra chỉ bay một xú là tới, nhưng không kịp rồi, lưng áo ngay chỗ hình xăm rùa con đã bị bốc cháy theo các hoa văn hình xăm, nay đã lớn như quả trứng đà điểu, một cơn đau truyền đến làm Bão xém chút nữa ngất xỉu, từng trận ong ong truyền lên não, linh lực trong người như tuột đầu mất, luồng khí đen trong người bấy lâu đang ổn định nay lại bùng phát lần 4 các loại luồng khí khác, đương nhiên luồng khí đỏ biểu tượng cho hỏa linh lực cũng bị xáo trộn đập giết mất đi kiểm soát, Bão như quả tên lửa hết nhiên liệu, động cơ lúc chạy lúc không, “phụt...vèo...., phụt...vèo”, như xe máy hết xăng đập giết rồi tắt hẳn như sao băng rơi xuống theo đường nghiêng, thân thể va vào các ngọn cây rồi đáp xuống đất cả một đường dài mấy trăm mét mới dừng lại được, để lại trên bề mặt rừng một đường rãnh dài ngoằn.

Chưa kịp cảm nhận thân thể có làm sao không, thì cơn đau tại lưng kéo đến, từng trận ê buốt khiến miệng lưỡi hắn như khô khốc, miệng thở hổn hển cố gắng bò từng chút vào một hang động cách đó vài chục mét, dù sao kiếm được chỗ ẩn nấp vẫn an toàn hơn, bây giờ mà gặp địch nhân coi như là tiêu đời, toàn bộ người Bão đang được bao phủ bởi một làn khói đen, hình xăm trên lưng như chuyển động có thể thấy được, hình như là tiếp tục cái việc mà nó đang làm dở trước đây tại Cổ Loa thành,

Rùa con nay tiếp tục biến hóa, vượn mình lớn lên, mỗi cái vượn vai hay mỗi cái lắc đầu đều mang đến nỗi đau thấu trời cho người mang nó, vì trước đây xuất thế bị đè nén lại do yêu cầu bức thiết của Bão, cho nên bây giờ luồng khí tức đó lại cuồng bạo cuốn ra, mây đen trên trời lại cuốn lại, phạm vi bán kính vài chục cây số đều trông thấy dị tượng này, tầng không Đại thành cũng nằm trong phạm vi bao phủ của hắc vân kia, hàng triệu người ngược nhìn lên trời, nhiều người không nhìn được mà cúi xuống quỳ bái, gió mạnh rít gào cuốn đến, cuồng phong cuốn bay mọi thứ, tiếng sét đùng đoàng trong tầng mây đen liên tục nháy lên, không một tia ánh sáng lọt xuống dưới, bên dưới mặt đất như đứng trong một vùng trời đen tối, u ám, một số người tu sĩ tu vi cao một chút rõ ràng có thể cảm nhận sức ép kinh khủng đè xuống, cả tinh thần và thể xác đều truyền đến một cảm giác muốn thần phục,

Bão bây giờ tâm trí đều hỗn loạn, toàn thân là cơn đau tê dại, hai tay bấu chặt mặt đất, hắn cảm thấy như thần trí hắn càng ngày càng yếu, chỉ như thế thêm một chút nữa hắn có thể chết mất, trong lúc không chịu nổi Bão đã gục xuống mà ngất đi, nhưng tất cả không dừng lại ở đó, mặc dù ngất đi nhưng tâm trí của Bão vẫn cảm nhận được tất cả, toàn bộ hắn vẫn cảm thấy được rõ ràng, bầu trời đen tối mịt mù truyền đến một cái cảm giác tà ma dị hợm, tiếng sét đi đùng chớp giạt, tiếng gió rít gào cuốn đi đất đá, tiếng réo nhau chạy trốn của linh thú phạm vi gần, nhưng điều duy nhất Bão không cảm thấy được đó là cái sự đau đớn trên lưng mình nữa, Bão lơ mơ cảm nhận được mình dường như đi vào chính tâm trí của bản thân vậy, hắn có thể thấy cơ thể của hắn đang nằm co ro dưới mặt đất mà quần quai đau đớn cho dù đã ngất xỉu, dù biết được cơn đau đó khủng khiếp tới mức nào,

Trong sự hỗn loạn đó, một âm thanh rất nhỏ nhưng lại cực kỳ đặc biệt dễ nghe thấy vang lên, dường như đang nói với Bão, hắn chỉ lơ mơ nghe được:

‐Chiến đấu‐

Chỉ nghe được vậy cảm giác trong tay nặng nặng thực chất lên, Phù Đồng Côn được Bão cát dấu bấy lâu lại một lần nữa được Bão nắm trong tay cho dù không hề triệu hoán ra, mọi thứ bắt đầu được thấy rõ hơn, không còn mơ hồ nữa, bây giờ tâm trí Bão như một người thực chất vậy, mặc dù vẫn nhìn thấy cơ thể mình cách xa vài chục mét bên dưới, nhưng Bão vẫn tin tưởng những gì mình thấy là thật. Chưa kịp định hình lại tâm lý, một cảm giác bất an lao đến, cái cảm giác này Bão đã quá quen, một người trải qua bao sinh tử như Bão thì còn lạ gì cái mùi vị sát khí nồng nặc này chứ.

Một thân ảnh không hề rõ ràng, chỉ mang hình dáng một con người, như được tạo nên từ làn khói đen dày đặc mà thành, như một hồn ma ác quỷ đang nhe hàm răng đỏ lòm mà nhìn Bão, trên tay tên đó cầm 2 thiết chùy dây gai góc, đang lao đến rất rõ ràng muốn kết liễu Bão. Nào đâu chậm trễ Bão muốn triệu hoán ra IRON SIUT để chiến đấu, nhưng không có gì phản ứng cả, hẳn vẫn chỉ tay không, người không mảnh giáp, cả khái hoàn giáp cũng không triệu hoán ra được, nguy rồi. Chưa kịp đưa tay cầm Phù Đồng Côn lên đỡ,

‐Bình‐

Bão bị đánh văng đi một viên đạn, miệng học ra một búng máu, lưng đánh bốp va vào sườn núi gần đó, chỉ có một từ để miêu tả tên trước mặt, đó là ‐quá mạnh‐

Thân ảnh như khói đen kỳ dị kia dừng lại, không tiếp tục tấn công, trên miệng lộ ra nụ cười khinh khinh, có vẻ hẳn đã từng đánh giá quá cao đối thủ này, trước mắt bị 1 đòn chịu còn không nổi, có lẽ hẳn đã lo lắng quá rồi, miệng phập phề màu máu tươi rít lên vài âm thanh ghê rợn, như tiếng nói từ địa ngục vọng về vậy, như hàng trăm cái cổ máy thười hiện đại cùng phát ra mà trộn vào nhau, không hề nghe rõ điều gì, càng là không hiểu hẳn nói điều gì, nhưng rất rõ ràng một điều, đó là một sự đe dọa, một sự khinh thường đối với Bão.

Bão lúc này như một chiếc trống bị dùi sắt đập vào, máu cứ trực chờ tuôn ra nhưng điều được hẳn cố gắng nuốt xuống, suy nghĩ kỹ lại giọng nói thốt ra câu ‐chiến đấu‐ lúc này không hề giống với âm điệu của tên trước mặt, mà trong lúc đó lại còn có thể tự động lấy Phù Đồng Côn trong rùa con ra nhấn nhờ hẳn chiến đấu, nếu vậy khả năng lớn là cùng phe rồi, với thực lực như vậy hẳn tin kêu Bão xông lên, mặc dù có chút nghi hoặc, không biết có bị lợi dụng hay không, nhưng dù sao trong đánh giá của người kia, trong cuộc chiến này bản thân chắc hẳn có cơ hội thắng, thậm chí là không nhỏ. Thân ảnh kỳ dị kia dường như không có thân hình cụ thể, chỉ lơ mơ bóng dáng một con người, vậy thì thực lực cũng sẽ không như nguyên thủy, cơ hội của bản thân có rồi, thế thì việc gì phải chịu chết.

Linh lực vận lên, Phù Đồng Côn rung bần bật trong tay dường như rất hưng phấn, đúng là bảo khí trải qua trăm ngàn trận chiến mà, cho dù chưa biết sức mạnh nó tốt cùng đến đâu, nhưng Bão cảm nhận được hẳn có thể điều khiển được, không vì một lý do nào cả, đơn giản, Bão cảm nhận nó dường như là của bản thân hẳn vậy, như hòa làm một, trước đây chưa hề có cái cảm giác này, mà ngay lúc này đây nó mới bộc lộ, miệng mỉm cười, hai tay lỏng xoáy lửa cuốn lên, cuốn cả lên Phù Đồng Côn, như một cây gậy xoắn xoáy lửa rít gào, Bão xông tới đối thủ đang bay lơ lửng trên không, lúc này đây không cần động cơ Bão vẫn có thể phi hành bình thường, đây rất có thể là một trạng thái mà Bão không biết được.

Một bầu trời lửa xoáy, Phù Đồng Côn hai tay toàn lực đập về đỉnh đầu hắc nhân, hắc nhân chỉ mỉm cười bất chèo 2 thiết chùy lên đỡ,

‐Đooong‐

Kim thiết va chạm vang lên, phản lực ulynh ra một vùng bán kính tới vài trăm mét, toàn bộ cây cối ngã ra nát vụn, mặt đất xuất hiện một lỗ hổng rộng tới cả trăm mét, hắc nhân nụ cười trên môi đã tắt, không ngờ cái cơn nhìn như tầm thường đó lại quá mạnh mẽ, thậm chí còn hơn pháp bảo của hẳn, liên tục là tiếng kim khí đánh vào nhau vang lên, hai thân ảnh lao vun vút trên tầng không, hướng đến những nơi yếu hại mà tấn công, một cuộc chiến không biết từ đâu đã là một cuộc chiến một mất một còn.

Bên dưới Đại Thành, tất cả những gì mọi người nhìn thấy là 2 huyền ảnh to lớn tới vài trăm mét, như hai người khổng lồ đánh nhau trên tầng mây, đất đá liên tục sụt lún, nứt toác ra, mây mù bị đánh nhiều lúc dạt đi, cuồng phong quét xuống sau mỗi lần binh khí của hai người đi qua đều như những lưỡi phong nhận không lồ vài chục mét chém xuống mặt đất tạo ra hàng loạt vết sâu không đáy. Đây cũng là lần đầu tiên mọi người thấy như vậy, đều quỳ xuống mà bái lạy, cho dù không biết hai vị đó có chiến đấu vì gì thì thân phận con người coi như vẫn quá ư nhỏ bé.

Phía trên không, cực lực quyền được Bão tung ra, giao nhau với quyền chùy vỡ nát, kinh lực lại nổ toang quét ra, miệng lại không nhịn được nhỏ ra một ngụm máu, tên hắc nhân cũng không mấy hơn, có vẻ rất đau đớn, đánh tới bây giờ Bão vẫn khôn hề nhận ra được tư chất của đối thủ thuộc loại gì, đơn giản giống như chỉ dùng tay chân cùng linh lực gia cố mà thôi, rất đơn giản, nhưng lại hiệu quả và cường đại không tưởng, cũng may Bão không phải là một tên pháp sư, mà thể chất lẫn võ học của hẳn cũng được trau dồi rất nhiều, hai chân kết hợp với trường côn thể hiện ra các thế võ cực kỳ linh hoạt, cực kỳ xảo diệu, đương nhiên đó là những ngón võ đã trải qua mấy ngàn năm tinh kết, hiệu quả là không cần bàn cãi, dường như có chút không còn rơi xuống hạ phong nữa, càng đánh càng hăng, càng đánh càng như chìm vào một cảnh giới võ thuật mới.

Hắc nhân càng là âm ức không thôi, rõ ràng thực lực tên kia chẳng khác nào con kiến hôi, nhưng hết lần này đến lần khác tung ra những ngón võ, những chiêu thức không hề có chút sơ hở, mà hẳn còn chưa nghiệm qua bao giờ, mỗi đòn đều có bọc hậu, không dễ dàng mà tấn công được, môn phái này là gì mà mấy ngàn năm hẳn còn chưa thấy qua, chưa hết, nó còn có một cây gậy quá ư lợi hại, linh lực tiên ẩn bên trong như biển rộng, như sóng cuồng, thiết chùy cùng tay của hẳn va chạm đến tê dại đi, hẳn Kỳ Cùng, một trong những lãnh đạo hắc ám quân sĩ, hẳn đương nhiên biết rõ cơn kia là gì, chính là cây côn năm xưa từng đánh bại hẳn, làm hẳn phải rút một chút tàn hồn cuối cùng vào Huyền Vũ đợi chờ cơ hội tái sinh, hoặc là chờ đợi cơ hội đoạt xá, nay cơ hội đến, nhưng cái tên này đâu phải người bình thường đâu, chẳng lẽ là hậu duệ của tên năm xưa sao, từng thống trị hàng triệu hắc ám quân sĩ, từng đứng trên đỉnh vinh quang, từng chiếm cứ bao nhiêu tiềm vực, nay không lẽ lại bại 2 lần dưới cùng một món binh khí sao,

Không thể thế được, linh vận kéo lên, một màu đen hắc ám như làn khói cuốn quanh cơ thể, sau đó như một ngọn lửa màu đen nhạt cháy quanh cơ thể, cơ bắp sau lớp khói kia dường như cũng được tăng cường, Bão đứng xa rõ ràng có thể cảm thấy áp lực mà tên kia tạo ra lớn lên rất nhiều, dường như muốn ăn thua đủ rồi, đầu thể chân chừ, toàn bộ sức lực được Bão tung ra, đan điền bị vát cạn, kinh mạch bị Bão vát khô, toàn bộ linh lực tuôn ra, cơ

thể cơ hồ muốn rạn nứt vì nén linh lực quá nhiều, hai người lại lao vào nhau như con thoi, đan chéo nhau từng chiều thức, hai màu sắc, hai hình tượng tương phản nhau, một như làn khói đen, như một con quỷ đến từ đại ngục, miệng rít lên những tiếng ghê rợn, đôi mắt và miệng đỏ như máu, hai tay cầm thiết chùy cự đại như nhẹ nhàng tung đòn, nhưng mỗi chiêu đều đánh nứt ra từng hố đất, một bên với linh vận màu trắng nhạt gần như trong suốt, nhưng lại chiếu sáng cả vùng trời u tối, Phù Đồng Côn cũng được Bão vận dụng hết sức, liên tục bỏ ra từng đường côn chết chóc hướng vào đầu, cổ ngực đối thủ, trên Phù Đồng Côn được gia cố linh lực ánh lên sáng choang giữa bầu trời đen tối, côn ảnh liên tục lóe liên giữa màn sấm chớp đi đùng.

Lúc này đây sấm chớp đã kéo xuống, đánh vào nơi giao chiến của hai người bởi sự ba động lực lớn của linh lực trong không khí, Bão phải vừa đánh vừa né sấm sét, sét trong lời trạch Bão có thể ngạnh tiếp, nhưng thiên lôi thế này Bão vẫn chưa đủ sức, Bão để ý mỗi lần lôi điện đánh xuống, tên hắc nhân có vẻ còn vội vàng tránh né hơn hẳn, phải chăng hắn sợ lôi điện, đã có ý tưởng hẳn phải thử ngay, đúng là thiên thời mà, sấm sét liên tục đánh xuống, ion trong không khí cực nhiều, Bão huyền hóa ra lôi điện cực kỳ dễ dàng không hề tốn sức, hỏa linh lực trên Phù Đồng Côn bị rút về,

Tên hắc nhân thấy linh lực hỏa hệ bị thu hồi, miệng hét lên sung sướng, hẳn phóng đoán tên trước mặt đã kiệt sức, cơ hội đoạt xá đây rồi, có thể dưới tu vi thấp như vậy có thể chiến đấu ngang ngửa với tàn hồn của hắn, với cả thể chất kinh người kia thì tên này chắc chắn là thiên tài trong thiên tài, thân xác này quá ư là thích hợp để đoạt xá, hẳn Kỳ Cùng một lần nữa có thể hồi sinh rồi. Lao tới với ý nghĩ nhất đòn tất sát. Nhưng hắn không ngờ khi vừa tiếp cận, Phù Đồng Côn mất đi hỏa linh lực lại bùng phát lên một tia lôi điện, rồi từng tiếng xoẹt xoẹt rít ra trên thân còn làm hắn hoảng hồn, nhanh chóng lui lại,

Bão thấy hắc nhân có vẻ sợ lôi điện, thật là đúng như những gì nhìn thấy, không biết vì sao người sợ lôi điện, nhưng có thứ khắc chế người thì người chết chắc rồi, lôi ảnh thân pháp mờ ra, một khắc biến mất, như một bóng ma Bão lướt ra bên cạnh hắc nhân, một côn đập ngay vào mạn sườn, hắc nhân la lên đau đớn văng ra vài trăm mét trên không, ngay tại vết thương vẫn còn tia lôi điện xoẹt xoẹt ra, mắt nhìn thấy vết thương không thể trở lại như cũ, Bão chắc chắn có thể giết chết tên này rồi.

Ngồi trên một chiếc ghế trúc trong một quán ăn bình dân ven đường, một lão giả rách rưới trông như một người ăn xin, đang nhìn lên trời, đôi mắt phát ra linh quang, miệng lầm bầm

-“Cỗ thú tái sinh, vạn niên bất diệt, thế giới lại một lần sắp tới vạn kiếp”

Sau đó hắn bị dòng người tò mò đi ngang qua xô đẩy mất hút vào đám đông.

Cũng trong Đại thành, một người Bão quen biết, Bùi Như Nguyệt đang đứng cầm trên tay một lá thư viết vài chữ

-“Hãy đến bìa rừng phía Tây đại thành sau khi cuộc chiến kết thúc”.

-“Haha, biết sợ rồi sao, để xem người còn ăn hiếp ta được nữa không”

Bão miệng vừa nói vừa đánh, tên kia dường như rất rất sợ lôi điện, chỉ đành dùng thiết chùy ra đỡ, vừa càn đánh càn sung,

-“Ta đánh, ta đánh, ta đánh chết con mẹ này, con mẹ này”

Vừa chửi vừa đánh đúng là sung sướng mà, vẫn lần tiếp chiêu xong hắc nhân đều bị khựng lại đôi chút, rất rõ ràng bị lôi điện ảnh hưởng, Bão đâu còn chần chờ gì nữa, linh lực đã gần như cạn kiệt. Hai tay đan quyết, một tấm lưới bằng lôi điện bao trùm phía trên hắc nhân mà trùm xuống, chiêu này được hắn gọi là “lôi võng”, được hắn nghĩ ra trong lúc đi đường rừng ở Trường Sơn lúc rảnh rỗi, nay dùng với tên này đúng là hợp lý rồi.

Mọi người bên dưới chỉ thấy hai thân ảnh một đen, một trắng đánh nhau đã cả giờ đồng hồ, mặt đất không ngừng rung chuyển, xuống rít gào, cây cối ngã gãy, linh thú cũng không nhìn được nằm xuống phủ phục, Thân ảnh màu trắng kia đột nhiên chiếm được thượng phong, liên tục ra đòn làm hắc thân ảnh bị đánh lùi,

Bão dùng toàn lực chuyển hóa thành lôi điện, một cơn bão xuống đầu hắc nhân,

“Hãy aaaaaaaaaaaaaa”

Hét lên một tiếng dứt khoát, Bão bỏ gãy cả 2 thanh thiết chùy to lớn, một chiếc nát đầu đôi phương, tia lôi điện rét qua kéo nát cả thân thể hắc nhân khiến hắc chỉ thét lên một tiếng chói tai, rồi như một làn khói tan biến giữa không trung.

Cuộc chiến kết thúc rồi, Bão đã không còn chút sức lực, đôi mắt như muốn nhắm lại nghỉ ngơi một giấc thật thật lâu, linh hồn Bão nhẹ nhõm lại rơi xuống nhập vào thân xác đã bết quần quai vì đau đớn, đôi mắt Bão vẫn mở ra nhìn lên phía chiến trường vừa rồi, thân thể hắn đang nằm dưới một hố sâu do cuộc chiến vừa gây ra, mắt thấy một hình ảnh cực kỳ hùng vĩ, một con rùa đen khổng lồ to tới vài dặm xuất hiện trên tầng không, tiếng gầm của nó vang vọng không biết bao nhiêu dặm đường, trời đất rung chuyển dưới tiếng gầm kéo dài đó, thân thể đen tuyền đầy gai góc, đầy lân phiến và móng vuốt dần chuyển thành màu xanh lam ngọc, tiếng thét đã bết chói tai, mà như tiếng tù và âm trầm rung động không gian, sau đó từ từ biến mất cùng với vùng trời u ám đó, tất cả mọi thứ đã kết thúc, bầu trời đã trong sáng trở lại, cuồng phong đã ngừng thổi, sấm sét đã rút đi, yên bình đã trở lại.

Bão định nhắm mắt ngủ một giấc thì cảm giác có người xuất hiện bên cạnh, nhưng hắn không hề lo lắng, vì cái khí tức này chính là người đã nhắc nhở hắn, đã đưa Phù Đồng Côn cho hắn để mà chiến đấu, dù sao hắn cũng muốn có sự giải thích một chút rõ ràng.

-“Không cần nói gì, hẳn người rất nhiều thắc mắc, hy vọng chuyện ta nói ra có thể phần nào giải đáp cho người, ta là Gióng, một tàn hồn của một người sống, cũng chính là thực thể của ta ở lại đây tìm một người cho sứ mệnh sau này, sứ mệnh đó có thể người chưa muốn biết đâu, còn chuyện ngày hôm nay rất là do Huyền Vũ xuất thế mà gây ra, tên hắc nhân mà người vừa giết là chủ cũ của huyền vũ, để có được sự đồng tình tuyệt đối của huyền vũ, thì người đương nhiên phải giết chết tên đó rồi, cho nên cuộc chiến giữa người và tàn hồn kia nhất thiết phải xảy ra, rất may cho người, tàn hồn đó đã trải

qua quá nhiều năm mà không có cơ hội hoàn kiếp cho nên chỉ còn lại một ý niệm, đó là lý do chỉ linh hồn của người mới chiến đấu được. và các phần bổ trợ như tư chất của người sẽ không dùng được vì nó chưa đạt đến đẳng cấp có thể chứa linh hồn, còn Phù Đồng Côn của ta thì có thể, cho nên người chỉ sử dụng được Phù Đồng Côn mà thôi”

Bảo không nhận được hỏi tiếp:

-“Vậy hẳn người biết tên đó là ai chứ?”

-“Đúng, không những biết mà năm xưa ta còn từng đánh bại hắn, đây hẳn tới chỉ còn một tia ý niệm, hẳn ta là Kỳ Cùng, một trong 9 chủ tướng của đạo quân hắc ám,”

-“Đạo quân hắc ám?”

-“Đúng, đạo quân hắc ám, một đạo quân chuyên đi xâm chiếm các tiềm vực yếu kém, mà năm xưa cũng chính là lúc mà Việt Tinh phòng hộ tới chu kỳ mỏng yếu, cho nên hắc ám đội quân mới tới xâm chiếm, cho nên lúc này không thể nhận biết được thuộc tính của đối thủ là vậy, bây giờ người là chủ của Huyền Vũ, cũng như chủ của Phù Đồng Côn, ta hiện tại đã hoàn thành nhiệm vụ, mọi chuyện còn lại đều nhờ vào người”

Nói xong không đợi Bảo trả lời, tàn hồn của Thánh Gióng đã biến mất vào đêm tối, Bảo cũng kiệt sức chìm vào giấc ngủ, không còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Việt Tinh Kỳ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.